

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLLOW'S ROW SERIES

LOVELY

WICKED

THINGS

HE'S THE DEVIL.
AND SHE'S HIS
WICKED GAME.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TRISHA WOLFE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜZEL KÖTÜ ŞEYLER

HOLLOW'S ROW SERİSİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP

TRISHA WOLFE

Telif Hakkı© 2024 yazan Trisha Wolfe

Tüm hakları saklıdır. Lock Key Press, LLC

Kapak tasarımı Najla Qamber Designs tarafından
yapılmıştır

Bu kitabın hiçbir bölümü AI (yapay zeka) kullanılarak yazılmamış veya tasarlanmamıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü bağlantılı olarak veya yapay zekanın ilerletilmesi için kullanılabilir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Alıntı

1. Sigil
2. Muse
3. Primordial Acı
4. Stellarum Lapsus
5. Gölgeler
6. Zevk İlkesi
7. Kafesli
8. Canavarların Simyası
9. Buzdağı
10. Güçler Çarpışıyor
11. Mahkum
12. İlkel Adam
13. Çift Alevler
14. Karanlık Taraf
15. Takip Ritüeli
16. Beyaz Saten Geceler
17. Ateşin Güvesi
18. Karanlık

Madde Sonsözü

ÜCRETSİZ Novella

Darkly, Madly Düet

Trisha Wolfe Okuma Sırası Yazar

Hakkında

Spotify Çalma Listesi

Media Vita in Morte Sumus - Notker
Karanlık İşaretler - Uyku Simgesi
A Girl Like You - Machine Gun Kelly
I Wanna Dance With Somebody - Sleep Token
High - Stephen Sanchez
Şeker - Uyku Simgesi
Way Down We Go - Taylah Withers
Villain - MISSIO
Zaman Tükeniyor - Muse
Got You (Where I Want You) - The Flys Alkaline
- Sleep Token
Rain - Sleep Token 10,000
Emerald Pools - Borns Breath -
Breaking Benjamin
Kurt - Fever Ray
Nights in White Satin - Oceans of Slumber Bad
Things - Summer Kennedy
Kan Sporu - Uyku Simgesi
Zamandan Sonra Zaman - Cyndi Lauper

“Fethetmek yeterli değildir; insan baştan çıkarmayı öğrenmelidir.”

- VOLTAIRE

HABERCİ KATİL LET TERS

FIRST HARBINGER SUÇ MAHALLİ: OXFORD, ME
KUMARHANESİNİN YERİ

Bahis ne olursa olsun, flutter bir risktir.
Ciğerleri doldurmak için bir tane alınır.
Ben sonsuzluğun habercisiyim.

SECOND HARBINGER SUÇ MAHALLİ: NEW HAVEN, CT KURTARMA MERKEZİ KONUMU

Kıyametin ilahi gözlerindeki kehanetler.
İnsanlığı kurtarmak için iki
kişi alındı. Ben zamanın
habercisiyim.

ÜÇÜNCÜ HARBİNGER OLAY YERİ: MEDFORD, MA ÜNİVERSİTESİ LOKASYONU

Ölümü reddet, uyarıya kulak ver.
Üç tanesi hediye olarak alındı.
Ben kaderin habercisiyim.

SIGIL

KALLUM: ALTI AY ÖNCE

Media vita in morte sumus.

Yaşamın ortasında ölümün içindeyiz.

Notker tarafından bestelenen Latince antiphon, Benedikten keşişi tarafından bir uçurumun ortasında düşünülmüştür; burada, esneyen bir uçurumun üzerine bir köprü inşa edilmesi ruhunu öyle bir şekilde harekete geçirmiştir ki, bunun ürünü, öldüğü yıl doğan ölümsüzleştirilmiş sanatı olmuştur.

İlahinin nakaratı, Katolik köklerinin ötesine geçerek bir Ortaçağ savaş çığılığına dönüştü. Felsefî bir sorudan daha fazlası haline gelen Notker'in vizyonu, her yeni yorumda bizi melankolik kucağında hareket ettirmeye başladı.

Onun aydınlanma anı, çağlar ötesinden gelen bir ses.

Uçurumun eşiğinde duran bana gelince, o an kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum.

Kaslarım acımasız ve affetmez bir mendenenin içinde sıkıştı. Nefesim, lanet ruhumu ateşe veren yakıcı bir sızıya asılı kaldı. Arterler daralıyor. Nabız damar duvarlarına çarpıyor. Göğüs kafesinden geçen beyaz bir acı dilimi.

O kadar coşkulu bir acı ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Ama ölmüyorum.

Hayata döndürülüyorum.

Onu gördüğüm an, hanımeli ve karanfille demlenmiş melankoli tarafından boğuluyorum. Melekler ilahi koroyu seslendirirken Azrail'in pençesine düşüyorum, akut varoluşsal krizim umutsuzluğun bağırsaklarından dışarı atılıyor.

Bu kadar tarifsiz bir şeyi tarif etmek imkansız.

Duyarsızlaşanlar için, yaşadığımızı hissetmek için sürekli olarak ölümün kıyısında dengede dururuz. Uçurumun kenarından bir adım atmaya cüret etmek

damarlarımızda, kulaklarımıza fısıldanan ve meydan okumayla tenimizi sızlatan alay.

Yine de bu, erişimimizin hemen ötesinde yatan şeyin yalnızca zayıf bir simülasyonudur.

Sonra *hiçbir* uyarıda bulunmadan bana çarpıyor -bu olağanüstü güzel yaratığa- ve ben sadece bir adım atmak için ilham almakla kalmıyorum, hemen kenardan atlıyorum.

O alevimin aynası, yine de bana hissettiren onun ateşi.

Elimi göğsüme götürerek, göğüs kafesime kazınmış olan işarete dokunuyorum, yeni bir ısıyla alevleniyor, gömleğimin kumaşının altında işaretin pürüzlü kenarları hissediliyor.

İçimizde sonsuzun bir çekirdeğini bile barındırdığımız için, sınırlılığımızın, tanrısallığın yokluğunun acı verici bir şekilde farkındayız. Bizler geçiciyiz. Bu bizim büyük varoluşsal yaramızdır. Etimi keserek, onun her zaman ait olduğu yeri ortaya çıkarmak için benimkini sadece kazıyarak açtım.

Kampüsün üzerine morarmış bir gece çöküyor ve ben saçakların altından çıkıyorum. Birden semptomatik oldum, açık deliğimin, yırtılmış etimin, varlığımdan kopan yarım parçamın farkına vardım.

Onu ben çağırdım. Onu buraya ben getirdim. Şimdi onu takip ediyorum, hareketlerinin bir yankısı gibi ona bağlıyım, üniversite arazisinde onu bir iblis gibi takip eden bir gölgeyim.

Sanki beni hissetmiş gibi, temkinli bir şekilde etrafına bakınıyor. Sadece bir an için geri çekiliyorum ama bu, rotamızı sonsuza dek değiştirmek için gereken tek şey, kısa bir an.

Saldırı aniden gerçekleşiyor ve kavga kızıışmadan önce içimi yakan öfkeyi tanımlamam için bana ancak zaman veriyor.

Asfalta doğru sürükleniyor. Wellington onun üzerine çıkıyor ve pis elleri boynunu sarıyor. Ve aklıma tek bir düşünce geliyor, onu öldüreceğim. *Acımasızca.*

Sanki karanlık bir aynadan yansımış gibi, başparmaklarını adamın göz çukurlarına batırdığında bu düşünce anında ortaya çıkar. Sarhoş bir feryat koparır,

kaçmasına ve atılan aleti ele geçirmesine izin verdi.

Artan öfkesi bir gök gürültüsü gibi patlıyor ve ben olduğum yerde çakılıp kalıyorum, büyülenmiş bir halde, onun saldırısını davet eden bir paratoner gibi. Saldırganıyla yüzleşmek için ayağa kalktığında, ayın yumuşak beyaz ışığı onun güzel yüz hatlarını, saçlarının arasındaki soluk damarı ortaya çıkarıyor.

Bir kalp atışı bizi askıya alıyor, selin serbest kalması için tek bir nefes bekliyor.

Bir davulun nabızı derinliklerden yankılanıyor, yoğunlaşıyor. Zaman durur, işkence edercesine yavaşlar.

Silah havayı kesiyor.

Bijon anahtarı temas ettiği yerden kan akıtıyor. Koyu kırmızı geceyi sislendiriyor, zamanın dokusunu kalın, iğrenç bir filmle kaplıyor ve havayı demir ve şiddetle kokluyor.

Wellington tökezler ve yere düşmeden önce şakağına dokunur.

Arazinin karanlık fonunda, cennet ve cehennem arasındaki kozmik ayırım dikiş yerlerinden dalgalanarak bu düzlemin tuvalini hematik kırmızının tutkulu darbeleriyle boyuyor.

Boğuk çığlığı ozon tabakasını yararak beni ileri itiyor ve sonunda ona ulaştığımda dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sarsıntılarla boğuşurken bir yandan da bijon anahtarını kavrayıp nefes almaya çalışıyor, açık ela gözleri önündeki yere yayılmış hasarı görmüyor. Saçları dağınık ve onu tutan banttan kurtuluyor. Kan lekeleri, aramızdaki havaya sinen köri gibi yüzüne sıcıyor.

Yüzünü avuçlarımdan arasına almaya cesaret ediyorum. Tüm bedenim nabız gibi atıyor, bu ilk dokunuşla güneşin elektrik akımıyla aydınlanıyor. Onun görmeyen bakışlarını kendime çeviriyorum.

Gözbebekleri şişmiş, nabızı parmaklarıma çarparken şok ve panik içinde kıvranıyor.

"Nefes al," diye emrediyorum ve ciğerlerine hava çekerken ağzı parçalanıyor. "İşte bu, bana geri dön. Bana geri dön."

Bakışlarıma kilitleniyor, neredeyse içime bakıyor ama parıldayan gözlerinde bir parça berraklık belirmeye başlıyor. Puslu lamba direkleri sahneyi hastalıklı bir turuncuya boyuyor, anı gerçeküstü, bizim dışımızda hissettiriyor, ancak ikimizin de daha önce hiç bu kadar mevcut olmadığımızı biliyorum.

Bakışlarımı otoparkın yeşilliklerine yayılmış cesede çevirdiğimde, bir kez daha kararsız bir nefes alıyor, dokunuşum onu bana sabitliyor. Sık çalılıklardan oluşan bir sırt bizi medya binasından gizliyor. Konferans saatler önce sona erdi ve üniversite arazisi boş kaldı ama biz uzun süre gizlenmeyeceğiz.

Onu yaklaştırmakta olan şeyden korumak için şiddetli bir arzu, öfkeli kendimi koruma duygumla savaşıyor. Daha önce hiç bu kadar talepkar bir arzu yaşamamıştım. Bu tam bir işkence.

Mutluluk bu.

Yaşamın ortasında ölümün içindeyiz.

"*Media vita in morte sumus,*" diye mırıldanıyorum, ses tonum Athena tarafından aramızda örülen bu an kadar kırılgan.

Hâlâ tek kelime etmedi ama gözlerindeki tüm öfkeli duyguları okuyabiliyorum. Hiçbir şeyden korkmadım, kendi sadist babamdan bile, ama onu kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kalınca dehşete kapılıyorum.

Onu gönülsüzce bırakırken, avuçlarımı boyayan kana bakıyorum. Onun günahı benim günahım oldu. Gözleri bu görüntüyü içine çekiyor ve titriyor. Takım elbisemin ceketini hızla çıkarıp titreyen omuzlarına örtüyorum. Transa geçmiş gibi yakalarını sıkıca çekiyor, narin parmakları kumaşa kan bulaştırıyor ve ben de aynı narin ellerin Wellington'ın şakak kemiğini nasıl oyduğunu düşünüyorum.

Bir inilti yalnızlığımızı bozuyor. Elbette, Wellington çok küstah, ölümünde bile ilgi istiyor. Huzur içinde ölemez. Bu konuda sürekli ders verdiği düşünülürse, ironik bir durum.

Önümde diz çökerek irkildi, şimdiki zamana itildi. "O yaşıyor." "Ama yaşamalı mı?"

Düşünce ağzımdan filtrelenmeden çıkıyor. İnce kaşları sanki bu sorunun cevabını kendi içinde sıralayıp tartıyormuş gibi birbirine yaklaşıyor.

"İşte," diyorum, bileğini tutup kaldırarak. "Diğer kolunu da tut. Burada bırakılamaz."

"Onu hareket ettirmemeliyiz" demeden önce birkaç saniye tereddüt ediyor. Derinleşen gecenin içinde etrafına bakar. "Bunu bildirmek zorundayım."

İçgüdüleriyle hareket ederek ayağa kalkıyor, hareketleri titriyor. Wellington'ın gevşek bileği hâlâ elimde, nabızı parmaklarımın altında titriyor, bir yandan da parmaklarını siyah saçlarına götürmesini izliyorum. Beyazın asi çizgisi kırmızıyla renkleniyor. Gözlerinin üzerine düşüyor ve kulağının arkasına süpürmek için içimde şiddetli bir istek uyandırıyor.

Ona çok büyük gelen ceketim omuzlarında asılı duruyor. Arka cebinden telefonunu çıkarabilmek için yakasını tutuyor ama sadece karanlık ekrana bakıyor. Sonra yeri aramaya başlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor arayışı çılgınca bir hal alırken.

Wellington'a yardım getirmek için acelem yok. Bütün gece bu tanrıçayı izleyebilir, usulca mırıldandığı küfürleri ve umutsuz nefes alış verişlerini zamanın sonuna kadar dinleyebilirim ama yerde kanlar içinde yatan bir adam var ve yakında biri yardım çağıracak.

Ayağımın dibindeki piç kurusuna bakıyorum. "Planlar değişir, Percy." Olabildiğince temkinli bir şekilde ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum. "Onu götürmeliyiz."

"Hayır, onu bulmam lazım," diyor, sesi kısık ve kırık, bu da bana adamın boğazındaki ellerini hatırlatıyor.

Refleks olarak ellerim yumruk oluyor. Yere bakarken ve bir anahtarlık bulup çıkarırken çok çabuk ısınan uçucu bir maddeyim.

"İşte." Anahtarları avucuna sıkıştırıyorum, parmaklarını katı nesnelerin etrafına kapatıyor.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize boş boş bakıyor, sonra nihayet anahtarları kalçasındaki çantaya yerleştirmek için kendi ellerini benimkilerden ayırıyor. "Teşekkür ederim."

Yüzünü tekrar avuçlarımın arasına alıyorum, yumuşak tenini hissettiğimde iç organlarımı alevler yalıyor. "Onu götürmeliyiz," diyorum. "Şimdi."

Bana bakıyor, uzun kirpikleri yıldızları yansıtan hafif gözlerini çerçeveleyip ve yemin ederim şu anda kendimi yakmamı istese, bir kibrit .

Merhametle, tutuşuma karşı başını salladı. Onu gönülsüzce bıraktığımda ve sarhoş ve hırpalanmış profesörü kucağımıza alıp kampüsün gölgelerine doğru sürüklediğimizde başka bir şey konuşulmadı.

Silahı aldığıma eminim.

Düşüncelerim bir varsayımlar yumağı, önümüzde uzanan sonsuz sayıda yol, her biri çok fazla bilinmeyen değişkenle dolu. Birini seçmeye zorlanınca, bizi Wellington'ın konferans salonunun loş iç kısmına götüren yolu seçiyorum ve onu cilalı parkeye bırakıyorum.

İçinde bulunduğum vahim duruma rağmen ağzımı şeytani bir gülümseme kaplıyor. Wellington'ın konuşması sırasında bana yaptığı hakaret şimdi daha önemsiz bir art düşünce gibi geliyor. Kanlı yüzüne eleştirel bir bakış attığımda, artık bir rakip görmüyorum, eğer en başından beri bir rakibim olduysa bile.

"Şimdi kim bu bitik şarlatan?"

"Onu tanıyorsun," diyor bana ve ben alttan alta bir suçlama seziyorum.

Ellerimi ceplerimin derinliklerine gömüyorum. Kitaplık lambalarının hafif parıltısı tek ışık kaynağı ve sınıfı karanlık bir sahne gibi gösteriyor.

"Maalesef," diyorum ona dürüstçe. "Kendisi burada felsefe profesörü ama daha çok bir hacker."

Birkaç adım attıktan sonra bana doğru döndü. "Kimsin sen?" diye soruyor.

Çenemi kaldırıyorum, sorusunun ağırlığı bir dizi çatışma ve sürtüşmeyle karşılaşıyor.

Bildiğim tek şey, ilk dokunuşumdan beri ellerimi ondan uzak tutamayacağım. Daha önce kendimi hiç bu kadar

başka bir kişi. O benim varoluşumun bir parçası haline geldi. Hücresel düzeyde dolanıklık teorisi, bizi epik bir köken hikayesiyle sarmalıyor.

Platon'un *Symposium*'u, insanların bir zamanlar bütün varlıklar olduğunu ve tanrıların korku ve kıskançlığı nedeniyle ikiye bölündüğünü belirtir. Birden iki oldu.

Biri ruh eşini bulduğunda, ona bağlanır, diğer yarısıyla birlikte olmak için her şeyi terk eder. Tutkunun sancıları içinde, sonsuz bir arzuyu doyurma ihtiyacı , birbirlerinin kucağında açlıktan ölecek ve solacaklardır.

Eski filozoflar, Platon'un ruh eşi kavramına gerçekten inanıp inanmadığını ya da bu efsanenin bir komedyen tarafından hiciv olarak sunulup sunulmadığını tartışabilirler.

Kimsenin böyle bir tutkuyu, böyle bir coşkuyu sadece bir kenara itmek için dile getirmediğini boşuna iddia ediyorum. Eğer Platon böyle bir inanca sahipse, bunun kanıtı böyle bir dizede yatıyor olabilir:

Sevginin dokunmadığı kişi karanlıkta yürür.

Cesurca ellerimi serbest bırakıyorum ve bileklerini yakalamak için mesafeyi yok ediyorum. Başparmağım bilerek tenini okşarken bakışları parmaklarımdaki mürekkepli mühürlere kayıyor. Nabzının kesik kesik atışı dokunuşumun altında hızlanıyor.

"Ben seni bekleyen adamım," diye itiraf ediyorum, çiğ dürüstlük kirli ruhumdan sıyrılmıştı.

Bakışları benimkilerle birleştiğinde bir an için sorularını ve yerde kanlar içinde yatan piçi unutuyor; merak, korku ve tanımanın hararetli girdabı o endişe verici derecede etkileyici gözlerin ardında birikmiş.

Başımı eğiyorum ve Wellington'a doğru başımı sallıyorum. "Ona ne oldu?" Gözlerini kırıştırıyor. "O bir katil."

Bu üç kelime atmosferi lanetleyici bir inançla nokt alıyor. Salonun sessizliği bizi yalıtıyor, elimdeki doğaüstü kadını incelerken göğsümdeki yanan ağrıyı körüklüyor.

Vadideki zambak ve ylang-ylang'ın sarhoş edici kokusu kapalı alana yayılıyor ve beni neredeyse uyuşturuyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Dişleri alt dudağına batıyor, takım elbisemin ceketini onu yutuyor. Ve lanet olsun, bu çok cazip bir düşünce. Onu şu anda boğazımdan aşağı nasıl yutabilirim.

Başını kararsızca sallıyor. "Bilmiyorum. Bir şey kaybettim," diyor titrek bir nefesle.

Onun şoka girmesini izlerken hissettiğim güçsüzlük göğüs kafesime saplanıyor. Onu kaybetme korkusu elle tutulur bir şey; öyle zayıflatıcı bir kayıp ki, keskin pençeleri boğazımdan aşağı uzanıp içimi tırmalıyor.

Nazikçe, saç bandını saçlarının uzunluğundan aşağı çekiyorum, koyu renk katmanlarını omuzlarının üzerine getiriyorum. Bakışlarım gözyaşı damlası bir elmasın durduğu boğazının dibine doğru ilerlerken aramızdaki hava çatırıyor. Hareketlerim yavaş ve temkinli, bir elimle bileğini tutmaya devam ederken diğer elimi parmağıyla kolyeyi kaldırıyorum.

"Belki de kaybolmasını istedin," diyorum.

Üç kalp atışı boyunca gözünü kırpmıyor, nefes almıyor. Bakışları benimkilerle birleşiyor, fırtınalı gözlerinin bir ömür ve hatta belki de yüz ömür saklı.

Kolyeyi bırakıp kanlı avucumu ona doğru çevirdiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor, bizi çevreleyen karanlıkta bir çağrı yükseliyor.

Gözlerimle buluşmadan önce bakışları elime düşüyor. "Seni tanımıyorum-"

"Biliyorsun."

"Sana nasıl güvenebilirim?"

"Hiçbir zaman şu daha özverili olmadığımı güvenebilirsiniz," diyorum.

"Niyetime güven. Seni korumak istiyorum."

Avucuma bakıyor, tereddütleri yüz hatları yumuşuyor. Sonra elimi tuttu.

Memnuniyet damarlarımda alevleniyor. Uzun parmaklarım onun ince parmaklarına dolanıyor ve kemik ile kırıkdağın altındaki boşlukta onu asla bırakamayacağımı biliyorum.

Wellington yerde kıpırdanıyor. "Kahretsin... lanet ." Bu bozulma bir sonraki olaylar dizisini başlatır.

Wellington yüzünün bir tarafı kan tabakalarıyla kaplanmış halde yuvarlanırken elimi bırakıyor. Morarmış gözlerini ovuşturuyor, sonra da donuk bakışlarını ona diyor.

"Seni lanet olası amcık," diye mırıldanıyor ıslak bir sesle. Hareketleri beceriksizce, tüvit ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıyor. "Avukatım dava açacak-"

Elindeki telefonu tekmeledim. Savaş botumun altında ezdim.

Topuğumun altındaki ekranın yankılanan *çatlağı* onun cihazından daha fazla parçalanıyor.

Şu anki durumumuz dengesiz, kırılgan ve değişken ve gözleri üzerimde, ihtiyatının ve korkusunun ardında tutuşan bir ateş var. Alevleri körüklemek, dünyanın onunla birlikte yanıp kül olduğunu görmek istiyorum.

Kendimize ait kılalım.

Wellington tıslayarak şakağına dokunur. Önce parmaklarındaki parlak kırmızı kana, sonra da parçalanmış telefonuna baktı. "Sen lanet olası bir şeytansın Locke. Senin işin bitti," diye tehdit ediyor kendini yan tarafına doğru kaldırırken. "Kariyerin kavrulmuş toprak gibi."

Burun deliklerim alevleniyor ve soluk hanımelinin altında kalan kan kokusunu içime çekiyorum.

Çevremden onun eğildiğini ve elindeki bijon anahtarını aldığını görüyorum. Onu uyarmak için adama doğru uzatıyor. "Sadece... hareket etme. Düşünmem gerek."

Bir an duraklayan Wellington ona ters ters bakar. "Sen delirmişsin. İkiniz de öylesiniz." İğrenç kıkırdaması salonun ahşap yüzeylerinde yankılanıyor, karanlık bir öfkeyi tetikleyen hastalıklı, tehditkâr bir ses.

Ben bu prodüksiyonun kıyısında bir seyirciyim. Sahne çok güzel kurulmuş, senaryo şiirsel bir şekilde ortaya çıkmayı bekliyor.

Tek ihtiyacımız olan bir katalizör.

Percy Wellington da çabalarını esirgemez.

Yere bir kan izi tükürüyor. "Yüzümün saldırının kanıtını nasıl görünce, o güzel küçük kafan bile bunun nasıl biteceğini anlayacak kadar hızlı, tatlım."

Sanki bu sevgi gösterisi onu tetiklemiş gibi, silahı daha sıkı tutuyor, kendi içinde bir yerlerde kaybolurken göğsü hızlı nefes alıp vermelerle inip kalkıyor. "O haklı."

İçinde alevlenen acı beni neredeyse yere seriyor. Şok hali ona bir erteleme sağladı, ama şimdi, bir barajın çatlaması gibi, o kalp ağrısı sel gibi geri geliyor.

Onun ıstırabının yoğunluğuyla o kadar sert vuruluyorum ki, yankılanan kabarmanın altında boğuluyorum.

"Haklı," diyor tekrar, gözlerinde mesafeli bir bakış.

Wellington bir santim ilerleyebilmek için çabalıyor. Ne yapacağını şaşırmış bir halde ahşap zemine vurarak vücudunu amfinin çıkışına doğru çeker.

Takım elbisemin ceketini omuzlarından itiyor, kayışını başının üzerine çekiyor ve çantayı bir kenara koyuyor, sonra iki eliyle levveyi kavıyor, hareketleri metodik. "Her şey yanına kâr kalacak," diyor, yükselen öfkesinin altında yumuşak bir fısıltıyla. "Benim sayemde yürüyecek."

"Ona izin verme."

Gözlerimiz çarpışıyor, aramızda tehlikeli derecede güçlü bir akım kopuyor. Eğer o silahı bana karşı kullansaydı, onun güzel ölümünü memnuniyetle karşılardım. O hak etmeyen piçi neredeyse kıskanıyorum.

Yerde sürünen kırık adama doğru aç yapıyor ve davullar yükseliyor. Ritim daha sert, daha hızlı vuruyor ve o kararlı adımlarını birbiri ardına adama doğru atarken ateşi hissedebiliyorum, sıcak alevler etimi yalıyor. Adamın yolunu kestiğinde adrenalin kalbimin odacıklarını kavuruyor.

Bir değişim onu ele geçirdi ve bu dönüşüme tanık olan tek kişi ben değilim. Wellington'ın kendini beğenmiş ifadesi düştü. Gerçek korku tenini beyazlatırken, elini gereksiz bir protestoyla kaldırıyor.

"Katilin kaçmasına izin veremem," diye fısıldıyor.

Karanlığın pek çok adı vardır, pek çok çekil alır. şu anda, ona intikamını veriyor.

Silah aşağı doğru yaylanıyor.

Lastik demirinin sivri ucu çenesine saplanınca, adamın bedensiz çığlığı kısa sürede susturuluyor. Güzel gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı yarılmış bir halde silahı çeviriyor ve kalın İngiliz anahtarının büyük kısmını adamın yüzüne indiriyor.

Kalbim tırmanan ritme ayak uyduruyor. Bir sonraki darbeyi duyduğum kadar hissediyorum, havayı parçalayan ıslak şaplağı ve onu takip eden mide bulandırıcı ıtırıtıyı.

Ölümünü sağlamak için üç mükemmel vuruş.

Gösteri acımasız, tutkulu ve dehşet verici.

Birkaç uzun saniye boyunca, acısını teslim etmenin keyfini çıkartıyor. Hayatı alıyor, katarsisi çalıyor. Hala ruhundan kanadığını hissettiğim kayıp için lanet evrene bir ceza salıyor.

Yüzüne ve kıyafetlerine kan sııyor, öfkesi bir sanat eseri. Vahşi şehvet kanıma işliyor, atardamarlarımı kabartıyor. Onun şiddeti sarhoş edici. Onun içindeki her içgüdüsel duyguyu ben de içimde hissediyorum, neredeyse duyularımı aşırı yüklüyor. Saf adrenalin damarlarımı kasıp kavuruyor, ta ki ben bir elektrik akımıyla titreşene, bir canavar canlanana kadar.

Sessizlik havada kulakları sağır eden bir oktavda çınlarken, kaos ortalığı yıkıyor.

Ona yaklaştım. Titriyordu, kasları adrenalin ve efordan titriyordu. Elimi onunkine doladım ve silahı aldım.

Cesede, katliama bakıyoruz. Wellington'ın çenesi yerinden ıkmiş, yüzünün alt yarısı parçalanmış. Cilalı zeminde simsiyah kan birikiyor. Arkasını dönmüyor.

Ve yıkımın ortasında, hiç bu kadar ilham almamıştım. Ona bakıyorum, ruhumu harekete geçirmek için gönderilen karanlık küçük ilham perime. Hayal ettiğimden çok daha fazlası.

Kanlı saçlarını yüzünden çekerken göğsü kabarıyor. "Sen aramayı yaparken ben burada bekleyeceğim."

Ciğerlerim bir mengeneyle sıkışmış, ona doğru adım atıyorum. Bu an çok hassas ve onu korkutamam, yoksa parmaklarımın arasından kayıp gidecek. "*Ut operaretur eum.*"

Bakışları benimkileri yakalıyor. "Anlamıyorum," diyor sesi titreyerek.

"Akıl yürütmeden çalışalım." Bir elimle bedeni, kanı, kargaşayı sarmalıyorum. Voltaire'in sözleri benim için hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.

Derinlerde bir ışık titriyor, ruhunun benimkini tanıdığı tek bir bağlantı ışını. Düşünceleri başka bir alt uzaya sürüklenirken dokunuyor.

"kendi bahçesini ekip biçmeli," diyorum.

Kaşları birbirine kenetlenirken içinde bir sıkıntı belirliyor. "Bunu neden biliyorum?"

Herhangi bir üniversite edebiyat dersinin bir gerekliliği, muhtemelen metni okumuştur, ama ben bizim kaderimize inanmayı tercih ederim.

"Hayatı katlanılabilir kılmanın tek yolu bu." Koyu renk kirpiklerine yapışan parlak ıslak gözyaşlarına hayret ederek sözleri söylerken gülümsemem asık suratlı.

Göğsünden kırık bir hıçkırık koptu. "Hiçbir şey katlanılabilir değildi."

Vücudu yorgunluğa yenik düşerken, yere yığılıyor. Göğsü göğsüme çarparken onu yakalıyorum, kollarımı titreyen bedenine dolayarak bizi daha da yakınlaştırırken onu kendime çekiyorum.

Kalbim onunkiyle mükemmel zamanlanmış bir koreografi içinde atıyor. Hissettiğim saf huzur benim felaketim olacak.

Silahı bırakıyorum ve elimi saçlarının serin tellerinde gezdiriyorum. "Bana ne yapacağımı söyle."

Yüzünü yukarı kaldırarak yutkunuyor, gözleri inançla benimkileri deliyor. "Kafayı kes."

Erotik bir vızıltı kanımı ateşliyor. Hiç bu kadar sarhoş edici bir şey hissetmemiştim ve zamanı geldiğinde bu duygunun kölesi olacaktım.

Buradan sonra birlikte çalışacağız. Kuşkusuz bu kolay bir iş değil. Bu sonuca hazırlıklı değildim. Göremediğim kemik kırılmalı. Bunu takip eden her hareket titiz, her hareket özenle analiz edilmiş, ama benim sevimli küçük sprite'ım montajı yönetiyor.

Şiddetin güzelce pervasızca uygulandığı yerde, sahnelememiz dikkatle inşa edilmiştir. Kaos ve mantığın kusursuz bir şekilde harmonize edildiği bir birliktelik.

Geride durup çalışmasını hayranlıkla izliyorum. "Bir başyapıt."

Elbette karşı önlemler alınmalıdır. Ancak üniversite bir Fort Knox değil. Ele alınması gerekebilecek her türlü güvenlik görüntüsü kolayca elde edilebilir. Tüm kanıtlar Wellington'ın kendi konferans salonuna bağlı.

Avlunun تنها köşesi, yan yana durduğumuz karanlık ve huzurlu bir yer. Onun yakınlığındaki tahrik edici sarsıntı beni uzanmaya ve elini elime almaya itiyor. Sözcükler olmadan ona doğru dönüyorum ve onu yakınımaya çekiyorum. Koyu kırmızı izler giysilerini kaplamış, yüzünde hâlâ benekler var. Bakışları benimkine dokunmak için kalkarken, başparmağımı dudaklarında gezdirip kanı bulaştırıyorum. Derisindeki ince çatlaklara bulaşmış.

Onun tadına bakma, onu şımartma ve oburluktan delirene kadar onunla ziyafet çekme arzusu beni ele geçirdi.

Ağzım onunkine yakın duruyor, bir cüret, bir söz.

Lanet olası bir kaçınılmazlık.

"Sen deli misin?" diye soruyor aniden, ama ses tonunda alay ya da yargılama yok.

"Şimdiye kadar, büyük olasılıkla," diye itiraf ediyorum, ancak bunu klinik anlamda hiç düşünmedim. Dünyayı üç boyutlu olarak görmüyorum, kuantum sarmalında

algımdan daha fazlasını değiştiren bir teori.

İlham perimi o kadar uzun zamandır arzuluyorum ki, akıl sağlığımın sınırlarını zorladım. Yorgunluk onu tamamen ele geçirmeden önce, "Sanırım ." dedi.

Başparmağımla elinin arkasını okşuyorum. "Sen benim için çok güzelsin, tatlım."

Sahneyi kurmak ve hikayeyi anlatmak için son bir ekleme yaparak, silinmiş aleti Wellington'ın arabasının arka koltuğuna yerleştiriyorum. Sonra onu niversitenin yakınındaki evime götürüp yatak odasındaki duşa bırakıyorum.

Ateş yakarken mermerin üzerine yağan suyu dinliyorum. Ardından kanlı kot pantolonunu alevlerin içine atıyorum. Gömleği tutarken, parmaklarım paslı kan lekelerinin izini sürerken, ihtiyatlı davranarak giysiye dolabıma kaldırıyorum.

Duş kesiliyor, sonra arkamda ayaklarının yumuşak sesini duyuyorum. Dönüp onu benim kazağımı giymiş halde görüyorum ve onu orada, benim kıyafetlerimle görmek tüm mantığımı yok ediyor.

"Yaptığım şeyden pişman değilim," diyor, sesi zayıf, "ama bununla da yaşayamam."

Onun umutsuzluğu nabzımı hızlandırıyor. Yorulmak bilmeyen tüm abalarımarağmen hiçbir şey değişmedi. Onun inişini hissedebiliyorum, ne düşündüğünü biliyorum ve göğüs kafesimin altında bir öfke alevi tutuşuyor.

"Kullandığın bıçağa ihtiyacım var." Bir elini nemli saçlarında gezdirdi. "olacağım. Senden asla bahsetmeyeceğim." Alaycı bir nefes bırakıyor. "Tanrım, günlerdir uyumadım. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum." Eşofmanının eteklerini çekiştirerek yürümeye başlıyor. "Bunların herhangi biri gerçek mi?"

Sarmal onu hızlı ve şiddetli bir şekilde kavırıyor. Tekrar şoka giriyor, panik yatak odamı çatırdayan bir yoğunlukla dolduruyor.

Yarın, hatta belki ertesı gün, şoku geçtiğinde, vicdanı onu parçalayacak. Kendini mahvedecek. Bizi mahvedecek.

Ona izin veremem.

"Buraya gel." Emin ses tonum aramızdaki bağı geriyor.

Bana doğru geldiğinde, göğsümdeki gerginliği dışarı atıyorum. Yükselen alevler yüz hatlarını yumuşak bir ışıltıya büründürüyor. Kokusu en güçlü afrodisyak gibi sistemimi istila ederken burun deliklerim alevleniyor.

Yutkunuyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Dudaklarından umutsuz bir kahkaha dökülüyor. "Bana unutturabilir misin?" Tereddüt etmeden, "Evet." dedim.

Gözlerimi inceliyor, beni gerçeği bulmak için araştırıyor.

"İkimizin de unutulmasını sağlayabilirim," diyorum kuşkuyu düşüncelerimden kovarak. "Ama bana güvenmek zorundasın."

Siyah gömleğimin yakasındaki düğmeleri çözüyorum, sonra kollarımı kollarından ayırıyorum ve top haline gelmiş giysiyi ateşe atıyorum. Gözlerini dikmiş, göğsümdeki yontulmuş kabartmaları tarıyor, koyu mürekkep ve işaretleri inceliyor.

Dokunuşu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Ondan o kadar etkileniyorum ki, onu elimde tutmak için o kadar çaresizim ki, onu çalıp dağdaki evime kilitlesem mi diye düşünüp duruyorum.

"Kim olduğunuzu biliyorum," diyor, omuzlarına küçük bir ürperti yapıyor. "Gazetelerinizi okudum."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve itiraf ediyorum, egom yükseliyor. Kim olduğumu tam olarak bilmesini sağlama arzusu, içten içe pençeleyen ahlaksız bir şeytan.

"Yap şunu," diyor, talebi her haliyle bir yalvarış.

Dünyanın gizli bilgelikleri üzerine bir ömür boyu çalışmak ya bana bir avantaj sağladı ya da beni hayalperest yaptı. Her iki durumda da, beni şu an için hazırladı. Eğer akıl sağlığı ondan önceki yavan hayatıma dönmek anlamına geliyorsa, o zaman çıldırtıcı uçuruma doğru inmeye hazırım.

Ritüel bıçağımı alıp aramıza sokuyorum. Kesinlikle olması gerektiği halde yüz hatlarında hiç korku sezilmiyor.

Bunun işe yarayacağına inanıyor muyum? Onun için, kendini yok etmesini engellemek için başka seçeneğim yok. Ve eğer başarısız olursa, eğer zihni paramparça olursa.

Boynunu sıkarak parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve yüzünü bana doğru eğiyorum. "En karanlık uçurumda, cehennemin en derin kayalıklarında bile seni bulacağım. Seni karanlıkta bırakmayacağım."

Saygılı bir dokunuşla elini göğsüme kazınmış mühürün üzerine koyuyor. "Ama ben bunların hiçbirine inanmıyorum."

"İkimiz için de inanacağım." Karanlık sanatların bir uygulayıcısı olarak, kaos büyüüne olan inancım bir inanç sisteminden daha fazlasıdır, DNA'mda kodlanmıştır.

Ben cehennemi yaratmak için doğmuşum.

Elini indiriyor. "Sana

güveniyorum." Ve ben onun içinde

boğuluyorum.

Bencil doğam onu kendime saklamayı talep ederken, bu güzel, zarif kadın ve çürüyen ruhuma hayat veren kalp özlemi, onun acı çektiğini hissetmeye dayanamıyorum.

Ben de insancıl olanı yaptım ve ona unutturdum.

Erdemli olduğum için değil. Basit gerçek şu ki, onu inkar edemem, çünkü kendimi inkar edemem. Kanımın kanı, etimin eti, kemiğimin iliği.

Yüzünü çevreleyen beyaz tutamı yakalıyor, nemli telleri okşuyorum. "Sana söz veriyorum," diye yemin ediyorum ona.

Söz
vermiyorum.

Bir tehdit.

Hiçbir şey ve hiç kimse aramıza giremeyecek.

Ateşin önünde duruyor, sırtı çatırdayan alevlere dönük. Işığın ortasında bir ilah, beni yok etmeye yazgılı güzel bir güç.

Acı dolu bir pişmanlıkla tişörtü omzundan aşağı çekip yumuşak tenini ortaya çıkarıyorum.

Omzunu taparcasına öpüyorum, ağzım uzun süre kalıyor, ateşli acıyı ezberlemek için onu ciğerlerime çekiyorum. Sonra, geri çekildiğimde, parmağımı bıçakla deliyorum. Boynunun ve omzunun narin eklemi boyunca mührü izlerken, ilahinin nakaratı ruhumu harekete geçiriyor.

Yaşamın ortasında ölümün içindeyiz.

Herhangi bir filozof ikiz alevine bakarken ruhun bir eşi olduğunu inkar edebilir mi?

Sevginin dokunmadığı kişi karanlıkta yürür.

Zihni ne kadar karanlık olsun, onu her zaman bulacağım.

Sembolü teninin üzerinde izlemeye devam ederken alnımı onunkine yaslıyorum, nefeslerimiz birbirine karışıyor, duygularımız sıcaklık, arzu ve kalp acısından oluşan bir karmaşaya dönüşüyor.

Sonra acısını kovalamak için dudaklarını kendi öpücüğümlle kavriyorum. Kahretsin, onun acısını lanet bir şeytan gibi yiyorum. Onun için alıyorum, ıstırabın, korkunun ve hastalığın her lokmasını. Onu ruhumun hiç bilmediği bir çaresizlikle öpüyorum.

Ağzı benimkine yaklaştığında, beni eşit bir açlıkla öptüğünde, yok edici gücün altında titriyorum, dilinin hassas hissi talepkar bir ihtiyaçla benimkiyle buluşuyor.

Bu ana sığınmışken, zaman bizim için duruyor ve ben her saniyeye

imreniyorum. "Kal," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Nefesi ağzımda sıcak bir şekilde titriyor.

"Benimle kal," diye yalvarıyorum.

Bana göz kırptıyor. "Seninle kalacağım."

Kabul edince, kıvrak bedenini kollarımın arasına alıyorum, onu yatağıma doğru taşıırken çıplak göğsümde tuttuğu avuçlarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Daha yorganı üzerine çekmeden gözleri kapanıyor, bedeni onu altına çeken uykuya karşı savaşıyor.

Alnına nazik bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip saatime bakıyorum ve onu kaybetmekten şimdiden korkuyorum. Ama hala temizlenmesi, kanıtların yok edilmesi ve gözetimin değiştirilmesi gereken bir konferans salonu var.

Güneş gökyüzünü yararak evime girdiğinde, daha odamın eşiğini geçmeden serpentinin ne olduğunu biliyorum.

Çantası gitmiş, o da öyle.

Şöminedeki sönük közlere bakarken göğsümün içinde bir boşluk oluşuyor. Ateşin sönen ışığı gibi, kömürler de sönükleşiyor, ilhamım onsuz azalıyor.

İlham perim hayatımı mahvetmeden önce göğsüme bir mühür kazımıştım. Saplantılı arzum beni tüketirken, bu gece o işareti kazıdım. Evrenden bir talepte bulundum, yarayı açtım ve kanın akmasına izin verdim. Ve şimdi ilham perimin tadına baktığıma göre, onu unutmaya çalışmanın boş ve beyhude bir çaba olacağını biliyorum.

Ruh eşimi göğüs kafesimden söküp atamayacağım gibi onu düşüncelerimden de söküp atamam.

O benim uçurumumun üzerine kurulan bir köprü. O benim ölümümün ortasında kıvılcımlanan hayat.

Arzum, gümüşü fırtına bulutlarıyla kaplı o unutulmaz güzellikteki ela gözlerde doğdu.

Kamburlarımın üzerine çöküp şömineye uzanıyorum ve parmaklarımın arasındaki küçük nesneyi alırken külleri bir kenara sıyrıyorum. Baş harflere bakarken parlak altın parçayı döndürüyorum.

Onu buraya getiren nesne, simge.

Zaman ve gelgit beklemez.

İlham perim bana geri dönecek.

MUSE

HALEN: ŞİMDİ

T Tanrıların kendileri kadar ilham perileri hakkında da birbiriyle çelişen pek çok hikaye vardır. Kökenleri, sayıları. İlah mı yoksa güç mü oldukları.

Bir efsaneye göre ilham perilerini hafıza tanrıçası doğurmuş ve daha sonra yetiştirmesi için Apollo'ya verilmiştir. Sanat ve bilime olan bağlılıkları, sevgileri ve yetenekleri buradan gelmektedir.

İroni benden kaçmıyor - eminim Kallum'dan da kaçmamıştır - hafıza ve mantık ilham perilerine başkanlık ediyordu. Benim için iki bağlantı. Evrenden bir göz kırpması, hafızam intikamcı bir güçle geri dönerken kozmik eşzamanlılığın bir iğnesi.

Yine de tüm şiirlerin hemfikir olduğu tek husus, ilham perilerinin sadece aç ruhlara ilham vermek için var olan yaratıcı bir ilham kaynağı olduğudur.

Altı ay önce, tek bir şiddet eylemiyle, böyle gözü dönmüş bir ruh tarafından ele geçirildim.

Deponun girişinde duruyorum, elim yarıya kadar çekilmiş rulo kapıyı kavlıyor, akşam güneşinin bir şaftı kirli betona vuruyor.

Birimin köşesinde bir dosya kutusu duruyor. Gökyüzünün hala siyah olduğu sabahın erken saatlerinde kapattığımdan beri o kutuyu açmadım, yeni bir başlangıcı bekleyen boş bir tuval.

Bakışlarım yerdeki renksiz lekelerin üzerinde geziniyor, görüşüm odaklanmıyor ve aniden koyu bir lekeden bir kan havuzu sızıyor. Wellington'ın parçalanmış yüzünün bir görüntüsü, elimde sıkılı duran levyenin kaba ve ağır hissiyle birlikte ortaya çıkıyor.

Yavaşça nefes vererek, bir öfke ve intikam sisi içinde yarattığım korkunç sahnenin rahatsız edici görüntülerini göz kırparak uzaklaştırıyorum. Kallum ve benim birlikte şekillendiğimiz, büküldüğümüz yer, ruhumu parçalayan, zamandan kopuk bir an. Kirli betondan daha derin ve daha karanlık bir leke.

Birime giriyorum ve gizlilik için rulo kapıyı yere yaklaştırıyorum, ancak yine de beşe sekiz küçük odaya yeterince doğal ışık girmesine izin veriyorum. Yönetici bana iyi bir teklifte bulunarak Hollow's Row'da bir ay boyunca ödeme yapmak yerine haftalık kiralamamı kabul etti, çünkü davada ne kadar kalacağım belli değil.

Bu karar henüz verilmemiştir.

Eteğimin kenarını kaldırıp dosya kutusunu köşeden çekerken midemde huzursuzluk çalkalanıyor. Hatıralar son derece güvenilmez olabileceğinden, ayrıntıları bir araya getirmeme yardımcı olacak somut bir şeye ihtiyacım var.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kapağın kilidini açmak için küçük anahtarı yerleştiriyorum. Güçlendirici bir nefes, sonra yaranın üstündeki bandaj gibi kapağı yırtıyorum.

İçinde üçüncü suç mahallindeki Harbinger katilinin çantasının içindekiler var. Beni Cambridge'e götüren, üzerinde kolej amblemi ve Wellington'ın baş harfleri olan kol düğmesini bulmadan önce çılgınca çalıştığım olay yeri.

Dosyaları ve bir çift spor pantolonu bir kenara itiyorum, bakışlarım altındakine takılınca kalp atışlarım hızlanıyor. Sweatshirt'ü kutunun çıkarmadan önce gri pamuklu kumaşa dokunup varlığını teyit etme ihtiyacı duyuyorum. Giysiyi omuzlarından tutup gererek, ön tarafında koyu kırmızı harflerle yazılmış üniversite adına bakıyorum.

Bir anlık hatıra saldırırken vücudumu derin bir titreme sarıyor. Nefes borumdan kopan çığlık. Nefes borumu ezerken gözlerindeki soğuk, hesapçı bakış. Başparmaklarımın o duygusuz gözlere batışının mide bulandırıcı hissi. Kafasına vurduğumda bijon anahtarının sert demirinin kafatasında nasıl yankılandığını.

Kan.

Kıpırtısız bedeninin etrafındaki lamba ışıklarının altında karanlık ve parlak bir şekilde toplanan çok fazla kan.

"Nefes al."

Yabancıнын derin baritonu şok halimi kırıyor.

"Bana geri dön."

Sonra takım elbise ceketinin sıcaklığı omuzlarıma dolanırken beni kucaklıyor.

Anılar birbirine çarpıyor. Kallum'un bu dava boyunca hafızamı canlandırmaya çalışırken sergilediği davranışlar, o gece onunla ilgili ilk hatırladığım şeyle hakimiyet mücadelesi veriyor. Onunla olan her etkileşim yeni bir kavrayış ve anlam içeriyor. Ölüm tarlalarında ceketini üzerime geçirmesi ve ayin sırasında nefes almamı emrederkenki çılgınca talebi gibi. Saç bağımı her çözdüğünde ya da sorgu odasında gömleğimin yakasını omzumdan aşağı sürüklediğinde. Başparmağı, bir zamanlar ağzıma sürdüğü kan gibi dudağımdan şarabı silip süpürüyordu.

Beni tekrar tekrar eşiğe getirirken ateşli fısıltıları ve meslekleri, tutkulu sevişmemiz başlı başına bir büyü eylemiydi.

Ve sonunda, hafızamın kilidini açmak ve beni zaman içinde kendi tasarımı olan bir cehenneme göndermek için tek gereken küçük bir totem-Alister'ın dere kenarında keşfettiğim kol düğmesi oldu.

Tüm somut kanıtlar burada.

Bunca zamandır, tıpkı gizli anıların içimde kilitli olduğu gibi, bir dosya kutusunda kilitli, açılmayı bekliyordu.

Ağrılı bir iç çekişle parmağımı yakanın üzerinde gezdiriyorum. Kallum bana kazağını verdikten sonra kanlı giysilerimi şöminesinde yakmıştı. Önümde durup yoğun bakışlarını çıplak omzuma dikerken hâlâ sıcaklığı hissedebiliyor, odunsu kolonyasına karışan dumanın kokusunu alabiliyorum.

Parmaklarımı hafifçe o noktaya bastırıyorum, Devyn'in beni yaraladığı yerdeki hassas acıyla irkilmeden önce onun hayali dokunuşunun tenimi ısıttığını hissediyorum. Sonra tişörtü ters çevirip mühürdeki paslı lekeyi -onun kanını- görüyorum.

O gecenin bazı bölümleri hala net değil. O sırada yaşadığım şok ve uyku yoksunluğu zihinsel durumuma zarar veriyordu. Kallum parmağının pürüzlü yüzeyini tenimde gezdirirken içimde biriken sarhoş edici hissi, güzel ve büyüleyici gözleri içimi kavururken etimin altında yanan kışkırtıcı sürtünmeyi hatırlıyorum. Yüzümü saygıyla tutuşu, nefesinin dudaklarımı okşaması ve beni daha da kendine çekmesi

ona doğru. Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce akıl sağlığımla aramdaki son bağı da koparmaya cüret ettim.

Sonra geçmişte kalan, zor ve acı verici olan her şey o öpücüğün verdiği vaadin altında kayboldu.

Şehvetli ve erotikti ama aynı zamanda güvenliydi. Onun kolları tarafından korunduğumu hissettim, sonunda kırılabilirdim.

Tamamen siyah takım elbiseli, gizemli bir şekilde seksi ve zeki bir adam o anda kendini ruhumla . Daha yeni karşılaştığım bir adam beni mantıksız olana inandırdı, sanki onu bulmak, ona ait olmak için yaratılmışım. Soğukkanlılıkla işlediğim cinayete tanıklık eden ve sonrasında beni öpen, ardından karanlık sırrımı ruhumun bir gölgesi gibi saklayan ve ona geri dönmemi bekleyen bir adam.

Gerçek şu ki, Kallum Locke benim için artık daha da gizemli.

Vücuduma bir mühür çizdikten sonra her ne olduysa hala bilinçaltımda gömülü. Zihnimin, ev sahibini tamamen kapanmaktan korumak için travmatik olayı silmesini ancak mantıklı bulabilirim.

Kallum beni korumak ve sözünü tutmak için her şeyi göze aldı, hatta zaman bile harcadı.

"Seni karanlıkta bırakmayacağım."

Sonra Briar Enstitüsü'ne girdim ve ondan yardım istedim.

Görünüşe göre, kaderin ironik bir mizah anlayışı var.

Aramamın boşa çıkacağını bilerek boş yere kutuyu karıştırıyorum. Profesör Percy Wellington'ın Harbinger cinayetlerine karıştığına, yani meşhur katil olduğuna dair tek kanıt, aynı gece saldırı sırasında kaybolmuştu.

Üçüncü Harbinger suç mahallindeki kol düğmesi gitmiş.

"Kahretsin." Ağır bir nefes vererek, şimdi onu geri alma umudunu bir kenara bırakıyorum. Gerçekçi olmak gerekirse, varlığı bu noktada açık ve çözülmemiş kalan dava için hiçbir şey ifade etmiyor. Fail öldüğüne göre, seri cinayetler de kapanmış olacak.

Yeni cinayet yok, başka ipucu yok. Başka dava yok.

Altı ay önce bile bu kanıtın Wellington'ın tutuklanmasına ve ardından hapse girmesine neden olması pek olası değildir.

Kaçmaya çalışmasını izlerken bunu biliyordum - kol düğmesi pahalı bir avukatın açıklayabileceği zayıf bir bağlantı olmasa bile, kanıt zincirini çoktan bozmuştum.

O gece cinayet işleme niyetiyle yola çıkmadım. Kendimi savunduktan sonra Wellington hayattaydı. Bir noktada değişti. Gözlerine baktığımda ve ruhsuz bir şeytanla karşılaştığımda karanlık akıntının üzerimden geçtiğini hissettim. Hiç böyle bir inanç hissetmemiştim ve güçsüzdüm.

Ölmesi gerekiyordu.

Keder bir hastalıktır. İçimizi kemiren, varlığımızın tüm liflerini yakıp yok eden aşındırıcı bir asittir.

Harbinger davasında çalışmamalıydım.

Katilleri inceledim. Onların adımlarıyla yürüdüm. Yaptığım şeyi yapmak, en aşağılık davaları çözmek için onlar gibi düşünmeyi, onları taklit etmeyi öğrendim. Onların katranlaşmış ruhlarının kaynayan çukuruna battım.

Ve o anda, bir katilin kişiliğine büründüm.

Bir dereceye kadar hepimizin bir gölgesi vardır. Karanlık tarafımıza, tehdit çok büyük olduğunda perdeyi kaldırabileceğimiz zihnimizin mahremiyetinde bakarız.

Sweatshirt'ü burnuma götürüyorum ve odunsu kolonya ve sandal ağacının kalıcı kokusunu içime çekiyorum, Kallum'un kokusu o gece ruhumu karıştıran kaotik duyguları uyandırmak için hafif bir duman iziyle karışıyor.

Başımı eğerek, giysiyi buruşturup kutunun dibine tıktırmadan önce kolun kumaşına gömülmüş bir is lekesini merakla ovalıyorum. Sonra kompozisyon defterini geri çekiyorum.

Bu sayfalarda Harbinger'in üçüncü kurbanı olan Medford olay yeri ile ilgili düşüncelerim ve bulgularım yer alıyor. Bu günlükleri kendim için tuttum, kişisel notlarım CrimeTech veri tabanına kaydedilmedi.

Kallum'a yaptığım şeyden pişman olmadığımı söyledim ve hala da değilim. Kendimi o andan çok uzakta hissediyorum, sanki o silahı sallayan başka biriymiş gibi. Ancak Wellington kurbanlarının ailelerini rahatlatacak bir yol bulmam gerekiyor.

Hukuku kendi ellerime aldığımda kurbanların sevdiklerinden bu haklılığı çaldım.

Defteri kolumun altına sıkıştırıp kutuyu kapatıyorum ve kapağını kilitliyorum.

Ayağa kalkıp küçük birimin etrafına baktığımda, bunun gizemin sonu olduğunu anlıyorum. Kallum'un söz verdiği gibi davanın sonunda cevaplarımı almış olacağım.

Sadece dava bitmedi.

Sanki düşüncelerimi doğrulamak istercesine, çantamdaki telefonum titriyor. Çıkarıp Ajan Hernandez'den gelen mesajı okudum. Özel Ajan Rana, Hollow's Row Polis Departmanı'nda bulunmamı istemiş. Yerel polis Tabitha'yı sorgulamak için getirmiş. Lokantadaki garson kız, Devyn beni terk edilmiş bir maden kuyusuna götürmeden hemen önce bana hipnotik madde katılmış kahve ikram eden kız.

Başparmağımı telefon ekranının çatlak kenarında gezdiriyorum, düşüncelerim yükseliş ayini sırasında beni kelimenin tam anlamıyla parçalayıp tüketmeye çalışan kadına dönüyor. Ona ulaşmak, yardım etmek istemiştim ama o kendi uyuşturucusunun ve sanrılarının etkisi altındaydı.

En azından, Kallum ayinini bozup beni götürdüğünden ve Devyn'in gecenin karanlığında kaçmasına izin verdiğiinden beri kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum.

Gerçek çok daha kötü ve acı verici ve yakında yüzleşmek zorunda kalacağım önemli bir gerçeklik dozuyla birlikte geliyor. Devyn'in nihayetinde beni serbest bıraktığını belirttiğim sorgulama sırasında Ajan Rana'ya verdiğim ayrıntılara rağmen, onu serbest bırakan bendim.

Devyn'in potansiyel bir tehdit olduğunu bilerek yaptığım bir seçim. Wellington'ı öldürdüğüm gece yaşananlarla ilgili gerçekleri bir araya getirecek kadar çok şey duydu. Ancak benim kaçtığım bir kaderi onun da yaşamasına izin veremezdim.

Mağaranın soğuk zemininde yatarken, onun perili gözlerine bakarken, orada gördüğüm muazzam acıyla dertleştirdim ve onun bu şekilde getirilmesine izin veremezdim. Tüm gerçeği bilmeden olmazdı.

Neden zeki ve akıllı bir kadın aniden kendini tanrılaştırmaya ve *Übermensch*'e yükselmeye karar verir?

Ayini sırasında bana söylediği, beni sarsan ve daha da fazla soru işareti uyandıran şeyler var.

Bir parçam cazibeyi, bağımlılığı anlıyor. Çılgınlığın tadına baktım. Kendimi kaybetmeme izin verdim. Uyuşturan merhem tarafından baştan çıkarılmak kolaydır. Devyn acısıyla kışkırtıldıysa, ben de çoktan onun izinden yürüdüm.

Ve onu bulabilirim.

Voltaire'in mürekkeple yazılmış sözlerinin tahrif edildiği koluma dokunuyorum; Devyn'in bende açtığı yara Kallum tarafından siyah iplikle özensiz bir şekilde dikilmiş. Kallum'un bu sözleri bana ilk başta verdiği düşünülürse, bu çok uygun.

Hollow's Row davasına atanmadan önce bu ayet aklıma geldiğinde, eski bir üniversite dersinden bir kalıntı olduğunu düşünmüştüm. Açıklanamayan şeylere mantıklı bir açıklama getirmekte iyiyimdir. Kallum'un o geceki sözleri üzerime kazındı, o kadar derine işledi ki onları bedenime damgaladım.

Otel odasında Kallum'un kolumu sıvadığını gördüm, parmaklarını dövme kelimelerin üzerinde gezdirirken kalp atışlarının avucumun altında gürlediğini hissettim. Köprüde bana kendi mühürümü yazıya döktüğümü, her gün onaylamamı okuduğumu, geçmişi gömülü ve unutulmuş tutmanın kendi yolum olduğunu söyledi.

Sence bilinçaltın bunu nereden öğrendi?

Neme rağmen hatırladıkça ürperiyorum. Olumlamamı nereden aldığımı ve neden derime işlediğimi çok iyi biliyordu. Sadece hatırlamamı bekliyordu.

Elimi dikişli yaradan çekiyorum. Etimi duyarsızlaştıran bir dizi yara izi, acı verici anıların katmanları var. Yavaş yavaş, hayat bizi parçaladıkça değişiriz. Çoğu zaman farkına varmayız.

bu ince değişiklikler. Bir de bizi geri dönölmez bir şekilde değiştiren yıkıcı değişiklikler vardır.

Burada durmuş, benim için kurtarılacak kadar değerli olduğunu düşündüğüm tek şeyi barındıran bir depoya bakarken, daha önce olduğum kadın şu an olduğum kadına yabancı.

Ölülerin davaları.

Nasıl onlardan biri olduğumun kanıtı.

Bununla birlikte, başka bir dosya kutusunu çekip çantamın içindekileri boşaltıyorum, Alister'ın bana saldırı girişiminin poşetlenmiş kanıtlarını. Tırnaklarımın altından kazıdığım deri hücreleri, o sırada üzerimde olan yırtık giysiler. Kapağını kapatmadan önce hepsini kutunun dibine yerleştiriyorum.

Kanıtın yok edilmesi gerekecek, çünkü artık Alister'ın öldürölmesi için bir neden olarak Kallum'u suçlayabilecek bir kanıt.

Rulo kapının altına girip betona indiriyorum ve kombo kilidi yerine sabitliyorum. Sonra Ajan Hernandez'in kapıya dayandığı siyah SUV'ye doğru ilerliyorum. Gözlerine perde çekmiş, telefonundan başını kaldırıp bakıyor.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" diye soruyor.

Cevap olarak not defterini kaldırıyorum. "Ajan Rana kurtarılan yerlilerle görüşme talebimize yanıt verdi mi?"

Alaycı bir şekilde kaşlarını çatması sorumun ne kadar saçma olduğunu gösteriyor.

"Doğru," diyorum, aracın etrafında dolaşarak. "Artık bir kurban olduğum için bu çok saçma olurdu."

Görev gücünün yeni lideri Ajan Rana, gücü yetseydi beni sadece davadan değil, kasabadan da uzaklaştırırdı.

Bana güvenmiyor.

Alister'ın suç mahallindeki mantıksız davranışlarımın bunda etkisi olmuş olabilir.

Ama artık Devyn Childs'ın tanığı olduğum için buraya gönderildim. Teknik olarak, artık bu davada tanık olarak çalışmamam gerekiyor.

Hollow's Row Polis Departmanı danışmanı. Bir kurban olarak bu etik dışı bir davranış olarak görülüyor, ancak bu Hernandez ve beni kendi soruşturmamızı yürütmekten alıkoymadı.

Bugünkü sınırlı kıyafet seçeneklerimden rahatsız olarak siyah eteğimi topluyorum ve cipin yolcu koltuğuna geçiyorum. Hernandez aracı dar sokaklarda karakola doğru yönlendirirken ben de not defterime sarılıp renkli camdan dışarı bakıyorum.

Batmakta olan güneş gökyüzünü yanık turuncu renkte yarıklar kesmekte, bulutları şiddetin rengi olan yanan kırmızı bir dikişle belirginleştirmektedir. Uzun ağaçlar neon fonda siyah silüetler halinde, kasabanın çizilmiş ve asık suratlı unsurlarıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

Bu yerde yanlış giden bir şeyler var. Büyüleyici dış cephesinin gotik mimarisinin altında sızlayan bir boşluk, bir kofluk, nefes vermek için bekleyen bir nefes gibi.

Ölüm tarlalarına ilk girdiğimde bunu hissettim, kendine has bir kötülük. Ağaçlarda ya da evlerde yaşamıyor. İnsanların içine yerleşmiş.

Bu kasabanın hepimiz üzerinde uğursuz bir etkisi var.

Hernandez park ettikten sonra günlüğü çantama koyuyorum ve SUV'den iniyorum. Çantanın askısını omzuma yerleştirirken, bakışlarım önümdeki soluk tuğla binada sertleşiyor ve savunmamın altında bir endişe çekirdeği belirliyor.

Hernandez yanıma geçiyor, iri cüssesi beni rahatlatıyor. "Sadece ürkütücü eski bir bina," diyor tereddütlerimi okuyarak.

Bir kez başımı sallıyorum, eylemim ayaklarımı yerden kesiyor ve inançla ileriye doğru bir adım atıyorum. "Ben de tam bunu düşünüyordum."

Anılar varlığımız kadar geçici olabilir.

Alister'ın saldırısından kalan korku, onun kesik başının zihnimdeki görüntüsünü çağırdığımda çabucak yok oldu. Şu andan itibaren onu böyle hatırlayacağım. Kafatasının derisi yüzülmüştü. Kemiğe oyulmuş bir sembol.

Bencilce, Kallum'un davranışı benimkinde yalnız olmadığımı hissettiriyor. O benim sırrımı korurken, ben de onunkini korumalıyım.

Kallum'un Alister'a karşı işlediği suçun katalizörü benim. Zamanın iki aynalı anı, biri diğerinin dikişleri üzerine örülmüş, alçalan güneşin sert kırmızı çizgisi gibi.

Kallum'un beni bulduğu gece, onun ilham perisi, en karanlık şiddet eylemleri için ilham kaynağı oldum.

Ona kafasını koparmasını söyleyen bendim.

Ona Harbinger suç mahallerini nasıl sahneleyeceğini öğrettim.

Eğer yollarımız hiç kesişmeseydi, Kallum Locke hala akademinin kötü çocuk profesörü olacaktı ve bir psikiyatri kurumuna kapatılmayacaktı.

O bir katil olmazdı.

Hepimizin karanlık bir karşılığı vardır. Bir ışık ve ilham perisi bile meydan okunduğunda karanlığı çağırır. Bu güçler ilahi, yaratıcı bir deha armağan etme kapasitesine sahipken, sınırın ötesine itildiklerinde bir lanete dönüşme kapasitesine de sahiptirler.

Kariyerim boyunca, karşılaştığım tüm karanlıklar boyunca, her bir korkunç, dehşet verici vakada, bana dokunmasına asla izin vermedim. Işık ve sevgi dolu bir hayatın içinde güvenle korunuyordum. Sonra ailem bir vur-kaç olayında benden koparıldığı an, karanlık bir çatlak buldu.

Şiddet, yangın sonrası is gibi bir leke bırakır. Katran külü her yüzeye bulaşır, bir kez dokunduğunuzda çıkarmanız imkansızdır.

Kallum'un o gece hakkında bilemeyeceği korkunç bir gerçek var, kendime bile itiraf edemeyeceğim bir gerçek, azılı bir seri katilin peşine düşmemin asıl nedeni.

Hayır, o gece Haberci'yi öldürme niyetiyle yola çıkmadım. Onun beni öldüreceğini ummuştum.

ILKEL ACI

HALEN

Tubenin atmosferi, soğuk havaya karışan antiseptik kokusu kadar steril. Sanki yerel halk ihanetin kokuşmuş izlerini sistemden temizlemeye çalışıyormuş gibi.

Hernandez'i kübik odalar arasında takip ediyorum ve birçok asık suratlı ifadeye rastlıyorum. İçlerinden biri onları aldatmıştı ve emniyet için bu çifte hakaretti. Devyn hem bir arkadaş hem de departmanlarının güvenilir bir üyesiydi.

Binanın sorgulama bölümüne girdiğimizde birkaç meraklı bakış bana yöneliyor. Muhtemelen Tabitha'nın tutulduğu orta odayı yerel bir üniformalı koruyor. İzleme odasına girdiğimizde Ajan Rana ve Dedektif Emmons diğer görev gücü ajanlarıyla kısık sesle konuşuyorlar.

İki yönlü aynadan aydınlık sorgu odasını gördüğümde tenimin altında bir kızarıklık oluşuyor. Tabitha masada oturuyor; Kallum'la ateşli bir karşılaşmayı paylaştığımız masada. Anı, Kallum'un sahiplenici hissini çağrıştırıyor - vücudumdaki elleri, etimdeki parmaklarının talepkar kazısı- ve karnımdaki ağrılı ihtiyacın tamamen farkındayım.

Bu samimi anın kaydedilen görüntüleri, kanıt odasına girip oyma bıçağını çaldığım sırada binada bulunmamla birlikte silinmişti. Kanıtları Hernandez'in cipinden gizlice otel odamdaki kasaya taşımayı başardım.

Ki yakında daha güvenli bir yer bulmam gerekecek. Bu kasabada geçirdiğim zamandan öğrendiğim üzere, hiçbir şey uzun süre güvenli bir şekilde saklanamaz.

"Dr. St. James," diye hitap ediyor Ajan Rana bana, tüm dikkatini bana çevirerek. Bakışlarımı dikkatle incelemekten önce onaylamak için Ajan Hernandez'e kısaca başını sallıyor. "Sorgulama için burada olmanızı takdir ediyorum."

Sanki Tabitha'yı ihbar eden Hernandez ve ben değilmışiz gibi konuşuyor. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, ön kolumdaki dikişlere dikkat ediyorum. "Yardımcı olabildiğime sevindim," diyorum.

Etrafımdan HRPD'nin iki dedektifinin de bize doğru ilerlediğini görüyorum. Riddick de Emmons gibi sivil kıyafetler giyiyor, ancak Emmons her zamanki geniş kenarlı polis şapkasını takıyor.

"Beklediğimiz bir şey mi var?" Toplanan yetkililere bu soruyu yönelttim.

Cevap veren Riddick oluyor. "Bu bir sorgulama taktiğidir," diyor yanıma yaklaşarak. "Şüpheliyi geriyor, ne konuştuğumuzu ve neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyor."

Camın arkasından garsona bakıyorum. Herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermiyor. Çalıştığı lokantada onunla her karşılaştığımda olduğu gibi sakin, ağırbaşlı ve ilgisiz.

"Dürüst olmak gerekirse, dedektif, Tabitha gergin olmamanın timsali."

Ajan Hernandez bana endişeli bir bakış atıyor ve yerel halkın taktikler konusunda zamanın gerisinde kaldığını belirtiyor.

Riddick cevap vermek yerine kıyafetlerimi inceliyor, bakışları eteğimde fazlasıyla ilgiyle kalıyor. "Nasılsın, Halen?"

Endişeyle parmaklarımı avucumun içine kıvrıyorum ve aramıza mesafe koymak için bir adım geri çekiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, biraz az kafein aldım," diyorum alaycı bir tavırla.

Omzuma dokunuyor, yüz ifadesi saptırma girişimimin onu itmediğini gösteriyor. "Ben ciddiym. Yaşadıkların... Zor hafif kalır. Burada olduğumu ve tüm departmanın senin için burada olduğunu bilmeni istiyorum," diye hızla ekliyor. "Şu anda herkes şokta."

"Teşekkür ederim. Ama söz veriyorum, ben iyiyim," diyerek onu temin ediyorum ve çantamın askısını elini çekecek şekilde ayarlıyorum. "Aslında şu anda daha çok Devyn için endişeleniyorum, muhtemelen tek başına."

Yüz hatları merakla birbirine yaklaşıyor. "Sana yaptıklarından sonra, ona karşı hissedeceğin en son şeyin endişe olacağını düşünürdüm."

"Adaletin yerini bulduğunu görmek işimin bir parçası değil," diyorum. "Onun neler yaşadığını ve neden yaşadığını anlamaya çalışmak."

Bir ikiyüzlülük bıçağı kararlılığımı delip geçiyor. Altı ay önce, karanlık bir üniversite amfisinde, ona bir doz adalet sunmadan önce Wellington'ı veya nedenlerini anlamakla ilgilenmiyordum.

"O zaman Devyn'in bunu neden yaptığını düşünüyorsun-" Riddick bir küfür mırıldanarak başını sallar. Sert bir nefes vererek ensesini ovuşturuyor. "Onun ne yaptığını *söyleyemem* bile, bu kavrayışın çok ötesinde."

Tepkisini ölçüyorum, Devyn'e bir iş arkadaşı ya da arkadaştan daha yakın olduğuna dair herhangi bir ipucu arıyorum. "Kadın olduğu için mi?" Dürüstçe soruyorum. "Eğer bir erkek olsaydı, kabullenmek daha kolay olur muydu?"

"Hayır." Gerçekten kırılmış görünüyor. "Dev benim için, hepimiz için bir aile gibiydi," diyor ama Devyn'e yaptığı geçmiş zaman göndermesini değiştirmeden bırakıyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Emmons gergin yüz hatlarında beliren kısa süreli utanç ifadesini gizlemek için başını eğiyor. "O hâlâ ailemden biri," diyor sertçe ve sesindeki acıyı duyabiliyorum.

Bu onun için özellikle zor olmalı, muhtemelen bu kasabadaki diğer herkesten daha zor. Emmons bu dava sırasında sadece kardeşini kaybetmedi. Dedektifin bildiği kadarıyla, Devyn ona ihanet etmekten fazlasını yaptı; Jake Emmons'ı yıllarca ondan uzaklaştırdı, sonra da dedektifi ayın sahnelerinden birinde kardeşinin kafası kesilmiş kalıntılarını teşhis etmeye zorladı.

Ona işe yaramaz, sempatik bir gülümseme sunuyorum ama öfkesini küçümsemeye ya da duygularını yatıştırmaya çalışmıyorum. Sadece burada olmasından ve ayık olmasından etkilendim. Vadiden ciddi bir şekilde düştükten sonra yaralanan bacağını hala destekliyor.

"Diğerleri bu haberi nasıl karşıladı?" Emmons'a sordum.

"Şokun etkisi geçince kabul edeceklerdir." Şapkasının kenarına dokunuyor, düz bakışları da monoton sesi kadar mesafeli. "O zaman yapmaları gerekeni yapacaklar."

Sanki sözleri daha çok içe dönük, belki de kendini ikna etmeye çalışıyor gibi hissediyorum. İfadesi üzerine düşünüyorum, vicdanıma bir bıçak saplanıyor. Şokun etkisi eninde sonunda geçiyor. Ve nihayetinde hepimiz yapmamız gerekeni kabulleniyoruz.

Ajan Rana bana doğru adım atarken takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Sorgulama sorularının bir kopyasını size verdim." Bir yığın klasörün bulunduğu masaya başıyla işaret ediyor. "Sorgulama sırasında aklınıza gelen her şeyi not alın. Gerekirse daha sonra tekrar değerlendirim."

Fazla uzamış perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum ve titremeyi gizlemek için elimi meşgul ediyorum. Gözüm korkmuyor, gerçi bu kadar çok kanun görevlisiyle bu kadar yakın mesafede olmak herkesi tedirgin edebilir. Endişem kararsızlığımdan, Devyn söz konusu olduğunda hissettiğim çaresizlikten kaynaklanıyor.

FBI, Ajan Alister'ın cinayeti için Devyn'i istiyor.

Sorgulamam sırasında, davanın kayıp yerlilerin yerini tespit etmekten çok, bir FBI ajanını öldürdüğünden şüphelenilen kişinin peşine düştüğünü fark ettim.

Olay yerinde Alister'ın kollarını bağlayan dokuma ipliği, yetkilileri suç ortağı olarak Devyn'e işaret eden özel bir ayrıntıdır.

Kallum'u korurken Devyn'i bu suçtan nasıl aklayacağımı henüz bulamadım. Ben onu buraya getirene kadar katil değildi. İkisinin de kaderinin ağırlığı omuzlarımda.

"Peki ya sorgulama sırasında bir sorum ya da tavsiyem olursa?" Ajan Rana'ya söyledim.

Karanlık, seçici bakışları beni keskin bir şekilde değerlendiriyor. O profesyonel takım elbisesi içinde, ben etek ve bluzumla. Bugünkü profesyonel kıyafetime bakmayın, biz zıtların örneğiyiz.

"Not alın," diye sertçe tekrarlıyor. "Sorgulamayı bölmeyin."

Sinirden mürekkep bir sarmal omurgamı sarıyor. Genelde üstlerime karşı beslediğim hoşgörü azalıyor ve sert bir baş sallamayla sonuçlanıyor.

Rahatsız edici duyguyu dağıtmaya çalışarak Tabitha'ya tekrar bakıyorum. Ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş. Başında her zaman taktığı saç bandı var. Devyn'in bana vadide verdiği saç bağı gibi, Tabitha'nın bandı da benzer bir örgü desenine sahip.

Göğsümdeki boş acıyla arkamı dönüyorum. "Kurtarılan kurbanlar nasıl alışıyor?" Rana'ya konuşmayı Devyn'in ayini sırasında madenden kaçan sakinlere yönlendirerek soruyorum.

Sorgulamam sırasında, kayıp yerlilerden kaçının orada olduğunu kesin olarak söyleyemedim. Otuz üçünün de orada olduğunu varsaymışım ama o sırada ilaçla uyutulduğum ve baskı altında olduğum için hafızama güvenemiyorum. Şu an itibariyle, kayıp yerlilerden yirmi üçü kurtarıldı.

Rana'nın anlamlı gözleri sıkıntısını ele veriyor ama hemen yüz hatlarını maskeliyor. "Beyinleri yıkanmış ve dilleri yok. Bu da iletişimi zorlaştırıyor."

Küstahça verdiği yanıt zorlama gibi geliyor ve ifadesinde gördüğüm endişeyle doğrudan çelişiyor. Bir şeyler saklıyor.

"Röportaj yapma fırsatını gerçekten çok isterim-"

"Seni bunun için getirmedim," diyerek sözümü kesti. Bilgi vermekten kaçınma konusunda eşsiz bir yeteneği var. Onunla olay yerinde tanıştığım andan itibaren, onu tanımakta zorlandım.

"Profesör Locke'un ezoterik bakış açısıyla birlikte -" kapı açılınca sözleri kısa kesildi "- suç davranışları konusundaki uzmanlığınız, şimdi başlayabileceğimiz görüşme için mantıklı bir karşılık sağlayacaktır."

Daha odaya girmeden onu hissediyorum; yoğun enerjisi, bağlantı arayan canlı bir tel gibi bakışlarımı kendine çeken bir güç.

Önce Charles Crosby giriyor, Kallum avukatının hemen arkasından çıkıyor ve nefesim daralıyor. Bir elektrik akımı kanımı çılginca ısıtırken, kalp atışlarımın hızı damarlarımda çılginca bir kesik kesik nabız atışına dönüşüyor. Onunla ilgili geçmiş ve yakın zamandaki anılarımı bağdaştırmaya çalışırken, güçlü aşinalık beni yepyeni bir şekilde etkiliyor.

Karanlık varlığı odadaki gerilimi en keskin bıçak gibi keser, çarpıcı, ölümcül görünümü de aynı şekilde bilenmiş. Şık siyah takım elbisesi ve uzun pardösüsü, her bir kasını vurgulamak için yapısına doğru inceliyor.

Elleri artık sargılı değil, göksel dövmeleri ve mürekkepli mühürleri ortaya çıkıyor. Kesik avuçlarının tenimi sıyırışının anısı, kalçalarımın arasına içi boş bir zonklama gönderiyor. Onun aşındırıcı yüzeyine karşı ben çakmaktaşıyım ve ikimiz de fazlasıyla yanıcıyız.

Çarpışmanın etkisiyle bakışları benimkilere çarparak o topraklayıcı bağlantıyı kuruyor ve birdenbire odadaki tek iki kişi biz oluyoruz.

Kallum bana baktığında zaman yavaşlıyor, evreni yöneten kurallar artık geçerli değil ve bakışlarını vücudumda hızla ilerleyen bir yangın gibi hissedebiliyor, gözleri bir damga gibi dudaklarıma yerleştiğinde sönmeyen yanmayı hissedebiliyorum.

Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışıyor, her bir anı beni bükmek için üst üste biniyor ve aramızdakileri nasıl inkâr edebildiğimi merak ediyorum.

Dudaklarının çarpık eğimi o şeytani gülümsemeyi ortaya çıkarıyor ve ben etkileniyorum. Tamamen. Alister'la olan kavgasından kalan hafif bir çürük çenesinin tozunu alıyor, bu da sadece baş döndürücü seksapeli daha tehlikeli hale getirmeye yarıyor. Yine de cazibesi ve yıkıcılığının ardında daha fazlası var; aramızdaki ortak, gizli bilgi beni büyüleyici bakışlarının erimiş mavisini ve yeşili içinde döndürüyor.

Tıpkı onu Briar'ın ziyaret masasında ilk gördüğüm an gibi... Gözlerimin içine baktı, beni silahsızlandırdı ve savunmamı zayıflattı.

Hiç şansım yoktu.

"Tekrar hoş geldiniz, Dr. St. James," diyor Kallum, sinsi bir sırıtışı bastıramayarak. Resmi hitabı bile derin baritonuyla kulağa müstehcen geliyor. Adımın heceleri dilinin etrafında kıvrılırken, rahatsız edici kas da çatallanmış olabilir. "İyileşmiş görünüyorsun."

Çarpışan bakışları eteğime değmeden önce komplocu bir göz kırpmayla iyileşmiş anılarıma imada bulundu. Hiçbir şey hissetmediğim yerde

Riddick'in bariz incelemesinden tiksinen Kallum beni içine çekerken, ben bir sıcaklık ve özlem yumağıyım.

"İyileşiyorum. Fark ettiğiniz için teşekkür ederim, Profesör Locke." Avuçlarımı kasıtlı olarak kalçalarımın gezdiriyorum ve yanağındaki hafif gamzeyi ortaya çıkaran için için yanan bir gülümseme kazanıyorum. Kollarımı göbeğimin etrafında kilitliyorum, kendi bedenimden ve o bu kadar yakinken kontrolümü kaybetmekten korkuyorum.

Kendimi teşhir edilmiş hissediyorum, sanki bu odadaki herkes bizim gerçeğimizi görebilecekmiş gibi. Daha da endişe verici olan, aniden hiç umursamadığım gerçeğidir.

Dün gecenin büyük bir bölümünde sorgulamada olduğumdan ve Kallum da bugünün büyük bir bölümünü avukatıyla görüşerek geçirdiğinden, olay yerinde ayrıldığımızdan beri iletişim halinde değildik.

Dili kasıtlı olarak dudaklarının kıvrılmış dikişini kovalıyor. Bakışlarını merhametle sorgu odasına çevirmeden önce hararetli gözlerinde çok fazla sapkın vaat var. Orada olanları ve Alister'ın bana saldırmasına neden olan sonraki anları hatırladığını biliyorum.

Ajandan intikamını aldıktan sonra bile, gergin çenesindeki bir kasın titremesinden öfkenin devam eden dalgalanmasını hissedebiliyorum.

Kulağıma doğru eğiliyor ve ben onun yakınlığından ürperiyorum. "O iğrenç eteği benimle sevişmek için mi giydin, küçük Halen?"

"Gerçek bir narsist gibi söyledin," diye sırtarak karşılık veriyorum. "Her şey sizi düşünerek yapılmıyor profesör. Bir dava üzerinde çalışırken çamaşır yıkamak için fazla zamanım olmadığından, şu anda sahip olduğum tek temiz kıyafetler bunlar."

Gözlerinde vahşi bir şey parlıyor, beni de düşünceleri kadar kirletmeye cüret ediyor.

Dedektif Riddick'in bize doğru yaklaşmadan önce bakışlarındaki meraklı baskıyı hissediyorum. Riddick Kallum'a, "Suçlamalardan aklandığını duydum," diyor ve gözleri Kallum'un parmak eklemlerindeki belirgin morluklara kayıyor. "Çok iyi bir avukatın varmış."

Kallum karanlık bir gülümsemeyle parlıyor. "Bir psikopatın parasının satın alabileceği en iyi şey."

"Herhangi bir suçlamada bulunulmadı, Dedektif Riddick," diyerek durumu açıklığa kavuşturuyorum. "Tüm bu yaşananların bir yanlış anlaşılma olduğuna inanıyorum."

"Elbette," diyor Riddick, bakışları Kallum'un üzerinde. "Gerçi Ajan Alister kendi görüşünü bildirmek için ortalıkta yok ama eminim profesyoneller arasında basit bir yanlış anlaşılma olmuştur."

Etrafımıza garip bir sessizlik çökerken gerginlik artıyor. Hernandez kravatının düğümünü çekiştirdikten sonra Rana'ya doğru kayıyor ve uçümüzü ayakta, bakakalmış halde bırakıyor.

"Bu iş çok uzun sürüyor," diyorum gerginliği dağıtmaya çalışarak. "Çoktan Devyn'i aramaya çıkmış olmalıydık."

Riddick yanıma yaklaşıyor. "Sahaya geri dönmüyorsun." Bakışları üzerimde gezinirken, Kallum'un kemerinin geride bıraktığı, boynumu çizen belirgin morluklara sertçe inerken sesi kuşkulu. "Olanlardan sonra olmaz."

Kallum'un yüzüne sert bir maske iner ve çenesini daha yukarı kaldırır. "Dikkatli olun, dedektif. Ona bu şekilde bakan son kişinin derisi yüzüldü."

Hava, Kallum'un neredeyse itirafının çatırdayan yoğunluğuyla doluyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve inanmaz bir halde kalakalıyorum.

Riddick, "Bu kulağa şüpheli bir tehdit gibi geliyor," diyor.

Kallum'un kıkırdaması yakıcıdır. "Mükemmel tespit yetenekleri, dedektif."

"Kallum," diyorum, sesim alçak ve uyarıcı.

"Hayır, anlıyorum." Riddick bana daha yumuşak, biraz da zoraki bir gülümseme yöneltiyor. "Profesör burada açıkça kendi bölgesini işaretliyor. Zevksiz olduğunu da eklemeliyim."

Daralmış ciğerlerim bir nebze olsun rahatlıyor, ama sadece bir nebze. Riddick'in egosu Kallum'un sözlerini geçiştirse de, gerçek şu ki Kallum kendini gözaltına aldırmaya çok tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Tekrar.

Durum kızıışmadan önce Ajan Rana ekibe seslenir. "Önemli miktarda zaman kazanmamız gerekiyor. Hadi başlayalım."

Kallum ve Riddick birbirlerine bakmaya devam ediyor, her biri diğlerinin ilk geri adım atmasını bekliyor. Kallum'un önüne geçiyorum, sesimin söyleyemediğini gözlerim söylüyor.

Yanlış bir ilgi topluyor.

Sonunda Kallum geriye doğru bir adım atar ve masaya doğru dönmeden önce dedektife duygusuz bir sırtış yöneltir. Rana, erkek saldırganlığını daha da dağıtmak için görev gücüne direktifler vermeye başlar.

İlkel davranışının aksine, Kallum centilmence bir teklifle benim için bir sandalye çekiyor. Çantamı yere bırakıp oturuyorum ve parmağı omzumda geziniyor, bu tek dokunuşu bile inkar edemiyor. O dokunuşun vücudumdaki her hücreye çarptığını hissediyorum.

"Bölgeni işaretlemeyi *bırak*," diyorum ona kısık bir sesle.

Masanın köşesinde yanıma oturuyor, ağzının kenarından kendini beğenmiş bir gülümseme yükseliyor. "Anlaşılan ilk seferinde yeterince iyi işaretlememişim." Riddick'e sert bir bakış fırlattı. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Ona inanıyorum.

Kallum'un dürtü kontrolü zayıf. İnsanları kızdırmayı sevmekle kalmıyor, bundan sapkınca bir zevk alıyor. Riddick'ten ya da buradaki herhangi birinden korkmuyor, dokunulmaz olduğunu düşünüyor ve bu gerçeği açıkça söylüyor.

Kendini dizginleyemezse ona ne olacağının ezici korkusuna rağmen, onu bir sonraki sorgu odasına sürüklemek için duyduğum yoğun istek beni öylesine şiddetle kavırıyor ki, sıcak avuçlarımı masanın serin yüzeyine bastırmak zorunda kalıyorum.

En son birlikte olduğumuzda içimde bir şey serbest kaldı ve şey vahşi ve kontrolden çıkmış bir şekilde göğsümün kafesini yırtıyor. Kallum kemerini boynumdan çıkardığı anda bunu hissettim ve arada bir duruma girdim.

Hiç bu kadar kırılmamıştım ve yine de kendimi bu kadar tam ve bütün hissetmemiştim.

Gürültülü floresanların olduğu bu karanlık odada otururken, derimin altında, çok derinlerde iltihaplanan bir kaşıntı gibi, tedirginlik kurtları dolaşıyor. Yakında onu etimden söküp atmazsam, parçalanacağım.

Kallum'un bakışları bluzumun peçesine kayıyor ve dikkatimi sorgu odasına verirken tenimde parlayan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Onu daha önce zapt eden, bu davada görünüşte uslu durmasını sağlayan şey, olay yerinde onu öptüğüm anda dağılmış gibi görünüyor ve şimdi serbest kaldı.

Onu korumak için, onu zapt etmenin bir yolunu bulmalıyım. Bana şu anda baktığı gibi bakarken, sanki beni parçalamak istiyormuş gibi imkansız bir meydan okuma gibi geliyor.

Hiçbir zaman bir psikolog olmadım, ama Kallum'u bu davadan, onu aklını yitirmiş dürtülerine tamamen kaptırmadan kurtarmam gerekiyor.

Ajan Rana yaklaşıp önüme bir dosya koyarken soğukkanlılığımı koruyarak daha dik oturuyorum. "Olaylarla ilgili ifadeniz burada," diyor ve eklenmiş bir sayfayı çeviriyor. "Tabitha'nın söyledikleriyle çelişen her şeyi ve onun davranışlarına ilişkin kendi değerlendirmenizi işaretleyin."

Rana, Kallum'un önüne bir dosya koyar, sonra da Riddick'ten iyice soğumuş bir halde sorgu odasına girer ve Emmons'ı diğer federallerle birlikte odanın arka tarafında bırakır.

Ajan Hernandez Kallum'un diğer tarafına oturur ve bakışır. Kallum dosyayı ayırır ve ajana doğru çevirir, bu sırada onu da dahil eder.

Sorgulama başladığında Ajan Rana, Tabitha'nın soruları rahatça yanıtlayabilmesi için adını, mesleğini, adresini ve diğer temel teyit edici ayrıntıları söylemesini ister.

Kaşlarımı çatarak Emmons'a bakıyorum. "Tabitha'nın temsilcisi nerede?"

"Bir avukatı reddetti," diyor basitçe.

"Ama ne olursa olsun ona bir tane sağlayabilirsin. İhtiyacı var-" Yüz hatlarının sert çizgisinde duruyorum ve bir anda anlıyorum.

Yerel hiç kimse onu temsil etmek istemiyor.

Crosby'ye bakıyorum, o da başını sallıyor. "Bana parası yetmez, Bayan St. James."

"Ben olsam tavsiye etmezdim." Teknik olarak benim de ona param yetmez. Sadece Kallum'un çıkarlarına hizmet ettiği için benim danışmanım olmayı seçti.

Avukat bir kaşını kaldırdı, eğleniyordu. Görünüşe göre beni çok iyi okuyor.

Ajan Rana görüşmeye devam ederken, her sorusu Tabitha tarafından ya sessizlikle ya da "Bilmiyorum" gibi küçümseyici bir ifadeyle karşılanır.

Endişe, zaten artmakta olan sinirlerimi daha da geriyor. Kalemimi kalçama vurarak odada volta atma dürtümü dizginliyorum. İçimde yavaş yavaş kaynayan bir ateş, tehlikeli bir yangına dönüşme tehdidi oluşturuyor.

Ve Kallum'un bana bakmaya devam etme şekli, onu kontrol altında tutmama yardımcı olmuyor.

Ölçülü bir nefes alarak sayfaya bir not yazmaya çalışıyorum ama düşüncelerim çelişkili. Tabitha'nın gerçekten işbirliği yapmasını isteyip istemediğim konusunda kararsızım.

Lokantada kahveme ilaç katanın bu kadın olduğuna dair doğrulanabilir bir kanıt yok. Sessiz kaldığı sürece, federaller onu teknik olarak herhangi bir suçla suçlayamazlar.

Tabitha'nın tavırları her zaman çekingen olmuştur. Bu onun varsayılan başa çıkma mekanizması ya da genel olarak kişiliği olabilir. Ancak vücut dilini incelediğimde, periyodik olarak saç bandını çekiştirme şeklini izlediğimde, bunun bir konfor nesnesi olduğunu anlıyorum. Bandı her yerleştirdiğinde, savunma duvarını güçlendiriyor.

Birisi ona talimat vermiş. Kolluk kuvvetlerinin iç işleyişini anlayan biri. Onun tiki bir koçtan öğrenilmiş bir davranış.

Tabitha'nın kabinde bana hazır bardağı uzattığı zamanı düşünüyorum. Crosby'den telefon almadan hemen önce, Tabitha masadan uzaklaşırken bana baktı ve o içeceğin içinde ne olduğunu tam olarak bildiğini fark ettim. Kısa bir an için suçluluk hissetti.

Tabitha'yla ilk karşılaşmamızda Kallum onun olay yerindeki kalıntılar hakkında bizi sorgulamaması konusundaki tuhaf davranışına dikkat çekmişti. Bunu, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğun parçası olarak güvenilmez biri olduğu şeklinde geçiştirdim.

Ama Kallum asla rastgele bir şey söylemez.

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Onu konuşturabilirsin." Kallum'un onunla bir tür yakınlığı vardı. Ona sadece göz kırparak Ajan Rana'nın şu anda elde ettiğinden daha fazla bilgi elde edebiliyordu.

"Sanırım ajan iyi gidiyor." Eliyle ağzını kapatıyor, bu hareketin onun söylemi olduğunu bilecek kadar çalışmışım. Kallum bana yalan söylemiyor olabilir ama vücut dili gerçeği sakladığını ele veriyor.

Kuşkusuz, bizim için en iyi senaryo Devyn'in hiç bulunamaması olurdu.

Sonraki ayları zihnimde canlandırıyorum. Devyn kayboluyor. Dava kapanır. Kallum tedavisini tamamlaması için yeni bir tesise nakledilir ve Crosby sözleşmesini yeniden müzakere ettikten sonra cezası kısaltılır.

Duruşma yok. Hapis cezası yok. Hiçbirimiz için. Kallum'a olan sadakatim ile Devyn'e yardım etme sözüm arasında bir çekişme olmayacak.

Görünürde en iyi sonuç bu; kimsenin acı çekmediği bir sonuç.

Ama içimdeki o küçük sesi susturamıyorum.

Masanın üzerinden oturumu kaydeden ajana doğru eğildim. "Ajan Rana'ya Tabitha'nın saç bandını çıkarmasını söyle."

Ajan biraz da sinirli bir şekilde, "Ajan Rana sizi duyabiliyor," der.

Rana aynaya öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra Tabitha'ya, "Bayan Yarrow, lütfen saç parçanızı çıkarır mısınız?" der.

Görüş alanımın sınırından Kallum'un yüz hatlarının karardığını görüyorum. Masanın üstündeki elini yumruk yaparken morarmış parmak eklemleri ağarıyor.

Tabitha alnı endişeyle kırışırken dudağını dişlerinin arasına alır. Dedektif Riddick'le konuşur. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Kimse seni zorlayamaz," diyor ona, "ama işbirliği yapman senin lehine olur."

Tabitha gömleğinin eteğiyle oynuyor. Gerçekten üzgün. Bu durumla nasıl başa çıkacağı konusunda talimat almamıştı.

İnancım galip geliyor, ayağa kalkıyorum ve izleme odasından çıkıyorum. Kapıyı koruyan memur omuzlarını devirip duruşunu pekiştiriyor ve kan dolaşıma bir öfke enjekte oluyor.

Bunu yaptığımın farkına varmadan, ona doğru adım attım. "Çekil."

Yerinde duruyor, ama yüz hatlarındaki emin olmayan bir ürkeklik, onu geçip kapıyı itmem için yeterli tereddütü ortaya koyuyor.

Ajan Rana'nın sert bir kaş çatmasıyla karşılaştım. "Burada bulunmaya iznin yok-"

"Tabitha," diye doğrudan ona hitap ediyorum. "Devyn'in sana bize yardım etmemeni söylediğini biliyorum. Federallerden gerçekten ama gerçekten hoşlanmıyor." Bunun üzerine dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Devyn için ne kadar endişelendiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse ben de onun için endişeleniyorum. İkimiz de ona yardım etmek istiyoruz. Dışarıda tek başına, değil mi? Onun yalnız kalmasını istemediğini biliyorum. Söz veriyorum, yardım almasını sağlayacağım. İhtiyacı olan şey bu, Tabitha."

Sözlerimi bir süre düşündükten sonra gönülsüzce saç bandını çıkarıyor.

Ve kalbim göğsüme çarpıyor.

Ben Tabitha'nın başının tepesine bakarken, Rana da görüş alanımı takip ediyor.

Hepimizin gördüğü şeyi açıklayan Riddick oluyor. "Tanrım," diyor, daha iyi inceleyebilmek için masanın üzerine doğru eğilerek. "Bunlar da ne böyle?"

Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. Çünkü biliyorum.

Onları av alanındaki kurbanda gördüm. Onları ateş çemberinin etrafında dans ederken kaybolan yerlilerde gördüm ve sonra ritmik davul ritmiyle beni ritmik davul ritmiyle sallarken Devyn'de gördüm.

"Onlar implant," diyorum, havadaki acı gerilimi tadarak.

Kurbanın yüzülmüş kafa derisinde sadece paslanmaz çelik implantlar bulunurken, Tabitha'nınkinde boynuz çıkıntılarının ince şekilli kemikleri bulunuyordu.

Farkındalık soğuk bir karıncalanma hissiyle üzerime çöküyor. Kallum'un ayinimiz sırasında söyledikleri aklıma geliyor, boynuzların gizemlerin bir inisiyesi tarafından nasıl süslendiği ve gökyüzüne yaklaştıkça onları daha tanrısal hale getirdiği hakkında.

Büyüklik statüdür. Belki bir rütbe bile olabilir.

Devyn'in bir hiyerarşisi var ve bu hiyerarşi yüksek erkeklerden oluşan yakın çevresinin dışına da uzanıyor.

Camdan Kallum'un gözlerini bulabilirmişim gibi aynaya bakıyorum ama sadece kendi yansımam bana bakıyor.

"Tabitha, bunun ne olduğunu açıklamayı istiyorum," diyor Ajan Rana daha sakın bir ses tonuyla.

Tabitha kararlılığını pekiştirerek "Avukat istiyorum" der.

Dedektif Riddick, kara kaşlarını sert bir şekilde çatarak kesin bir ifadeyle başını sallar. "Tamam o zaman. Kimi bulabileceğime bakacağım."

Ajan Rana ona öfkeli bir bakış gönderir. "Zamanımız kısıtlı, dedektif. Cevaplara hemen ihtiyacımız var."

"Bir avukat istedi. Federaller nasıl yapıyor bilmiyorum ama biz kendi başımızın çaresine bakıyoruz." Ellerini masanın yüzeyine koyuyor, sonra da boynunu uzatıyor.

Riddick sorgu odasından çıkarken yanımdan geçip gidiyor ve böylece sorgu sona eriyor. Ajan Rana memura başını sallayarak Tabitha'yı nezarethaneye geri götürmesini söylerken odayı gergin bir sessizlik kaplıyor.

Onlar odadan çıktıktan sonra, ajan ayağa kalkıp klasörlerini toplarken sert bakışlarını bana diyor. "Sizi ofisimde görmek istiyorum, Dr. St. James." Sonra iki yönlü aynaya baktı. "Hepinizi."

Rana'nın ofisinin dışında, sorgu odasında yaşananlar departman içinde yayıldıkça HRPD'nin atmosferi gerginleşir.

En azından Rana'nın kullandığı ofisin Alister'ın bana saldırmaya çalıştığı ofis olmaması beni rahatlatıyor. Şiddet sahnesi panjurların arasından oynamaya çalışırken o yöne bakmaktan kasıtlı olarak kaçınıyorum. Kallum görüş alanımı kapatmak için bilerek yanıma geliyor, sonra uzanıp panjurları kapatıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Eli benimkini güven verici bir şekilde sıyrıyor. "Biliyorum."

Ajan Hernandez içeri giriyor ve Dedektif Emmons da arkasından geliyor. Rana'nın ofisinde toplandığımızda, Emmons'a kapıyı kapatmasını söyler.

Her birimize ciddi bir bakış fırlatıyor. "Liptonlar bu akşam bir parti veriyor," diye anons ediyor.

Sürpriz kaşlarımı kaldırıyor. Az önce röportaj sırasında gerçekleşen açıklamadan sonra, duymayı beklediğim şey bu değildi. "Bir parti," diyorum sorgulayarak. "Ailelerinin kayıp ve travma geçirmiş bir üyesinin kendilerine iade edilmesinden hemen sonra."

Lipton'lardan bahsedilmesi, Vince Lipton'un alev duvarının içinden geçen rahatsız edici görüntüsünü akla getiriyor.

Rana en azından benim bu konudaki şaşkınlığımı paylaşıyor gibi görünüyor. "Vince Lipton hâlâ hastanede değerlendiriliyor," diyor, sanki bu ailenin eksantrik davranışlarını mazur gösteriyormuş gibi. "Görünüşe göre, Lipton'ların yıllık yıldız izleme toplantısı ya da buna benzer bir şey. Röportajı sırasında Bayan Lipton

partiyi iptal etmenin çok fazla 'konuşulacağını' şiddetle belirtti." Vurgu için turnak işareti yapıyor.

"Uygunsuz olsa da, tamamen haksız değil," diyorum ve kısmi bir omuz silkme öneriyorum. "Küçük kasabaların psikolojisi bu. Statü üzerine kuruludurlar. Kasaba sakinleri destek için, ortak zorluklarla nasıl başa çıkacaklarını bilmeleri için bu aileye bakarlar. Bayan Lipton'un tanıdık bir sığınak sağlamanın kendi sorumluluğu olduğunu düşünmesi mantıklı."

Rana analizimi reddetmedi. Aksine, ciddi bir şekilde başını sallayarak onaylıyor ve ardından Dedektif Emmons'a bakıyor. "Tüm sakinler katılacak mı?"

Ağırlığını yaralı bacağından kaydırıyor. "Bayramlardan sonra kasabanın en büyük ikinci etkinliği," diye onaylıyor.

"Perseidler," diye söze karışıyor Kallum. "Yıllık bir meteor yağmuru ve gözlemlenmesi en parlak olanlardan biri."

Sonraki sözlerimi Rana'ya yöneltiyorum. "Lipton'un sosyal takviminin bu davayla ne ilgisi var, emin değilim."

"Bayan Lipton avukat tuttu ve şimdi görev gücüyle işbirliği yapmayı reddediyor," diyor. "Bu da Vince'i sorgulamamızı kısıtlıyor."

"Benden ne istediğini hâlâ anlamış ," diyorum daha açık bir şekilde.

Baş ajana hizmetlerimin en iyi nerede kullanılacağını düşündüğümü zaten belirttim. Bir suç mahalli profilcisi olarak maden kuyularında olmalı, Devyn ve takipçilerinin yaşam alanlarını analiz etmeliyim. Şu anda nerede olduğuna dair ortaya çıkarılacak bir kanıt varsa, muhtemelen son beş yıldır ikamet ettiği yerdedir.

Rana kesin bir kararlılıkla bakışlarımı koruyor. "O aileyi görmem gerek."

Başımı eğiyorum. "Bizi bebek bakıcısı olarak görevlendiriyorsun."

"Esasen, evet." Kesin bir ifadeyle kollarını kavuşturuyor. "Sizi bu davada tutmakla ilgili ne kadar çekincem olsa da, Dr. St. James, gerçek şu ki şüphelilerle temas kurmanın her zaman bir yolunu buluyorsunuz."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ajansla ayna duruşu yapıyorum. Ben bebek bakıcısı değilim. Bebek *bakıcılığı* yapan benim. Federaller peşimde, beni izliyorlar.

"Devyn öylece bana doğru adım atmayacak," diye belirtiyorum.

"Daha önce bir kez yaptı," diye karşı çıkıyor. "Bakın, size dolaşmanız için kısa bir tasma veriyorum," diyerek bir uyarıda bulunuyor. "Dün olay yerinde tanık olduğum davranışı, son karşılaşmalarınız nedeniyle travma sonrası stres olarak mazur görüyorum. Profesyonel danışmanlık için değerlendirmeye tabi tutulmanızı resmen tavsiye ettim. Ayrıca Profesör Locke'a yeni bir doktor atanması için talepte bulundum."

Başka bir deyişle, kendi kışını koruyor. Yaptıklarından herhangi biri geri dönüp onu ısıtırса, evraklarda çekincelerini belirttiğinden emin oluyor.

"Bir psikoloğun akıl sağlığının sorgulanması hakaretin de ötesinde," diyorum ona.

"Bunu İK ile halledin." Masanın arkasına otururken sesine alaycılık karışıyor. "Dr. Keller geldiğinde, resmi olarak saha psikiyatristi görevini devralacak."

Havada değişken bir akım var ve Kallum'un öfkesinin etrafımda kaynadığını hissedebiliyorum. "Dr. St. James'in isteği üzerine buradayım," diyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak. "Bu davada benimle birlikte çalışabilecek tek kişi o olduğu için, FBI'a numara yapmak üzere bir kukla gibi dolaştırılmıyorum."

Rana eğlenen bir kaşını kaldırır. "Etkileyici egonuza rağmen Profesör Locke, dışarıdaki tek felsefe uzmanı siz değilsiniz. Federallerle işbirliği yapmayı reddederseniz, hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmaz ve Briar Enstitüsü'ne geri dönebilirsiniz."

Kallum'un kasvetli bir ifade takınmadan önce dudaklarının kendini beğenmiş kıvrımını yakalıyorum.

Adam konuyu uzatmayınca Rana kollarını masanın üzerine koyar. "Pekâlâ. Artık herkes aynı fikirde olduğuna göre -" dikkatini bana geri verdi "- Devyn Childs'ın bölgeden kaçıp kaçmayacağını bilmem gerekiyor."

Şu anda Devyn için yapılan insan avını engelleyebilirim. Memleketini terk etmedi, ancak aksi yöndeki bir öneri onu bulma çabalarını bölecektir.

"Bu soruya sağlıklı bir yanıt verebilmem için madenin kuyularını görmem gerek," diyorum.

Rana başını sallar. "Zaten tünellerin her santimetrekaresini tarayan ajan ekipleri var."

"Olay yerlerinin incelenmesiyle elde edilebilecek olası kanıtları yok etmekten bahsediyorsun," diyorum ve Kallum cüretkârlığım karşısında kaşlarını kaldırıyor.

İç çekişi ağır, bir liderin taşıdığı türden bir ağırlıkla dolu. "Bu gece bana işe yarar bir şeyler bul, yarın ne yapabileceğime bakarım Aziz James."

Bir an için savunmasının zayıfladığına tanık oluyorum. Yaşadığı gerginliği gözlerinin altındaki kararmış deriden görebiliyorum. "Childs'ı getirmek birinci önceliğimiz," diye tekrarlıyor, sesi biraz daha yumuşak. "Bu kasabada bir federal ajan iğrenç ve korkunç bir şekilde öldürüldü. Kırk sekiz saat içinde üstlerim gelecek ve sonuç bekleyecekler."

İma edilen *ya da* edilmeyen şey yoğun havada asılı kalır.

Ajan Rana şu anda mecazi olarak doğrama tahtasında. Üst düzey yetkililerin suçu atacakları bir yere ihtiyaçları var. Birinin medyanın karşısına çıkıp sorumluluğu kabul etmesi ve bu vakanın trajedisini halka açıklaması gerekiyor. Eğer Rana bir şüpheliyi, bu yükümlülüğü üstlenecek kişi o olacak.

Odayı okuyan Kallum, "Birisi her zaman günah keçisi olmak zorundadır." diyor.

"Bazı sonuçlar alamazsam, tek ben olmayacağım," diyor Rana, ifadesinde açık bir uyarı var.

Dedektif Emmons bunu ofisten çıkmak için bir işaret olarak kabul ediyor ve bizi gerilimin içinde bırakıyor.

Hernandez kapının kapanmasını bekledikten sonra şöyle diyor: "Kimse o kızın kafasındaki boynuzlardan bahsetmeyecek mi? Bu kasabada neler oluyor böyle?"

Ajan Rana dedektifin az önce çıktığı kapıya bakar. "Gerçekten yanlış bir şeyler var," diyor bezgin bir şekilde. "Yerel halka ve içinde bulundukları duruma ne kadar sempati duysam da, burada kimseyi göz ardı edemeyiz. Childs tüm bunları tek başına yapmadı. Yardım aldı."

Bu imanının ağırlığı küçük ofiste ağır bir şekilde hissediliyor. Bu, Hernandez'in beni malikânenin kütüphanesinde kurtardığından beri çalıştığımız açt.

"Yerel halk siyah takım elbiseli adamlarla konuşmaz," diye ekliyor Rana, bakışları Hernandez'in üzerinde. "Federallere ya da yabancılara güvenmiyorlar. Bu yüzden..." Elini sallayarak devam ediyor. "Daha fazla avukat gelmeden onları konuşturmanın bir yolunu bulun."

Hernandez tekrar konuşuyor. "Kafalarını görmeyi talep etmek, bu işe kimin karıştığına dair noktaları hızla birleştirecektir."

"Failin daha gizli olduğunu düşünüyorum," diyorum. "Bu kadar aşırı vücut modifikasyonlarına sahip olmayacaklar. İnsanların güvendiği, fark edilmeden gidebilecek biri olmalılar." Başımı sallıyorum, düşüncelerim daha da derinleşiyor. "Tabitha muhtemelen pek bir şey bilmiyor. O amacına hizmet etti. Muhtemelen bu kasabada onun gibi başkaları da vardır ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim." Kallum'a bakıyorum, toplum konusunda fikir vermesini bekliyorum.

İnatçı bir iddiayla çenesini kaldırıyor. Sadece yardımcı olmamaya çalışmıyor, kasıtlı olarak engelleyici davranıyor.

Uzun bir nefes veriyorum. "Ama bunu araştıracağız."

Rana yavaşça başını sallıyor. "Özel bir alt ekiple içerideki fail üzerinde çalışıyorum. Bu kişiye yaklaştıkça başladığımızda işlerin karışabileceğinden şüpheleniyorum."

Bizi kovmadan önce bakışlarını tutuyorum, sözlerinin korkunç gerçekliğini hissediyorum.

Koridora çıktığımızda Hernandez bana doğru baktı. "Davada kalmalısın."

Bir grup subayın yanından geçerken sesimi alçaltıyorum. "Ve bunun nedenini biliyorsun, Gael."

Onaylarcasına homurdanıyor. "Seni yem olarak kullanıyorlar."

"Kesinlikle."

Üçümüz HRPD binasının kapılarından çıkarken, serin gece havası derimin altında hâlâ kaynayan ateşin bir kısmını söndürüyor, ama sadece cipin arkasına ulaşıp Kallum'a dönene kadar.

Ani ve dengesiz değişimi fark eden Hernandez dikkatle takım elbisesine baktı. "Önce sivil kıyafetlerimi giyeyim," dedi ve Kallum'la beni kararan otoparkta bırakarak otele doğru yola koyuldu.

Memnun olan Kallum bana için için yanan bir gülümseme hediye etti. "Bu durum için uygun bir şekilde giyinmişsin bile." Bakışları eteğime takılıp kalıyor, sinsî bir gülümseme ağzını büküyor.

"Davayı engelliyordun." Çantamın askısını daha sıkı kavıyorum, vücudum suçlamayla geriliyor.

Öne doğru eğiliyor ve beni araca yaslamak için iki elini ön cama koyuyor. "Sikimle bir şey yaptığımda, küçük Halen, anlayacaksın."

Elimi göğsüne koyuyorum, aramızda nefes alabileceğim, düşünebileceğim kadar mesafe bırakıyorum. "Saptırmayı bırak. Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Rana'nın ofisindeki davranışların çok açıktı."

"Güzel." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve parmakları çenemi şehvetli bir şekilde sıyrıyor. Boynumdaki çürükleri ortaya çıkarmak için yakamı kenara itiyor. "Çünkü ben saklanmaya çalışmıyorum, sen de saklanmamalısın."

Parmaklarımı gömleğinin içine sokuyorum. Düğmesiz yakası açık, boynunun alt kısmına işlenmiş dalların cazip bir görüntüsünü sunuyor. Onu bu kadar savunmasız ve dolayısıyla savunmacı yapan şeyin ne olduğunu çözmeye çalışırken bakışlarımın çarpıcı yüz hatlarında gezinmesine izin veriyorum.

"Gerçekten konuşmadık." Parmak uçlarım kumaşın altında hissedebildiğim ize, göğsüne kazıdığım mührü değiştiriyor.

"Konuşacağız," diyor, dokunuşumun verdiği hafif acıyla çenesi geriliyor. "Nefesimiz tükenene ve bedenlerimiz kontrolü ele alana kadar konuşacağız ama şu anda tek umursadığım senin güvende olman. Sen benimsin." Boynumu sahiplenici bir şekilde kavıyor. "Ve bu etek için yaptığım günahkâr planlar."

Bir gülümseme yayılıyor, cazibesi beni etkilemekten asla vazgeçmiyor. "Ve dava," diyorum, kararlı bir şekilde. "Dava önemli."

Dudaklarını ıslatıyor, yüz hatlarını sert bir ifade kaplıyor. "Bu davaya olan takıntın tehlikeli derinliklere iniyor," diyor, derin sesi artık imalı değil.

"Ama bunu neden yaptığımı, kimi korumaya çalıştığımı biliyorsun." Ona meramımı anlatmak için avucumu mühürün üzerine koyuyorum ve yaranın sıcaklığını hissediyorum. "Ve sen bunu yapmamı zorlaştırıyorsun."

İnanç, gözlerindeki çakmak çakmak gölgeleri aydınlatıyor. "Çünkü seni koruyan benim, tatlım."

Hernandez uzakta, çevremde beliriyor ve tedirgin bir nefes alıyorum.

Kallum elini benimkinin üzerine, göğsüne koyuyor ve yakınımaya eğiliyor. "Devam edecek," diye fısıldıyor ve sözünü dişlerinin kulağımın kabuğundaki yumuşak sıyrıklarıyla mühürlüyor.

O uzaklaşırken, avucum mühürün kalıcı iziyle parlıyor, imkansız arzum aynı derinlikte içime işliyor.

STELL ARUM LAPsus

KALLUM

Bir kaos majisi ve sigil uygulamasına girişmeden önce, kendi kişisel sürgün ritüelini devretmelidir.

Böyle bir ritüel, sigillerin bilinçlenmeye başlaması halinde chaoist'e saplantıya direnme gücü verir.

Bir arzu ancak mühür yüklendikten ve unutulduktan sonra elde edilebilir. Bunun temel kavramını Halen'e bir kez açıklamıştım, ancak bilinçaltının gücünü gerçekten kavramak için, isteğimiz ancak mühür kaybolduğunda gerçekleşir, büyücü arzusunu asla düşünmemelidir.

Bir mührü kovmak için gereken üç ana unsur vardır.

Büyülü bir silah: zihin bariyerini güçlendirmek için kullanılan bir alet.

Bir bariyer: o silahla çizilen bir sembol. Kaos yıldızının sekiz noktası ya da art arda üç nokta gibi.

Sonra ritüelin kendisi, takıntılı düşünceyi zihinden kovmak için nesnenin amaçlı kullanımı.

Gümüş yüzüğü başparmağımın etrafında üç kez döndürüyorum, düşüncelerim dışa doğru yöneliyor.

En arzulu arzularımız her düşüncemizi meşgul ettiğinde, sigillerin bilinçli hale gelmesinde bir tehlike vardır. Çıldırııcıdır, sürekli arzu, bitmek bilmeyen özlem, müdahaleci *istek* bizi tüketirken, azgın bir yangın gibi bizi yiyip bitirir.

Halen önümde yürürken, aç bakışlarımın onun her bir nefis santimini emmesine izin veriyorum. Düşük at kuyruğu, gotik eve doğru attığı her kararlı adımda nasıl da ileri geri sallanıyor. Topuklu ayakkabı düz ayakkabı giymesi. Tüm o katmanların altında günahkâr bedenini saklayamayışı.

Onu düşüncelerimden nasıl kovabilirim ki? O

benim tek saplantım.

Ve Şimdi birlikte olmamızı engelleyen hiçbir Şey olmadığına göre, bu davadan ve tüm bu lanet kasabadan kurtulma sabırsızlığı Őakaklarımı öfkeyle dven bir talep.

Hernandez Lipton'ların evinin zilini çalarken ritüelden bıkmıő bir Şekilde parmaklarımı bkyorum. İçeriden gelen ağır bas sesi pencere camlarını tıkırdatarak kalp atıőlarımı hızlandırıyor.

Tehlikenin artık bir tehdit olmadığını ve deliliğin bizi tükettiğini ne zaman anlıyoruz?

Akıl hastanesine kapatılıp altı ay boyunca huzursuzca beklerken mi delirdim? Yoksa Halen ziyaret masasında karşımda otururken, çok yakın ama yine de çok uzaktayken mi?

Alister'ı kanlı bir posa haline getirene kadar dvdğmde ve kafatasındaki eti yüzmeden önce cesedini astığımda zaten deli miydim? Zihninin mührünü kırmak ve bir kan kurbanının enerjisini kullanmak için kara sanatların en karanlık derinliklerine daldım.

Bir kadın için duyulan çaresizlik, her erkeği en aşağılık canavarına dönüőtürebilir.

Ve eğer onu bana geri getiren Şey bu basit hareket ise, o zaman onu yüz kere öldürürdüm. Kalbi hala atarken, sırf olay yerinde bana baktığı için etini yzerdim. Şimdi bana bakışı için.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve gözleriyle meydan okuyorum, kk Halen'i yalnız bırakabilmek için Hernandez'in kafasını eve çarpmak gibi tehlikeli bir Şey yapmaya çok yakıным.

Sabırsızlıkla temsilciye "Sanırım bu parti açık davetli" dedim.

Hernandez kızgınlığımı hissetmiş olmalı, çünkü hiçbir Şey söylemeden kapıyı açtı. Bir müzik seli bizi içeri davet etmek için geceye yayılıyor.

Halen cüretkâr bir tavırla bir kaşını kaldırıyor, dönüp içeri girerken zarif bir Şekilde boğucu, minyon formu dönen ışıklar tarafından yutuluyor. ılgınlığı baőlatmak için onu buraya getirdiğim geceyi anımsatan, dönen gençlerin arasından bir yol çizerken sırtının kk kısmına dokunuyorum.

Eğlenenlerden biri kalabalığın ortasında durup bize bakıyor, geniş bakışları giyinik görünümüne rağmen bariz FBI ajanına takılı kalıyor. Sonra kaçmadan önce evin arka tarafını işaret ediyor.

"Sanırım bize yetişkinleri nerede bulacağımızı söylüyor," diyor Halen, sesi evin müziğine karışarak.

Geniş verandaya adımımızı attığımızda, Lipton evinin asıl cazibesini buluyoruz. Arka bahçenin tamamı açık bataklığa bakıyor. Alacakaranlık, kararmaya yüz tutmuş gökyüzünde sessiz pembeler ve morlardan oluşuyor. Evin her gotik unsuru kasıtlı süslemelerle ele geçirilmiş. Birçok masanın üzerine örtülmüş siyah ketenler yere damlıyor. Sarmaşıklar, yeniden canlanan evle eşleşen girdaplı demir süslemeli dev kemerli bir kafes boyunca sürünüyor ve beyaz ışıklar gölgelikten parıldıyor. Geniş bahçeyi kaplayan kaldırım taşları bile benzer süslü tasarıma sahip koyu renkli bir arduvaz.

Çocuklar içeride parti yaparken, dışarıda yetişkinler için zengin bir gala düzenleniyor ve kendi çellistleri serenat yapıyor.

Halen, "Daha önce buradayken Devyn, Liptonların hemen hemen her istediklerini yaptıklarını söylemişti," diyor ve yumuşak kaşlarının arasındaki pişmanlık tutamını kaçırmıyorum. "Aktif bir soruşturmanın ortasında verdikleri abartılı yıldız izleme partisiyle bunu açıkça ortaya koydular."

Siyah kravatlı bir etkinlik olmasa da, kasabalıların çoğunun en güzel Pazar kıyafetlerini giyerek geldikleri görülüyor. Bayan Lipton, kasaba halkının dikkatini kasvetli durumdan uzaklaştırmak için her şeyi yaptı.

Halen pahalı teleskoplara bakarken şöyle diyor: "Liptonların biraz eksantrik ve iletişimsiz olabileceklerini de hissediyorum."

Yaklaşıp ağzımı kulağına doğru indiriyorum. "Eğer yakında sana dokunmazsam, aklımı kaçıracam."

Başını geriye doğru eğiyor. "Normalde sahip olduğun çok sağlam zihnin aksine mi?"

Ses tonundaki zehirli ısırığa gülümsüyorum. Karakolda yaptığım kasıtlı kaçamaklar yüzünden hâlâ biraz sinirli. Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdiriyorum. "Beni ne kadar delirttiğini sana göstermeyi planlıyorum."

Vücudunu bir ürperti kaplıyor ama ben dişlerimi ona geçiremeden geri çekiliyor ve sadece tüm vücudumu alev alev yakan bir göz kırpması göndermek için bana bakıyor.

Dolambaçlı küçük sprite.

Bayan Lipton olduğunu tahmin ettiğim kişiye yaklaşmasını izliyorum. "Evin etrafında kaç tane federal var?" Soruyu Hernandez'e yöneltiyorum.

Büyük kollarını kavuşturuyor. "Yeter."

Bir kez başımı salladım. Kısaltılmış yanıtları ve temkinli hareketleri kaçmadı. Nezarethanede Alister'la tartışmamı böldüğünden beri savunmaya geçmişti. Ajanın şüpheleri olabilir ama kanıtı yok.

Ve patronunun tecavüzcü bir pislik olduğunu düşünürsek, sadakati konusunda biraz çelişkili bile olabilir.

Hernandez'i severim. Pek çok insanı sevmem. Ona zarar vermek zorunda kalmak istemiyorum.

"İkimiz de Devyn'in buraya gelme ihtimalinin düşük olduğunu biliyoruz," diyorum ona ve güverteden iniyorum. "Ama Halen isteklerini geri çevirmeye devam ettiğine göre, toplanan yerel halktan yararlanmaya ne dersin?"

Bu onun rızasını kazanmak için açık bir taktiktir, çünkü sadakati aslında Halen'a dayanmaktadır. Ama biri bir öneriyi kabul ettiğinde, başka bir öneriyi kabul etmesini sağlamak daha kolaydır.

İyi bir önlem olarak, "İçlerinde küçük boynuz implantları olup olmadığına bakabiliriz" diye ekliyorum.

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor. "Etrafta dolaşıp kafalarını görmeyi talep edemeyiz."

"Neden ?"

Bakışları üzerimde daralıyor, sonra ağzını belli belirsiz bir gülümseme kaplıyor. "Ben soldan başlayacağım. Sen sağdan git."

Partinin kendi tarafımda çalışırken, aslında ailelerden bilgi toplamak için çaba sarf ediyorum, ancak bunların hiçbirisi işe yaramıyor. Ancak Devyn'in daha fazla kölesini ortaya çıkarmak tek önceliğim değil.

Partinin çevresinde pusuya yatmış FBI ajanlarına göz kulak olarak en az otuz dakikayı önemsiz şakalaşmalarla geçiriyorum. Halen'e doğru geri döndüğümde, Bayan Lipton'ı telefonunu çıkarıp konuşacak kadar ısıtmış ve konuşmayı gizlice kaydetmeye başlamıştı.

Kadın Halen'e, "Devyn sık sık buradaydı," diyor, "şenliklerimizi denetliyordu ve elbette bir konuk olarak. Julian ona her zaman saygı duyardı."

Halen kadının geçmiş zaman kullanmasına sinirlenir. "Onu ve kardeşini ne kadar iyi tanıyordun Colter? Ailesini?"

Bayan Lipton omuzlarını saran gösterişli şalı düzeltiyor. "İkizler küçükken babaları evi terk etti. Küçük kasaba hayatı umurunda değildi. Anneleri de onlar liseyi yeni bitirmişken vefat etti ama Devyn ve Colter zaten kendi başlarının çaresine bakıyorlardı. Devyn büyük şehirdeki okul için taşınmaya karar verene kadar elimden geldiğince yardım ettim elbette." Omuz silkiyor. "Ne yazık ki babasının izinden gidiyor."

"Büyük şehir...?" Halen bastırıyor.

Kadının kalemle çizilmiş kaşları kalkıyor. "New York City, elbette."

"Elbette. Babasıyla iletişim halinde miydi?"

"Bilemiyorum. Colter kaybolduktan sonra Devyn geri döndüğünde... Şey, o aynı değildi." Kaşlarını çatarak makyajının kırıksıklıklarını derinleştirdi. "Sanırım hiçbirimiz eskisi gibi değildik, gerçekten."

"Bayan Lipton, Devyn'de ya da yakın olduğu herhangi birinde fiziksel bir değişiklik fark ettiniz mi?"

Kadın boş boş bakıyor. "Ne gibi?"

"Aşırı vücut modifikasyonu gibi, kafadaki boynuz implantları gibi. Kardeşiniz Vince kaybolmadan önce hiç bu tür belirtiler gösterdi mi?"

Yüz hatları sertleşiyor. "Vince bazı tuhaf ilgi alanları ve hobiler edinmeye başlamıştı."

"Ve bu sizde herhangi bir alarma yol açmadı mı?" Halen soruyor.

Şalını daha da sıkkan Bayan Lipton kaskatı kesilir. "Neden olsun ki? Siz buraya gelmeden önce kimsenin ritüeller ya da bu tür saçmalıklar hakkında bir fikri yoktu. Şimdi izninizle konuklarımla ilgilenmem gerekiyor ve eminim sizin de halletmeniz gereken daha acil meseleleriniz vardır. Başka bir şey olursa avukatım aracılığıyla halletmeniz gerekir. Lütfen partimden ayrılın."

Halen kaydı durdurur ve telefonu çantasına sokar. "Sadece eski paralar sana iyilik yapıyormuş gibi seni kovabilir."

"Lütfen dedikleri sürece." Ama artık kurucu aileler ya da onların tuhaf hobileriyle ilgilenmiyorum. Bakışlarım Halen'i yakalıyor ve tutuyor ve ağzının hafif bir kısmıyla yakalandığını hissediyor.

Bileğinden tutup kendime doğru çekiyorum, kollarını boynuma doluyorum ve onu çellonun derin ve melankolik notaları eşliğinde yavaş bir dansa çekiyorum.

"Sorun yok profesör." Endişeyle etrafına bakıyor. "Ama dans eden bir tek biz varız."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bana bakarak başını eğdi. "Hayır."

Kollarımı ona dolayarak daha da yaklaşıyorum. Halen başkalarının onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmeyi bir süre önce bıraktı. Gerçek acıyı deneyimlediğinizde, dünyanın önemsiz kaygılarını artık önemli olarak algılamazsınız.

"Ne istersek yapabiliriz," diyorum çantasını kenara itip belinin kıvrımını okşarken. Beni dikkatle ölçüyor, küçük kahinim ifadelerimden daha fazlasını okuyor.

"Kallum..." İsmimi söylemeyi bırakışındaki onaylamama ifadesini duyuyorum. "Riddick'e yaptığın şaka son derece düşüncesiz ve pervasızcaydı."

Dudaklarımı yalıyorum, yaydığı karanfil kokusu hoşuma gidiyor. "Bu bir şaka değildi." Parmaklarımı kalçalarının seksi kıvrımlarına geçiriyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Alister'ın sana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermemeliydim."

Alister'ı en başından ortadan kaldırmış olsaydım, Halen asla Devyn'in ona ulaşabileceği bir yerde yalnız kalmazdı.

Ondaki yırtık belirsizliği okuyorum ve içimi bir tutam öfke kaplıyor. Nadiren pişmanlık duyarım, boşa giden enerjidir, ama şansım varken rahibeyi de ortadan kaldırmadığım için kesinlikle pişmanım.

Halen beni koruduğunu sanıyor ama bu şekilde devam ederse, onu korumak için yaptığım her şeyi geri alacak.

"Biraz dürtü kontrolü uygulamanız gerekiyor" diyor. "Sana bazı egzersizler konusunda yardımcı olabilirim."

"Oh, aklımda her türlü var." Onu sallıyorum ve eteğinin arkasını avucumun içinde kavıyorum. "Ama sizinle yapacağım seansları dört gözle beklerken, Dr. St. James, şu anda bu etek tüm dikkatimi istiyor."

Dudaklarının arasından çınlayan bir peri kahkahası kaçıp beni esir alıyor. Etrafına bakınıyor. "Tanrım, cehenneme gidiyorum."

Kulağına yaklaştım. "Neyse ki şeytan senden hoşlanıyor."

Hafif bir kahkaha daha atıyor. Kollarıma teslim olduğu an, göğsümün ortasındaki o sürekli ağrı hafifliyor. Gökyüzü kararmış, yıldızlar belirmeye başlarken bataklık doğal bir fona dönüşüyor.

Çok geçmeden geçmişin yükü yüz hatlarını karartıyor ve ben onun gülüşünün yasını tutuyorum.

Konuklar Perseidleri görmek için dikkatlerini gökyüzüne çevirirken, benim tek görüş alanım Halen. "Kayan yıldızlara dilek dileme efsanesinin Batlamyus'tan geldiği söyleniyor," diyorum dikkatini dağıtmak için.

Bakışlarını benimkilere dikerek, "Konuları bu şekilde saptırmak gerçekten antisosyal bir kişilik belirtisi" dedi.

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Bağlanıyor, söz veriyorum," diyorum göz kırparak. Onun yatıştırıcı iç çekişi üzerine devam ediyorum: "Batlamyus, tanrıların sıkıldıklarında yarattıklarına tepeden baktıklarını iddia ederdi. Bunu yaptıklarında yıldızlar dağılmış ve sonuç olarak biz onlara daha yakın olurmuşuz. Yani eğer kalbiniz bir şeyi arzuluyorsa, yıldızlar gökten düşerken onu dilemenin tam zamanıydı."

Bana bakıyor, parmakları boynumu okşuyor. "Üç bin yıl sonra, hâlâ yıldızlara hayranlık duyuyoruz."

Derin bir nefesle onun yakıcı kokusunu ciğerlerime çekiyorum. "Bilim onların içindeki romantizmi öldürmüş olabilir, ama ruhani güzellik ve mucizeyle dikkatimizi dağıtma arzumuzu öldüremez."

"Gerçeklerden kaçmak için dikkat dağıtıcı bir şey kullanmak istemeni anlıyorum." Sert bir yutkunmayla boğazını sıkıyor. "Ama büyü sona erdiğinde, hâlâ korkunç suç mahalleri ve yüzleşilmesi gereken acı gerçekler var."

Elimden kayıp gittiğini hissediyorum ve kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Büyü asla bitmek zorunda değil," diyorum onu daldırırken, güzel bir gülümseme dudaklarına değene kadar onu altımda açılı tutuyorum. Onu dikleştirdiğim anda gülümseme kayboluyor.

Bakışlarını indiriyor ve ben de yüzünü kaldırmak için parmağımı çenesinin altından geçiriyorum. "Kendini cezalandırmana izin vermeyeceğim."

Sanki tartışacakmış gibi ağzını açıyor ama çellonun yükselişi onu bu çabasından vazgeçiriyor. "Bunu daha sonra tartışırız."

"Mükemmel, çünkü düşüncelerini dağıtacak çok daha fazla çağrışım yapan hikayelerim var. Kollarımda bir su birikintisi olana kadar durmayacağım, küçük Halen."

Yüzünde bir gülümseme belirlemek için savaşıyor. "Acımasısısın."

Hiçbir fikri yok. Boynunu sıkıyorum, ağzımda şeytani bir gülümseme belirliyor. "Hayatım boyunca yaptığım çalışmalardan sonra, sana bulduğum en şiirsel ve güzel felsefe parçasını sunmaya hazırım."

Gülüyor, bu seferki daha güçlü ve ben büyülenmiş

durumdayım. Halen'in gülüşü güç taşıyor.

Benim üzerimde gücü var.

Peter Carroll, kahkahanın en yüce duygu olduğunu ileri sürmüştür. Coşkudan kedere kadar diğer tüm duyguları kapsadığı gibi, ruhu besleyen tutkudur. Ve Halen'in kahkahasının müzikal ritmi bana o kadar çok şey yapıyor ki.

", " diyor nefes nefese. "Büyüle beni Profesör Locke." Bu cesareti şiddetle kabul ediyorum. "Aristoteles-"

"Ama tabii ki," diyor kasıtlı bir göz devirmeyle.

Alt dudağını ısırmaktan kaçınıyorum ve "O eski ölü adama göre, şimşek ve yıldız kayması gibi açıklanamayan fenomenler iki olayın sonucuydu. Birincisi ateş gibi sıcak, ikincisi buharlı ve ıslak. Bu Aristotelesçi buhar teorisiydi ve doğa filozofları dünyanın atmosferi tutuşturabilecek yanıcı buharları nasıl yaydığını düşünürken, iki bin yıl boyunca hakim teori buydu."

Başını hafifçe sallıyor. "Yine de külotum ıslak ya da buharlı değil," diye dalga geçiyor ama gerçeği bedeninde hissediyorum. Zar zor sallanıyoruz, melodiyle hafifçe sallanıyoruz ama yine de aramızda birbirimize kenetlenmemiz gereken sıcak bir akım var.

Dudaklarımı yalıyorum ve nefesini takip ederek yaklaşıyorum. "Teoriye göre, güneşin ısısı suyu buhara dönüştürdüğünde, bu dünyanın nefes vermesiydi. Özünde, gezegenimizin çekirdeği, şiddetli gücü bir patlamaya, bir doruğa ulaşana kadar ısındı. Aristo buna dünyevi bir nefes verme diyordu."

Gözlerinin ardında karanlık bir açlık parlıyor, içimdeki şeytanı baştan çıkarıyor.

"Cehalet böyle bir şiir, böyle bir güzellik yaratır," diyorum başparmağımla yüzünü yukarı kaldırarak. "Yeryüzünün tutkulu nefesleri. Bunun sonucunu gökyüzünde güzel bir ışık gösterisi olarak deneyimliyoruz. Bizim fethedilmiş mantığımızda şiirsel ya da sevimli hiçbir şey yok, tatlı Halen."

Gözlerinin derinliklerindeki ateşli korlar, öfkeli yıldızlar kadar sıcak. "Beni büyülü bir su birikintisi olarak düşünün, profesör."

Ani bir alkış tufanı olayı duyurur. Halen, gözle görülür ilk meteor yağmuru geceye damgasını vururken başını arkaya yatırıyor, yüz hatları şaşkınlık içinde. "İtiraf etmeliyim ki çok güzel." Gökyüzü ışık parıltılarıyla titreşirken gözleri parlıyor. "Daha önce bu kadar güzel bir şey yaşadığımı sanmıyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum ama ondan başka hiçbir şeye bakmıyorum.

Kayan yıldızlar denizinin ortasında sadece onun güzelliği beni esir aldı. Onun gücü evrene rakip olabilir.

Bakışları benimkilerle birleşiyor ve başka söze gerek kalmıyor. Kollarını boynumdan çekip elimi kendi elinin içine alıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Zaten cehenneme gideceğime göre, şeytanla da yolumu bulabilirim," diyerek beni partiden uzaklaştırıyor.

Bütün vücudum tutuşuyor.

Karanlık ilham perimi her yerde takip ederim, cehennemin ta içine kadar.

Ama Lipton'ların mükemmel manzaralı bir terası olduğu için Halen'ı o yöne doğru çekiyorum.

Patıkaya ulaştığımızda beni durduruyor. "Kallum, bekle," diyor bakışları evin kulesine doğru giderken ve eli kayarken. "Yüksekten hoşlanmıyorum."

"Söz veriyorum, düşmene izin vermeyeceğim."

Düzensiz bir nefes alıyor. "Beni korkutan düşme kısmı değil." Onu

korkutan şeyin ne olduğunu ortaya çıkarmak için duyduğum şiddetli

ihtiyaç içimi yakıyor. "Güven bana." Elimi uzatıyorum.

Aramızda gergin bir tereddüt anı yaşanıyor ve aylar önce yaptığı gibi elimi tutarak nefes almama izin veriyor.

Ferforje korkulukların rehberliğinde dar merdiven boşluğunu çıkıyoruz ve eğimli çatının ilginç balkonun üç ayağını sarkıttığı taş sahanlığa adım atıyoruz. Vitray bir pencere yukarıdaki kuleyi sarıyor ve bir Fransız kapısı evin karanlık girintisine açılıyor.

Yükseklik, gece gökyüzünün uzaktaki karanlık ormanın tepesinde sonsuz gibi görüldüğü bataklığın geniş bir manzarasını sunmaktadır.

Yıldızların kendisi kadar sıcak ve şiddetli olmadan önce saf ve güzel bir deneyim.

Halen parmaklıklara olan mesafesini koruyor. "Bu kötü bir fikir."

Çantasının askısından tutup onu kendime çekmek için kullandıktan sonra çantayı çıkarıp terasa bırakıyorum. Elim boynunu kavıyor, çenesini yukarı kaldırırken avuç içim seksi eğime kaynaklanıyor. "Katılıyorum. O lanet eteği giymek çok kötü bir fikirdi, tatlım."

Narin bir kaşını kaldırıyor. "Bunu parçalayacak mısın?" Ama tüm flörtöz şakalaşmalar yerini çiğ, bedensel arzulara bırakıyor. "Kahretsin. Kallum, bunu parçalama-"

Sonra ağzım onun dudaklarında, ayrılmış dudaklarından kaçan küçük iniltiyi yutuyorum, ondan uzakta geçirdiğim saatleri düzeltmeye kararlıyım. Onsuz geçirdiğim işkence dolu ayları. İnce kumaşı avucumun içinde kavrayarak eteği bacaklarından yukarı çekiyorum ve elimi arasına sokarak bir tatlı inilti daha kazanıyorum.

Parmaklarımı sırlıslıkla kumaşın üzerinde gezdiriyorum, korkusunun onu ne kadar tahrik ettiğini onaylarken içimden gelen bir küfür serbest kalıyor. Onu kollarımın arasına alıp taş duvara bastırdım, onu tatma ihtiyacım açığa çıktı. Bileklerini taşa sıkıştırdığımda inlemeleri şiddetli talebim altında nefes nefese kalıyor, seslerini açgözlülükle yutarken vücudum onunkine sabitleniyor.

Nefes almak için başını çeviriyor. "Kallum-"

"Seni öpmeyi asla bırakmamalıydım," diyorum, itiraf içimin iğrenç derinliklerinden süzülüp geliyor. "Seni yatağa götürmeli ve utancın anlamını kavrayamayacak hale gelene kadar seninle sevişmeliydim." Daralmış ciğerlerimden hava çekiyorum. "O gece seni hiç bırakmamalıydım."

Gözlerini kocaman açıp yukarıya dikerek bakışlarını benimkilere dikeyyor. Bir bileğini serbest bırakarak elini göğsüme koyuyor. İşaret parmağıyla, daha da alevlendirmek için etime oyduğu hilalin izini nazikçe sürüyor. "Neden kaçtığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Elini yüzüme götürerek beni yavaşça, şefkatle öpüyor ve şüphelerime cevap veriyor. Halen hafızasının büyük bir kısmını geri kazanmış olsa da, hala hayati bir parça eksik.

Bencil bir yanımla onun seçici hafızasının hediyesini kabul etmek istiyor ama bu işler böyle yürümüyor. Zaman geçtikçe, suçluluk duygusunu daha şiddetli yaşayacak.

Uzaklaşmaya çalıştığında, onu daha sert öpüyorum, sanki kederini hortumlayabilirmişim gibi, kendi nefesimi almak için acımasızca nefesini çalıyorum. Aramızdaki her şey günceldi, sakın ama kırılgan bir yüzey, hassas şakalar ve altındaki karanlık ve ateşli girdabı maskeleyerek için tutku izleri.

Ancak nefes nefese kaldığında ve ağzıma doğru soluduğunda öpüşmeyi kesiyorum. "Bu yüzden seni öpmeye devam edeceğim," diye yemin ediyorum ona. "Sana dokunmaya, seninle sevişmeye ve seni becermeye devam edeceğim, ta ki yaşadığın utancı vücudunun her hücresinden kovana kadar, bu süreçte seni tüketmek zorunda kalsam bile."

Eğer bana izin verseydi, onun için her parçasını yerdim.

Gömleğime yapışıyor, ince elleriyle kumaşını sıkıyor. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi." Yutkunması acı veriyor. "Onların davasını çözemedim ve bu acı... Bilmiyorum. Eğer sorumlu kişiyi bulabilseydim, o zaman Haberci'ye bu kadar takıntılı olmazdım. Cezalandıracak birine ihtiyacım vardı." Gözlerini saklayarak başını sallıyor. "O geceden çok önce gerçeklikle bağını kaybeden bendim."

Ailesi. Onu ailesiz bırakan trajik kaza ve bu suç için cezalandıracak kimse yoktu. İlk devrilen domino taşı.

"Ama oraya geri dönemem," diyor ve fiziksel bir yerden mi yoksa zihninin içindeki cehennemden mi bahsettiğinden emin olamıyorum. "Sadece... dokun bana. Ben paramparça olana kadar dokunmaya devam et. Tanrım, bana başka bir şey hissettir."

İlkel bir hırıltı kopuyor ve dayanılmaz eteğini kalçalarına kadar çektikten sonra bir elimi eteğin altından geçirip onu ıslak ve benim için hazır hissediyorum, külotunun ince kumaşı benim kısıtlamamla birlikte parçalanmaya tehlikeli bir şekilde yakın.

"Benden ne istersen veririm. Sadece ortadan kaybolma." Ağzını tekrar yakalamadan önce dudaklarına kelimeleri üflüyorum.

Işık kıvılcımları cennetin en karanlık mahkemesinden düşen gökseller gibi yağarken, ben kendi düşmüş meleğimle ziyafet çekiyorum, onun günahını her seferinde yiyip bitiriyorum

açgözlü, şehvet dolu bir öpücük.

Kahretsin, onu benim tutmak için her ölümcül günahı işleyen ben olacağım.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve her hararetli nefes alışverişinde kırbaçlanıyor. Dokunuşlarımız çaresizleşiyor, daha yakın olmak için savaşıyoruz. Paltomu omuzlarımdan ittiriyor ve Oxford'umun düğmelerini açıyor, böylece avucunu hilalin üzerinde düzleştirebiliyor, kalp atış hızımı bir davulun tırmanan ritmine yükseltiyor.

Ve lanet olsun, ben onu ovalarken külotunu sırlıslam ediyor, bariyeri zorla itmeme için beni ikna ediyor, amının yumuşaklığı beni lanet olası aklımdan çıkarıyor. Lastiği vücudundan çekiyorum ve elimi kumaşın altına kaydırıyorum, parmaklarım onun mükemmel merkezini arıyor.

Klitorisini parmaklarımın arasına sıkıştırırken ağzımdan nefes nefese kalıyor. Kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde çalıştırarak akıl sağlığımı parçalamak için göğsüme bastırmadan önce kör tırnakları tenimde iz bırakıyor. İki parmağımı amına soktuğumda elimi çok seksi bir şekilde kullanıyor, klitorisini avucumun topuğuna sürtüyor.

Çenemi sıkarak bir elimi başının üstündeki duvara dayıyorum ve parmaklarımla amını sikiyorum, uyarılmışlığının verdiği baştan çıkarıcı hisle sikim pantolonumun kapağını zorluyor. İç duvarları parmaklarımın etrafında sıkılaşıırken kokusu işkence edercesine sistemimi istila ediyor, kırılmaya ne kadar yakın olduğu konusunda uyarıyor ve gözlerimi kalçalarını erotik bir şekilde yuvarlamasından alamıyorum.

"Kahretsin, çok seksi," diye homurdandım gıcırdayan dişlerimin arasından. "Parmaklarıma mı yoksa sikime mi boşalmak istiyorsun?" Talep ediyorum, sesim çakıllı.

Ateşli bakışları benimkileri yakalıyor. "Sikini istiyorum."

"Tanrım..." Damarlarımda evcilleşmemiş bir ihtiyaç ortaya çıkıyor ve pantolonumun tokasını çekiştirene ve ben çözülene kadar son kontrolümü de yaktığına yemin edebilirim.

Acı dolu bir çabayla, bilinçli bir geri adım atıyorum, kemer tokasını yırtıp fermuarı indirirken çenemi yukarı kaldırıyorum ve sessiz bir komut veriyorum. Güzelce darmadağın olmuş Halen duvarı itiyor, beni dışarı çıkarmadan önce eli pantolonumu buluyor. Yumuşak avucuyla sikimi yumruklaması öyle tatlı bir işkence ki, bir hırıltı koparıyorum.

Ağzını yakalayıp günah ve erdemin enfes karışımının tadına bakarken, telefonunun vızıltısı sinir bozucu bir şekilde duyuluyor.

Diz çöküp çantasından cihazı çıkarırken bir küfür savuruyor. Ekranda Briar Enstitüsü'nü görüyorum ve kan dolaşımda bir öfke patlaması yaşıyorum.

Siktiğimin piçi.

Rasyonel olarak konuşursak, deliliğin zihnimizi ele geçirdiği anı asla tam olarak belirleyemeyiz, çünkü zaten delilik tarafından ele geçirilmişizdir. Ancak o zamana kadar, arzumuz tarafından, onu elde etmek için yapmak zorunda kaldıklarımızdan dolayı herhangi bir pişmanlık duyamayacak kadar ele geçirilmiş oluruz.

GÖLGELER

KALLUM

A Halen'in telefonu rahatsız edici bir vızıltıyla titrerken, başparmağı Reddet ve Kabul Et arasında gezinerek ekrana bakıyor.

Sakinliğim tamamen kaybolmuştu, cihaza el koydum ve aramayı sesli mesaja gönderdim.

"Dr. Torres benimle temas kurmaya çalışıyor," diyor. "Ne istediğini öğrenmeliyim."

Ve Torres'e eli yerine şahdamarını bıçaklatmalıydım.

Telefonu çantasının üzerine bırakıyorum, botumun altında ezmek istiyorum. Onun yerine, ellerimi iki yanındaki duvara bırakıp aletimi küstahça karnına yerleştiriyorum. "Belki de iyi doktor senin hizmetlerini almak istiyordur. Psikopatlarla karşı bir ilgin var gibi görünüyor."

Bakışları onaylamıyor, ama bu bariz tepkinin altında bir miktar şüphe yatıyor.

Halen zoraki bir nefesle avuçlarını göğsüme koyuyor ve etrafımda dolanıyor, parmaklıklara doğru temkinli bir şekilde ilerlerken kaybını daha da derinleştiriyor ama güvenli bir mesafede duruyor. "Burada çok açıktayız. Bizi saklayacak yeterli gölge yok."

Kaçınmasına rağmen, parçalanmış duygularını hissediyorum. Karanlık ilham perim orada, ancak her zaman olduğu gibi, sadece sınırın ötesine itilmesi gerekiyor.

"Seni boşaltmak için gölgelere ihtiyacım yok." Ona doğru bastırıyorum ve kolumu beline dolayarak onu korkuluklara doğru itiyorum.

"Kallum-"

Onun korkusu adrenallerimi hızlandırıyor, beni uyuşturmak için saf bir vuruşla beni dozluyor. Ellerini tutup avuçlarını soğuk demire sabitleyerek onu bedenimle parmaklıklar arasına hapsediyorum.

"Gözlerini tam orada tut," diye emrediyorum ona, "Perseus takımyıldızında."

Nefes alış verişİ düzensiz, içime doğru itiyor, arka tarafı tatmin edici bir sürtünme sağlıyor. "Tam görüş alanındayız-"

"Kime? İlk on dakikadan sonra bize olan ilgisini kaybeden sıkılmış ajanlara. Altımızdaki sıkıcı heriflere mi? Biz sadece gökyüzünü izleyen bir çiftiz." Onu yerinde tutmak için ellerini sıkıca kavıyorum, bedenim onunkinin etrafında kafeslenmiş. "Sana fısıldadığım iğrenç şeyleri duyamazlar ya da vücudunun bunlara nasıl tepki verdiğini hissedemezler."

"Kallum, dur." Yere bakarken yaşadığı panik hissediliyor.

Onun üzerinde yükselerek boğazını arkadan yakalıyorum ve dudaklarımı kulağına dayayıp ses tonumu ölümcül bir desibele düşürürken başını geriye itiyorum. "Aramızda güvenli kelimeler yok. Bunu durdurmak istiyorsan, nasıl durduracağını biliyorsun."

Yutkunması avucumun içinde baştan çıkarıcı bir şekilde titreşiyor, kalbi uçuşa geçiyor.

"Nefes alışını yavaşlat," diye talimat veriyorum tutuşumu gevşetirken. Yavaşça boğazını okşuyorum, avucumdaki vahşi yarattığı evcilleştiriyorum. "İşte böyle. Aferin kızıma. Tek bir komutla mest edebileceğini ya da bitirebileceğini biliyorsun. Parmaklarını kullanırken, gözlerin beni tutsak ederken benim için o kadar güzel boşalırken ve ben senin için o kadar sert boşalırken *ölürken* beni izlerken odada bunu hissettin, Halen. İşte benim üzerimde sahip olduğun güç bu."

Bunu kabul etmek zorunda değil. İkimiz de biliyoruz ki beni şu anda yok edebilir ve o güzel lanetini sunarken ben de onu överim.

Vücudu benimkine doğru gevşiyor, saç bandını çıkarmadan önce boynunu şefkatle izlerken derin ve yavaş nefes alıyor, yumuşak katmanların omzuna düşme şeklini seviyorum. "Kahretsin, o anda kara ruhumdan geriye kalanları senin tatlı, tatlı amının tadına bakmak için takas edebilirdim." Bu karşısında sikim zonklıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye doğru çektim. "Bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

Refleksif bir titreme kaslarını kavırıyor. "Kalçalarımı ıslatıyor," diyor utanmadan bana işkence ederek.

Göğsümün derinliklerinden gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor ve onu bırakıp dudaklarımı başının tepesine bastırırken gözlerimi kapatıyorum. Hava

sıcaklığı yoktur. Hiç koku yok. Partinin sesleri kayboldu. Uzaydaki meteorlar bile rotalarını durdurdu.

Hissettiğim tek şey o.

"Lanet hücrelerimi tüketiyorsun, Halen. Sana her zaman dokunuyorum, her zaman içindeyim. Beni hissettiğini biliyorum." Parmaklarımı korkulukta onunkilerin arasından geçiriyorum. "İtiraf et."

"Evet," diye nefes alıyor, sesi çellonun üzerinden zorlukla geçiyor. "Seni her zaman hissediyorum."

Bir şeytan gibi, onay egomu şişiriyor. "Bu bizim eşsiz kimyamız. Tıpkı kaderleri iç içe geçmiş kuantum parçacıkları gibi, aynı olay sırasında birlikte yaratıldık. Birbirimize dolanmış durumdayız, özelliklerimiz nerede olursak olalım sonsuza dek birbirine bağlı. Zaman ve mekân boyunca sürekli iletişim halinde olan zıtlıklar."

Sessizce başını sallıyor, yine de her kelimesini anladığını, her kelimesine *inandığını* biliyorum. Aramızdaki bağı inkar etmek isteyen onun mantığı, çünkü bu açıklanamaz bir şey.

Şimdi ona yapacağım şey aklını başından alacak.

Sesim alçak bir gürültüye dönüşüyor. "Ellerinizi bu raydan çekmeyin."

Bir elimi uzattığımda vücudu gergin bir şekilde çubuğun güvenliğine tutunuyor. Avuç içimi kolundaki dikişlerin üzerinde gezdiriyorum, kürek kemiklerinin arasına gelip sutyenin kapağını açana kadar daha da yukarı çıkıyorum.

Bana istemsiz bir irkilme hediye ediyor. "Kötü çocuk lakabının hakkını veriyorsun," diye takılıyor ama sesindeki soluk soluğa belirsizliği duyabiliyorum.

"Oh, kesinlikle bunun hakkını vermek üzereyim, tatlım." Dizginlenemeyen ereksiyonumun uzunluğunu kıkına sürttüğümde sözlerimi bir tehditle mühürlüyorum. "Seni paramparça etmemi istiyorsan, o zaman seni içten dışa doğru paramparça edeceğim."

Sütyen askılarını omuzlarından aşağı doğru iterek giysinin karnına doğru kaymasına izin veriyorum, göğüsleri üstünün satenimsi hissini yaşamak için serbest kalıyor. Bir mazoşist gibi, kendime daha fazla işkence etmek için, düşük yakanın hemen altındaki düğmeyi açıyorum ve kendime göğüslerinin seksi, alaycı bir görüntüsünü veriyorum. Bu

Parmaklarımın arasında onun sivri meme uçlarını yakalama isteği kasıklarımda sıcak bir istek uyandırıyor ama elimi onunkine geri veriyorum.

"Dokunmak bağımlılık yapsa da, hissi gerçek kılan şey zihindir." İddiamı gecenin serin okşayışı, çellonun akıldan çıkmayan notaları destekliyor. "Orgazm fiziksel olmaktan çok bilişseldir, ama benim küçük Halen'im bunu bilir," diye kulağına fısıldıyorum. "Zihin ve beden uyum içinde olduğunda, bir enerji orgazmı o diyapazonun canına okuyabilir ve bu gezegende bizden daha uyumlu iki insan yok."

Hafızasını geri kazanması, uyanışının sadece bir yönüdür.

Halen sadece korkusuyla yüzleşmek zorunda değil, canavarının gözlerinin içine bakmak ve teslim olmak zorunda. En karanlık yönümüzün ortaya çıkması bir hastalık değildir. Psikopati değildir.

Takdiri ilahi.

Kendimizin bu parçasını inkar etmek *contra naturam*'dır - doğamıza karşı *bir* günahtır.

Ve Halen'in inkarı ikimizi de lanetleyecek.

"Gözlerini gökyüzünden ayırma," diye emrediyorum, sesimdeki acı gırtlaktan ve çiğ. "O ışık titreşimlerini izle ve onların güzelliğinin asla seninkiyle kıyaslanamayacağını bil, Halen. Benim için değil. Bu dünyada ya da öbür dünyada sana rakip olabilecek hiçbir şey yok. Bunu seni ilk gördüğümde anlamıştım, batan güneş seni bir tanrıça gibi aydınlatıyordu. Elementlere sahiptin. Bana sahiptin."

Dudaklarımı boynundaki zonklayan noktaya bastırdığımda nabızı damarlarında çılgınca atarken bile nefes alıp vermesi azalıyor.

"Her ışıpta çok güzelsin," diyorum, sesim tahrikle kalınlaşıyor, "ama güvenli bir şekilde saklandığını düşündüğün gölgelerinde daha da çarpıcı. Şimdiye kadar benden saklanamayacağını anlamış olmalıydın. Söylediğin ve yaptığın her şey beni çarpıtıyor, beni vahşi bir kafir yapıyor. Utanmadan elime binişin, sürtünme arayan muhtaç klitorisin, parmaklarımı kavrayan ve sikim için yalvaran amınla o kadar mükemmelsin ki. Kendini çılgınlığa bıraktığında o kadar seksi oluyorsun ki, beni

Seni parmaklarımın üzerinde boşalırken izlemek ve aynı zamanda becermek isteyen bir deli."

Uyluklarının arkası benimkilere dayanıyor ve dizlerinin kilidini açmak ve bacaklarını genişçe açmak için ayağımı ayaklarının arasına sıkıştırıyorum.

Hazırlıksız bir şekilde, tırabzanı geçerek öne doğru eğilir. "Tanrım, Kallum." Bakışları çok aşağıdaki zemine kayarken mırıldandığı bir küfür serbest kalıyor. Göğsüme doğru geri itilirken ellerimi onunkilerin üzerine daha sıkı kenetliyorum, morarmış parmak eklemlerim kalbinin hızlanmasına paralel olarak acı içinde çarpıyor.

"Yemin ederim, düşmene izin vermeyeceğim." Korkusundan delicesine sarhoş olmuş bir halde saçlarını okşuyorum. "Ama seni neyin korkuttuğunu keşfedene kadar durmayacağım, tatlım."

Bunun sonucunda oluşan ürperti içimde sekiyor ve bedenimi onunkinin etrafında sıkıca sarıyorum. Vücudunun her yumuşak kıvrımı, kontrolümü parçalamak için benim boyun eğmeyen formumla aynı hizaya geliyor.

"Her gece dilimde tadına bakıyorum," diye fısıldıyorum kulağına, "uyandığımda açgözlü bir canavara dönüşüyorum, yüzümü kalçalarının arasına gömüp amını okşamak için umutsuzca çırpınıyorum." Sırtını dikleştirip içime doğru sallanırken sikim zıplıyor, dürtüsü endişesini bastırıyor. "Ve beni hissettiğini biliyorum. Gecenin bir yarısı uyandığında uyluklarının arasındaki boş ağrıyla uyandığında uyluğundaki işaretin ateş olduğunu biliyorum. Çünkü seni hissediyorum. Kendine dokunmak için titreyen karnının üzerinde gezinen titrek parmaklarını hissediyorum."

Kalçalarının hafifçe yuvarlanışını açgözlülükle kendi kalçalarımınla karşılıyorum, daha sıcak yanarken ateşinin alevlerini yakalıyorum, kışkırtıcı sürtünmede etimin altında kayan erotik bir inilti ortaya çıkarıyorum.

Kıpırdamamaya, dikkat çekmemeye çalışıyor ama vücudu külotunun klitorisinin üzerindeki aşındırıcı okşamasını talep ediyor, kalçaları sıkışma ve acıyı dengeleme ihtiyacıyla titriyor.

"Seni kaç kez etrafımda hayal ettiğimi biliyor musun, kendimi içine gömdüğümde nasıl hissedeceğini?" Karanlık bir iniltiyle söylüyorum. "Tanrım, sana olan ihtiyacımı nasıl gidermeye çalıştığımı tahmin bile edemezsin, yalnız kaldığımız bir sonraki anda seni almaktan kendimi alıkoyamayacağımı düşündüm. Seni kıstırmamak için kendimi zor tuttuğum onca zaman.

külotunu yırtıp atacağım, rahatlamamanın tadına varmak için sikimi en az bir kez içine sokacağım."

Azı dişlerim onun soluk soluğa inleme sesini duyunca gıcırıyor, çenem eteğindeki bariyeri yırtıp atmamı engellemek için vücudum kadar sert bir şekilde kilitleniyor, böylece onu bu korkuluğa doğru götürebiliyorum.

"Ve sonra de aynı lanet şeyi yaptığını bildiğimde çektiğim sefalet, katıksız eziyet. Parmaklarını içeri soktuğunu hissettiğimde, karanlıkta gizlenmiş, o ağrılı ihtiyacı ararken. Arzuyu tatmin etmek için çok uğraşıyorsun. Yeterli olmadığında ve yatağına gömüldüğünde seni hissediyorum" -göstermek için kışını itiyorum- "gırtlaktan gelen inlemelerini yastığa gömüyorsun, kalçaların o zor orgazmı kovalarken çok ahlaksız ve seksi bir şekilde itiyor, gözlerime baktığında ve o çiğ, cinsel sıcaklığı gördüğünde yaptığın kadar müstehcen hissetmek için kalçalarını genişçe açıyorsun ve bırakıp düşmek için cazip geliyorsun."

Vücudu kucağımda tutsak, kalçalarının her ince dönüşü beni aklımdan çıkarıyor. Dudaklarım boynundaki ince kabarık izleri sıyrıyor, boğazımı kalın bir şehvet mengenesinde boğuyor. Omzunun hassas eklemi üzerinden nefes alıyorum, dişlerimi tenine batırmak için duyduğum acı verici arzu aletimin başında zonklayan bir ağrıya dönüşüyor.

"Ama sen sadece o çıldırtıcı acıyı daha da derinleştiriyorsun," diyorum, sesim kaba, sinirlerim kemiklerimin etrafındaki ateşten ipler gibi kordonlu. "İhtiyacı asla tatmin edemezsin. Tıpkı şimdi olduğu gibi, tam buradayız, çok yakınız ama arzumuzu doyuramıyoruz. Özlem bizi çıldırtmakla, parçalamakla tehdit ediyor, ta ki birbirimizi tırmalayana ve aşağılanmış, vahşi ve kötü şeyler gibi sevişene kadar."

"Tanrım, Kallum. Lütfen..."

Titreyen nefesinde yalvaran ismimle inliyorum. Yalvarışı beni neredeyse çözüyordu ve onu parmaklıklara yaklaştırarak korku alevini daha da alevlendirdim. "Lütfen ne, Halen? Seni becerip buradaki herkesin önünde çılgılık atmanı mı?" Nefesim kulağında sıcak bir şekilde talep ediyorum. "Bu arzunu tatmin edecek mi?"

Tereddüt ediyor, aşırı uyarılmış sinirleri ikimize de eziyet eden bir ihtiyaç ağı. "Hayır," diye itiraf ediyor. "Bu yeterli değil."

Onu daha uzağa götürüyorum, ayak parmakları tam terasın kenarına geliyor. Kollarımdan kayıp gitmesinden korktuğum için kendi korkum da sınanıyor. Onu ne kadar sıkı sararsam, korkum akıl sağlığımın son kırıntılarını da o kadar hırpalıyor.

İçgüdüğü kaçmak. Saklanmak. Bizi inkar etmek.

Yine de teninin ateşli kızarıklığı bana en içteki arzusunu, yüzleşmeyi reddettiği o karanlık küçük özlemlerini gösteriyor.

"Senin iştahın da benimki kadar kötü ve neye ihtiyacın olduğunu bilen tek kişi benim, tatlım. Duymak istediğin kirli şeyleri." Boynuna yerleştirdiğim izleri yalıyorum, dişlerimin tenini açgözlü bir şekilde ısırmasına izin veriyorum. "Bana durmamı söylemek istiyorsun, ama bu sadece seni o sığınağın ötesine itmeme için. Seni gerçekten neyin korkuttuğunu biliyor musun merak ediyorum."

Ön kollarını kilitliyor, ellerinin topuklarını parmaklığa dayıyor, baş döndürücü his onu kavrarken karnını demire bastırıyor.

"Yaklaştıkça korku lanet bir afrodizyak oluyor." Onu korkulukların üzerinden bir santim daha iterek ona doğru koşuyorum. "Gözlerini kapatma, Halen. O lanet meteorların düşüşünü izle, her ateşli nabzın damarlarına hücum ettiğini, kalbinin korkuyla nasıl çarptığını hisset. O sakarın korkuyu tatmama izin ver bebeğim, seni gerçekten dehşete düşüreni."

Şehvet kaslarını sıkılaştırıyor, ihtiyaç içinde bana sürtünürken vücudu geriliyor. Ayağımı onunkinin yanına getiriyorum ve bacaklarını birleştirmeye zorluyorum, kırık iniltisi tenimi tırmıklarken ölüyorum. Baş göğsüme doğru düşerken, vücudunda bir rahatlama ürpertisi dolaşıyor.

"Siktir, aslında yakalanmaktan korkmuyorsun. Yükseklik korkun da bizi durdurmayacak." Ereksiyonum kıkına saplanırken sesim çakıl gibi. "Seni yalnız yakaladığımda sana ne yapacağımdan bile korkmuyorsun. Sana yapmama *izin* vereceğin, sana yapmam için *yalvaracağın* şeylerden korkuyorsun. Ve her pis, sapkın saniyeyi ne kadar seveceğinden."

Sırtını kamburlaştırırken nefes nefese bir inilti çıkıyor, meme uçları umutsuzca bluzundan sürtünme istiyor ve kalbim erotik manzara karşısında göğüs duvarıma çarpıyor.

Çellonun kıpır kıpır notaları uyandırmak için terasa süzülüyor ve arzuya boyun eğerken vücudu ele geçiriliyor. Kendimi kontrol edebilmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor, elimi saçlarına sokup onu parmaklıkların üzerine eğmekten ve küçük, muhtaç amcığı sikilmek için yalvarıyormuş gibi onu sismekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Kahretsin, seni neyin korkuttuğunu söyle Halen," diyorum.

İniltisi kanımı alevlendiriyor, kalçalarının şehvetli yuvarlanması tam bir işkence, sikimi müstehcen bir şekilde okşuyor. Açılmış tokam eteğine takılıyor ve onu reddederken çılgınca serbest bırakılması için uzandığını hissetmek cehennem gibi.

Dilimi dişlerimin pürüzsüz yüzeyinde gezdiriyorum, ciğerlerim onun tahrik edici kokusuyla kavruluyor. "Söyle bana," diyorum kısık bir hırıltıyla.

"Biz." Kelimeyi acele bir nefesle ağzından kaçırıyor. "Bizden korkuyorum. Yapabileceğimiz korkunç şeylerden... kontrolü kaybetmekten."

Ama kalçalarını sıkma şekli, itirafının altındaki karanlık gerçek akımını, bu korkunç şeylerin onu ne kadar heyecanlandırıldığını, bu kontrol kaybını ne kadar çok arzuladığını ortaya koyuyor.

Onu çok yakın hissedebiliyorum, o sınıra çok yakın. "Tanrım, Kallum," diye nefes alıyor adımı. "Acı... acıtıyor. Çok daha kötü acıtıyor."

"Tanrım, lanet olsun." Onun derisini yüzmek ve benden istediğı acıyı vermek için duyduğum ihtiyacı bastırıyorum -ki bu acının keskin bir şekilde verilmesi en tatlı rahatlatma olabilir.

"Büyüleyici küçük siren, ne istediğine dikkat et," diye kabaca kulağına fısıldıyorum.

Temas arayışıyla sırtını açıkça kamburlaştırması beni seviyelendiriyor. Kollarımı onunkilerin üzerinde sürüklüyorum, meme uçlarına aradığı uyarımı sunmak için bluzunu kaydırıyorum ve yumuşak bir çığlığı bastırmaya çalıştığında, ateşinin ortasında kül oluyorum.

Elimi bedenlerimiz arasındaki dar alana sokuyorum ve eteğini belinden topluyorum. Külotunun arkasını, ıslanmış malzemeyi hassas klitorisinin üzerine kaydıracak kadar çekiştiriyorum ve o da açgözlülükle sürtünmeyi kabul ediyor.

"Eğer o seksi kalçalarını biraz daha çalıştırırsan, bu lanet eteğin her yerine boşalacağım, Halen." Bir hırıltı daralan göğsümden pençelerini çıkarıyor. Vücudumdaki her hassas yara, bana karşı meydan okurcasına dalgalanırken alev alıyor.

Belirgin bir çabayla parmaklarımı giysilerinden ayırıyorum. "Eğer şu anda acını tadarsam, kendimi durduramam."

Tepkisel ürpertisi beni kontrolümün sınırlarına çekiyor ve ellerimi onunkilerin üzerine koymaya zorladığımda avuçlarını yukarı çevirip parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Sana güveniyorum."

Cehennem beni yutacak.

Ağzımı boynuna indiriyorum ve onu ağrıyan ciğerlerime çekiyorum, tüm varlığımı nefis kokusuyla doldururken ona dolanıyorum, o acı darbesine duyduğu arzu beni boğuyor.

"Nefes al, tatlım," diye onu ikna ediyorum. "Zonklayan ağrının etrafındaki o tatlı amcığı sık. Ateşi içinde derinlerde tut. Ellerimin vücudunun her güzel santimine dokunduğunu hisset. Ve kıpırdamayı kes, yoksa yemin seni tüm galanın önünde en müstehcen şekilde becermek zorunda kalacağım."

Vücudu sımsıkı kilitleniyor, kıpırdayıp bu işkenceyi sona erdirme cüreti, aramızda çok acımasızca gerilmiş yüklü bir akım. Eğer titrerse, çileden çıkaran eteğini yukarı itmekte ve adımı haykırana kadar sikimi içine gömmekte tereddüt etmeyeceğim.

"Dokunuşuna ihtiyacım var," diye fısıldıyor ve son kısıtlamamı da ortadan kaldırıyor.

Onu reddedemeyerek, elimi karnının üzerine koyuyorum ve pelvik kaslarının kasıldığını hissediyorum. "İşte bu, meleğim. O karanlık ve muhtaç şeylerini burada, açıkta besle. Benden asla saklanamazsın. Kenarlardan yüzeye çıkan iğrenç düşünceleri ve seni oraya götürmemi nasıl istediğini biliyorum."

Vücudu benimkine karşı titriyor ve elimi iç uyluğuna doğru kaydırarak oraya kazıdığım mührü dokunuyorum, erojen bölgelerinden birini uyarıyorum. Vücudunun haritasını çıkardım. Meme uçları, kulaklar, kalçalar - Halen'in vücudunun tepki verdiği her yer, ama ilham perimin aklını kaçırmaması söz konusu olduğunda hiçbir şey zihinsel uyarıcıların önüne geçemez.

Elimi bacaklarının arasına sıkıştırmaya çalışırken gırtlğından acı dolu bir inilti çıkıyor.

"Acının devam etmesini mi yoksa durmasını mı istediğini bilmiyorsun, bu çok tatlı bir ıstırap. Bana böyle hissettiriyorsun, Halen. Seninle geçirdiğim her saniye tatlı bir ıstırap ve acı o kadar iyi hissettiriyor ki -ışkence ve coşku arasında dengede duran o tatmin edici, sınırsız mutluluk."

Başının arkası göğsümün üzerinde yuvarlanıyor, vücudu umutsuzca serbest bırakılma ihtiyacıyla titriyor. O kadar sertleştim ki, onun seksi hareketleriyle uyumlu, iyi zamanlanmış bir hamleyle parçalara ayrılacağım.

Rahatlama yüce ama geçici olurdu. Onun

çılgınlığında var olmak istiyorum.

Protesto iniltilerine rağmen, elimi parmaklıktaki kıza geri veriyorum ve utanmadan mükemmel kıcına doğru sallanıyorum, ihtiyacına boyun eğmekten kaçınırken deli bir adam oluyorum. Sırılsıklam amına sikimi sokmak için duyduğum şiddetli, amansız dürtü, kafesteki bir hayvan gibi göğsümün içinde çırpınıyor.

"Tanrım, işte bu," diye ısrar ediyorum, sesim kaba bir fısıltıya dönüşüyor. "Beni hissedebiliyorsun. Ben her zaman senin içindeyim. O tatlı, muhtaç amcığını daha sıkı sık ve beni daha derine al. Daha sert ittiğimde beni hissedebilirsin, o derin, boş acıya ulaştığımda çözülüyorum."

Nefes alış verişi yoğunlaşıyor ve yıldızları asan ilahi varlığa yemin ederim ki sadece nefesinin erotik sesiyle bile boşalabilirim. Gırtlaktan gelen tempo kasıklarına tahrik edici bir sarsıntı gönderiyor ve çenemi, kıcını ayırıp içine dökülmek için duyduğum vahşi ihtiyaca karşı kilitliyorum.

"Lanet olası aklımı kaybediyorum, Halen." Kulağının dibinde inleyerek ona doğru daha sert sallanıyorum. "Benim için geldiğini hissetmeliyim, tatlım."

Göbeğini sıkıca çekerken vücudu talebime karşılık veriyor, doymak bilmeyen açlığını bastırmak için duyduğu özlem, içindeki şeytanı onu sınırın çok ötesine götürmek için kışkırtıyor.

Bizler ölü bir filozofun ruh eşleri değiliz. İlahi düşüncelerden doğmadık. Tanrıların bile geçmeye cesaret edemediğı, ilkel ateş ve temel elementler tarafından en karanlık girintide dövüldük.

Birbirimizin kucağında sonsuza kadar kilitli kalabilirdik, ben tutkumu onun kulağına fısıldar, onun uyarılmasından beslenir, onu tekrar tekrar orgazma ulaştırırdım ve sadece onun yüksek duygularıyla ayakta kalabilirdim.

Ve hala daha fazlasını isterdim.

"Neden gölgeleri aradığını biliyorum, küçük Halen," diyorum, sesim gırtlaktan geliyor. "Geceleri hangi düşüncelerin seni uyandırdığını, sessizlik çok gürültülü olduğunda zihnini işgal eden paniği biliyorum."

İçime doğru geri çekilirken korkusunun tadını alıyorum, arzusu omurgamdan aşağı sıcak bir kırbaç gibi iniyor. Bedenimi onunkine daha sıkı sarıyorum ve onun sarhoş edici hanımeli kokusunu içime çekiyorum.

"Uyandığında karanlıkta yanında olacağım," diye fısıldıyorum, "titrediğinde, bir can alma düşüncesinin seni ne kadar tahrik ettiğinden dehşete düştüğünde, intikamın tadı o kadar tatmin edici ve tahrik edici ki neredeyse uykunda boşalacaksın. Hıncını çıkarman için orada olacağım, tırnaklarını etime geçirip kan akıtacaksın ve hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar seni anlamsızca becerirken beni cezalandıracaksın. Kendini öfkenin içinde kaybedebilirsin ve söz veriyorum, tükendiğinde seninle şefkatli bir sevişme yapacağım."

Kahretsin, o kadar yakın ki, tüm vücudu yaklaşan doruk noktasıyla titriyor.

"İşte benim kötü kızım," diyorum derin bir iniltiyle. "Sakladığın tüm o karanlık, sapkın düşünceleri... Onları hissediyorum, Halen. Onları güzel gözlerinin fırtınasında görüyorum, tırnaklarını tenime geçirdiğinde hissediyorum. Ve onları öpücüğündeki en tatlı günah gibi tadıyorum, dudaklarındaki kan lekesi gibi."

"Aman Tanrım... Kallum..." Gözlerini sımsıkı kapatmış, vücudu ateşler içinde yanıyor ve orgazm olmak için çırpınırken acı verici bir boşalma arzusuyla isyan ediyor.

Parmaklarımı ellerinin arkasına geçiriyorum, kaçmasını reddediyorum, vücudunu yırtan her acı verici akımdan beslenen bir canavarım.

"Ben tekim, Halen. Söyle."

Sırtını dikleştiriyor, göğsü her nefesi kovalamak için yükseliyor. "Bir tek sen varsın."

"Acını hissettim, çok güzel kırılmıştın. Seni en karanlık anında gördüm ve hiç bu kadar zarif görünmemiştin. Ay ışığı ve kanla yıkanmış bir hayal gibisin." Kulak memesini dişlerimin arasında yakalayıp yumuşak bir inilti çıkarıyorum. "Zamanın sonuna kadar, o unutulmuş tanrılar ölen son yıldızları gökyüzünden dağıttığında sana tapacak olan kişi ben olacağım."

Vücudumun tutuşmasına ramak kalmıştı. Kendimi toparlamak için terasın ötesine bakıyorum. Batakılık uzakta siyah bir şerit halinde, karanlık her şeyi tüketiyor. Evren bizimle birlikte ölürken, göktaşları gece gökyüzünde parıldayan izler halinde yarışıyor ve yanıyor.

Nefes nefese, başını göğsüme yaslayarak acı ve zevk arasındaki uçuruma doğru ilerliyor. "Acıya ihtiyacım var, Kallum. Lütfen."

Bir hırıltı kopar. "Ve senin tamamen harap olmanı istiyorum."

Kısıtlama ortadan kalktı, sikimi ona doğru ittim, ağzından yırtık bir inilti çıkarırken o ıslak sığağa çarpmaya çok yakındım, sözümü tutmaya kararlıydım.

İlham perimle ilgili vahşî ve sevimli olan her şey, çektiğı acının kaosuna yansıyor. Onu incitmemi, cezalandırmamı istiyor - ruhunun en karanlık musallat olan acının yerine fiziksel acıyı deneyimlemesine izin vermemi.

Bluzunun yakasını omzundan aşağı çekerek ipeksi tenini ortaya çıkarıyorum ve yaralı etinin görüntüsü göğüs kafesime ateşten bir damga vuruyor.

Başparmağımı rahibenin diş izimi yok ettiğı boynunun eklem yaranın üzerinde gezdirirken öfke ve gazap doluyum. İlham perimin üzerine işaretlediğim yer tahrif edilmişti ve dünyayı şu anda istediğim gibi yakıp kül etmeyi hiç istememiştim.

Öfkeli bir kükremeyi bastırarak, temel canavara teslim oluyorum ve dişlerimi omzunun narin kemerine geçiriyorum.

Isırırken onu içime çekiyorum, aç bir şeytan gibi etiyle ziyafet çekiyorum, tenime çizdiği mühür alevlendikçe ona olan arzum yenileniyor

baştan çıkarıcı sürtünmeye karşı savaşıyor.

Elimi onunkinin etrafına dolayarak, bakışlarım başparmağımı çevreleyen yüzüğe, ilham perimi düşüncelerimden uzaklaştırmakta beni defalarca başarısızlığa uğratan silaha kayıyor.

Sigillerin bilinçli hale gelmesindeki tehlike delilikte yatar. Arzularımız tarafından tüketilen psikoz kaçınılmazdır.

Ve ben onun için lanet bir manyağım, onu zihnimden temizlemeyi başaramadığımda akıl sağlığımı kaybettim. Saplantımı beslemek için mutlak yıkımı memnuniyetle karşıladım.

Kimse beni Halen St. James kadar mahvedemez.

ZEVK PRENSIBI

HALEN

I Bu hissi sadece uykunun soluk kenarlarında, tam orgazm olurken uyandığım berrak bir rüyada yaşadım. Çıldırıcı bir tırmanışta alay eden ve kenarları olan bazı tantrik, zor zevk, Çekirdeğimdeki baskı acı verici bir ağrıya dönüşüyor,

kurtulmak için çaresizim. Nefes almayı bırakıyorum.

Hareket etmeyi bırakıyorum.

Kallum omzumun yumuşak kıvrımını ısırdığında, her kasım bu zevkin asla kıramayacağı bir acıyla kilitleniyor. Sesi bastırmak için dudağımı dişlerimin arasına almadan önce küçük bir çığlık atıyorum. Kapanmış gözlerimin kırıksıklıklarında nem toplanıyor ve sonunda, dayanılmaz bir baskıya dönüşen kalp ağrısı dişlerinin deliciliğiyle teslim oluyor.

Kallum ısırığı şefkatle öpüyor, dudakları hassas zonklamanın üzerinde geziniyor. "Gözlerini aç," diye nefes alıyor omzumun alev alev yanan derisi üzerinde, nefesi sıcak ve tahrik edici. "Nefes al."

Gözlerim açılıyor, vücudunun benimkinin üzerinde yuvarlanması beni uçurumun kenarına sürüklerken ciğerlerim çok önemli bir hava çalıyor. İçime girerken göğsünün sert hissi çıldırıcı, sırtımı eğmeye zorluyor ve bluzum tatmin edici bir sürtünmeyle meme uçlarımı sıyrıyor.

Doruk noktam beni kavrarken meteorlar geceye yağıyor. Güzel, pırıltılı ışıklar gökyüzünde parladıkları kadar hızlı bir şekilde soluyor ve yanıp sönüyor. Tıpkı doruk noktası tatlı, geçici bir mutluluk olan zevk gibi ve sonra tükeniyoruz.

"*Gel*, tatlım. Benim için çok sert gel," diye emrediyor Kallum, tam merkezime giden bir hırıltı çıkararak.

Erotik bir rüyanın can çekişen zerresine tutunur gibi, aşınan kenarlara sıkıca tutunuyorum, o ele geçmez zevkin acımasız alayının sınırdan salındığı yere.

Acı verici, işkence edici ve çıldırıcı.

Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime tatmin edici bir nefes çekerken, tüm vücudum negatif boşluğun etrafında kasılıyor. İç duvarlarım kasılıyor ve kalçalarım ağrıyan zonklamayı daha derine itmek için ahlaksızca itiyor.

"*Oh, Tanrım.*" Kaslarım yanıyor ve kasılıyor. Yavaş bir şekilde başlayan şey bir anda zirveye ulaşıyor ve içimde paramparça oluyor. Damarlarımdan sıvı ateş akarken gergin bir inilti serbest kalıyor, beni titretiyor, her hücre artçı şoklarla çırpınıyor.

"Lanet olsun." Kallum'un sesi gırtlaktan geliyor ve kulağımı aşındırıyor; hızlı, ağır nefeslerinin sesi, hazzın ardından vücuduma yayılan erotik bir akor. "Çok seksisin, beni öldürüyorsun. Sana dokunmamak tam bir işkence."

Onun güçlü kolları gevşek bedenimin terasa yığılmasını engelliyor. Sıkı kucağında oyalanıyorum, sıcak ve yağsız kasları yumuşak kıvrımlarım boyunca sertleşiyor, kendine özgü erkeksi kokusu beni rahatlatıyor. Kalbinin öfkeli atışı hücrelerinden benimkine doğru sekiyor.

Ellerimi onun parmaklıklarından çekip kollarında dönüyorum ve çarpıcı bakışlarında yanan şiddetli arzuyla çarpılıyorum. Şehvetin közleri alevlere dönüşürken, oradaki tehdit inkar edilemez. Kallum benim zevkimle besleniyor, ama o doyumsuzluğun timsali.

Şu anda o kadar yıkıcı bir güzelliği var ki içim acıyor.

Ve eğer bana dokunmazsa, aklımı kaçıracam.

Zevkten çıldırmış.

Haz ilkesi, bizi içgüdüsel dürtülerimizin -açlık, susuzluk, seks- tatminini aramaya motive eden psişik güçtür.

İstemekten asla vazgeçmez.

Kallum'un acımı yok etme arzusu hâlâ bencilce bir arzu, sadece bundan zevk alan kişi olma ihtiyacıyla rekabet ediyor.

Bu tasarım sayesinde, onu merhametime bırakırken hissettiğim hezeyan sarhoş edici. Güneşi besleyen gücü kullanmak gibi ve karanlık bir şey.

Bağımlılık yapıcı.

Parti altımızda başladığında, olası ipuçları ve cevaplar tek bir yerde toplandığında, bu cevaplara olan ihtiyacım, Kallum'un bana dokunması, içimde olması arzum tarafından geçersiz kınıyor ve onun hedonistik zevk için açgözlü talebine mutlulukla boyun eğiyor.

Yüzündeki acı dolu ifade zayıflayan kararlılığımı parçalıyor. Omuzlarına yapışıyorum, ağzım onunkinden birkaç santim ötede, dudaklarına bulaşmış kanı tatmaya çok yakınım, bedenimi ona doğru iterek mücadelesini hissediyorum - şu anda beni ne kadar çok almak istediğini.

"Bu yeterli değil," diyorum.

Bakışları alevlenirken ter saçlarını ıslatıyor ve kaba bir iniltiyle dışarı atılırken çektiği acıyı yutuyorum. Elimi indiriyorum ve parmaklarımı onun kalın ereksiyonunun etrafında dolaştırıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var."

Kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki beni kollarına aldı, beni terasın diğer tarafına doğru çekerken parmakları uyluklarımın arkasına morartıcı bir istekle saplanıyordu.

Kallum'un türbülansının içine sürükleniyorum, bir gelgit dalgası tarafından vurulmanın etkisi. Gözlerindeki dizginlenemez şeytanla yüzleştiğimde, kenara çekilme korkusu solup giden bir anı oluyor.

Korkutucu olan dibe vurmak değildir. Düşüş

sırasında kontrolün kaybedilmesidir.

Kallum ile düşüş asla durmayabilir.

Bir elini kapı tokmağını çevirmek için serbest bıraktığında, sırtım onun vücudu ile sert yüzey arasına sıkışmış bir şekilde cam kapıya bastırılıyorum. Dönmeyince, ateşli bir küfür savuruyor. Bakışları benimkilerle birleşiyor ve hararetli bir iniltiyle eğilip kolu çeviriyor. Kırılan mekanizmanın şangırtısı uyarılmamı arttırıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kapı kırmak gibi kötü bir huyun var."

"Siktir ." Kapıyı açarken sesi çakıl taşı gibi kabaydı. "Bunları yıkmayı bitirdikten sonra onlara yepyeni, ürkütücü bir ev alacağım.

duvarlar."

Oda bizi karanlıkta anında yalıtırken, müziğin boğuk ritmi alt kattan süzülüyor. Terden kayganlaşmış tenime çarpan serin havayla ürperiyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Gölgeler." Kallum beni duvara yaslayıp kafese alırken sırtım başka bir sert yüzeyle karşılaşılıyor. "Sana yapacağım iğrenç şeyler sadece benim için, tatlı Halen."

Kalçaları beni duvara yapıştırıyor ve külotumun dikişini yırtmadan önce eteğimi kalçamdan yukarı itmesine izin veriyor, harap malzemeyi kabaca yoldan çekmeye zorluyor. Sonra ağzımı şehvetli ve acımasız bir öpücükle daha yakalıyor.

Kemer tokasının belirgin hışırtısını duyuyorum, sonra pantolonunu indiriyor, tüm bunlar olurken bacaklarım belinde kilitli kalıyor. Elini horozunun tabanına sarıyor ve sadece kendini tutup ucunu girişime çentiklemesinin şehvet dolu eylemi ağzımdan umutsuz bir ses çıkarıyor.

"Bu konuda hiçbir şey nazik olmayacak." Öne doğru itmeden önce uyarısını ancak dile getirmişti. Aletinin sert sıcaklığı içimi tamamen dolduruyor, rahmimdeki o derin sızıya çarpıyor ve topuklarımı sırtının alt kısmındaki kas yığınınına saplarken tiz bir çığlık atıyorum.

Yükselen hırıltısı dişlerinin boynuma batmasıyla kesiliyor.

Ellerim hareket ediyor, gömleğinin düğmelerini kopararak açıyorum. Göğsünün yontulmuş hatlarında geziniyorum, geyiğin mürekkepli kafatasının izini sürüyorum, derinlerime bakan çukur gözlere dokunuyorum.

Hemen tekrar içime girerken tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. Daha derine, daha sert. Daha sert. Sıkışmış iç duvarlarımı ve akıl sağlığımı parçalıyor.

"Tanrım, çok ıslaksın. Bu tatlı amcığa gömülerek ölmeme izin ver." Beni öpüp işaretlerken sıcak nefesi omzumun üzerinden yayılıyor, dişleri sahiplenici bir şekilde kazınıyor.

Vücudum onun övgüsüne anında karşılık veriyor, aramızda kayganlaşan uyarılmışlığım, onun en karanlık arzularını çağırmak için bir kanal.

Kolunu belime dolamış, acımasız bir ihtiyaçla içime giriyor, her hamlesi bir öncekinden daha güçlü ve yıkıcı. Göğüslerime dokunmak ve yalamak için bluzumu çekiştirerek açıyor, hareketleri çılgınca, kontrolü yok edilmiş.

İnlemelerim sınır tanımadan geliyor, onun öfkeli hırıltıları ve müzik tarafından bastırılıyor, göğsümden düzensiz, çaresiz seslerle kopuyor. Kallum bir öpücük kondurmak için tekrar ağzımı bulduğunda, parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve vahşi bir canavar gibi içime girerken yüzümü ona doğru eğiyor. Saçlarımı bırakıyor ama elini boğazıma doluyor, avucundaki iyileşmiş kesikler kaba bir sürtünme yaratıyor ve beni duvara dayayarak acımasız darbelerini mükemmel bir açıyla gerçekleştiriyor.

Beni acımasızca beceriyor. Beni tüm vücuduyla beceriyor. Beni bu kadar çok istediği için beni cezalandırıyormuş gibi sert, vahşi bir tempo tutarken aramızda sert nefesler düşüyor.

Beni durmaya korkuyormuş gibi beceriyor.

Vücudum zalimce muameleyi kabul etmekle kalmıyor, kalçaları uyluklarımın içini morartırken, göğsü göğsümü ezerken şehvet içimde kısır bir özlemle ateşleniyor.

Kürek kemiklerim onun acımasızlığından nasibini alıyor, kemiklerim affetmeyen duvara çarpıyor. Boğazıma kelepçelediği avuç içi tam bir nefes almamı engelliyor, basınç ezici bir ağrıya dönüşüyor. Kalp atışlarım kulak zarıma çarpıyor ve gökyüzündeki meteor yağmuru gibi göz kapaklarımda ışıık kıvılcımları patlıyor.

"Lanet olsun... Hepinize ihtiyacım var." Avazı şişmiş dudaklarımın üzerine düşüyor ve kelimeleri söylediğinin farkında olup olmadığından bile emin değilim, o kadar kendinden geçmiş ki. Gözleri açıklıkla, karanlık ve ilkel bir şeyle parlıyor.

Kallum çıldırdı.

Yüzündeki acı dolu ifade kalbimi sıkarken, o içime giriyor, onun yakın olma ihtiyacı, benim hissedilme ihtiyacım, bizi mahveden *daha fazlası* için sürekli, acı verici talep. Omuzlarına yapışıyorum, oksijene hasret kaldığım gırtlaktan gelen iniltilerini yutuyorum.

Başını eğiyor ve taze kan çekmek için ısırtığı sertçe emiyor ve istismara uğramış deri tatmin edici bir zonklamayla alevleniyor. Beni çılgınca yutuyor, göğsümün yumuşak etini ısırmadan önce dişleri derimin üzerinde geziniyor. Dişleri derine battığında, acı kaslarımı kilitliyor ve onun etrafında kasılıyorum.

Hırıltısı ellerimi gömleğinin altına itiyor, ben sırtına pençelerimi geçirirken tırnaklarım derisinde açgözlü bir alım arıyor. Kolum ön kolumdaki dikişlerden birine takılıyor ve ortaya çıkan acı o kadar derin bir kaşıntıyı yaşıyor ki, duvara doğru eğiliyorum, kalçalarım onun acımasız itişlerini karşılamak için zamanla yuvarlanıyor.

Sadece aşâğılık yaratıklar bu kadar şiddetli sevebilir.

Birbirimizi parçalara ayırırken amansız arzularımızın içinde kaybolmuş, vahşi, kötü şeyleriz.

Elinin ağı beni havadan mahrum bırakan bir mengeneye dönüşüyor. Korku dokunulabilir ve boğucudur, bizi karanlığa hapseder - ama korktuğumuz şey karanlık değildir; karanlıkta olanlardır, dile getirilemeyecek kadar kırılğan olanlardır, kaybedilebilecek şeylerin dehşetidir.

Birbirimize ne yapabileceğimiz korkusu.

Bir canavar bir kez kanın tadına baktı mı, onu daha çok arzular.

Vahşi ve ahlaksız Kallum bir adamı öldürmekle kalmadı, bana acı çektirmeye cüret ettiği için derisini yüzerek kafatasından ayırdı ve kimliğini soydu. Bir can aldım, o canlı kıvılcımı kendi ellerimle söndürdüm.

Kallum beni sapkın bir arzuyla boğuyor, ama aynı zamanda korkusunu kontrol altına almaya çalışıyor, saplantısından kurtulmayı vaat eden o karanlık eyleme yaklaşıyor.

Yapabileceğimiz acı ve hasarı bilerek ve bunu isteyerek -her hasta, acı veren yanımızla- bize bir seçenek sunulmuyor.

İkimiz için de kaçış yok.

Ateş, ben onun acımasız hamleleri altında eriyip bitene kadar aşırı kullanılmış kaslarımı titretiyor. Kaslarının avuçlarımin altında kasıldığını, vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum.

"Ah, lanet olsun... siktir." Akılsız küfürler ağzından çaresiz bir yalvarış gibi ateşli iddialarla dökülüyor ve bedenim her birine cevap veriyor, muhtaç acıya, tüketen, ağrıyan talebe karşılık veriyor.

Yüzünü kavrayıp öpüyorum, dudaklarım sertçe dudaklarına yapışıyor, alt dudağını ısıırıyorum ve ben kenara düşüyorum, sırtım sert duvara yaslanıyor, kalçalarım onun öfkeli hamlelerine doğru sallanıyor, müstehcen, sınır tanımayan.

Boğazımı serbest bırakıyor ve hava tünelleri yoksun ciğerlerime giriyor, yoğun his tek başına orgazmik.

"Kallum...oh, Tanrım. Beni daha sert becer." O itaat ederken, kalçaları kalçalarımın çarparken her kırık kelime benden kopuyor. Adını her haykırıışında daha da sertleşiyor, daha da derinleşiyor, sanki dudaklarımdan dökülen adı onu daha da kontrolden çıkarıyor.

Ne için yalvardığımı, neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve o acıyı veriyor.

"Sen benim için yaratılmışsın, tatlım. Ben de bu mükemmel amcığı yok etmek için yaratıldım."

Şiddetli bir çarpışmayla bir araya gelene kadar ateş yükseliyor.

İçime doğru sallanmaya devam ederken, boşalmasının kalçalarımı kaplayan erotik hissiyle ürperiyorum, durmadan önce son zevk parçasını alay ediyor. Nefes alış verişı zorlaşıyor ve boynuma düşüyor, dalga geri çekilirken ona sarılıyorum ve beni sarsılmış halde bırakıyor.

Yavaşça bakışlarımı bulan Kallum önce gözleriyle yüz hatlarımı takip ediyor, sonra başparmağıyla dudaklarımda üzerinde hafifçe geziniyor, yüzüğü hararetli tenime karşı serin, sonra beni tekrar nefes almaya çalışana kadar öpüyor, metalik kanın tadı dilinde baş döndürücü.

Kallum bana verdiği sözün her kelimesinde ciddi. Bana dokunmayı asla bırakmamak, beni becermeyi asla bırakmamak için tüm enerji kaynaklarını harcayacaktı - doyurma arzusu içinde solmamıza izin verecekti.

Ve yıkımı durduracak kadar güçlü olup olmadığımıdan emin değilim.

Sonunda beni öpücükten kurtardığında alnı benimkine değiyor. "Gitmek zorundasın," diyor, sıcak isteğini hassas dudaklarıma karşı dile getirerek.

Uzaklaşıyor ve yüzünü buruşturan kırık ifadeyi görmeme yetecek kadar zayıf bir ışık var. "Bu kasabayı terk et, Halen."

Bu cazibe, şehirdeki evinde benden kendisiyle kalmamı istediği anı anımsatıyor. Gitmeseydim, kalsaydım... o zaman hayatlarımız son altı ayda ne kadar farklı olurdu?

"Tamam," diyorum ve başımı sallayarak cevap veriyorum.

Rahatlaması, ağzı benimkine inmeden ve ben tükenene kadar beni öpmeden önce güzel yüzüne yayılan için için yanan bir gülümsemedir.

Bunu ona borçluyum, onu seçmeyi, bu sefer *bizi* seçmeyi.

Birdenbire onu saran bu korkunç korkudan dehşete düştüm, onu yok edeceğinden endişelendim. Kallum'u kendi yıkıcı yolundan başka nasıl kurtarabilirim bilmiyorum.

Beni daha fazla havada tutamayınca beni yere indiriyor ve bacaklarımı kalçalarından ayırmaya zorluyor. Karanlıkta emin adımlarla yürürken kaslarım zayıflıyor ve yanıyor.

Temizlemek için külotumu ararken, eteğimin kenarını tutup yeri arıyorum. Kallum elini bileğime doluyor.

"Döllerimin bacaklarından aşağı damlamasını istiyorum," diyor, sesi şehvetle kalınlaşmıştı. Sonra eteğimi çekip indiriyor ve yırtık külotumu alıp cebine sokuyor.

"Sen bir trogloditsin," diyorum sütyenimi yerine takarken. Terastan çantamı alıyorum, damarlarımda dolaşan heyecanı inkar edemiyorum. Beni de bir o kadar vahşi yapıyor. Sağlıklı değil, bunu biliyorum - ama sağlıklı olduğu varsayılan bir ilişkinin ardında bıraktığı yıkımı da gördüm.

İstismara uğramış dudaklarını geren tutuklayıcı gülümseme, utanmazca kendini geri çekerken nefesimden geriye kalanları çalıyor. "Ama bu troglodit sana koca bir etek bıraktı."

Gülümsememi engelliyorum. Kaslarımdan dolayı titreyen kollarımla çantamı karıştırıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. İki bildirim görüntülendiğinde

Ekranı aydınlatıyor. Dr. Torres'ten cevapsız arama ve Ajan Hernandez'den nerede olduğumuzu soran bir mesaj.

Kallum uzun paltosunu giyerken, bakışlarım ayak bileğine sabitlenmiş GPS monitörünün sabit kırmızı ışığına takılıyor ve Lipton'ların evindeki karanlık bir odada en son ne zaman bulunduğumuzu hatırlıyorum. Hatırladıkça ürperiyorum, kendimi bağırsız hissediyorum.

Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor, sonra terasa doğru yürümem için işaret ediyor.

"Yükseklik korkumu içimden söküp atmadın."

"Yine de," diyor, bana göz kırparken ses tonunu karartarak meydan okuyor. "Pekâlâ. Kolay yolu seçeceğiz."

Bazen aşağı iniş, yukarı tırmanıştan daha zor ve korkutucudur.

Elimi tutup beni evin derinliklerine götürürken, o karanlık odanın çıldırtıcı yankısı içinde yırtılmış tüm korkuları terk ediyoruz.

Evin diğer tarafına doğru ilerlerken koridorlar apliklerin loş ışığıyla aydınlanıyor. Karmakarışık saçlarımın arasından parmaklarımı geçirmeye çalışırken bile, morarmış tenimi ve karmakarışık görünümümü gizleyen yakın karanlık için minnettarım.

Aklımın bir köşesinde bitmemiş bir şeyler olduğu hissi göğsümde boş bir sızı bırakıyor. Bu yüzden Kallum'un elini daha sıkı tutuyorum ve geniş mutfak alanına vardığımızda Devyn ve davayla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

Mermer tezgâhların üzerinde mezelerle dolu servis tabakları var. Kallum bir şişe kırmızı şarap alıyor ve bir yudum almadan önce şişenin ağzını açıyor.

Bana şişeyi uzattı. "Liptonların şarap konusunda iyi bir zevke sahip olduğu iddiamı sürdürüyorum."

Şişelenmiş sulardan oluşan servis tepsisini işaret ediyorum. "Su içeceğim, teşekkürler," diyorum, elindeki şişeye bakarken sözlerim yarım kalıyor.

Buraya ilk geldiğimizde fark etmemiştim ama şarap ev yapımı gibi görünüyor. Şişeyi alıp çeviriyorum ve el yapımı etiketi okuyorum. "Landry'nin malikanesinde ne tür bir şarap bulundu?"

Kallum avuçlarının topuklarını tezgâhın kenarına dayıyor ve arkasına yaslanıyor. "Emin değilim," diyor ama mantığı takip ettiğini biliyorum.

Şişeyi bir kenara koyuyorum ve Hernandez'e bizimle içeride buluşması için bir cevap mesajı gönderiyorum. "Lipton'ların şarap koleksiyonlarını nerede sakladıklarını merak ediyorum." Ağır sessizliği karşısında başımı kaldırıyorum. "En azından Hernandez'in takip etmesi için bir ipucu."

Kallum tezgahı iter. "Hayır, haklısın. Bu gece gideceğini söylememiştin."

İfadesini gizlemeden önce bir öfke parıltısı yakalıyorum. "Hâlâ burada olduğumuz sürece, bu bizim işimiz."

Aniden dönüp boynumu yakalıyor ve nefesimi ciğerlerimde şok ediyor. "Bu kasabaya senin için geldim, tatlım. Davaları çözmek, katilleri yakalamak ya da kayıp rahibeleri kurtarmak için burada değilim."

"Daha önce de bahsetmiştin," diyorum, sesime alaycı bir titreme sızıyor. "Federaller Devyn'i işlemediği bir cinayetten dolayı haksız yere cezalandırmak için hapse atmak istiyorlar. Onu Alister için arıyorlar, senin düzenlediğin bir olay için."

"Önce bana komplo kurmaya çalıştı," diye isyan ediyor, sesi gümbürdeyen müziğin altında tizleşiyor. Elini biraz daha yukarı kaldırıyor ve başparmağını çene çizgimde gezdiriyor. "Bu muammayı çözmenin merhametli bir yolu var ama rahibeyi öldüremeyeceğimi açıkça belirttin."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama o beni tezgâha yaslıyor, ağzını kulağımın yanına yerleştirip tutuşunu sıkılaştırıyor. "Ama eğer onu bulursam, sana söz veriyorum Halen, eğer sana doğru bir tehdit bile savurursa, bu sözü bozmak zorunda kalacağım."

Gözlerini bulmak için başımı eğiyorum ve bakışları benimkilerle kilitlendiğinde, dili dudaklarının iç dikişinde geziniyor. "Zihninin karanlık küçük oubliette'inin derinliklerinde gerçeği biliyorsun," diye fısıldıyor. "Söyleyemiyorsun ama ben bu yüzden varım, kötü adam olmak ve gerekeni yapmak için."

Sessizlik gerilimi körüklerken boğazımda oluşan sızıyı yutuyorum, Kallum'un arzusu benim irademle savaşıyor. Gücün bende olduğuna inanıyor, bunu bana defalarca söyledi ama ilk kez bu kadar öfkeli.

Ve aniden, Briar'da tanıştığım, ultimatolar veren kurnaz şeytanın yoğun gözlerine bakıyorum.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Göreceğiz tatlım," diye fısıldıyor kulağıma ve elini uyluklarımın arasına sokuyor, mükre yakından dokunuyor ve keskin bir nefes almamı sağlamak için yenilenmiş bir ısı akımı göndererek vücudumdan istediğı yanıtı etkili bir şekilde kazanıyor.

İkimizin de daha fazla konuşmasına fırsat kalmadan Hernandez kemerli kapı aralığında beliriyor. Ensesine dokunarak boğazını temizliyor ve bu hararetili anı daha da bozuyor.

Kallum'un bakışları arayışla yüzümde geziniyor, çenesi bir kası esneyene kadar sıkılıyor. "Halen bu evin bir yerlerinde gizemli bir şarap mahzeni olduğunu düşünüyor," diyor ajana.

"O zaman haklı olurdu." Hernandez kulaklığını çıkarıp boynuna doluyor ve eliyle yayını kapatıyor. "Ekip bodrumda bir şey buldu."

Bakışlarım Kallum'unkilerle çarpışıyor ve bunun sonucunda oluşan umutsuz gülümsemesi o güzel yüzünde yıkıcı bir etki yaratıyor.

Bodrumda ne olduğunu görürsem oradan uzaklaşıp uzaklaşamayacağımı sorguluyorum ve Kallum da bunu biliyor. Tam da bunu yapmama, tamamen uzaklaşmama saniyeler kalmıştı ki, "Siktir et. Açık bir sonda tatmin olmazsın, değil mi?"

Dönüp Hernandez'in yanından geçiyor, müziğin sesi aniden çok yükseliyor, baslar göğsüme çarpıyor ve ben onun gidişini izlerken kalbimin hızla çarpışını maskeliyor.

Haz ilkesi tam bir tatmin talep eder ve ona teslim olduğumuzda karşılığında hayati bir şeyden mahrum kalırız.

Acı.

İd her ne pahasına olursa olsun acıdan kaçınır ve buna yalnızca gerçeklik ilkesi, eylemlerimizi tartmak için gereken o önemli denge, dürtülerimizi kontrol eden şey karşı çıkar.

Kallum'un peşinden gidiyorum, sanki hâlâ serbest düşüşte asılı kalmışım gibi hissediyorum. Yine de bazı kanunların çiğnenemeyeceğini biliyorum. Yerçekiminin kontrolü ele geçirmesi an meselesi.

CAGED

HALEN

A Siyah takım elbiseli ve kulaklıklılı beyler bodrum katından süzölüyor, mekânı ağır kolonya ve kahve kokularıyla dolduruyor. Sanırım bu, bodrumdaki idrar ve dışkıdan daha uygun bir karışım. nemli havanın altında kalır.

Donuk floresan ışıkları tavanda titriyor, cürufllu duvarları gri ışıkla yıkıyor. Diğer bodrumlar gibi Lipton'ınki de dağınıklıkla dolu. Eski tatil malzemeleri. Kamp malzemeleri. Kayaklar ve can yelekleri.

Ritüelistik eserler ve insan organları kavanozları.

Kallum ve ben Hernandez'in peşinden gidiyor, uyarı bantları ve delilleri paketleyip etiketleyen özel tim üyelerinin oluşturduğu engelli parkuru takip ediyoruz. Üst üste dizilmiş kutuların etrafında manevra yaparken, bu şüpheli ortamda iç çamaşırımın olmadığına fazlasıyla farkında olarak ellerimi eldivenliyorum.

Hernandez'e göre, çaylak bir ajan sarhoş olan oğluna bodrum kapısını açtırmanın akıllıca olacağını düşündü. Federaller yasal olarak bir evin kilitli bir odasına arama yapmak için giremediğinden, Ajan Rana batı yakasındaki bir yargıç aracılığıyla davanın aciliyetini belirterek bir arama emri çıkartmayı başardı.

Bodrumun derinliklerine indikçe koku daha da keskinleşiyor. "Bu koku nereden geliyor?"

Hernandez el fenerini karşımızdaki duvara tutuyor. "Kokunun şuradaki derme çatma tuvaletle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum."

Telefonumun el fenerini yakıp etrafı tarıyorum ve karşı köşeye sıkışmış bir karyolanın üzerine geliyorum. Küçük bir yaşam alanını gizlemek için üzerine siyah bir kumaş örtölmüş.

Hernandez, "Vince Lipton'ın saklanabileceği fena bir düzenleme değil," diyor. "Eğer rahatsız edici bir cinayet evi hissine aldırılmazsanız."

"O olduğunu nereden bileceğiz?" Soruyorum ve telefonumu belimdeki çantaya bırakmadan önce birkaç fotoğraf çekiyorum.

Ajan Rana yaklaşırken, "Bayan Lipton avukatı sorgulamayı durdurmadan önce itiraf etti," diyor. Saçları yüzünden uzakta toplanmış, gözlerinin altındaki halkalar cıfcaflı ışıkta daha da belirginleşiyor. "Görünüşe göre kardeşini yıllar boyunca ara sıra burada barındırmış."

Ajana, "Lipton'ları bu yüzden görmek istediniz," diyorum.

"Toplumun bazı üyelerinin ne kadar ilgili olduğu konusunda şüphelerim var. Küçük kasabaların psikolojisi bu, değil mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "İnsanlar bu aileye saygı duyuyor, peki kaç kişi Bayan Lipton gibi yapıyor?"

Anlayışlı bakışları ben ve Kallum arasında gidip gelirken bile baş ajana karşı yeni bir saygı oluşuyor. "Sonunda ikinizin de bize katılabilmesi çok güzel," diyor. "Hadi gelin. Sizi aksiyonun olduğu yere götüreyim."

Rana bizi ajanların ve adli tıp analistlerinin sıraya girdiği uzak duvara yönlendiriyor. Kanıtları bozmamaya dikkat eden Hernandez eski bir su ısıtıcısının yanına çömeliyor. Kontrplağın bir bölümü kaydırılarak zemin boyunca uzanan bir sürünme boşluğu ortaya çıkarılmış.

Hernandez, "Bu, madenin bir şaftına bağlanıyor," diye açıklıyor. "Tünel eski, muhtemelen ev ilk inşa edildiğinden beri burada. Muhtemelen Vince bu sayede fark edilmeden gelip gidebiliyordu."

"Bataklığa bu kadar yakın evlerin bodrumu olabileceğini bile düşünmezdim," diyorum.

Kallum yanıma yaklaşıyor. "Eski para kuralları atlatmayı sever."

"Bu yetersiz bir ifade." Hernandez, içinden geçilebilecek büyüklükte bir açıklık yaratmak için briketlerin söküldüğu bir bölümü ortaya çıkarmak için malzemeyi bir kenara süpürüyor.

Karanlık alana adım attığımızda hava değişiyor. Daha ince, daha soğuk. İğrenç. Kollarımı belime doluyorum, bluzum beni kirli hissiyattan korumaya yetmiyor.

Alçak tavandan sarkan tek bir çıplak ampul, bilinmeyen bir kaynaktan gelen bir kabloyla besleniyor. Toplanan görev gücü üyeleri gergin bir sessizlik içinde çalışmakta, karanlık, dehşet verici bir manzaranın görüntülerini sunmak için kamera flaşlarının flaş efektiyle aydınlatılmaktadır.

Bir yağ tabakasına batar gibi, katran benzeri bir madde tenime yapışıyor. Bu alanla ilgili hiçbir şey önceki ayın alanlarına benzemiyor. Burada kemiklerime öfkeyle çarpan bir kötülük hissi var. Ciğerlerimin derinliklerine kadar sızıyor, ta ki başımı çevirmek zorunda kalıp kokuyla lekelenmemiş bir nefes arayana kadar.

Kallum bana dokunuyor, sadece elini ön koluma basitçe yerleştiriyor, ama ben onun sert hissine doğru eğiliyorum. "Bu Devyn'e benzemiyor," diye fısıldıyorum.

Yukarıda birbirimize söylediğimiz sert sözlerle rağmen davayı bırakmadı ya da yanımdan ayrılmadı. "Hayır, rahibe *Goëtia* ile ilgilenmiyor." Bakışları, bir teknisyen tarafından fotoğrafı çekilen karmaşık bir beş köşeli yıldızın yer aldığı ahşap bir levhaya takılıyor. "Ama buradaki eserler bir uygulamadan çok bir koleksiyonun süslemeleriymiş gibi geliyor."

"Şüpheci ve garip bir şekilde etkilenmiş görünüyorsun," diyorum, elinin bileğimde durduğu yere doğru çekilerek. Başparmağı narin kemerin üzerinde dalgınca geziniyor, parmak eklemlerindeki izler ve çürükler loş ışık altında silikleşiyor.

"Bu kişinin hâlâ saklanacak kadar akli başında olmasından etkilendim." Bana bakıyor ve kaşlarının arasında sert bir kırıksıklık oluşuyor. Hiçbir açıklama yapmadan paltosunu çıkarıyor ve omzumdaki çanta askısını alıyor. Sonra ceketini üzerine örtüyor, eli enseme geliyor. "Benden ne istersen, sana her zaman veririm. Sadece istediğinin bu olduğundan emin ol. Bazı isteklerin bedeli yüksek olur ve onları geri alamazsın."

Gözlerinin yoğunluğuna kilitlenip kalıyorum, orada gördüğüm ihtiyatlı temkinlilikte, kasvetin irislerini çelik grisine dönüştürmesinde kayboluyorum.

Başımı sallayarak ceketini daha sıkı çekiyorum, delici bakışları beni delip geçerken yanıtlımı dile getiremiyorum, dişlerinin etimi yırttığı yerden omzuma doğru sıcak bir acı parlaması tetikliyor.

Hangi cevaplar ortaya çıkarsa çıksın, çekip gitmeliyim. Kallum benim için zaten büyük bir bedel ödedi. Bu bedeli ödemeye devam etmesine izin veremem. Bunu hak edenler için, onun için, Wellington'ın kurbanları için bir kapanış bulmamın zamanı geldi. Kendim için bile.

"*Goëtia* bir tür kara büyüdür," diyorum, konuyu mağaralı odanın rahatsız edici manzarasına kaydırarak. "Crowley'i araştırırken rastladım."

"İşte şimdi etkilendim." Ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve sesindeki onayı duyuyorum. Çantamı taşımak için başının üzerindeki kanvas kayışı indiriyor ve etrafımızı saran dehşete rağmen bu beni gülümsetiyor.

İzole edilmiş odanın farklı bölgelerini ayırmak için suç mahalli bantları çekilmiş. Bir alanda metal kovalar gelişigüzel istiflenmiş, kenarlarında koyu bir madde lekesi var. Bir sonraki bölümde, kil duvarlara oyulmuş kaba raflar ve çılgın bir bilim adamının laboratuvarı gibi sıralanmış Mason kavanozları yer alıyor.

Yukarı baktığımda, çapraz bir destek kirişinden sarkan zincirlerin görüntüsü vücudumu . Bir teknisyen zincirlerden birini luminol ile buğuluyor ve paslı halkalar kan izlerini doğrulamak için beyaz-mavi bir parıltı yayıyor. Bu belirgin parıltı etrafımdaki karanlığın boşluğuna dokunuyor. Yeraltındaki biyoluminesan bir mağara gibi aldatıcı derecede güzel olan bu odanın uğursuz gerçeği ortaya çıkıyor.

Burası bir işkence odası.

Damarlarımda bir vızıltı dolaşıyor. Bu heyecanı sahnelerde hep hissedirdim ve kendime yalan söyleyip tüm kayıplardan sonra değiştiğimi iddia edebilirdim ama bu oda kendi uğursuz gerçeğini ortaya çıkarıyor ve mürekkepli kısımlarımı ışıldayan bir ışıkla parlatıyor.

Korkunç vakalara yöneliyorum çünkü bir suçlunun kişiliğine bürünmek karanlık dürtüleri dizginliyor. Canavarı karanlıkta beslersem, yoldan sapma eğilimim olmaz. Kallum yukarıda, içimdeki karanlık dallarla oynarken, korkumun ardından bana zevk verdiğini söyledi.

Odağımı Kallum'a çeviriyorum. "Görev gücü maden tünellerinde cerrahi aletlere ve tıbbi malzemelere dair kanıtlar buldu. Temizdi,

hijyenik. Burası gibisi yok." Bulanık kavanozlardan birini incelemek için dönüyorum. "Bu odanın ne için kullanıldığını biliyorsun."

Kallum önüme geçiyor, sandal ağacı kokusu istismara uğramış duyularıma hoş bir istila gibi geliyor. Bir adli tıp teknisyeni sarı bant şeridinin altına eğiliyor ve ona doğru bakmadan, "Kanın kaç yıllık olduğunu belirleyebilir misiniz?" diyor.

Duraklıyor ve bana bakıyor, çünkü onunla göz göze gelen benim. "Sadece birkaç saatlik ya da birkaç günlük olabilir. Testler olmadan kesin olarak bilemeyiz ama bu benim en iyi tahminim."

"Teşekkür ederim," diyorum ve işine devam etmeden önce bir kez başını sallıyor. Dikkatimi, delici bakışlarını üzerimden ayırmayan Kallum'a veriyorum. "Bu rastgele soruya eşlik edecek bir teorin var mı?"

Kollarını sıvamakta acele etmezken aramızda gergin bir hava esiyor. "Zaman çizelgesini bir araya getireceksin," diyor. "Ama benim tahminim, burası vadidir. Başarısız girişimlerin ölüme gittiği yer."

İlahi çılgınlığı çağırmayı başaramayınca bir vadiye atılan geyik leşleri yerine, bu kişi insanları, kurbanları atmış. Birden Rana'nın kayıp yerlilerin geri kalanını asla canlı bulamayacağını fark ediyorum, çünkü onların bir kısmı burada.

Kemiklerime bir ürperti yerleşiyor ve tekrar kırıktan sarkan zincirlere bakıyorum.

Korkunç ve zalim bir sahneyi bir araya getirirken midem bulanıyor. Suçlunun insan kurban etmeyi de içeren ilkel bir simyaya başvurduğunu ve ardından Devyn'in ayininde beni yamyamlaştırmaya çalıştığı bir adak haline geldiğimi tahmin ettim.

Başarısız olsa da, emrinde birçok yüksek insan var. Kanıtlara rağmen, şimdi bu insanlara işkence edecek kadar geliştiğine inanmak istemiyorum... insanlığıyla olan tüm bağlantısını kaybettiğine.

"Cesetler nerede?" Bu soru aklıma gelmiyor.

Kallum sıkıntımı hemen hissediyor, düşüncelerimin nereye gittiğini biliyor. "Ben olsaydım ateşi seçerdim. İlkel bir imha yöntemi ama yine de en kapsamlısı. Organ toplama işlemi muhtemelen isteksiz denek üzerinde önceden yapılmıştır." İçinde dalak olduğu anlaşılan Mason kavanozlarından birine bakıyor.

Değerlendirmesi sadece benim yararına olsa da, beni bir nebze rahatlatmak için yavaşça başımı sallıyorum.

"İsteksiz," kelime seçimini yineliyorum. Karanlık mağaranın derinliklerini tararken, bu kelimenin anahtar olduğuna karar veriyorum.

Devyn'in onu isteyerek takip eden, ateşinin etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde dans eden, rahibelerinin davası uğruna kendilerini çılgınlığa teslim eden yüksek insanların aksine, buraya getirilenler kurbandı. İsteksizliklerinin kanıtı karanlığın en yoğun yerinde yatıyor.

Odanın ortasına özel yapım bir kafes inşa edilmiştir. Bir insanı esir alabilecek kadar büyük olan bu kafes, ağ ve tel çubuklardan oluşan bir kuş kafesi tasarımına sahip. Metal kelepçeler üst ızgaraya kaynaklanmış.

Kallum'un paltosunun sıcaklığını bir süre daha sakladıktan sonra paltoyu omuzlarımdan çıkarıp ona veriyorum. Ardından analistlerin hemen arkamızda belgeledikleri şeyle yüzleşmek için kendimi hazırlıyorum.

Rünler ve işaretler cüruf duvarın arka tarafını süslüyor. Paslı renk kanın göstergesi.

Kallum'a dönmek, bu davada çalışırken onunla bulduğum o kolay dostluğu aramak istiyorum. Ne olursa olsun, beni bundan mahrum etmeyeceğini biliyorum. Ondan kalmasını, bu davayı sonuna kadar götürmesini isteseydim, bunu yapardı.

Bu yeterli olmalı.

Ajan Rana, yanında Hernandez ve bir başka siyah takım elbiseyle, çevremde beliriyor. "Bu Dr. Markus, Büro'nun uzman tarihçisi. Bize yardımcı olması için gönderildi." Sağındaki adamı tanıtıyor, görünüşe göre Kallum'un hizada kalmaması halinde onun yerine geçeceğine dair verdiği sözü tutuyor.

"Sıra sizde Profesör Locke." Rana ona bir çift eldiven uzattı. "Bu konuda yüksek nitelikli uzmanlığınıza ihtiyacım var." Başını duvara doğru eğip

kanlı semboller.

Kallum bana bakıyor, kaşının boş bir kavisıyla sessiz bir soru yöneltiyor.

Devyn'i Alister cinayetinden FBI'nın en çok aranan ismi olmaktan çıkarmak için yeni bir baş şüpheliye ihtiyacımız var. Bu davadan çekilmeden önce bunu gerçekleştirmem gerekiyor. Bir kez başımı sallayarak ona gerekeni yapması için izin veriyorum.

Kandan rahatsız olmayan Kallum ceketini çantamın üzerine örtüyor ve duvara yaklaşıyor. "Bunlar simya gliflerinin bir türevi" demeden önce sembolleri kısaca inceliyor. Bir dairenin içinde haçla tasvir edilen en üstteki sembolü işaret ediyor. "*Prima materia* her zaman önce gelir. İlk madde, kaos, tüm maddelerin şekilsiz temeli. Eskilerin aether olarak adlandırdığı şey." Ardından aşağıda basamaklanan gliflerin hiyerarşisine işaret ediyor. "Tuz, cıva, sülfür, vesaire. Temel elementler, ancak şeytani işaretleri birleştirmek için varyasyonlarla. Alışılmadık bir uygulama değil. Her simyacının kendi tarzı vardır."

Rana kollarını FBI ceketinin üzerinde kavuşturur ve Dr. Markus ile ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunur. "Bu, failimiz Profesör Locke için çok yanlış bir şey gibi görünüyor."

Kallum dudaklarını alaycı bir kıvrımla bükerek eldivenlerini çıkarır ve cebine koyar. "Eğer uzmanlığımdan şüphe duyuyorsanız, Dr. Markus'a bir şans verebilirsiniz."

İçimde bir endişe dalgası kabarıyor ve meydan okumayı kabul ediyorum. "Simya sadece maddeyi altına dönüştürmek değildir," diyorum Rana'ya biraz bağlam sağlayarak. "Tüm maddenin mistik varoluşunu incelemektir. Her şeyin ölümü ve yeniden doğuşu."

Kallum'un ağzı yanan bir sırtışa dönüşürken gözleri bana dikiliyor. "Her şey simyadır," diyor ve sonra kan ve şarap kavanozlarını işaret ediyor. "Damıtma ve fermantasyon, doğal düzeni hızlandırma ve bir varoluş durumunu mükemmelliğe ulaştırma girişimleridir. Şarap gibi insanlar üzerinde de işe yarar."

Bunu söylerken Devyn'i düşünüyorum, onun daha yüksek bir varoluş düzlemine ulaşma arzusunu, tam da bu duruma ulaşmak için doğal düzene meydan okuma arayışını

Mükemmellik.

Dr. Markus düşüncelerimi yankılayarak, "Bu Child'ın amacına uyuyor," diyor. Kalın gözlüklerini düzeltiyor. "İlahi aydınlanma durumuna ulaşmak."

"Bariz olanı gösterdiğiniz için teşekkürler, uzman tarihçi Dr. Markus," diyor Kallum, ses tonunda ağır bir alaycılıkla.

Adam hiç istifini bozmadan boğazını temizliyor. "Ancak bu yöntem aşırı bir sapma. Childs felsefi haritasından büyük ölçüde uzaklaşıyor."

Kallum'un bakışlarıyla karşılaştığımda, aramızda yüklü bir irade savaşı kopuyor. Elimi yanımda birleştirip tırnaklarımı avucuma batırıyorum, acının ısırığını savaştaki duyguları dengelemek için kullanıyorum.

"Pekâlâ. İşte dersiniz, ajanlar." Kallum kollarını göğsünde kavuşturmadan önce elini ağzına götürüyor. "Hermes simya uygulamalarının temelidir. Bu nedenle, Hermetica'daki metinlerden türetilen iki karşıt maji biçimi vardır. Theurgy ve *Goëtia*. İlki ilahidir ve melekler ve tanrılar gibi tanrısal ruhların hizmetine başvurur. İkincisi ise karanlık ya da kara büyüdür ve iblislerle ittifaka dayanır."

Kallum briket duvarın önünde adımlarken çarpıcı bir figür. Tıpkı davanın ilk gecesinde ölüm tarlalarında bana ders verirken onu izlediğim gibi şimdi de onu izliyorum, büyülenmiş gibi.

Kallum, "Teurji, ortaya çıkışından bu yana seçilmiş bir uygulama olmuştur," diye devam ediyor. "Amacı, ilahi bilince erişmek için daha yüksek muadilleriyle birleşmektir."

Hernandez konuşurken başını sallıyor. "Eğer en iyi uygulama buysa, o zaman neden kara büyüye başvuruyorsunuz?"

Kallum'un gülümsemesi sinsî. "Bir takas," diyor eşit bir şekilde. "Eğer bir şeyi yeterince istiyorsan, onun için her şeyi ya da *herkesi* feda edebilirsin, o zaman karanlık sanatlar bir anlamda kestirme yoldur. Temelde, şeytanla bir anlaşma yaparsınız."

Bir şeytanla kendi anlaşmamı yaparken baktığım güzel yeşil ve mavi gözlerin esiri oldum.

Kallum'la danışman olarak anlaştığım gün ruhumu sattıysam, bu da benim takasımdır.

Kallum'un değerlendirmesi sadece ikinci bir şüphelinin profilini çıkarmaya yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda Alister'ın cinayetini kimin üstleneceği sorusuna da cevap verir.

Kurbanlarına işkence eden şüpheli, simyanın en karanlığını uygulayan kişi.

Birileri her zaman günah keçisi olmak zorunda.

Kallum zincirlere bakıyor. "Childs, ritüellerine şamanizmi ve Nietzsche'nin alegorisindeki üç metamorfozdan simyayı dahil eden bir safist." Bir sonraki sözlerini doğrudan Ajan Rana'ya söylüyor. "Bu işkence odasının suçlusu Childs değil."

Kallum'un bakışları benimkilere yerleşirken, aramızda anlayış geçiyor. İstedikimi yaptı ve bedeli ağır oldu.

Dr. Markus eldivenli elleriyle kırık bir kil tableti inceliyor. "Profesör Locke, değerlendirmenize katılmamakla birlikte, bir eksikliğe dikkat çekmek isterim."

Toprak zemin boyunca kil parçalarını dizerken boynumda gergin bir çarpıntı hissediyorum.

Dr. Markus kile kazınmış bir sembole, kuyruğunu yiyen bir yılan tarafından tasvir edilen bir *ouroboros*'a işaret ediyor. "Tarzlar farklılık gösterse de, ne zamandan beri bir uygulayıcı iki farklı dönem tekniğini kullanıyor? Burada Ortaçağ simyasından yüzyıllar öncesine tarihlenen *Chrysopoeia*'nın parçalarını görebilirsiniz."

Kallum'un yüz gerginleşir. "İnsan kurban etmek bir uygulayıcıyı biraz çılgın ve düzensiz yapma eğiliminde olduğundan, Dr. Markus."

Kallum'da hissettiğim kargaşadan dolayı göğsümde bir ağrı oluşuyor. O da bir pürist. Uzmanlığının bir tarihçi tarafından sorgulanması ve buna karşı çıkamaması ona acı veriyor olmalı.

Dr. Markus'tan bir çürütme bekliyorum ve kabullenmiş bir şekilde başını sallayıp kanıtları poşetlediğinde dudaklarımdan gergin bir nefes geçiyor.

Küçük bir rahatlama göğsümdeki sıkışıklığı gideriyor ve bana sahneyi parçalara ayırma fırsatı veriyor. Zihinsel olarak tüm görev gücü üyelerini ve dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırıyorum. Kallum eserlerin daha çok dekorasyona benzediğini söyledi ve ben de aynı fikirdeyim.

Bu oda sahnelenmiş hissi veriyor ve suç mahallerinde çalışan bir profesyonel tarafından değil

-Devyn gibi biri gibi. Gliflerden oluşan duvar, belki de bu odada olanlardan ya da daha doğrusu kayıp olanlardan uzaklaşmak için sonradan düşünülmüş gibi cüruf taşının üzerine serpiştirilmiş. Her şey aceleye gelmiş gibi, sanki şüpheli gerçek kanıtları ortadan kaldırmak için acele etmiş gibi.

Torbalanmış tablete yaklaşarak başımı eğiyorum ve burada birbirini yutan iki yılanı temsil eden iki halkayla tasvir edilmiş çifte *ouroboros* tasarımını inceliyorum.

Alışkanlıkla, araştırma defterimi almak için çantama uzanıyorum, bir, çantamın Kallum'da olduğunu ve iki, defterimin vadide çalıştığımız günden beri kayıp olduğunu fark ediyorum.

Sembolle ilgili hatırladığım kadarıyla bu, zıtlıkların bir araya gelerek ebedi ve yinelenen bir şekilde var olduğunu gösteren bir değişkenlik işareti.

Kahretsin. Sahneyi Devyn'e ve onun metodolojisine bağlarken midemi kötü bir his kaplıyor.

Nietzsche'nin *Böyle Buyurdu Zerdüşt*'ündeki bir tema ebedi tekerrür üzerine odaklanır: *Her şey gider, her şey geri gelir; varlığın çarkı ebediyen döner.*

"Bu şüpheli hakkında herhangi bir bilginiz var mı, Dr. St. James?" Ajan Rana bana doğru dönüyor, sorusu düşüncelerimi bölüyor.

"Biliyorum, evet." Uzuvarıma bir ürperti yapıyor ve kollarımı belime sarıyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, bu suçlu insanların güvendiği, saygı duyduğu biri olmalı. Bu sahne sadece bunu doğruluyor. Şüpheli, en azından onları buraya çekecek kadar uzun süre kendilerini güvende ve korunmuş hissetmelerini sağlayacaktır. Profesör Locke'a göre, bu tür bir simya ile uğraşmak kişinin ruhsal durumunu zorlayabilir." Bluzumun manşetiyle oynuyorum. "Başlarlar

bozulma belirtileri gösterirler. Tedirginleşiyor, içlerinde acı çekiyorlar. Yine de yasaların üstünde olduklarına ve sonuçlardan kaçabileceklerine inanıyorlar. Zaten güçlü bir konumda olan biri-

Dedektif Riddick odaya girdiğinde analizim yarıda kesiliyor. Bakışlarımı hızla yukarıdaki titrek ışığa çeviriyorum ve ışık salınarak duvarlara dans eden gölgeler düşürürken başımı bir sersemlik dalgası kaplıyor.

"Kolluk kuvvetlerinden biri gibi," diyor Rana, sesi alçalarak.

Birdenbire odanın içi hareketlenmeye başladı. Kamera flaşları, kanıt torbalarının hışırtısı. Boş mağarada yankılanan seslerin mırıltısı. Kanat çırpışları.

Şakağıma dokunuyorum ve gözümü kırpiyorum, yaklaşan baş ağrısını kovalamaya çalışıyorum. "Doğru, aynen öyle," diyorum ama konuşmamızın akışını kaybetmişim.

Çırpınışlar daha da artıyor ve tekrar ampule bakıyorum, ışığın etrafında uçuşan bir güve fark ediyorum. Gözlerimi kısarak böceğ'e bakıyorum, minik, kanatlı vücudunu lambaya vururken hareketlerinin çılgınlığı dikkatimi çekiyor.

"Dr. St. James, iyi misiniz?" Hernandez'in derin sesi boğuk seslerin arasından geliyor.

"Ben iyiyim." Saçlarımı nemli alnımdan kaydırıyorum. "Peki ya koruda bulunan sürü sembolü?" Kendimi toparlamaya çalışırken soruyorum.

Rana merakla bana bakıyor ve şöyle diyor: "Dr. Markus sadece sürünün gizli bir okült topluluğ'a işaret edebileceğini söylüyordu ve burası Bayan Lipton'ın bodrumu olduğı için en olası şüphelinin o olduğunu söylüyordu."

"Bu basit bir sezgisel yöntem," diyor Dr. Markus. "Bu şüphelinin eğilimli bir lider olduğunu, bu kasabanın yön için baktığı kişi olduğunu söylediniz. Profilinize uyuyor, değil mi?"

Riddick gruba yaklaşırken kıkırdar. "Alınma ama Bayan Lipton'ı yıllardır tanırım. Eksantrik ve zorba biri ama bir tarikatın lideri mi? Bu çok saçma."

Kallum ona doğru adım atıyor ve göğsümde gergin bir çarpıntı oluyor, kalbim bir pervanenin kanatları kadar sert çarpıyor.

"Tarikat değil. Okült," diye vurguluyor Kallum. "Arada kritik bir fark var, dedektif."

Riddick omuzlarını dikleştirir. "Tanrım, bu konuda uzun soluklu bir dersle bana işkence mi edeceksin?"

Kallum'un çenesinde bir kas kıpırdıyor, yüzüğü başparmağının etrafında çevirirken gülümsemesi gerginleşiyor. "İşkence için doğru yere geldiniz."

Dr. Markus sözünü kesiyor, görünüşe göre saldırganlıktan habersiz. Tabletindeki sayfaları çevirerek, "Aradaki bağlantıyı ayırt etmek oldukça basit," diyor. "Hermetik maji birçok gizli okült grup tarafından uygulanmıştır. Örneğin, Altın Şafak Hermetik Tarikatı. Bu topluluk simya ile yoğun bir şekilde ilgiliydi ve bunu çok gizli tutuyordu."

"Aleister Crowley tarafından gizlilikleri bozulana kadar," diye ekliyorum.

Kallum bana ince bir göz kırptı. "Crowley, Tarikat'ın öğretilerinin ayrıntılı açıklamalarını ortaya çıkardıktan sonra, diğer tarikatlar onların uygulamalarını birleştirmeye başladı ve dönek üyeler olarak kabul edildi."

Riddick araya girerek, "Eğer bu gizli gruplar bu kadar gizliyse, şüpheli onları nasıl bilebilir ki?" diye sorar. Bakışlarını Kallum'a dikerken ifadesindeki öfkeli şüphesizliği gizlemeye çalışmıyor.

Dedektifin uzman danışmana karşı bariz düşmanlığını incelerken Rana'nın kaşları birbirine yaklaşır.

Kallum tereddüt etmiyor. "Belki de bu kişi o hain üyelerden birinin soyundan geliyordur. Aileler her türlü ürkütücü geçmişi aktarır. Ya da sadece tembel ve sabırsızdırlar ve malikânenin kütüphanesindeki kitaplardan birini kopyalamışlardır." Riddick'in meydan okuyan duruşuna uyuyor. "Ama sizi temin ederim, bu konuda yetkin değiller."

Kallum'un sözlerindeki suçlama çok açık, sözleri simyacı şüpheliye doğrudan bir hakaret olarak söylenmiş.

Tiz kanat çırpışları daha yüksek sesle geliyor, sinir bozucu ses vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor ve güvelerin gri kanatlarının vahşi çırpınışlarını, böceğin zayıf bedenini vahşice ampulün içine sokuşunu izlerken endişe göğsümü diken diken ediyor.

Gölgeler yerde zıplıyor, sallanma hareketi başıma yeni bir baş dönmesi dalgasıyla saldırıyor. Güve muhtemelen birinin kıyafetine tutunmuş. Şimdi sıkışmış, tek ışık kaynağına çekilmiş, çıkış yolunu bulamıyor.

Alışkanlıkla, ön koluma kazınmış ayetin rahatlığını arıyorum. Parmaklarım yara izim yerine dikişlerle karşılaşılıyor ve endişem artıyor.

Kulaklarımdaki çınlamanın arasından Hernandez'in bir sebepten bahsettiğini duyuyorum, sonra etrafımda bir ses telaşı yükseliyor ve şakaklarımdaki çarpıntıyla aynı anda nabız atıyor.

Anksiyete krizi geçiriyorum.

Hernandez, "Nedeni ne olursa olsun, çok kötü bir şey istiyor," derken sisi yarıyor.

"Takıntı," diye geveledim.

Bir dizi bakış çevrildi. "O neydi, Dr. St. James?" Rana soruyor.

Güveyi kafesin içinde çırpınırken izliyorum, çaresiz, uçamıyor.

"Bu oda karanlık saplantılarla dolu," diyorum boğazım kuruyarak. "Bu saplantıyı elde etmek için her şeyi yapabilecek, hatta korumaya çalıştığı kişilere zarar verebilecek birinden."

Ampul sallanmayı bırakıyor ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpiyorum. Başımı çevirdiğimde Kallum'un bakışlarının yoğunluğuyla karşılaşıyorum. Aramızda söylenmeyenler bu odanın durgun havası kadar kirletici.

"Bunu dikkate alacağım," diyor Rana dalgınca, dikkati omzumun ötesindeki bir noktaya odaklanmış. Ardından o yöne doğru ilerlemeden önce ekibe kısa bir "teşekkür ederim" diyor.

Alnıma dokunmadan önce bir eldiveni çekip çıkarıyorum, zemin dengesiz geliyor. Siyah görüşümü sınırlarken dudaklarıma karıncalanma hissi dokunuyor.

Beni dik tutarken Kallum'un ellerinin vücuduma baskı yaptığını

hissediyorum. "Kanaman var." Sesinin derin baritonu beni sakinleştiriyor.

Şok, ön kolumu kaldırmadan önce gizlice bacaklarımı kontrol etmemi sağladı, parlak kırmızı bir çiçek taze kanla malzemeyi lekeledi.

"Kahretsin," diyorum, derinin ne kadar iltihaplı olduğunu hissederek.

"Tamam. Sonra ilgilenirim." "Şimdi ilgileneceğiz," diyor Kallum, kararlı bir şekilde.

"Tanrım." Riddick kendini bizim alanımıza soktu. Bileğimi eline aldı, dokunuşu sert ama nazikti. "Kolunu kim dikti Frankenstein?"

"Aslında yaptım," diyorum zoraki bir kahkaha atarak. "Becerilerim yetersiz."

"Kamyonetimde tıbbi bir kit var." Riddick'in başparmağı tahriş olmuş cildimin üzerinde geziniyor. "Neden seni iyileştirmeme izin vermiyorsun?"

Kallum'un burun delikleri alevleniyor, boğucu havanın altında öfkesi kaynıyor. Gözlerindeki karanlık parıltıya kilitleniyorum ve kendi gözlerimle bir uyarı yapıyorum.

Kolumu indirirken Riddick'in kolumu kavrayışını kaldırmaya çalışıyorum. "Teklifin için minnettarım ama iğneleri gerçekten sevmiyorum. Bir şey olmaz. Dengem burada biraz bozuk."

Kallum bileğimi tutarak Riddick'i beni bırakmaya zorluyor. "Onun suya ihtiyacı . Sana bir şişe getireyim."

"Bu evden hiçbir şey istemiyorum." Gözlerim kan kavanozlarına takılıyor. "Ben sadece... Daha önce çok fazla enerji harcadım." Utangaç gülümsememle, içinde sarmalandığını hissettiğim gerginlik bir parça azalıyor, ama sadece biraz.

Riddick ipucunu almaz. "Düzgün bir tedaviye ihtiyacın var, Halen."

"Senin vermene ihtiyacı yok." Kallum'un parmakları sahiplenici bir şekilde benimkilerin arasından geçiyor.

Başını yavaşça sallayan Riddick gülümser. "Sudan ve kendini beğenmiş profesörlerin felsefi saçmalıklarından daha fazlasına ihtiyacı olduğu kesin."

Kallum dudaklarını ıslatıyor, yüz hatlarını karanlık bir sırtıma kaplıyor. "Ne zamandır bu cümleyi kurmaya çalışıyorsun, dedektif?"

"Tanrım, *yeter*," diyorum, içimdeki öfke patlamasını bastıramayarak. Kallum'dan "Ceketini bana ver," diye rica ediyorum.

Kallum kendini beğenmiş bir yüz ifadesiyle zahmetsizce çantamdan çıkarıyor ve giysiyi açık tutuyor. Kollarımı kolların içine sokarak bluzumdaki kanı etkili bir şekilde kapatıyorum.

"Profesör Locke," diye sesleniyor Ajan Rana, ikimizin de dikkatini çekiyor ve araya girdiği için minnettarım.

Yanında sofistike bir pantolon takım giymiş orta yaşlı bir kadınla bize doğru geliyor. "Bu Dr. Keller." Kısa bir tanışma konuşması yaptı. "Olay yerine geldiği için transfer evraklarını departmanda daha sonra tamamlayabiliriz, ancak Profesör Locke şu anda onun gözetimi altında."

Kallum bakışlarını hâlâ üzerimden çekmedi ve onun yoğun incelemesi altında tenim ısınıyor. Çatışan bakışlarının sert baskısı benim için endişelendiğini gösteriyor ve bunu ilerletmenin tek yolu biraz güvence vermek.

Ajan Rana ve yerime geçen kişiyle yüzleşiyorum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Keller. Otele dönüp ortak odadaki eşyalarımı toplayacağım. Eminim Iris bana bu gece için kalacak bir yer bulabilir."

Ajan Rana başını eğiyor, Kallum'un ceketine bakarken ağzında şüpheli bir ifade belirliyor. "Çok yardımcı oldunuz, Dr. St. James. Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum, sonra Kallum'un kurnaz bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İyi şanslar Profesör Locke." Çantamı ondan alıp Rana'ya dönüyorum. "Yarın görev gücüyle tekrar bir araya geleceğim."

Riddick görüş alanıma girdi. "Şu tarafa geri dönüyorum. Seni bırakabilirim."

"Onun bir yolculuğu var." Kallum Hernandez'e sert bir bakış atarak ona sessiz bir emir veriyor.

"Yürümekte bir sakınca görmüyorum," diye bağıriyorum, içimi sıcak bir öfke dalgası kaplıyor.

Alister'la tartişması nedeniyle Kallum'a karşı herhangi bir suçlamada bulunulmamış olsa da, söylentiler de aynı derecede zarar verici olabilir. Eēer Kallum şiddet yanlısı doēasına karşı koyamaz ve Riddick'e ya da daha kötüsüne zarar verirse...

şiddet suçluları Briar'dan çok daha kötü yerlerde kilit altında tutuluyor.

Rana'nın zeki bakışları üzerimde keskinleşiyor. "Yryemezsin. Ajan Hernandez sizi otele geri götürecek. Profesör ve Dr. Keller'ın yanına başka bir ajan yerleştirebilirim. Aslında, sizi dışarı ıkaracaēım."

Rana'nın peşinden giderken Kallum'un beni incelediēini hissedebiliyorum. Bu odadan çıkmama izin verirken verdiēi savaşı *hissdebiliyorum*.

Kafesin önünden geçerken durup gveye bakıyorum. Hâlâ canlı, yere düşüyor. Eldivenimi vücudunun üzerine bırakıyorum ve bceēi avucumun içine alıyorum.

Bodruma tekrar girdiēimizde, Bayan Lipton'un karyolada oturduēunu görüyorum. şalını omuzlarına sarmış, kabuk baēlamıř elmas küpeleri floresanların altında parıldıyan kadın, bu pis ortama hiç yakışmıyor.

Boş boş bakarken, gözyaşları makyajını izlerken, etrafındaki arama devam ederken avukatı onunla sessiz bir tonda konuşuyor.

"İstedikleri kadar araştırsınlar," diyor sesi gürültüye karışarak. "Benim kardeşim öldü. Ona beş yıl önce veda ettim. Söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı."

Avukatı omzuna dokunur. "Regina, lütfen. Başka bir şey söyleme."

Bodrum katındaki merdiven bořluēuna ulaşır ulaşmaz, daracık odadan çıkmanın rahatlıēıyla derin bir nefes alıyorum ama bir anım tetiklenirken Bayan Lipton'un sözlerine takılıp kalıyorum.

Devyn, onu Jake Emmons'ı öldürmekle suçladıēımda karakolun dışında bana benzer bir şey söylemişti: *Jake zaten lmşti. Ben tek bir can bile almadım.*

Hernandez başını sallar. "Evinin altında koca bir işkence odası olduēu konusunda cahil mi, yoksa bir parti vermeyi mi umuyor, karar veremiyorum.

masum görünmesini sağlıyor."

Ajan Rana duraksıyor. "Belki de onu bulmamızı istedi." Hernandez'in şaşkın ifadesi üzerine, "Odayı keşfetmek onu rahatlatılabilir" diye ekliyor.

Ajanın içgörüsünden etkilenecek bir kaşımı kaldırıyorum. "Ajan Rana, kurbanların tıbbi kayıtlarını incelemeniz gerekiyor."

Bana şüpheyle bakıyor ama bakışlarında başka bir şey daha saklı. "Birim zaten onları tanıyordu."

"Yerel kayıtlar değil," diyorum açıklığa kavuşturmak için. "Şehir kanallarından geçkayıtlara ihtiyacınız var. Bunların doğrudan herhangi bir uzmandan talep edilmesi gerekiyor."

Anlayış bakışlarını aydınlatıyor ve başını sallıyor. "Kalıntılarla ilgili güncellenmiş laboratuvar sonuçları yarın elimizde olur. Her şeyi dışarıdan temin ettik, geçerli her kanıt parçası yeniden test edilme sürecinde. Üzerinden geçmemizi istiyorum."

Zayıf bir yoldaşlık hissederek karanlık bakışlarını tutuyorum. "Elbette," diyorum, yarın burada olamayacağımı bildiğim için onunla hiçbir şeyin üzerinden geçemeyeceğim.

Ben burada kaldığım sürece, Kallum da burada kalacak. Ve onun vahşi doğasına yenik düşmemesini sağlamanın tek yolu, her türlü cazibeyi ortadan kaldırmaktır.

Yarattığım canavardan ben sorumluyum.

"Ama göz atmak istediğin her şeyi bana hemen e-posta ile göndermekten de çekinme," diye ekliyorum, takip edeceğini umarak.

Alını kırışıyor ama telefonu çalıp onu başka bir yöne çekerken başka bir şey söylemiyor. Baş ajan tüm kurbanların evleri için arama emri çıkarma sürecinde.

Rana, Alister gibi değil. Teşkilatının bürokrasisine rağmen, açık fikirli görünüyor. Sadece davayı çözmek istemiyor, cevapları ve gerçeği de istiyor.

Gece havasına ulaştığımda kafam rahatlamıştı. Belki klostrofobinin bir dokunuşuydu, belki de değişen ışık dengemle oynuyordu - ama ben

Batan güneşe karşı karanlık bir siluet gibi ampulün etrafında uçuşan güveyi görmeden duramıyorum.

Cipin yolcu koltuğuna tırmanıyorum, çelimsiz güve hâlâ avucumun içinde.

Hernandez, "Şoförlük görevine geri dön," diyor ama ses tonunda kötü niyetten eser yok.

Ona doğru baktım. "Önce dolambaçlı bir yoldan gitmemiz gerekiyor."

Teslim olmuş bir nefesle kontağı çevirir. "Kötülere rahat yok."

Umutsuz bir gülümseme ağzımı çekiştiriyor. "*Nemo malus felix*," diyorum nefesimin altında.

"O da ne?"

"Latince." Kapalı elime bakıyorum. "Anlamı, suçlu zihni değil, huzuru ziyaret eder." Suçluların başına bela olan o zayıflatıcı düşünceler, bize huzur vermiyor. "Kitaptan ilk olarak Isiah, sonra da Ozzy Osbourne."

Kıkırdıyor. "Tanrım, sana sürtünüyor."

Kelimenin tam anlamıyla, her yerimde.

Kallum'un ceketinin sıcaklığına rağmen titriyorum ve Hernandez klimayı kapatıyor.

Terasta Kallum beni ilk kez batan güneşte gördüğünü söyledi, oysa yolumuz kesiştiğinde geceydi. Kallum ile her şey kelimelerdeki şiir, dildeki güzellik, zihni baştan çıkaran şaşırtıcı zeka.

Ve hepsi bu olabilirdi, baştan çıkarmak için söylenmiş keyfi bir ayet.

Elimi açık bırakıyorum. Güve lateks yatağın üzerinde yatıyor, kanadı ışıktan ezilmiş. Ya da çok sıkı tutmaya çalıştığım için ben yapmış olabilirim.

Bayan Lipton'ı yaptıklarından dolayı tamamen suçlayamam. Değer verdiğimiz insanlar söz konusu olduğunda, onların acı çektiğini gördüğümüzde, acı çekmemeleri için neredeyse her şeyi yaparız.

Çünkü bencilce, kendi canımızı bağışlamak istiyoruz.

Kallum'u kendi vahşi ve kendine zarar veren doğasından uzak tutmaya çalışmak, bir yıldızın süpernovaya dönüşmesini engellemeye çalışmak gibi. Onu koruyamayacağım korkusu felç ediyor.

Kallum'u o şiddet kafesine ben koydum. Ona kafasını koparmasını söyledim. Psikopatlığı bu seviyede bir şiddetle asla temas etmemeliydi.

Pencereyi indiriyorum ve elimi açarak güvenin uçup gitmesine izin veriyorum.

Eğer güve hayatta kalırsa, acı kaynağına geri dönmesini engelleyemem, tıpkı Kallum'a çekilmekten kendimi alıkoyamadığım gibi. Çekildiğimiz şey ılık.

Işık o kadar güzel ki göz kamaştırıcı.

Bazı kafesleri kendimiz için tasarlıyoruz.

CANAVARLARIN SİMYASI

KALLUM

T Hollow's Row'u çevreleyen bataklık perilidir.

Ama uzun otların arasında dolaşan hayaletler ya da hortlaklar ya da canavarlar değil. ürkütücü bataklık ağaçlarına

tutunuyor. Bu sulak alana acı

musallat olmuş.

Dikenleri kıvrırırken ve etten kılları kaldırırken çorak, bükülmüş dalların arasından nefes alan hayalet gibi bir ısırap fısıltısı. Bunaltıcı havayı dolduran ritmik davul sesiyle dans eden yas tutan bir hayalet. Ve bu toprakların kanayan yarasının üzerinde asılı duran kan kırmızısı ay.

Her vuruşta, suç mahallini boyamak amacıyla sanatsal bir kalp acısı çizgisi.

Bilim başlarken, ıslak alanda vızıldayan karanlık enerji görev gücü üyelerini sarıyor; tanımlanamayan şeyi analiz etmek ve soymak için sanatın ve melankolik güzelliğin yapısökümü.

Acı.

Hepimizi rahatsız ediyor.

Bir akademisyen olarak edebi eserleri nadiren , ancak simya arayışındaki birkaç seçkin romancının eserlerini tamamen göz ardı edersem Wellington kadar banal olurum. Örneğin William Godwin - felsefi katkısı büyük ölçüde siyasi bir teorisyen olarak olsa da - ölümsüzlük ve yaşamın uzatılması gibi Hermetik temaları araştırmıştır.

O halde Godwin'in ünlü Mary Shelley'nin babası olması pek de şaşırtıcı değildir. Baba ve kızın eserleri arasındaki metinlerarası bağlantılar bir kez ortaya çıkarıldığında inkar edilemez.

Ölümden kaçma arzusu.

Canavarlar ve onların

yaratıcıları.

Godwin'in gotik öyküsü *Aziz Leon*'da ana karakterimiz felsefe taşı ve simyacıların yaşam iksiri olan elixir *vitalis*'i elde etmeye karardır. Ancak bu imrenilen hediyeleri elde etmek için çıktığı yolculuk boyunca kendini zayıf ve yalnız bulur.

Hikayenin kıssadan hissesi simyanın kendisi kadar eski bir temadır: İnsanlık üzerinde üstünlük sağladığımızda, arzuladığımız her şeyi elde etmek yalnız bir uçuruma iniş olduğundan, ondan sürgün edilirdir.

Sonunda, ona umut veren, yaşama arzusu veren şey elinden alındığında, ölümsüzlüğü bir ölüm cezasına dönüşür.

Oh, lanet olası ironi.

Aşk cezalandırıcı değilse hiçbir şeydir.

Bataklık ağaçlarının siyah ve bükülmüş dallarının uğursuz bulutlara doğru tırmandığı spot ışıklarının tepesinde, kozmik enkaz sabahın erken saatlerinde gökyüzünde titreyiyor. Bu, Devyn'in en yeni gösterisi için mükemmel bir zemin oluşturan ürkütücü ve sevimli bir düzenlemedir.

Kendi sanat eseri, uçuruma doğru yalnız bir çılgılık.

Acısı tüm hiddetiyle ortaya çıkarken, gıpta ile baktığı taşın peşine düşmesi, yaratıcının mı yoksa şeytanın mı kendisi olduğu sorusunu gündeme getiriyor.

Lanet olsun. Halen bunu gördüğünde, onu Hollow's Row'dan ayrılmaya ikna etmek mümkün olmayacak.

Şeytan'ın saati, kötü işlerin yapıldığı saattir ve ben de buna tanıklık edebilirim, en karanlık, en alçakça eylemlerim gecenin karanlığında bana fısıldandı. Ölülerini uyandırmak için elinden geleni yapan telaşlı hareketliliğe bakarken, zihnim kendi yalnız uçurumuma dalıyor.

Kimse yalnız kalmak istemez.

Tanrısız saat bir şeytanı çağırıyor ve ben de bunu yerine getirmeyi planlıyorum.

Çenemi sıkarak parmağımın iç kısmını başparmağımın yüzüğünün üzerinde gezdiriyorum, burnum havadaki bataklık kokusuyla kırılıyor. Dr. Keller'ı sazlıkların arasında görüyorum ve bu belayı ortadan kaldırmanın ne kadar zor olacağını merak ediyorum. Dr. Keller

Kapım sabahın üçünden hemen önce vurulmaya başlandı, yeni bir suç mahallinin aciliyeti FBI'a çağrılan uzmanı talep ediyordu.

Sallanan sarı uyarı şeridinin arkasında durup bataklık suyu ve çürüme kokusunu içime çekerek onları hangi yöne yönlendireceğime karar veriyorum.

Belirli organ ve vücut parçalarının sergilendiği önceki ritüel sunumların aksine Devyn, cesedi sahneye koyarken daha yaratıcı bir yaklaşım benimsedi. Bir kadın cesedi taze geyik derisiyle süslenmiş, hayvanın kanı etini kaplamış. Simyasal semboller derisini işaretliyor. Kemik beyazı boynuzlar başının tepesinden çıkıntı yapıyor ve bir sarmaşık halkasıyla çevreleniyor.

Kesik, deforme olmuş kulaklar ve çökmüş göz çukurlarına dikilmiş siyah iplik, kurbanın Devyn'in üst düzey adamlarından biri olduğunu ortaya koyuyor.

Kadın yan yatmış, düşüyormuş gibi bir pozisyonda, ellerini havaya kaldırmış ve dokuma bir iple havada tutuyor. Tabii ki Devyn'in imzası. Kollar tül gibi bir iplik ağına dolanmış, sanki bir örümcek avını kadının aşağı yuvarlanırken son nefesini verdiği sırada yakalamış gibi.

Bir duygu yankısı bırakıyor. Parmağımı Halen'in göğsüme attığı mühür üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşun getirdiği acıyı hissetmek bir dürtü haline geldi. Şimdi Halen'in neden kolyesinin rahatlığını aradığını anlıyorum.

Dr. Keller etrafımda dolaşp bir böceğe vurarak iç gözlemimi yarıda keserken sazlar karanlıkta hışırdıyor. "İlaçlarını en son ne zaman aldın?" diye soruyor, avucunu pantolonuna silerken. "Çizelgemi güncellemem gerekiyor, sonra da dağıtım için program yapmalıyım."

Bakışlarımı Devyn'in ıstırabının infazına sabitliyorum. "İlaç almıyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir Profesör Locke?" Ses tonu kuşkuluydu. "Dosyanızda Briar'a kabul edildiğinizden beri iki miligram risperidon ve lityum aldığınız yazıyor."

Alaycı bir gülümseme ağzımın kenarını kaldırıyor. Halen bu anlamsız sorular ve prosedürlerle uğraşmadı. Bana ilaç dayatmanın beyhude olduğunu biliyordu.

Onlarla ilgilenmediğimi ve onlardan kurtulmanın bir yolunu bulacağımı hemen anladı.

Dr. Keller'a ikimizin de zamanını daha da boşa harcayacak hazır bir yanıt vermek yerine, odağımı ağaç çizgisine kaydırıyorum ve orada anlık çekim beni hücresel düzeyde yakalıyor. Onu her zaman hissedebiliyorum, atomları benimkilerle dans ediyor. İçime girmiş ve onu asla çıkaramayacağım.

Halen, yanında Ajan Hernandez'le birlikte yüksek sazlıklardan çıkıyor. Bu durum için kot pantolon giymiş ve utanmadan banyo yapıp yapmadığını ya da kalçalarını hâlâ kaplayıp kaplamadığımı merak ediyorum.

Halen ağ labirentinin ortasında cesedi görür görmez durur. Çantasını ıslak toprağa bırakır ve düşüncelerinde kaybolmuş bir halde o pozda donup kalır. Olay yeri teknisyenleri ve ajanlar etrafını sarar ama o, kaos rüzgârları arasında hareketsiz bir bataklık kamışıdır.

Avludaki Harbinger ekranını ilk gördüğünde de aynı şeyi yapmıştı. O zaman onu izledim, hiç gelmeyen tanıma kıvılcımını bekledim. Sonunda ona yaklaşımadan önce üç gün boyunca onu izledim, ondan bir saniye daha uzak kalmaya dayanamadığımda.

Görünüşe göre şimdi ona doğru ilerlerken lanet dersimi almakta ihmalkâr davranıyorum. Ona yakın olmak için duyduğum amansız ihtiyaç, her zaman kendimi korumamın önüne geçiyor.

Ben yaklaşırken bakışları olay yerinde sabit kalıyor. "Delilik, acı ve ölüme tercih edilir," diyor Halen, sesi sabah rüzgârı kadar yumuşak. Sonra meraklı bakışlarını bana çeviriyor. "Nietzsche gerçekten kendini tanrılaştırmayı başardı , yoksa delilik onun kaçıışı mıydı, daha önce bu yönde bir şey söylemişsiniz."

Hernandez'le bakışlarımızı paylaşıyoruz, çizdiğim yüz hatlarım mahremiyet ihtiyacımızı ifade ediyor. Alet çantasını taşıyarak çenesini aydınlatılmış suç mahalline doğru çeviriyor. "Gidip cesedi kimin bulduğunu öğreneceğim," diyor ve Ajan Rana'yı aramak üzere uzaklaşıyor.

Ona yaklaşarak, "Hayır, muhtemelen bunu sen söyledin" diyorum. Halen'in herkesten saklamaya çalıştığı dehasını inkâr etmek gibi kötü bir huyu var.

"Ben bir felsefe öğrencisiyim, bu da düşünüp sorguladığım, ancak kesin yargılar sunmadığım anlamına geliyor."

Alnına dokunuyor. "Varoluşsal... herhangi bir şey için çok erken, Kallum."

İçinde güçlü bir kargaşa ve endişe karışımı dönüyor ve şüphelerim alevleniyor. Lipton'ların evinden ayrıldığından beri bir şeyler değişti.

Sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada biriken akmamış gözyaşlarının cam gibi parıltısını görüyorum. Belirsiz bir ritmin ardından, "Sadece birkaç saat içinde ayrılmayı planlıyordum..." diyor.

Söylemeden bıraktığı şey omurgamı endişeye boğuyor. "Buna kadar," diyorum ve hayvan derisi ve kemikle süslenmiş cesede doğru başımı sallıyorum.

Sertçe yutkunuyor. Sonra tekrar tüyler ürpertici sergiye bakıyor. "Bu onun yükseliş ritüelinin bir parçası değil," diyor, acı veren konudan açıkça kaçınarak. "Bu onun hayalinin bir parçası bile değil. Bu onun acısı."

"Değerlendirmenize katılıyorum."

Bakışları bana yöneldi. "Bana patronluk taslama."

Dudaklarımı yalıyorum, açık havada öfkesinin tadına bakıyorum. Bu kışkırtıcı ve tırnaklarını tenimde gezdirmesini hissetmek için duyduğum ahlaksız arzu etimin altında kaynıyor.

"Öfkелisin çünkü Devyn'in dönüştüğünü düşünüyorsun," diyerek ona sesleniyor ve onu daha da kışkırtıyorum. O zamandan bu zamana her ne olduysa, mecazi bir kum torbasına ihtiyacı var. Onun vuruşlarını kaldırabilirim. "Bu da ona yardım etme şansının azaldığı anlamına geliyor."

İnce bir kaşını kaldırıyor. "Sen de bana psikanaliz yapma, Kallum." "Ona asla yardım edemezdin," diyorum açık açık.

Başını sallar, bakışları kesiktir. "Tanrım, bu ne narsisizm. Bu tam da senin istediğin şey."

Karanlık bir gülümsemeyle bileğini kavıyorum ve onu cılız ağaçların çekiyorum. "Evet, bunu konuşmuştuk. Ben bencil, açgözlü, açgözlü biriyim

şeytan senin üzerinde."

Tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor. "Bırak beni."

"Olmaz, çünkü sana söz verdim," diyorum ona, sesim sert. "Bu, içine düştüğün karanlık yere gideceğim ve seni oradan çıkaracağım anlamına geliyor. Beni zorlarsan lanet omzumun üzerinden."

Karşı koymayı bırakıyor ve ben de isteksizce kolunu bırakıyorum. "Ve sen de bundan hastalıklı bir zevk alıyorsun," diye suçluyor.

Dudaklarımdan eğlenen bir ses mırıldanıyor ve ona doğru ilerliyorum, onu ağaçlardan birine yaslarken avuç içimi boynunun eğimi boyunca kaydırıyorum. İkimiz de yanıcı elementlerden oluştuğumuz için onun tutkusu kadar öfkesini de arzuluyorum. Bana saldırabilir ve ben her sert kelimeyi yutarım, doğrudan onun boğucu, zehirli dudaklarından içerim.

Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum, nefesini kendi nefesim olarak kabul ediyorum. "Kokum her yerinde. Her *yerindeyim*, benim vahşi küçük ilham perim." Elime yapışıyor, zayıf bir mücadeleyle kendini kurtarmaya çalışıyor. "Kahretsin, şu anda bana zarar vermek istiyorsun... sana zarar vermemi istiyorsun..." Dudaklarımda onun tadını yalıyorum. "Acının tadını o kadar tatlı hale getireceğim ki, Halen, sana böyle iğrenç bir zevk vermeyi asla bırakmamam için bana yalvaracaksın."

İsyan eden nabızı avucuma meydan okurcasına vuruyor ama ela gözlerindeki köz, ikimizi de yakıp kül etmek isteyen o ateşi ortaya çıkarıyor. Aletimi uyandırmak için kırık bir inilti kaçıyor, ama onu geri ısıtıyor.

"Çok yazık," diyorum, hayal kırıklığımla çenemi sıkarak. "Hıncını benden çıkarman umurumda değil. Ama eğer yaparsan, pençelerini kullan."

Ağzı sertleşiyor. "Aramızdaki ilişki böyle olacak," diyor öfkeli ve sorgulayıcı bir ses tonuyla. "Kavga, sikiş... birbirimizi incitmek."

"Tatlım, aynı anda hem beni becerebilir hem de benimle dövüşebilirsin. Neye ihtiyacın varsa." Başparmağımı boynundaki titreyen nabzın üzerinde gezdiriyor, her bir duyguyu içime çekiyorum. "Gerekirse bizim için seninle dövüşürüm bile. Hatta bizim *için* savaştacak kişi ben olurum. Ama bana yalan söyleyemezsin, savaşmaya ihtiyacın var. Aksi takdirde acı bu kadar iyi hissettirmezdi."

"Sen bir sapıksın," diye tersliyor. "Sana karşı bir şeyler hissettiğim için beni cezalandırmaktan zevk alan lanet bir cinsel sadist. Seni tanıyorum, Kallum. Öfke uyarımı benzersiz bir şey değildir. Ne kadar çekici ve zeki olursan ol, yine de psikoseksüel ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan ders kitabı sapkınlarından birisin."

Parmaklarımı boğazında sıkıyor, teninin pembeleşmesini, gözlerinin parlamasını, vücudunda titreşen kıskırtıcı titreşimi seviyorum.

"*Hmm*. Beni psikanaliz etmek küçük profilmimi çok azdırıyor," diyorum ve onu bırakmadan önce alt dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum. "Ama kendini küçümseme Halen, senin de yaşadığın yer orası."

Daralmış gözleri beni derimi yüzmekle tehdit ediyor, ama vücudunun refleksif titremesi gömülü ihtiyacı ortaya çıkarıyor.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyor, titremesini kontrol etmek için sesini alçaltarak. Davadaki ilk gecemizde bana bunu sormuştu ve ben ona herhangi bir cevap vermeyi reddetmişim. "Hadi ama, Kallum. Kendini tatmin etmek için tüm korkularımı araştırdın. Bu kötü şöhretli çocuğu neyin korkuttuğunu bilmek istiyorum."

Bekleyen yağmurun topraksı kokusu onun çekici kokusuyla karışarak kontrolümü sınıyor.

"On iki saat içinde Graystone Enstitüsü'ne giden bir uçağa bineceğim," diyorum, hararetli sözlerimi aramızdaki yüklü havaya bırakarak. "Bu davadan ayrılmak için ihtiyacın olan cevapları bulmak için sahip olduğun zaman bu."

Parmaklarını boynunda gezdiriyor, kaşlarının arasındaki narin boşluk kırışıyor. "Crosby seni transfer ettirdi." Israrcı bakışları benimkilere değişiyor, gerçeği öğrenmek istiyor.

Bir onay, hapsedilmemden dolayı içinde boğulduğu suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletecektir, ancak analizinde haksız değil; onun kıvranışını görmekten gerçekten keyif alıyorum.

Ay ışığıyla aydınlanmış sazlıkların üzerine bir gölge düşerken ayak seslerinin gıcirtısı toplanan gerilimi bozar.

"Dr. Keller, kusursuz bir zamanlamanız var," diyorum kadın görüş alanıma girerken. Stoll'un hiç olmadığı kadar baş belası.

Keller benimle Halen arasında bir bakış attı. "Ajan Rana sizi ve Bayan St. James'i soruyor."

Halen'den biraz daha uzaklaşıyorum. Gölgelelerin arasından çıkarken "Doktor," diye düzeltiyorum onu. "Dr. St. James." Halen'e, "On iki saat." diyorum.

Olay yerine doğru ilerlerken ve uyarı şeridinin altından geçip Ajan Rana ve Hernandez'le çemberin içinde buluşurken tedirginlik sinirlerimi geriyor. "Peki cesedi kim buldu?" Doğrudan sorumla Rana'yı şaşırtarak talep ediyorum.

"Memur Michaels." Rana yerel üniformalılardan birine başıyla selam veriyor. "Kurbanın kimliği Bethany Elsen olarak belirlendi."

Halen sahnenin kenarında belirlediğinde, Hernandez elindeki teçhizatı bantın üzerinden uzatır. "Kurbanı madenden tanıyorum. Thyrsus'un sahibiydi."

Rana, rahibenin Dionysos ayınındeki rolünü anlamış görünüyor ve daha fazla ayrıntıya gerek duymuyor. Alister'dan tam bir tezat. "ME'nin tahmini ölüm süresi iki ila altı saat arasında, ancak net bir ölüm nedeni yok. Elsen bir saat önce bulundu. Ölüm tarlalarının her santimetresinde devriye gezemeyiz ve mayın tünellerini her zaman arayamayız." Sesi kızgınlık sınırında. "Ama ben daha çok bu alanın neden bu kadar gizemli ve diğerlerinden farklı olduğuyla ilgileniyorum."

"Şifreli olduğundan emin değilim," diyor Halen, çantasının fermuarını açarken ağdaki dokuma desenlerini işaret ederek, ellerinde süregelen titremeyi gizlemek için aceleyle hareket ediyor. "İplik işi de benzer, yine de ezoterik bir bağlantı içeriyor. Sanat ritüelistik olsa da, bu kendi başına bir ayin ya da ritüel değil."

"Belli ki Childs burada epey zaman geçirmiş." Rana ellerini beline koyuyor. "Eğer hedefiyle bir bağlantısı yoksa, neden açığa çıkma riskini alsın?"

"Bunun için sadece Childs'a bakıyorsun," diye belirtiyor Halen, boynundaki kamerayı indirerek. "Haberci katil kurbanlarına saçma sapan bilmeceleer bırakmayı seviyor."

Elimi ağzıma götürüyorum. İstese de Halen Devyn'i her suçtan aklayamaz, özellikle de mantığında bir kusur varken.

Eğer Harbinger cinayetlerinin kapanmasını istiyorsa, katili Hollow's Row'da diriltemez.

Seçenekler seçenekler.

Ajan Rana başını öne eğiyor. "Haberci'nin gerçekten burada olması ne kadar olası? Childs'ın sizinle olan bir bağlantıyı, geçmiş vakalarınızdan birini kendi amacı için kullanmış olması daha akla yatkın. Occam'ın Usturası, St. James."

Halen'in profilini inceliyorum ve açık duruşunu fark ediyorum. Kendi gündemine rağmen Rana'nın mantıklı bakış açısını takdir ediyor.

"Ajan Alister bana Harbinger'ı profilime dahil etmemi söyledi, çünkü bu sizin teorinizdi Ajan Rana."

"Belli ki artık yetkili o değil." Rana kollarını kavuşturur.

Halen bir kaşını kaldırır. "Evet, hanımefendi." Devyn'in tasarımının detaylarını yakınlaştırmak ve incelemek için kamera lensini kullanarak serginin etrafında dolaşıyor. Halen sahneyi fotoğraflarken hızlı deklanşör sesi yoğun havayı dolduruyor.

"Dokuma törensel, eylemin kendisi ise kutsal," diyor bataklık ağaçları arasında asılı duran kadının etrafında dolaşırken. "Diğer sahneler ritüel sunular olarak hazırlanmışken, bu daha karmaşık. Bence fail bu özel beceri setini Athena'ya atfediyor, onu ilahi kılıyor." Kamerayı indiriyor, bakışlarını yukarıya, ince boynuz dişlerine dikeyyor. "Bu kurbanı onurlandırmak için zaman ayırmış ve özen göstermiş."

Halen'in isim yerine genel bir ifade kullanması, profilini çıkardığı kadınla arasına mesafe koymaya çalıştığını gösteriyor, ancak ıstırabını, Devyn'e hâlâ hissettiği bağı gizleyemiyor.

Rana'nın şaşkın ifadesi karşısında Halen, "Tanrıça Athena. O bir dokumacıydı."

Rana'nın sert dış görünüşü Halen'i incelerken bir parça yumuşuyor. "Mitoloji derslerimi hatırlıyorum," diyor. "Bu Childs'ın yöntemde neden sapma yaptığını açıklamıyor. Neden bu kurbanı kurban etmek için parçalamak yerine sergiledi?"

Halen bir çift lateks eldiven giyiyor ve kanla çizilmiş sembolleri incelemek için eğiliyor, üçgen içindeki daireye, yani felsefe taşına odaklanıyor. "Çünkü bu kadına değer veriyordu. Çünkü onu Dionysos'a sunmayı kendine yediremiyordu. Onlar arkadaşı." Duyguları sesini çatlatıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sanırım adli tabip otopsi yaptığında kurbanın doğal sebeplerden öldüğü sonucuna varacak." Halen eldivenlerini çıkarıyor, keskin ses incelemesini sonlandırıyor.

Rana elini kaldırdı. "Bu büyük bir sıçrama, Dr. St. James. Bir teori paylaşmak ister misiniz?"

Halen huzursuz duygularını kovalayan Halen, duruşunu pekiştiriyor. "Sapmaya bakılırsa, bu diğer ritüel sahnelerine uymuyor. Fail de dönüşüyor olabilir."

Ajan Rana'nın Halen'i inceleme şekli göğsümde endişeye yol açıyor ve daha da yaklaşıyorum. "Failiniz yüksek rütbeli adamlarının, kurbanlarının çoğunu kaybetti," diyerek baş ajanın dikkatini başka yöne çekiyorum. "Sembolik olarak, bu serginin ona Tanrı'dan daha fazla lütuf kazandıracağına inanıyor olabilir."

"Bir kez bile kararsız bir kelime ettiğinizi duymadım, Profesör Locke." Rana dikkatini Halen'e vermeden önce beni şüpheli bir bakışla süzüyor. "*Suçlu* Devyn Childs. Bir FBI ajanını öldürdü ve başını kesti. Evet, açıkça görülüyor ki, dönüşüyor. Onun daha fazla dönüşmesini engellemek istiyorum."

Suçlama karşısında bana bakmaktan bilerek kaçınan Halen'in omuzlarındaki gerginliği izliyorum. Ben onun istediğini yapıp cinayetin şüphelisi olarak simyacıyı işaret ederken, Rana hâlâ gözünü Devyn'e dikmiş durumda. Saygı duyulsun ya da duyulmasın, Alister FBI'dandı. Onlardan biriydi.

Rana bakışlarını beklentiyle bana çeviriyor. "Öyleyse profesör, sizden *belki* kelimesinin geniş kelime dağarcığınıza girmediği daha kesin bilgiler istiyorum, yoksa Dr. Markus'u çağıracağım ve değerlendirmeniz bunu yansıtacak."

Boynumun arkasını ovuyorum, nemden bıktım. Bu şehirden bıktım. Sahne almaktan bıktım. "Bu *Bacchae*'nin bir kopyası," diyorum kararlılıkla. "Teb'de geçen bir antik Yunan trajedisi. Burada tasvir sahne ikonik, süslü

vazo ve duvar resimlerinden hatırlıyorum. Oyunu mitoloji derslerinizden de hatırlıyor musunuz?"

Ajan hiç . "Hafızamı tazeleyin."

Gülümsemem kesildi. "Çıldırılmış olanlardan, ilahi delilikle güçlenen *maenadlardan* korkan erkekler, kadınları bir dağın yamacına kadar kovaladılar. Bu barbarcaydı, takip ritüeli olarak damgalandı. Bu kadınlardan duydukları korku o kadar büyüktü ki, onları dağın uçurumlarına kadar kovaladılar."

Bakışlarım Halen'e kayıyor, ifadesindeki hüznü, içinde her zaman hissettiğim kayıp acısını kaydediyorum. İçindeki o acıyı tatma arzusu içimde şiddetli bir ihtiyaçla çarpıyor ve bu sahneden kurtulabilmesi için ajana kapanış ifademi veriyorum.

"Genel olarak Dr. St. James'e katılıyorum," diyorum ve ona dokunma arzumu dizginlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Burası bir tapınak. Childs takipçilerini cinsiyet farkı gözetmeksizin deli kadınlar olarak görüyor. Grup düşüncesi zihniyetleri o kadar güçlü ve sadık ki, rahibelerine olan bağlılıkları onlara hatıra bir ölüm kazandırıyor." Çenemi sergiye doğru eğiyorum.

"Childs Nietzsche felsefesinden sapmadı," diye devam ediyorum. "Nietzsche hayatın ne kadar acımasız ve adaletsiz olduğunu, acılarımızın ne kadar mantıksız olabileceğini ifade etmek için Yunan trajedilerini kullandı." Ama bunu söylerken Halen'in gözlerinin içine bakıyorum, sözlerim sadece onun için. "Childs'ın burada açıkça tekrarladığı gibi."

Halen bakışlarımı kırmıyor, aramızdan belli bir anlayış geçiyor. "Nietzsche de acılarımızı anlamlandırmak için 'var olan her şeyin tek parça olduğunu ve bireyselleşmenin tüm kötülüklerin kaynağı olduğunu kabul etmemiz' gerektiğini düşünüyordu."

Tragedyanın Doğuşu'ndan yaptığı doğrudan alıntı karşısında ağzımı hafif, umutlu bir gülümseme kaplıyor.

"Başka bir deyişle, Dionysos sağlıyor, tek başımıza acı çekmemize gerek kalmıyor." Halen sergiye bakıyor. "Devyn'in tapınağı onun acısını ifade ediyor, ama bu şekilde aynı zamanda onu uzlaştırıyor, kendini tanrı aracılığıyla bu kadınla bir yaparak kaybını hafifletiyor."

Suç mahalli bir anda yok oluyor. Halen'in sakarin melankolisi havaya karışıyor ve göğüs kafesime kadar ulaşip atan kasları boğuyor.

sadece onun için. Bütün bu tarlayı ateşe verip etrafımız kül olurken onunla sevişmek istiyorum.

Rana bir kaşını kaldırıyor. "Siz ikiniz birlikte çok iyi çalışıyorsunuz," diyor, iması o kadar da ince değil. Kayıtsız değil ama en azından patavatsız da değil, bana hitap etmeden önce anın daralması için yeterli zamanı veriyor. "Kapsamlı analiziniz için teşekkür ederim Profesör Locke. Gün bitmeden *Bacchae* hakkında ayrıntılı bir rapor bekliyorum."

Bu kasabayı ateşe vermek ve gün bitmeden tüm bu maskaralıktan kurtulmak için bir neden daha. Ben ev ödevi yapmam.

Sonunda Halen'den ayrılıyorum ve Ajan Rana'ya uyumlu bir baş selamı veriyorum, tüm dikkatini Hernandez'e ve başka bir görev gücü üyesine çevirdiğinde memnun oluyorum.

Sahnenin hareketliliği, bizi saran ani durgunluğa, çok uzaklardaki cırcır böceklerinin cıvıltısına, rahatsız geyiklerin hışırtısına, kameraların ve çalan cihazların vızıltısına karışıyor.

Artık hiçbir şey kutsal gelmiyor.

Çantasının fermuarını son kez çeken Halen eşyalarını toplar. "Sunacak başka bir şeyim olmadığı için otele geri dönüyorum." İfadesini Rana'ya yönlendirir.

Ölçülü bir ritimden sonra Rana onu mazur görür. "Yeni bir gelişme olursa diye telefonunu açık tut."

Halen başıyla onayladıktan sonra olay yeri bandını geçerek Hernandez'e doğru döner. "Eşyalarımı daha sonra otele geri getirebilir misin? Hepsini kiralık arabama taşımak istemiyorum ve biraz uyumam gerekiyor."

Uyumlu bir şekilde başını salladıktan sonra sahneden çıkar.

Bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyorum. "Onunla daha önce ne olduğunu bana anlatacak mısın?" Ses tonumdaki talep, bunu gerçek bir rica olmaktan çıkarıyor.

Hernandez görüş alanıma giriyor, yüz hatları sert. "Belki de seni çözmeye çalışıyordur."

Ağzımı eğen gülümsemeye rağmen, ima derimin altına işliyor. Halen'in telefonunda Briar Enstitüsü'nün görüntüsü beliriyor ve ben onu bastırıyorum.

"Biliyorsun, Gael. Buralarda delillerle birlikte hürelere kapatılmak oldukça kolay."

Burun delikleri parlıyor. "Bu bir itiraf mı?"

"Gerçekten akıllı bir federal bunu bir uyarı olarak kabul ederdi."

Yüzümü ona dönerek uzanıyorum ve Halen'in eşyalarını elinden alıyorum. Ben geri çekilirken başka bir şey söylemiyor, sazlıkların arasında tehdit sürerken bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

Dr. Keller, rahatsız edici bir sivrisinek gibi tam da sırası gelmişken etrafımda beliriverdi. "Profesör, olay yerinden ayrılmanıza izin verilmiyor."

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor ve bu Halen'in dikkatini çekmeye yetiyor. Kendi uyarısını iletmek için sert bir bakışla arkasına bakıyor.

Masum bir şekilde elimi kaldırdım. "Sadece eşyaları taşımaya yardım ediyorum."

Halen sazlıkların arasından kadına doğru ilerlemeden önce gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Dr. Keller, hastanızla bir dakika yalnız kalmam gerekiyor."

"Görünüşe göre ikiniz de yalnız çok fazla zaman geçiriyorsunuz," diyor alaycı bir tavırla.

Halen başını eğiyor, güzel gülümsemesinde tehlikeli bir bükölme var. "Bu profesyonel bir değerlendirme mi?"

Ses tonundaki tehdit kanımı kaynatıyor, o vahşi öfkeye dokunmaya çok yakın.

Dr. Keller nemden kabarmış saçlarını omzundan savuruyor. "Sadece zekice bir gözlem."

Aralarındaki soğukluk Halen'in "Bu davada bir bebek bakıcısından daha fazlası olarak hizmetlerinize ihtiyaç duyulana kadar, sınırlı gözlemlerinize rağmen bu görev gücünün her üyesinden gelen tüm taleplere saygı göstereceksiniz" demesine kadar uzar.

Lanet olsun. Halen'in yırtıcı bir hayvan gibi bölgesini işaretlemesini izlerken kanım eridi.

Keller sonunda vazgeçip biraz uzaklaştığında, Halen bana bilmiş bilmiş bakıyor. "Ona bir şey yapma," dedi.

"Dr. Keller'ın endişelenmesi gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Lanet olsun, bebeğim. Bu pençeler çok keskin." Uzanıp utanmadan kendimi düzeltiyorum. Onun kayıtsız ifadesi karşısında, "Doktoru altına işletmeye hiç niyetim yok," diyorum. Yine de Stoll'un bunu yaptığını hatırlamak yüzüme çarpık bir gülümseme getiriyor. "Ayrıca, artık burada değilsem zaten yapamam."

"Orada yalan söyledin," diyor Halen, sesinde ağır bir suçlama var.

"Senin söylediğinden daha fazla değil," diye meydan okuyorum.

Koyu renk saçları ensesindeki banttan kurtuluyor. "Sadece Devyn'in görünmesini sağlamaya çalışıyordum-" diye itiraf etmeden önce bakışlarımı bir süre daha tutuyor.

"Merhametli," diyorum. "Pişman. Sanki bir emniyet mensubunu soğukkanlılıkla öldürmekten acizmiş gibi."

Gözündeki beyaz lekeyi sildi. "Ve sen beni korumak için yalan söylüyordun."

"Her zaman."

Yüklü bir akım havayı titreştiriyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum.

"Devyn'in aklanmasını istiyorsan, birinin üstlenmesi gerek." Çantasının kayışını daha yükseğe tuttururken omuzlarımı yuvarlıyorum.

"Her zaman bir günah keçisi olmak zorunda," diyerek sözlerime karşılık veriyor.

Her zaman.

"Rana haklı, Haberci'nin burada olmak için mantıklı bir nedeni yok. Simyacı şüpheli en iyi hedef. Profilinizle Rana'yı ona doğru itin, ben de raporumda bunu destekleyeyim." Kelimeyi alaycı bir ifadeyle ısrarak söyledim,

Halen'in büyüleyici gülümsemesini ortaya çıkarıyor. Ancak bu gülümseme birdenbire hüzne dönüşür.

Düşüncelerim odaklandı, dilimi ağzımın köşesine yerleştirdim ve ona doğru bir adım daha yaklaştım. "Lipton'ın bodrumunda karanlık sanatlarla vakit geçiren kişi, muhtemelen gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar göstermeye çalışmıyordur, Halen. Suçluluk duymana bile gerek yok-"

"değil." Başını hafifçe sallıyor. "Zaten hepsi anlamsız." "Bana ne olduğunu anlat," diye ısrar ediyorum.

Kamera çantasını bırakıp kollarını kavuşturuyor ve başparmağını yarasını dikiğim ön koluna dalgın dalgın sürüyor. "Devyn hasta," diyor.

Çenemi kaldırıp daha fazlasını sunmasını beklerken çantasına doğru eğilip ciltli bir kitap çıkarmasını izliyorum.

Elinde bir tıp dergisiyle ayağa kalkıyor. "Bunu o gün konak kütüphanesindeki raflarda görmüştüm," diyor bana kapağını göstererek. "O anda bununla herhangi bir bağlantı kuramadım. Sadece diğer tüm ezoterik kitapların arasında yersiz olduğunu hissettim."

"Kanıtları ortadan kaldırma konusunda gerçekten rahat davranıyorsun," diyorum.

Nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Bu yaptığım en az sorgulanabilir şey."

Ön kapaktaki büyük baskıda göze çarpan iki kelime var: Huntington Hastalığı.

Ve aniden, Halen'in sulu bakışlarına bakarken, onun içinde çalkalandığını hissettiğim umutsuz girdabı anlıyorum.

Devyn'i kurtaramaz.

Ve bunu artık kesin olarak biliyor.

"Devyn hasta," diyor tekrar, sesi titreyerek. "Ölüyor." Omuzlarını omuz silkerek kaldırıyor umutsuz bir kahkaha atıyor.

"Burada ona yardım etmek için yaptığım hiçbir şeyin artık pek bir önemi yok. Kaybedilmiş bir dava. Yapabileceğim tek şey onun deliliğinin içine kaçmasına izin vermek."

Daha önce yaptığı açıklama şimdi daha anlamlı geliyor. "Delilik, acı ve ölüme tercih edilir."

"Onun kaçıışı." Sertçe burnunu çekiyor, başını daha yukarı kaldırıyor. "Yani... onlara yalan söyle. Bana yalan söyle, Kallum. Fark etmez. Dava kapandı. Bitti."

Sinir bozucu bir şekilde onu nasıl teselli edeceğimi bilemiyorum.

"Bu haber kötü kalbini sevindirmemiş gibi davranma," diyor, zehri yeniden ortaya çıkıyor. "Artık onun hayatını tehdit etmen için hiçbir sebep yok. O artık benim için bir tehdit değil."

"Sana acı veren şey bana da acı veriyor." Onu karanlık bataklığa doğru götürmek istiyorum, orada ona dokunabilir ve dikkatini bu acıdan uzaklaştırabilirim.

Bana söylemekten, kelimeleri yüksek sesle söylemekten neden çekindiğini anlıyorum, böylece hissettiği rahatlamadan kaynaklanan suçluluk duygusuyla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Halen'in zihnindeki karanlık uçurumda, rahatlamış durumda. Seçim yapmak zorunda değil. Kimi koruyacağına karar vermek zorunda değil.

O çok lezzetli bir duygu karmaşası.

"Peki neden olay yerine geldin?" Ona sordum. "Madem anlamsızdı."

Omuz silkiyor, bakışları karanlıkta benimkilerle birleşiyor. "Seninle olmak için."

Vücudumdaki her hücre onunkine bağlanmak için çabılıyor ama hepsinin gözlerinin üzerimizde olduğunu, bizi izlediklerini, yargıladıklarını hissedebiliyorum. Hernandez, şüpheleriyle. Dr. Keller, sinir bozucu, saçma zorunluluğuyla. Ve Ajan Rana, Halen'in bir şeyler sakladığını biliyor.

"Çılgındaki hiçbir kar tanesi kendini sorumlu hissetmez." Ona elimden gelen teselliği sunarken ağzım orantısız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Voltaire."

Bakışlarını dışarıya çevirerek kollarını beline daha sıkı sarıyor. "Voltaire bir adamın derisini yüzmedi," diye karşı çıkıyor. "Ya da yüzünü bir bijon anahtarıyla ezmedi."

"Bildiğimiz kadarıyla."

Kahkahası yuvarlanıyor ve kırık bir sesle bastırmadan önce birkaç kısa, mutlu saniye boyunca pişmanlık duymuyor. "Sanırım birkaç kar tanesinden daha fazlasından biz sorumluyuz." Gece gökyüzüne bakıyor. "Onun bir katil olduğunu düşünmüyorum, Kallum," diyor usulca, duyguları boşalmış bir halde. "Sadece gitmeden önce bunu kanıtlamak istedim."

"Bu çok riskli." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Her risk bir yıkım tehdidi oluşturur."

Öfkesi alev alev yanıyor. "Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?"

"Seni riske atmayacağım. Ne kadar uğraşırsan uğraş, seni kendi yıkımınla kaybetmeyeceğim, Halen St. James."

Bunun olmasını bir kez engelledim ve tekrar olmaması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Sigilleri yüklemem, kan dökmem, düşüncelerini kovmam gerekse bile - bizi tekrar unutulması riskini alsam bile. Siktir et, bu riski göze alıyorum.

"Bir kez olsun, Kallum, lütfen... Bana ne söylemeye çalıştığını söyle."

Aramızdaki mesafeyi yiyorum, onun üzerinde yükselirken başını geriye doğru eğmeye zorluyorum. "Devyn'le kendi isteğinle gittin. Ben kilit altındayken, seni koruyamazken. Onunla gittin ve hayatını tehlikeye attın."

". Üzgünsün-"

"Hayır, üzgün değilim. Çok öfkeliyim." İtirafımdan dolayı midemde beni içten içe kemirmeye çalışan bir çukur var. "Onu bir kez kurtarmaya çalıştın ve neredeyse ölüyordun. Şimdi buradasın, cevapların var ve umudun yok ve hâlâ deniyorsun, sanki ölmek istiyormuşsun gibi."

Gerçek, yıkıcı bir orman yangını gibi içimizi yakar. Çıra tutuştuğunda kükreyen alevleri söndürmek mümkün değildir.

İnkâr etmeyecek, çünkü edemez.

Göğsümün ortasındaki ağrı, korkunun jilet gibi keskin pençeleriyle boğazımı sıkarak beni boğana kadar şiddetleniyor.

"Bana neden korktuğumu sordun," diyorum, bakışlarım onunkileri tutarken. Yüz ifademi okuduğunda, savunmamı indiriyorum ve neyden korktuğumun acımasız gerçeğini görmesine izin veriyorum.

onun ölümünün bana ne yapacağını. "Eğer beni yok etmek istiyorsan, bir sonraki nefesini alma."

Sert bir yutkunuş ince boğazında düğümleniyor. "Kallum, geri döndüm," diyor, gözleri gözlerimi arıyor, orada tutulan bir söz. "Senin için geri döndüm."

Göğsümden derin bir inilti yükseliyor. "Siktir et onları. Nasıl olsa istifamı vereceğim."

Benim için geri geldi.

Kaçmak yerine buraya benimle birlikte olmaya geldi; dövüşmeye, sevişmeye ve can yakmaya; karanlık küçük ilham perimin ihtiyacı olan ve başka kimseden alamadığı şeyi almaya.

Teçhizatı bırakıp Halen'in kavradığımda tüm vücudum tutuşuyor. Onu kendime çekiyorum, vücudunu kendime doğru bastırırken ağzım onunkine iniyor.

Eli göğsümde geziniyor, parmakları gömleğimdeki hilal işaretini buluyor ve *benim diye* haykıran o tatlı acıyı veriyor.

Simyanın taşları ve iksirleri, sonsuz yaşam için sonsuz arayış. Ama ikiz alevinizin ateşi olmadan geçirilen sonsuzluk nedir ki?

Kaybetme korkusu çok acımasız bir sürtüktür. Ama umut... Umut zalim ve sadist bir canavardır, kendi çaresiz tasarımlarımızdan biridir. Yine de en canavar olanlarımız bile onun zayıf zerresine tutunur.

ICEBERG

HALEN

I Psikoloji derslerimden birinde bize bir buzdağının iki boyutlu görüntüsünü ruhla karşılaştırmalı olarak gösteren yapısal bir model sunulmuştu. Bu Freud'un buzdağı teorisiydi ve esasen zihni üç katmana ayırmıştır.

Buzdağının ucu bilincimizin var olduğu yerdir. Buz gibi suyun hemen altındaki katman ise önbilinçtir. Buzdağının altında kalan kısım ise bilinçdışıdır. Psişenin psikolojik güçleri suyun altındaki bu geniş bölgede, karanlık ve sonsuz boşlukta bulunur.

Bilinçdışı ne kadar derinse, uçurum da o kadar karanlıktır.

O buzdağına bakardım, tedirgin olurum, görüntü beni sarsan ve bir tür Thalassophobia'ya maruz bırakan bir korku ve boşluk hissi uyandırır. Muhtemelen Freud'un modelini hiçbir zaman referans olarak kullanmamamın nedeni de budur. Bu ve onun yaklaşımları o zamandan beri geniş ölçüde reddedildi.

Ve bunu şimdi, Gönder tuşuna basıp Ajan Rana'ya son halini verdiğim profili gönderirken, Devyn'in tapınağının uyandırdığı ve artık inkâr edemeyeceğim bağlantılar nedeniyle düşünüyorum.

Her şey birbirine bağlı.

Kallum bunu davadaki ilk günümüzde ölüm tarlalarında söyledi.

Freud'un id'i açıklamak için Nietzsche'nin Dualite Dikotomisi'ne başvurması çok gizemli olmasa da - psikoloji çabalarına katkıda bulunmak için sık sık felsefeyi ve Yunan mitosunu kullanırdı - bu aydınlatıcı olabilir.

Nietzsche'nin Dionysos'un her şeyin kaynaklandığı ham enerjiyi temsil ettiğini belirtmesi gibi. Eskiler bu durumu boşluk olarak adlandırırdı. Kallum bunu *prima materia*, yani evrenin kaosu olarak adlandırmıştır.

Freud'a göre bu ham enerji, terörden coşkuya kadar en uç duygularımızı somutlaştırıyordu. En saf haliyle Dionysosçu güçlüdür ama onu kontrol etmenin ve odaklamanın bir yolu olmadığında aynı derecede yıkıcıdır. Bizi arzularımızın kölesi haline getirecek bir karşı dengeden yoksun bırakıldığında id'den farklı değildir.

Egoyu id ile karşılaştırırken, Apollonca gerekli bir karşıtlıktır. Dionysosçu olanı birleştirmek için bir yol yaratır. Dionysos varoluşsal gerçekliği temsil ederken, Apollon bize bu yoğun, tutkulu gerçekliği tüketmeden yaşamamız için araçlar sunar.

Aksi takdirde, Dionysos'un coşkulu sancıları içindeyken çağrıştıracı güzelliği ve çekici yaratıcı dehası ne olursa olsun, hala temel arzularımızın kendi kendini yok eden güçlerine mahkum olduğumuz için aslında özgür değiliz.

Kaosun içinde, kozmosun ateşli dansı gibi bir güzellik olsa da, asi şiddetinde acı ve trajedi de vardır.

Freud, bizi şiddete yönelten şeyin aşırılık, yani id olduğunu belirtmiştir.

Paralellikleri görmek için felsefe uzmanı olmaya ya da psikoloji doktorası yapmaya gerek yok.

Bu iki güç, hayatta kalmak ve uyum içinde var olmak için birlikte çalışmalıdır. Mantıksal eğilimim ne kadar tartışmak isterse istesin, tüm şüpheler ortadan kalktığında, sonuç kaotik, karanlık ve acı verici olsa bile yaşamaya değer bir hayattır.

Kallum benim aşırılıklarımı tüketiyor ve ben de onun aşırı doğasını dengeliyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp otel odasındaki yatağımın ayak ucuna, bavulumun büyük kısmının toplandığı yere geçiyorum. Gözyaşı şeklindeki pırlantayı içine bırakıyorum, beyaz altın zinciri kolyenin etrafına geçirirken taşın serinliğini hissediyorum.

Uzak bir yanımda geçmiş yaşamımın bu simgesini saklamak istiyor ama şimdi daha güçlü bir yanımda onu ve bağlı olduğu acıyı serbest bırakmak istiyor. Bir çapayı gemiden uzağa fırlatır gibi, kolyeyi komodinin üzerine koyuyorum, her seferinde bir parmağımı serbest bırakarak içimdeki ağırlığı hafifletiyorum.

Devyn burada olsaydı, kolyeyi ona verirdim. Kederime bağlı bir parça, onu da bir şekilde özgür kılabilirdi umuduyla ona bahşedilmişti. İhtiyacı olan, bağ kurduğu parçamı buydu. Bu hatıra onunla kalmalı.

Birkaç saat uyuduktan sonra zihinsel olarak sonucu kabul edecek kadar toparlandım.

Devyn için yardım yok.

Onu Alister'ın cinayetinden bir şekilde temize çıkarsam bile, yine de kalıntılara saygısızlık etmekle ve bir dizi başka suçla suçlanacaktı. Bu suçlamalar için daha az bir ceza alırdı, ama o zaman bile, özgürlük şansını kazanamadan hapisanede ya da bir akıl hastanesinde ölürdü.

Devyn'in semptomlarının ilk ne zaman ortaya çıktığını bilmiyorum ama genç olduğunu biliyorum. Ortalama olarak, hastalığın genç formuna sahip bir kişi belirtiler ortaya çıktıktan sonra on yıl kadar yaşayabilir. Hastalığı hakkında yaptığım küçük araştırmaya göre Devyn'in potansiyel olarak aylar ya da bir yıl ömrü kalmış olabilir.

Her ritüel sahnesinde onun adımlarını takip etmeye, felsefi bir varoluşa yükselme takıntısını tetikleyen nedeni *-nedeni-* ortaya çıkarmaya çalışıyordum.

Netlik anı, Bayan Lipton'ın tek bir teoriyi, kardeşinin ölümcül olduğunu doğrulamasıyla geldi. Malikânedeki tıp günlüğünü ortaya çıkardığımda diğer parçalar da hızla birbirine bağlandı.

Orası Devyn'in mağarasıydı, yıllarca yalnız başına meditasyon yaptığı yerd. Günlük sadece ona ait olabilirdi.

Bazen iki kere iki dört eder. Bu kadar basit.

Güncellenmiş laboratuvar sonuçları geldiğinde ve kayıp yerlilerin uygun tıbbi geçmişleriyle eşleştirildiğinde, Devyn'in otuz üç yüksek adamının hepsinin terminal olduğunu ya da terminal olduğunu kanıtlayacaktır.

Ama Ajan Rana bunu zaten biliyor. Bu yüzden bu kadar temkinli davranıyor ve iyileşen kurbanları hastanede karantinada tutuyor. Hepsi ciddi şekilde hasta ve muhtemelen daha da kötüleşiyorlar. Umarım kayıtlarını alma önerim tedavi edilmelerine yardımcı olur.

Beş yıl önce ortadan kaybolmalarıyla ilgili soruşturma sırasında bölge sakinlerinin sevdikleriyle ilgili bu bilgileri neden sakladıkları hala gizemini korurken, Dr. Markus'un son derece gizli kapaklı işlerle ilgili teorisi

Toplumlar en mantıklı teoridir. İnsanlar gizlilik yemini ederek sevdiklerinin iyileşme umuduna sarılırlar.

Kasabanın grup düşüncesi dinamiğini daha fazla araştırabilirdim

ama... Bu artık benim çözmem gereken bir dava değil.

Şüphelilerin bir listesini içeren profile birlikte ona ihbarımı da gönderdim.

Hollow's Row'dan devam etmeliyim.

Kallum hâlâ Devyn'in sırrımı ifşa edeceğinden endişe ediyor ama benim korkum hiçbir zaman bu olmadı. Bunu tüm dünyaya duyursa bile, iddiasını destekleyecek hiçbir fiziksel kanıt olmayan, klinik olarak rahatsız bir kadının saçmalıkları olarak algılanacaktı. Hiçbir yetkili bu iddiayı ciddiye almazdı. Bu dava sırasında bana takıntılıydı, beni yamyamlaştırmaya çalıştı. Beni ayininde kullanma arzusunu haklı çıkarmak için suçları nasıl çarpıttığını gösteren bir profil oluşturmak yeterince kolay olurdu.

Bunu yapmaya zorlanmak istemiyorum.

Uzun bir nefes vererek otel odamın kapalı kapısına bakıyorum. Koridorun karşısından bile Kallum'u hissedebiliyorum. Bundan sonra nereye gideceğimiz benim cevaplamam gereken bir soru. Yeni bir hastaneye nakledildiğinde, Crosby'nin cezasının hafifletilmesi için onun lehine tartışacağından hiç şüphem yok.

Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte olacağız.

Ve Kallum'la birlikte olmak istiyorum. Acımı alıp bir orman yangını gibi tüketebilecek, acımı yutarken beni daha sert öpebilecek bir adam. Ruhumun akıl almaz derinliklerindeki kan ve katliama bakıp dehşet içinde kaçmayan, aksine karanlık ahlaksızlığı arzulayan, hatta ondaki güzelliği bulabilen adam. Selde boğulurken öfke gözyaşlarımı kucaklayan ve başka birinin bana zarar vermesine asla izin vermeyecek bir adam, çünkü bu dünya her zaman acı getirecek. Hiç bitmeyecek.

Neredeyse bir kez pes edecektim, her şeyin ağırlığına teslim oldum ve o beni kaybetmeyi reddedecek. Beni her zaman bulacak ve savaşmaya devam etmem için beni zorlayacak.

Gerçek şu ki, Haberci'yle yüzleştiğim gece öldüm.

Ve bu da onun yerine diriltilen kadın - Kallum Locke gibi bir adam için tasarlanmış olan.

Temiz bir gömleğe uzanıp onu katlamaya başladım. Iris oteldeki çamaşır makinesini bana ödünç verecek kadar nazikti. Giysiyi bavula yerleştirirken telefonumun ekranı bir görüntülü arama ile aydınlanıyor.

Bilinmeyen numaraya bakıyorum. Kaşlarım çatık, aramayı kabul ediyorum. Ekranda Dr. Torres belirdi. *Kahretsin.*

"Merhaba, Dr. Torres. Benimle irtibata geçmeniz doktorunuzun tıbbi tavsiyelerine aykırı olduğuna eminim."

"Hala çözemedin mi?"

Yüzünde belirgin uykusuzluk belirtileri var ve seyrelmiş gri saçları dağınık. Parmaklarını terli saç tellerinde gezdiriyor ve elini saran bandajı fark ediyorum. Dr. Torres iyi değil.

"Yemin ederim bunun neyle ilgili olduğu bilmiyorum," diyorum, yaklaşan fırtınayı ölçmek için pencereye doğru dönerek. Medya istilas ve yol kapatmalarla birlikte kötü hava koşulları yolları daha da tıkayacak. "Ama cep telefonuna erişiminizin olmaması gerektiğine eminim."

Manik bir kahkaha atıyor. "Tesisten aramalarım cevap vermeyi reddettin," diyor, sanki bu makul bir açıklamaymış gibi. "Ayrıca, burası benim hastanem. Uygun gördüğüm cihazları kullanabilirim." Yine de bakışları beyaz odanın içinde temkinli bir şekilde dolaşıyor.

"Peki aramanızın sebebi nedir?" Onu acele ettirmek için soruyorum.

"Bu kadar zeki olduğunuza göre şimdiye kadar her şeyi bir araya getirmiş olacağınızdan emindim, Dr. St. James."

Beni yemliyor. Aksi takdirde bilmemi istediği şeyi çoktan söylerdi. Briar'daki psikiyatri bölümünden duyduğuma göre, Dr. Torres bir tür zulüm sanrısı yaşıyor. Kallum'un da buna yardımcı olduğundan şüphem yok ama bu psikozu o yaratmadı.

"Şimdi görüşmeyi sonlandırıyorum, Dr. Torres. Lütfen planlanan ilaçlarınızı aldığınızdan ve iyileşmek için gerekenleri yaptığınızdan emin olun. Size en iyi dileklerimi sunuyorum."

"Profesör Locke şüphelinizle iletişim kuruyordu."

Bir batma hissi beni buzdağının altına çekerken karanlık, soğuk sular başımın üzerinden akıyor.

Perdeleri pencerenin üzerine çekiyorum. "Briar'da tutukluyken," diyorum, bunu sesli ve net bir şekilde söylediğini duymaya ihtiyacım var.

"Evet, Halen."

"Kallum'un ben kuruma gelmeden önce Hollow's Row şüphelisiyle temas halinde olduğuna inanmamı istiyorsunuz." Kelimeleri yavaşça, kasten söylüyorum, böylece her birini kendim için anlaşılır bir biçimde duyabiliyorum.

"Evet," diye ısırdı, dişleri hayal kırıklığı içinde öğütülmüştü. "O kişiyi manipüle etmesi aslında ziyaretinizin asıl nedeni."

Göğsüm artık bir ağrıyla sızlıyor, ayaklarımın altındaki zemin kayıyor. "Dr. Torres, bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Kıkırdaması alaycı. "Kallum'un gibi yetenekli bir zihnin, delilik nedeniyle suçsuz olduğuna karar vermek için bir mahkeme duruşmasını ustalıkla manipüle eden bir zihnin, sizi bir davaya yönlendirebileceğini düşünmüyor musunuz?" Gülümsemesi düştü. "Gerçeği biliyorsun."

Ayak bileklerime bağlı çapa sıkılaşıyor, ağırlığı beni karanlık boşluğa daha da batırıyor.

Yatağın köşesine oturup ekrandan Torres'in kanlı gözlerine bakıyorum. Bakışları benim üzerimde değil, ben onunkini izlerken o da benim yansıyan görüntümü izliyor. "Kallum'a karşı hastalıklı bir saplantın var," diyorum sesimi sabit tutarak.

"Sizin de öyle olduğunuzu iddia edebilirim, Dr. St. James."

"Bazı kanıtlar ortaya çıkana kadar bu konuda daha fazla şey duymayı reddediyorum." Vücudumdaki her hücrenin çığlık atmasına rağmen, Kallum'a güvenimi borçluyum.

"Peki," diye sertçe çıkışır Torres. "İblisin pençelerini derine batırdığını görebiliyorum. Kanıta ihtiyacı olan kriminolog için elimde bol miktarda kanıt var. Ama bunu gördüğünüzde, buradan çıkmama yardım edeceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

Küçük bir rahatlama kalbimin dar boşluklarını gevşetiyor. Demek Torres'in amacı bu. Onun kuruntularıyla oynamak psikozunu daha da ilerletecek. Çağrıya cevap vermemeliydim.

"Elbette, Dr. Torres," diyorum. "Bu kanıt sağladığınızda, serbest bırakılmanıza memnuniyetle yardımcı olacağım."

Görüşmeyi sonlandırmak üzereyken, "Özür dilerim Halen. Fırsatçıydım ve tek başıma vaka çalışmama odaklanmıştım. Sana karşı dürüst olmadığım ve manipülasyonun bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için özür dilerim."

Başparmağım kırmızı düğmenin üzerinde geziniyor. Küçük bir şüphe çatlağı kararlılığımı kırarken bile yüz hatlarımı düzenliyorum. Doktoru yatıştırmaya çalışarak, "Her şey yolunda," diye onu temin ediyorum. "Sen bir piyondun."

"Korkarım konu büyük Profesör Locke olunca hepimiz birer piyonuz," diyor. "Siz bile, Dr. St. James."

Üç bip sesi çağrının kesildiğini gösteriyor ve hava karardıktan sonra hala ekrana bakıyorum. Basınçtan ciğerlerim ağrırken nefes almak için çaresizce çapa ipine uzanıyorum.

Odanın kapısı çalınıyor ve beni sarmal düşüncelerimden merhametli bir şekilde çekip çıkarıyor. Telefonumu cebime koyuyorum, cihaz ağır geliyor ve Hernandez'i diğer tarafta bulmak için kapıyı açıyorum.

Kalın kaşlarının arasındaki deriyi derin bir oyuk oyuyor. "Ne oldu?" diye sordum.

Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyormuş gibi, "Adli tıp raporu son olay yerindeki kurbanla ilgili olarak geldi," diyor. Onu teşvik etmek için gözlerimi büyütüyorum. "Nadir görülen bir hastalığı olduğu doğrulandı ama ölüm nedeni bu değil."

"Gael, sadece söyle."

"Baldıran

zehirlenmesi."

Ayaklarımın altındaki son katı zemin parçası da aşınıyor. Okyanus havzasının dibindeki bir kayalığın içinden düşüyorum, bir girdap beni her türlü ışıık huzmesinin ötesine çekiyor.

"," diyorum düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. "Hazırlanayım ve çantamı alayım." Omzunun üzerinden Kallum'un oda kapısına bir bakış fırlatıyorum.

Kallum ve Dr. Keller'ı kastederek, "Onları yakalamamı ister misiniz?" diye sorar.

Şüphe, kan dolaşıma enjekte edilen zehirdir. Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum, sesim kayboluyor.

Kapıyı kapatıyorum ve oyma bıçağını sakladığım kasaya bakıyorum. Bir saniye düşündükten sonra kilidi açıyorum ve poşetlenmiş bıçağı çantama atıyorum. Geriye kalan her şeyi bavuluma yerleştiriyorum. Kolyeyi cebime koymadan önce komodine bakarken bir an tereddüt ediyorum.

Sonra Hernandez'le koridorda eşyalarım la buluşacağım. Geri dönmeyeceğim.

KUVVETLER BİRLEŞİYOR

HALEN

Tadli tabibin ofisi, polis departmanının bitişindeki küçük binada yer alır. Daha küçük kasabalarda, bazen aynı bina içinde iç içe bile olabilirler. Bu, adli tabipten daha fazlası için bir kolaylıktır. sadece kasaba yetkilileri için değil; kanıtları ve raporları tahrif etmek isteyen herkes için uygundur.

Hernandez ve ben ana ofisteki paslanmaz çelik masada ilçe başsavcısı Rebecca Forester'ı beklerken soğuk havaya antiseptik kokusu sinmiş durumda. Soruşturmanın ilk gününde, ürkütücü bataklık ağaçlarında parçalanmış gözler bulunduğunda ofise yardımcı olması için getirilmişti.

Elinde birkaç klasör ve ince kollarının arasına sıkıştırılmış bir tabletle geliyor. "Bu bilgiyi az önce Ajan Rana'ya verdim," diyor, sanki onun sürecini sekteye uğratıyormuşuz gibi. Kuşkusuz, bu ofisin kötüye kullanılması ve kanıtların tahrif edilmesi nedeniyle maruz kaldığı incelemeden sonra, onun güvensizliğini anlıyorum.

Her şeye rağmen tableti bana uzattı. Belgeyi taradım, Bethany Elsen'in baldıran zehirlenmesi bulgusunu doğruladım. Omurgasının dibinde, Leroy Landry ile aynı yerde, yani ayın olay yerinde bana ve Kallum'a saldıran canavar adamla aynı yerde bir delik yarası tespit edildi.

Tableti masanın üzerine koyuyorum, inançsızlık vicdanımı tırmalıyor. "Cesedi görmemiz gerek," diyorum.

Hafif yüz hatları buruşuyor. "Bulgularım sağlam."

"Kimse otopsinizi sorgulamıyor," diyorum. "Ceset üzerinde gözden kaçırdığım herhangi bir işaret olup olmadığını bilmem gerekiyor." İhmalimin tüm sorumluluğunu kabul ediyorum. Olay yerinde dikkatim dağılmıştı, çok hızlı hareket ediyordum, kendi acımı bastırmak istiyordum.

Hernandez'in telefonu çalarak gerilimi düşürür ve görüntülü aramayı kabul eder. Ekranda Ajan Rana'nın yüzünün kısmi bir görüntüsü belirir. "Güzel, St. James zaten yanınızda." Görünüşe göre, bildirimimi almak için henüz e-postasını kontrol etmemiş. "Bu konuyu herkesten saklamaya çalışıyordum.

Ancak tıbbi raporlar, yerel kurbanların hepsinin ölümcül derecede hasta olduğunu sızdırdı."

Hernandez telefonu ayarlıyor. "Bu bizden nasıl bu kadar gizli tutuldu?"

Bana doğru bir bakış fırlattı. "Tıbbi geçmişler gömülmüş. Kurbanların neredeyse yarısı başlangıçta kasaba sakini değildi, buraya daha önce başka eyaletlerden taşınmışlardı."

Mağarada karşımda Devyn'i görüyorum, gözleri çılgınca :

Onları özgür bıraktım.

Onları hastalıklarının acısından, yaklaşan fiziksel ölümlerinden kurtarmak istiyordu. Kaybolmak için buraya taşınmadan önce bu insanlarla yıllardır iletişim kuruyor olabilirdi.

"Bilmek istediğim şey bunu nasıl bir araya getirdiğiniz, St. James?" Rana bana sordu.

Düşüncelerime geri döndüğümde alnıma dokunuyorum. "Malikânenin kütüphanesinde bir tıp dergisi vardı." Hernandez'e gizlice bir bakış attım. "*Vardı*" kelimesi önemli. "Bu bir varsayımdı."

"İyi bir varsayım," diyor. "Babanın ölüm belgesi, hastalıklarının gen taşıyıcısı olduğunu doğrulamak için kurtarıldı. Öldüğü sırada bir bakımevine yatırılmıştı."

Yaptığım sınırlı araştırma, hastalığın çocukluk çağında başlamasının neredeyse her zaman babadan miras kaldığını gösteriyordu. Devyn'in babasının kasabayı terk ettikten kısa bir süre sonra komplikasyonlar nedeniyle ölmüş olabileceğinden şüpheleniyordum. Muhtemelen, çocukları ve karısı onun kötüleşmesini izlemek zorunda kalmasın diye.

"Eğer Üstinsan'ın armağanı toplum tarafından reddedilirse, failin sapacağını ve kendi canını ya da kurbanların canını alacağını söylediniz."

Ajanın işkence odası ve içsel lanetle kurduğu bağlantıyı hemen anladım. Profili ikinci kez gözden geçirdiğimde, baldıran otunun bir eleme aracı olarak devreye gireceği sonucuna vardım. Görünüşe göre Bethany'nin başına gelen de bu.

"O zamanlar bu kesin bir sonuç değildi," diyerek onu caydırmaya çalışıyorum. "Son gelişmeler göz önüne alındığında, simyacı şüphelisi bu profile Childs'tan daha makul bir şekilde uyuyor. Yarım kalmış işleri , onları açığa çıkarabilecek ve suçlayabilecek olası sızıntıları ortadan kaldırmak."

"Eğer öyleyse, o zaman Childs mantıken tehlikede olmalı, çünkü o da yarım kalmış bir iş," diyor Rana ve vücudumdaki tüyler diken diken oluyor. "Ama birlikte çalışıyor olmaları daha akla yatkın. Childs dünkü olayı sahneledi. Baldıran otunu kim enjekte etmiş olursa olsun, o da bir suç ortağı."

Tabii Devyn bu sahne ile bana bir şey anlatmaya çalışmıyorsa. Mantıklı olmadığını ve hatta önyargılı olduğunu biliyorum ama Devyn'in arzusunun bu insanlara yardım etmek, hayali de olsa bir kaçış sunmak olduğuna inanmak istiyorum.

"Keller ve Locke'u ekip oluşturmaları için gönderiyorum," diyor Rana. "Fırtına olası kanıtları engellemeden önce olay yerinin gün ışığında incelenmesini istiyorum."

Kallum'dan bahsedilince kalp atışlarım hızlanıyor. "Ajan Rana, mesajımı aldınız mı-?"

"Bildirimizi aldım ve bunu kabul etmiyorum. Profesör Locke'un bu akşam yola çıkması planlanıyor ve bu davada ikinizi de kaybedemem."

"Ajan Rana-"

"Neden ayrılmak istediğini biliyorum," diye sözümü kesti. "Childs-Devyn ile bir bağ hissettiğini anlıyorum," diye düzeltiyor. "Ve genellikle şüpheliyle asla dertleşmeme tavsiyesine katılsam da... bunu kullan, Halen. Devyn'le olan bağını onu bulmak için kullan."

Göğsüm sıkışıyor, sadece başımı sallayabiliyorum, o aramayı bitirmeden önce neyi kabul ettiğimi tam olarak anlayamıyorum. Tek düşünebildiğim söyledikleri.

Devyn tehlikede olabilir.

Hernandez telefonunu ceketinin iç cebine sokuyor. "Yani şimdi gitmiyorsun."

Gergin bir nefes verdim ve gözlerinin içine baktım. Bavullarımı kiraladığım araca yüklememe yardım eden kişi o olduğu için bunu ondan saklayamazdım. "Hâlâ öyleyim. Ben

Beni bırakmadan önce olay yerini bir kez daha kontrol et. Ama daha önce de söylediğim gibi, yardıma ihtiyacınız olan bir şey çıkarsa-"

"Sana ulaşacağım," diyor solgun bir gülümsemeyle. "Ne olursa olsun, bence doğru kararı veriyorsun. Bu saldırgan hakkında içimde kötü bir his var. Rana'nın da dediği gibi, onlara yaklaştıkça işler daha da karışabilir."

Ekibimizin ikinci yarısının gelmesini beklerken, üstünkörü değerlendirmem sırasında gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir şey olup olmadığına bakarak kurbanın cesedini daha kapsamlı bir şekilde inceliyorum.

Otopsi yapılan cesetle karşılaştırmak için tabletteki ME fotoğraflarını kullanarak, derisine hayvan kanıyla çizilmiş figürleri inceliyorum. İşaretlerin çoğunu Devyn'in yükseliş ritüelinin bir parçası olarak mağarada yaptığı çemberden hatırlıyorum. Göze çarpan tek sembol felsefe taşı. Devyn'in kutsal alanı olan vadide ortaya çıkan tek sembol bu.

Alister'ın kafatasına kazınmış sembolün görüntüsü gözümün önünden geçiyor ve onu uzaklaştırmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kallum kendini bu davanın içine aynı derecede karmaşık bir şekilde örmüş ve eğer ipliği çekmeye başlarsam, çözülen ben olacağım.

Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Devyn?

Cesetten başımı kaldırıp bakıyorum. "Kalıntılar arasında Colter Childs'ın kimliği tespit edildi mi?" Dr. Forrester'a soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve telefonunu çıkarıyor. E-posta adresimi verdikten sonra raporun tamamını cihazıma gönderiyor.

"Teşekkür ederim, ama bana sadece kalıntılarının bulunup bulunmadığını söyleyebilir misiniz-"

"Kurbanın kalıntılarıyla ilgili ilk raporda tahrifat yapılmış," diyor sabırsızlıkla. "Kurbanlardan on birinin organları alınmadan önce öldüğü belirlendi. Colter Childs da onlardan biriydi."

Cesede tekrar bakıyorum, düşüncelerimde bile ondan bir kurban olarak söz edemiyorum. Eğer Devyn bu kadına ölümünden sonra bu kadar ilgi ve sevgi gösterdiyse, o zaman kardeşinin kalıntılarına ne yaptı? Cesedi nerede?

Dr. Forrester'a başımla teşekkür ediyorum ve o da cesedi dolaba yerleştirmeden önce üzerini örtüyor.

Devyn'i vadisinde otururken hayal ettiğimde odanın soğuğu kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor, ikiz kardeşini paylaştıkları hastalıktan kaybettikten sonra duyguları kaotik bir fırtınaya dönüşüyor. İnanç sistemi sorgulanıyor, iyimser hayalleri yıkılıyor.

Bu onun geri dönüşü olmayan anıydı, o uçurumda hissettiğim kalp ağrısı ve öfke. Kenardan kayarken filozofun taşını kil duvara kazıdığı yer orasıydı.

Ama o uçurumdan tek atlamadı. Onu iten biri vardı.

Bu düşüncüyü yüzeye çıkar çıkmaz kovuyorum. Sıkı bir ağrıya nefes almaya çalışırken elim sıkı bir yumruk haline geliyor.

Tedirgin bir şekilde sallanan kapıyı ittim ve göğsümün sert duvarına çarptım. Refleks olarak geri adım attım ve Kallum'un vahşi yeşil ve mavi gözleriyle karşılaştım.

Kapı içeri girmeden önce ayağıyla kapıyı tutuyor, diğer eliyle beni yerimde tutmak için kolumu kavrarken yüzünde kolayca beliren etkileyici bir gülümseme var. "Tam da aradığım seksi küçük kriminolog."

Bakışları üzerimde gezinirken tepkisel bir alev tenimi yalıyor. "Ayrılmadan önce olay yerindeki son incelemelerimi tamamlıyorum." Kâküllerimi görüş alanımdan uzaklaştırarak, "Devyn'in başı belada olabilir," diye ekliyorum.

Başını eğiyor, bakışlarının yoğunluğu beni araştırıyor. "Bu kesin," diyor kibarca.

"Tehlikeyi kastediyorum." İçime sızan şüpheyi engellemeye çalışırken dişlerimi dudağımın kenarına gömüyorum. "Ama öyle olsa bile, ya hareketleri etkilendiyse?"

Yüz hatları şaşkınlık içinde birbirine yaklaşır.

"Ya biri-" Koridora yaklaşıyorum "-aşırı önlemler alması için onu manipüle mi etti? O zaman sonuçları sadece ona mı ait?"

Uzanıp kapının pervazına tutunuyor ve kaçışımı engelliyor. "Simyacı gibi," diyor, çileden çıkarıcı bir mantıkla akıl yürüterek.

"Evet. Rana'ya bu kişinin gizli kalmaya çalışarak yarım kalmış işleri tamamlıyor olabileceğini söyledim. Bunun Devyn'i tehlikeye atabileceğinden şüpheleniyor. Federallerin radarına çok fazla girmiş durumda. Yakalanmadan ve suçlayıcı bir şey ortaya çıkarmadan önce onu öldürmek..." Sözümü kesiyorum ve imanın aramızdaki soğuk havada kalmasına izin veriyorum. "Ahlaki açıdan yozlaşmış bir insan bunu yapmayı haklı çıkarabilir, çünkü o zaten başlangıçta ölümcül."

"*Hmm.*" Düşünceli bir ses çıkarıyor. "FBI ve medyanın kasabasını işgal etmesinin planının bir parçası olduğundan şüpheliyim. Her şey çok asi bir hal aldı."

Kallum'un gözlerini inceliyorum - beni yuttuğu, beni görüş alanına soktuğu ilk andan itibaren içine düştüğüm gözleri. "Kallum, bana söylemek istediğin bir şey varsa, lütfen. Şimdi söyle."

Bir elini indirip yanağımı kavırıyor ve ateşli bakışları bakışlarımı delip geçiyor. "Fethetmek yetmez, baştan çıkarmayı da öğrenmek gerekir."

Tedirginlik göğsümü sıkıyor. Şifreli sözleri hiç bu kadar lanetleyici olmamıştı.

Çok yaklaşıyor, sonraki sözleri dudaklarıma sıcak bir şekilde dökülüyor. "Belirsiz cevaplar istemiyorsan, belirsiz sorular sorma, Halen."

Koridorun ilerisinden ayak sesleri yaklaşırken Kallum elini bırakıyor. Koridora doğru bir adım atıyor ve bana ağrıyan ciğerlerimi doldurma şansı veriyor.

"Not ," diyorum.

Kapıyı bırakıyor ve kapanmadan önce bana göz kırpmıyor.

Köşeyi yakalıyorum ve avucumu serin yüzeye dayayarak tenimin altındaki sıcaklığın bir kısmını söndürüyorum. "Lanet olsun ona."

Hernandez'i binanın dışında takip ederken Kallum'un sözleri içime işliyor; hepimiz bir araya geldikten sonra Dr. Keller ve Kallum'un bizimle birlikte en yeni olay yerine gelmesine karar veriliyor.

Kiralık arabamla bu kasabanın dışına çıkmalıydım, ölüm tarlalarına doğru ıssız bir yolda ilerlemiyordum. Kallum bu gerçeğe işaret etmedi ama kasıtlı sessizliği ses getirdi.

İçimdeki tik taklar bu davanın sonuçlanmasından çok bir patlamanın geri sayımını andırıyor. Endişeli düşüncelerimi dağıtmak için e-postamı açıp Dr. Forrester'dan gelen raporları tarıyorum.

Büro'nun resmi laboratuvar sonuçlarına göre, kalıntılardan alınan doku örneklerinin altısında patlamış hücrelere rastlandı, bu da cesetlerin dondurma yöntemiyle korunduğunu gösteriyor. Jake Emmons'ın yeniden incelenmesinin ardından, öldüğü sırada hayatta olduğu doğrulandı.

Öldürüldü.

Devyn bana Jake'in çoktan öldüğünü söyledi ve ben de Jake'in hayatına son verenin Devyn değil bir hastalık olduğunu varsaydım. Bir varsayımda bulundum, çünkü onun hayatına son verenin Devyn olmasını istemiyordum.

Gelen kutumun en üstünde yeni bir e-posta beliriyor ve konu satırındaki kalın kelimeleri okuduğumda midem bulanıyor.

KANIT

Tehlikeli bir gerçeği ortaya çıkarabilecek bir e-postaya bakarken, bu gerçeği bilmenin Kallum'a olan hislerimi değiştirip değiştirmeyeceği konusunda duygularımla savaşıırken daha önce de burada bulundum.

Sonunda, büyü sona erer.

Elim titreyerek e-postayı açtım. Dr. Torres'in saçmalıklarını atlayıp eke dokunuyorum, bir görüntünün yüklenmesini beklerken nefesimi tutuyorum.

Bir hastane odasının resmi belirir. Duvarlarda Nietzsche ve Yunan filozoflarının posterleri sergileniyor. Bir sonraki resim bir fotoğraf koleksiyonunu gösteriyor - hepsi benim. Bir tanesi geldiğim ilk gün ilk suç mahallinden çekilmiş.

Kallum takıntılı davranışlarını hiçbir zaman inkar etmedi. Rahatsızmış gibi davranmak benim için ikiyüzlülük olurdu, çünkü ben de masum .

saplantım var. Evimde Profesör Locke'a adanmış bir duvar var.

Rahatlamam elle tutulur bir şey. Eğer Dr. Torres'in iddiası bu kadarsa.

Son ek yükleniyor ve kalbim göğsümün duvarına çarpıyor.

Briar'dan gelen yazışma dökümleri. E-posta kayıtlarını çeviriyorum, kalp atışlarım o kadar yüksek ki etrafımdaki tüm sesleri bastırıyor. Gözlerim bir e-postanın içindeki tek bir satıra takıldığında nabzım hızlanıyor.

Gözleriyle gören kördür.

Kallum'un Briar ziyaret masasının karşısında durduğunu görüyorum, hesapçı bakışları beni değerlendiriyor, sırtışı alaycı, tam da o cümleyi bana söylerken - bu davada ona ihtiyacım olduğuna beni ikna eden cümleyi.

Diğer iki e-postayı tararken, nefesim yazılan imzaya takılıyor.

Simyacı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldıyorum nefesimin altından.

Aklıma bir fikir geliyor ve rehberimi açıp aşağı kaydırarak Briar Enstitüsü'nü arıyorum. Numara engellenmiş. Kallum'un odada çantamı aldığı ve ona telefonuma erişme fırsatı verdiği anı düşünüyorum.

Telefonumun ekranını karartırken öfkeli gözyaşlarımın acısı görüşümü bulanıklaştırıyor. Cihazı çantama sokuyorum ve tırnaklarım avucumu ısıyor. Gözlerinin yoğun ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Ayrıldığımızdan beri gözlerini üzerimde hissediyorum.

Adli tıp bunu kanıtlasa da kanıtlamasa da, o e-postaların Devyn'e gönderildiğini biliyorum. Kallum'un bunun kendisine geri dönmemesi için bir önlem aldığından hiç şüphem yok. Zaten başka bir şüpheliye bu lakabı uygun bir şekilde verdi.

Her zaman bir günah keçisi olmak zorundadır.

Asıl aşağılayıcı olan, bunu asla varsayması.

Kallum bu e-postaların gizli kalmayacağını biliyor olmalı. Devyn'in hesaplarının her biri taranıyor inceleniyor analiz ediliyor. Ne zaman o

Tutuklandığında, aleyhinde dava için öne sürülebilecek her bir kanıt mahkemeye sunulacaktır.

Ölürse olmaz.

Bir elimle yüzümü siliyorum, soğuk terler tenimi kaplıyor. Kapı kolunu , araçtan kaçma düşüncesi beni o kadar güçlü çarpıyor ki parmaklarımı zorla ayırmak zorunda kalıyorum.

Panik içime çökerken Hernandez'in sesini zar zor algılıyorum.

Kontrol hissi kazanmak için çaresizce ön koluma dokunuyorum. Sadece dikişlerin kaba hissi endişemi daha da artırıyor. Yanlış hissediyorum... *her şey yanlış hissediyor.*

Kallum kendini bana bu davadan daha karmaşık bir şekilde ördü -her günah, her karanlık gerçek, her kötü, müstehcen duygu- tasarladığımız bu hastalıklı ve çarpık dünya ile birbirimize bağlıyız.

Ciğerlerimi boğan ağrıyı bastırmak için nefes almaya çalışırken, arka koltuktaki Kallum'a bakıyorum ve gözlerinin güzelliğine bir kez daha vuruluyorum, tam kenardan düşüyorum.

Sonbahar sonsuzdur.

Bir zamanlar kaybolduğumda beni derinliklerden çekip çıkaran çarpıcı gözler şimdi beni sürükleyen hain bir boşluk.

Korkunç bir derinliği olmayan güzel yüzeyler yoktur.

Kallum korkunç bir derinlik.

Ve ilk karşılaşmamızdan beri onun içine batıyorum.

Odağımı arka cama, arkamızdaki aracın hızlandığı yere çevirmek zorunda kaldığım ana kadar Kallum'un bilmiş bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Her şey aniden olur. Kırılan metalin, parçalanın camın sesi. Çığlıklar. Kabusumun müziği.

MAHVOLDU

KALLUM

Homer yazdı: *Her şey daha güzel çünkü biz mahkumuz.*

Bir sonraki anın son anımız olup olmayacağını asla bilemeyiz. Bir an içinde Göz açıp kapayınca kadar sevdiğimiz her şey, aldığımız her nefes, yarattığımız her anı bir ağaç kadar sıradan bir şey tarafından elimizden alınabilir.

Sesler sessiz kaosa karışırken, SUV'un içini puslu beyaz bir gaz bulutu kaplar. Açılan hava yastıkları ve çatlayan ön camın ardından ezilen kaput kazayı gerçeğe dönüştürüyor.

Baş dönmesi dalgasıyla gözlerimi kırıştırıyorum, emniyet kemerimi çekip yolcu koltuğundaki Halen'e doğru hamle yapmadan önce kendime gelmem için sadece bir saniye veriyorum.

Kafası karışık ama bilinci yerinde. Yüzünü bana doğru çeviriyorum ve onu kemerden kurtarıırken odaklanmamış gözleri yavaşça kapanıp açılıyor.

"Halen." İsmi kulaklarımda boğuk bir his uyandırıyor, vücudunda yara olup olmadığını araştırdıkça çınlama daha da artıyor. "Bana geri dön, tatlım." Bana cevap vermeyince inliyorum ve telaşlı Dr. Keller'ın geçip kapıyı tekmeleyerek açıyorum.

Araç sağ tarafı yukarıda ama dik bir setin üzerine tünemiş durumda ve sanki zemindeki zayıf tutuşunu bırakmaya hazırmış gibi gıcırıyor. Eğer kalın söğüt ağacı olmasaydı, SUV tepenin dibinde olacaktı. Ancak bu kadar hasarın suçlusu ağaç değildi. Suç, arka tarafa son sürat çarpan testosteron enjekte edilmiş kamyonda.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıp Halen'i kollarımın arasına alıyorum ve Hernandez'i periferimin ucunda görüyorum. "Çık dışarı. *Hemen*," diyorum ona, alındaki kesikten akan kanı ovuştururken.

Bu aciliyet, motorun yanmasından duyulan korkudan değil, şu anda geri geri giden ve SUV'yi setten aşağıya doğru kayarak göndermek için bir darbe daha vurmaya hazırlanan aynı kamyondan kaynaklanıyor.

Ajan kendini kurtarmaya çalışırken, mandal sıkıştığında çabası boşa çıkar. Motor devirlenirken kamyonun mesafesini ölçmek için bir kez arkasına bakar, ardından kamyon ileri doğru yalpalar.

Dr. Keller'a baktım. "Koş. *Git*."

Tiz çılgılığı, araçtan özensiz bir şekilde inişini hızlandırıyor. Tökezliyor ve hızla kendini toparlıyor, sokağı güvenli bir şekilde geçtikten sonra bile durmuyor ve sık çalılıklara doğru hızla ilerliyor.

Halen'i kendime daha sıkı sarıyorum, sonra Hernandez'e bir bakış atıyorum.

"Git buradan," diyor, geniş bakışları göğsüme yaslanmış Halen'in üzerinde.

Seçeneklerimi değerlendirmek için sahip olduğum bir saniyeden daha kısa sürede, Halen'in ajanın kaybindan duyduğu üzüntüyü tahmin edebiliyorum. Bir küfür mırıldanarak ön koltuğa uzanıyorum ve kemeri tutuyorum, hem Hernandez hem de ben mandalı serbest bırakmak için mücadele ederken öfkeli bir homurtu çıkarıyorum.

Kemeri son bir kez çekerek tokayı kırıyorum. Hernandez koltuğundan kaçmadan önce gözlerimiz kısa bir süreliğine birleşiyor.

Kolumu Halen'e doladım. Şimdi daha bilinçli bir şekilde çantasına uzanıyor. "Bekle-"

"Bırak onu."

Ela gözlerindeki fırtına beni tuzağa düşürüyor, yalvarıyor. "Kanıtları var."

"Siktir." Onu tutuşumdan kayışı yakalayacak kadar ödün veriyorum ve sonra bana doğru sallanmasını sağlıyorum, kamyon arka tarafa çarpmadan saniyeler önce SUV'den geriye doğru düşüyor.

Çarpışmanın ardından metalin metal üzerindeki gıcirtısı havayı yırtıyor. SUV ağacın gövdesinden ayrılır ve setten aşağıya doğru savrulur.

Kamyon uçarak geçerken Hernandez döner ve beylik silahını çekerek lastiklere nişan alır. Kamyon geri vites takmadan önce iki el ateş eder.

Dik yokuşun kenarından aşağı kayarken Halen'in kollarını boynuma dolamıştım. Kamyonun arkasının Hernandez'e çarpmasına tanık olmak için tam zamanında bakıyorum, o daha kaçamadan.

Kamyon fren yapıyor ve bir enkaz bulutu oluşturuyor.

Halen'i kayalık zemine indirirken kollarını boynumdan çözüyorum ve çantasını bırakıyorum. "Bıçağı al."

Terden sıırıslam olmuş güzel yüzüyle elimi tutuyor. Hava yastığının nişan aldığı yerde yanağını kızartan bir sıyrık var. Hasarlı haliyle ne kadar güzel olduğunu düşünürken, o gümüşü gözler beni soğuk bir öfkeyle mızraklıyor.

Beni bir kalp atışından daha uzun süre bağlı tutmuyor, ama içindeki her çalkantılı duyguyu okuyabiliyorum.

Bu an kaçınılmazdı.

Uzanıp beyaz çizgiyi kulağının arkasına süpürüyorum. "Benden nefret etmen gerekiyorsa, bunu kabul edebilirim. Ama o lanet bıçağı çıkarırken benden intikam alırcasına nefret et."

Kamyonun kapılarının çarpması aramızdaki bağı koparıyor ve devasa araçtan inen iki adamı görmek için döndüğümde onun dokunuşunu kaybetmenin acısını çekiyorum.

Siyah sweatshirtler giymiş, kapüşonlarını yukarı çekmiş, yüzleri büyük, sinir bozucu geyik kafataslarıyla maskelenmiş halde ilerliyorlar. Beyaz boynuzları, başlarından çıkan sivri uçları andıracak şekilde sivri uçlarla törpülenmiştir.

Varoluş nedenimi tehlikeye atma konusundaki üstün aptallıkları olmasaydı, gözdağı vermek için gösterdikleri becerikli çabadan etkilenirdim.

Hernandez yere yığılmış, silahı çarpışma sırasında bir noktada kaybolmuş. Pantolonunun bacağına uyluk kısmından yırtıldığı yerden koyu kırmızı kan sızıyor. Kafatası çocuklarından biri üzerine çullandır ve Hernandez, saldırgan bir şırıngayla saldırırken ellerini havaya kaldıracak kadar farkındadır.

Aynı süre içinde ikinci karşı karşıya geliyorum ve bir kafatasının boş yuvalarına bakıyorum, tüm vücudum katliam yapma arzusuyla isyan ediyor.

Yıkım bugün birden fazla amaca hizmet edecektir.

Ona doğru hamle yaptığımda, halsiz saldırımı yüzüme bir dirsek atarak karşılıyor ve rotasında ilerlemeye devam ederken beni düşüncesizce bir kenara fırlatıyor.

Doğruca Halen'a gidiyorum.

Ben ayağa kalkarken Hellfire iç organlarımı yalıyor. Ona ulaşmasına saniyeler kala, onu engebeli araziye yatırıp dizimi kürek kemiklerinin arasına sıkıştırıyorum. Halen'i aramak için başımı kaldırdığımda onu elinde poşetlenmiş bıçakla buluyorum. *Aferin kızıma.*

Onu sırt üstü yatırıp ön kolumu boğazına dayıyorum ve sıırım gibi yapılı vücuduna dikkat ediyorum. Ortalama boyuna göre çok çevik bir piç kurusu ve merakımdan kafatasını suratından ayırıyorum.

"Kahretsin, onu tanıyorum." Halen yaklaşırken sesi titriyor.

Yerel polis memuru bana dik dik bakıyor, gözleri kocaman, gözbebekleri şişmiş, gırtlığına bastırdığımda ağzı oksijen için faydasızca soluyor. Onu Alister'ın Halen'a saldırdığı gecedен hayal meyal hatırlıyorum.

"Oradaydın," diye suçluyor onu, sesi alçak, ama aldatıcı sakinliğinin ardında yatan tehdidi duyuyorum. "Beni takip mi ediyordun?"

Boğazını sıkmaktan vazgeçmiyorum. Lanet kaderini değiştirecek hiçbir şey söyleyemez. Halen'a tek başına odaklanması bana ihtiyacım olan tek cevabı veriyor.

Yakında ölü bir kafatası çocuğu olacak.

Bakışlarımı hala bıçağı tutmakta olan Halen'yoneltiyorum. "Çantayı çıkar," diyorum ona, kelimelerim sıkılmış dişlerimin arasında gıcırıyor.

Adrenalinden titriyor, hâlâ kazanın etkisinde, araba kullandığı kazaya ya da anne babasının öldüğü vur-kaç olayına hiç benzemeyen bir kaza. Tek fark, bu sefer cezalandırabileceği biri var.

Duyguları tırmandıkça, saçları gözleri kadar vahşi, korkusu mantığını yırtarak o terasın kenarına tekrar ayak basıyor. O kan dolaşıma karışan bir afrodizyak.

Tanrım, kız hipnotize edici.

Yapabileceğimiz korkunç şeylerden, kontrolümüzü kaybetmekten korkuyor. *Bizden* korkuyor.

Küçük Halen kendisiyle ilgili pek çok şeyden korkuyor, daha önce kontrolünü kaybettiği o parçasıyla yüzleşmekten dehşete düşüyor. Ancak bu, bir kez açıldıktan sonra kapatılabilecek bir kapı değildir.

Kahretsin, menteşeleri patlattı.

Her iki eli de hala poşetlenmiş bıçağın kabzasını kavırıyor, duygularını kafesliyor ve beni konik bir bakışla hizalıyor ve yemin ederim ki hiçbir bakış tarafından daha sert yumruklanmadım.

Eğer bıçağı çıkarırsa, kanıt *kaybolur*. Benim kanıtım. Parmak izlerim ve DNA'm silahın üzerinde.

Sadece bir an sürüyor, ama şüphesi hücrelerimin her birinde patlıyor, yıkım felaket.

"Senden nefret edemem, Kallum," diyor. "Spektrumda şehvet ve öfkeden daha fazla duygu var. Ben incindim. Kalbim... kırıldı." Sertçe yutkunuyor ve gözlerindeki acı beni etkiliyor. "Onu canlı bırak. Başka türlü sana yardım edemem."

Halen'in bıçağı indirişini izlerken altımdaki adamın çırpınışları unutuluyor. Silahı yere atarken gözlerimi kaçırıyor, kararını vermiş.

Arkasına bile bakmadan saçlarını yüzünden itiyor ve ajana doğru ilerliyor. Midemin çukurunda beyaz bir öfke kömürü yanıyor.

İlham perim ölmek istiyor olabilir ama Hernandez için bir çivi bile kırmasına izin vermeyeceğim.

Adam kolumun altında baygın düşüyor ve ağzımı kulağına yaklaşıyorum. "Sürünmem gerektiği için şanslısın." Sonra yumruğumu yüzüne indiriyorum. Kafası yana doğru düşerken kanının ıslak şapırtısı tatmin edici.

Ayağa kalkar kalkmaz, botumun topuğunu omzuna dayayıp sert bir itekleme yapıyorum ve eğimli tepeden aşağı yuvarlanmasına neden oluyorum. Bilinci yerinde değildi, hurdaya dönmüş cipin yanına yerleşti.

O zaman tüm odağım Halen'da. Hernandez ve saldırgan arasındaki mücadelenin kenarında duruyor, ajan mücadelesini kaybediyor.

Hernandez'in şu anda ölmesine izin verebilirim. Kendimin daha bencil, daha *akıllı* bir versiyonu tam olarak bunu yapardı. Benden şüphelendiği her ne varsa onunla birlikte öldü ve Halen onun kaybının yasını tutarken, bir engel daha eksilmiş olurdu.

Ama inatçı ilham perim kendini adamın sırtına fırlattığında özgür irademi bir kez daha elimden alıyor.

"Lanet olsun." Takım elbisemin ceketini silkip yere atıyorum. Kaslarım kemiklerimin etrafında acı verici bir şekilde gerilirken, ateş et ve sinirlerimin arasında toplanıyor.

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkarken, Halen'in çivili boynuzlarından birini tutuşunu izliyorum. Askıda kalan bir kalp atışı boyunca, öldürme beklentisi boğazımı tahrik edici bir kısıkaçla yakalıyor. Bataklik havası onun uçucu değişimiyle çatırdıyor. Beni nefessiz bırakan vahşi, dengesiz bir unsur.

Umutsuz bir çığlıkla kafatasını fırlatıp atıyor, lanet mantığı bir kez daha rotasını saptırıyor. Halen tırnaklarını adamın gözlerine batırıyor ve onu Hernandez'den uzaklaştırmayı başarıyor. Adam şırıngayı düşürüyor ama sadece kadının kollarına tutunabilmek için. İnliyor ve onu sırtından atıyor.

Halen sertçe yere çarpıyor ve yüzünde patlayan acı, görüşümü kırmızı bir pusla kaplıyor.

Bakışlarım kapüşonlu adamın iğne deliğine kadar daralıyor. Gözeneklerimden öfke fişkırıyor, avının kokusunu alan bir yırtıcı gibi ona doğru ilerlerken burun deliklerim alevleniyor ve dişlerim kamaşıyor.

Yüzüne acımasız bir yumruk indirdiğimde bir hırıltı kopuyor, burnu parçalanırken duyduğum *çatırtıdan* ve eklemlerimi lekeleyen kandan zevk alıyorum. Bir darbe daha indiriyorum, bir tane daha, yüz hatlarını mahvetmeye niyetliyim.

Doğamızı ne kadar inkar edersek, varoluşumuz o kadar acı verici olur.

İlham perim dünyama girdiği anda şeytanıma direnmeyi bıraktım. Beni çağırdığında, bana *ihtiyaç duyduğunda* atomlarıma hükmetmek isteyen ilkel şiddete teslim oldum. Onun için kötü adam oldum. Ve kaos ve katliamla beslenen kana susamış canavarı sahiplendim, tıpkı şu anda o canavarı sahiplendiğim gibi.

Artık ayakta duramayan adam yere yığılırken kendi kanında boğuluyor, gazabına boyun eğerken yumruklarım onu takip ediyor. Akıl almaz darbelerimin altında denge kayboluyor ve setin aşağısına doğru kayıyoruz.

Sadece Halen'i görüş alanımın kenarında gördüğümde saldırımı yavaşlatıyorum.

"Kallum-" Sırtın dibinde durduğunda nefes nefese kalmıştı. "Cevapları var."

Halen'in karanlığını barındırmak için bana ihtiyacı olduğu gibi, benim de onu tüketmek isteyen şiddeti dengelemek için ona ihtiyacım var. O , tamamen kaybolurdum. Kaslarım alev alev yanarken, bu şerefsizin kalan son parçasını da yok etmek isteyen bir sonraki saldırıyı engelliyorum.

Onu kapüşonunun yakasından tutup kaldırıyorum ve harap olmuş yüzüne dik dik bakıyorum. Yeterince aklı başında olduğuna karar vererek arkasına geçtim. Başını dik tutamadığı için kanlı parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye doğru çekerek Halen'a bakmaya zorluyorum.

Bir kolunu beline dolamış, kaşlarının arasındaki o sevimli, endişeli çukurla bana bakıyor. Diğer elinde ise oyma bıçağını tutuyor. Gözünün önünden ayırmıyor.

Bakırın tadını ağzımdan tükürüyorum, kanın benim mi yoksa onun mu olduğundan emin değilim. Başını daha da geriye eğerek uyuşuk bir inilti duymasını sağlıyorum. "Cevaplarını al," diye homurdanıyorum.

Endişeyle birkaç adım attıktan sonra bana doğru döndü. "Seni peşimizden Devyn mi gönderdi?" diye soruyor. "Nerede o?"

O sarsılmış haliyle konuşmayı reddediyor. Sadece onun için sesimi tehditkâr bir gürültüye dönüştürüyorum. "Eğer sesini kullanamayacaksan, boğazını yırtarım."

Neredeyse öksürürken boğuluyordu ve yere bir ağız dolusu kan tükürmesine izin verdim. Sonra şişmiş gözleri Halen'e kilitlendi. "Onu istiyor."

Vahşi bir öfke beni ele geçiriyor. Kafamın içindeki kükremeden başka bir şey duymuyorum, damarlarımda atan yok etme isteğinden başka bir şey hissetmiyorum.

Onu istiyor.

Öfkemi içime çekiyorum ve başını daha sert çekiyorum. "Nerede o?"

Halen'in içindeki panik ve belirsizlik karışımını hissedebiliyorum. Karmakarışık ahlakına rağmen, bunun nasıl sonuçlanacağını biliyor. Bu yüzden ona değil bana bakıyor, korku dolu gözleri çok hızlı kırpışıyor, dudakları titriyor.

"Kallum, dilini ısırıldı." Elimdeki adam başlarken eliyle ağzını kapatıyor. Onu sırtına doğru ittiğimde boğuk bir ses havayı dolduruyor.

Şok, kasılmakta olan vücudunu sararken açık ağzından kan damlıyor. Yerdeki et yığınının fark ettim.

"Onu kurtarmayacak bir adak." Başımı omuzlarımın üzerinde döndürüyorum, sonra onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum ve yakasından tutarak dik tutuyorum. "Belki yazılı bir ifade verebilir," diyorum ve ah, bana hediye ettiği kaynayan bakışa bayılıyorum.

Halen, kırmızı spektrumdaki her duyguyu bünyesinde barındırıyor; öfkesi, renk paletindeki bir dizi tona ilham vermek için tutkuya çok anlamlı bir şekilde katkıda bulunuyor. Psikoloji referansından etkileneceğini hissediyorum.

Bakışlarımı elinde tuttuğu bıçağa indiriyorum. Ne olması gerektiğini biliyor. Buraya daha önce de gelmiştik.

Karanlık bir sahnede sadece biz , cılız ağaçların arasına gizlenmişiz, fırtına tehdidi arka planımız, mürekkeple şişmiş bulutlar gözlerini göğüs kafesimi çatlatan ve ölü kasların atmasına neden olan gümüş rengine büründürüyor.

Halen başını sertçe sallayarak görüş alanındaki beyaz saç çizgisini temizliyor. "Bu Landry ile aynı şey değil," diye ilan ediyor ve

öfkeli duyguları. "Acil bir tehlike altında değilim."

Gülümsemem karanlık, ona olan yırtıcı bakışlarım ise aksini söylüyor.

"Bu yüzden onun şahdamarına bir kemik saplamadın, tatlım." Bir profesörün suratını parçaladığında da yakın bir tehlike içinde değildi.

Kulağına fısıldadığım tüm kirli gerçekleri inkâr edemez, kollarımda paramparça olduğunu hissettiğimde bile. Derinliklerinde gördüğüm yangını gizleyemiyor, fırtına etrafımızdaki elektrikli atmosferden daha karanlık esiyor. Tüm unsurlar ona ait, isyan eden duygularını dizginlemeye çalışırken havadaki yük onun vahşiliğiyle artıyor.

Altındaki karanlık uçurum kadar açılırken çok güzel bir şekilde parçalanıyor.

Gözlerini kaçırıyor, kan ve tükürük kusarken elimde tuttuğum parçalanmış adamla göz temasını sürdürüyor. "Hernandez yardım çağırdı," diyor. "Destek yakında burada olacak."

Karanlık ilham perime karşı yaşadığım hayal kırıklığı yüzüme bir levye gibi inebilir.

Kolunu beline daha sıkı sarıyor. Dikişlerinin bir kez daha yırtıldığı kolunda kan lekeleri var. Kanıtı korumak bıçağı sıkıca kavıyor.

İltihaplı ciğerlerimdeki hoşnutsuzluğu dışarı veriyorum. "Seni yemeye çalışmalıydım," diyorum ses tonumdaki küçümsemeyi gizlemeden. "Görünüşe göre bunun için beni çok daha çabuk affedebilirdin."

Bir gök gürültüsü gibi, öfkesi aramızdaki havaya çarpıyor ve gözlerindeki vahşi titreşimi seviyorum. "Devyn hakkında konuşmak mı istiyorsun?" diyor, her kelimeyi küçümseyerek. "Pekâlâ, konuşalım. Onun ölmesini istemenin kendini korumaktan başka bir nedeni yoktu. Bana yönelik herhangi bir tehdit söz konusu değildi."

Zehrinin tadını çıkararak dudaklarımdaki kanı yalıyorum. "Eğer beni suçlayacak bir şeyin varsa, tatlı Halen, o zaman söyle gitsin."

Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. "Briar'dayken onunla iletişim kuruyordun. Onu manipüle ettin-" Dişlerini sıkıyor, eli belinde

sıkı bir topun içine kıvrıldı. "Bana ulaşmak için onu kullandın ve şimdi senin yüzünden tehlikede, *simyacı*."

Boştaki elimi ağzıma götürüyorum, gözlerim hayranlıkla yüzündeki morluklarda gezinirken kilitlenmiş çenemdeki gerginlikten kurtulmaya çalışıyorum. "Şiddetini çok güzel yansıtıyorsun." Acı içinde iç çektim. "Bunu ortaya çıkarmak için aşırıya kaçmamızın utanç verici olduğunu söyleyebilirim, ama dürüst olmak gerekirse, içimdeki sapkın bunu çok ateşli buluyor." Adamın başındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Eğer kötü bir çocuk gibi cezalandırılacaksam, o zaman cezalandırılacak bir şey de yapabilirim."

Dikkatli bakışları elimde kıvranan adama kaydı ve içindeki panik . "Hayır-" Saçlarını kavlıyor, başını sallıyor. "Biz bu değiliz. Bu *olamaz*."

Başımı eğiyorum. "Peki neden?"

Gözlerine dokunan keder neredeyse kararlılığımı kırıyor. "Çünkü katiller eninde sonunda yakalanır."

Kederi aramızda kan ve inkârdan oluşan bir nehir gibi akıyor. Hayatındaki herkesi kaybetmiş ve ben onun güzel, sıkıntılı yüz hatlarındaki ıstırapı okuyorum.

Bir şeyden çok fazla, çok uzun süre korkarsak, onu tezahür ettirmemiz kaçınılmazdır.

İleri doğru tereddütlü bir adım atıyor. Sonra bir adım daha. Yanıma gelip yanağıma dokunuyor, bakışları yalvarıyor. "Beni enkazda kaybetmedin. Ben buradayım, Kallum." Zihnimi yok eden yıkıcı korkuya ses verirken sözleri nazik bir fısıltıya dönüşüyor.

Sulu bakışlarına takılıp, "Seni kaybetmeyeceğim."

diyorum. "O zaman beni kaybetme." Narin yüz hatlarını

korku kaplıyor.

Orada bir tehdit akımı var ve bu iletirken onun kalp kırıklığını tadabiliyorum. Ciğerlerimi yakıyor, onu içime çok tatlı bir acı hissediyorum.

"Deliliğini cinayetle destekleyen adam fanatiktir," diyerek Voltaire'den alıntı yapıyor ve beni mantığıyla baştan çıkarmaya çalışıyor. Sonra elini koluma koyuyor, elimdeki adamı bırakmam için acil bir çağrı yapıyor.

"Aşığın fısıltısı, karşı konulmaz - en akli başında adamı bile çıldırtacak bir büyü." Homeros'un sözleri ruhumdan koptu. "Sen benim deliliğimsin, Halen. Sana çılgınca, fanatikçe aşığım."

"Kallum..." Sesi çatlıyor, bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar görüyorum, her şey kopup gidiyor, her şey kayboluyor.

Tehlikeli bir adam, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir delidir.

"Sen benim kim olduğumu hep biliyordun," diyorum ona. "Sen sadece yanılısamayı tercih ediyorsun." Başını okşuyorum. "Bazen bizi uyandıracak keskin bir netliğe ihtiyaç duyarız."

Gözyaşları içindeki bakışlarını kendime hapsediyorum, sonra sert ve hızlı bir dönüş yapıyorum.

Vücudu gevşek bir şekilde yere düşmeden önce boynunun kırılmasının kemik kıran *çıtırtısı* uçuşurunda yankılanıyor.

Halen'in duyguları herhangi bir fırtınadan daha güçlü bir girdapta çarpışıyor ve ben havadaki sakarın kalıntılarını yalıyorum, onun tadına bakıyorum, iştahımı kabartıyorum.

"Onu sen öldürdün," diyor, nefes nefese söylediği sözlere şok karışıyor.

"Eğer onun ölmesini istemiyor olsaydınız, bilmemesi için bu kadar çok şey söylemezsiniz."

Hareket etmeyen bedenine bir bakış attım. Gerçekten bir mesaj vermek için omurgasını boynundan ayırmalıydım.

Onu *istiyor* ve bunun olmasına izin vermeyeceğimi bildiğinden emin olacağım.

Bıçağın plastik kanıt kılıfını yırtıyor ve bıçağı bana doğrultuyor ve kanım alev alıyor. "İstediğin şey bu. Çılgınlık, kargaşa. Kaos-"

"Bunlar özgeçmişimde yazıyor." Kravatımı çözerken cesedin üzerinden geçiyorum.

Homeros bir ilham perisine sahip olmanın zorluğunu anlamıştı. Bir kez çağrıldığında, ilham perimiz kabını istediği gibi kullanmakta özgürdür ve biz sadece boş ve

İlham almayı beklerken, onun ilahi güzelliği tarafından onurlandırılana kadar nefes bile alamadan nadasa bırakılıyoruz.

Halen bir adım daha geri çekilir, ayağı dik daha da aşağı kayar. "Kallum, lütfen. Yardım çağırmak zorundayım. Benimle gelemezsin." Dikkatle ayak bileği monitörüne bakıyor.

"Siktir, gerçekten çok güzel yalan söylüyorsun."

Dr. Keller gitmiş, kışını kaldırıp bir sonraki kasabaya gitmiştir.

Hernandez yaralı, hatta belki de ölü.

Destek federaller hâlâ beş dakika , eğer çağrılmışlarsa bile.

Derin bir homurtuyla diz çöküyorum ve bileğimi saran GPS monitörünün pimini çekiyorum. Kayış gevşiyor ve izleme cihazını sırtın dışarı fırlatıyorum.

Ayağa kalkarken, Halen'i yırtıcı bakışlarımla kilitliyorum. "Eğer bu sefer benden kaçarsan, tatlım, hızlı koşsan iyi edersin."

Onun korkusu beni neredeyse yerle bir ediyordu.

Her ikiz alev bir noktada kovalar ve benim ilham perim de hayal kırıklığına uğratmıyor.

Koşuyor.

Kollarımı ön kollarıma kadar kıvırıyorum ve parmaklarımı etimi damgalayan mühür üzerinde gezdiriyorum, sonra yüzüğü ritüel olarak başparmağımın etrafında döndürüyorum, küçük Halen'e peşinden gitmeden önce bir avantaj sağlıyorum. Uzun, çok uzun zamandır onun peşindeydim.

Onu yakalamanın zamanı geldi.

Homeros bir gerçeği daha biliyordu: *Biz insanlar sefil* .

PRIMAL MAN

KALLUM

TAvlanma arzusu her zaman öldürmeye rakiptir.
Temel özümde, kovalamacadan zevk alan ilkel bir canavarım.

Ve Halen açık ara en sevdiğim avdır.

Bataklık otları ve ağaçlardan oluşan sık çalılıklara bakarak derin bir nefes alıyorum ve Halen'in sarhoş edici kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Onun duygusal uyarılmışlığı çok nefis.

İçimdeki canavarın ağzı sulanıyor.

Takip monitöründen kurtulduğumu hissetmek kanımı deli gibi kaynatıyor. Geçen her saniye kalp atışlarım hızlanıyor. O uzaklaştıkça ben daha da acıkıyorum, bizi bir araya getirme arzum daha da derinleşiyor.

Gök gürültüsünün alçak gümbürtüsü yavaşça artıyor, damarlarımdaki kışkırtıcı vızıltıyı çekiyor, ta ki hissedebildiğim tek şey onun karanlık unsurlarının benimkilere karışması olana kadar, ölüm benim uyarılmamı artırırken günahkârca kötü bir baştan çıkarma - onunkini nasıl artırdığını biliyorum.

Korku dolu ilham perimin gerçekten kaçtığı şey bu. Halen her zaman kulağına fısıldayan o karanlıktan kaçmaya çalışıyor. Ama bugün, kaçış olmayacak.

Şehvetimin kovalama isteğine boyun eğiyorum ve ağaç sınırına doğru ilerliyorum.

Halen'in temiz ayak izlerini takip ederken ayaklarım toprağı dövüyor. Adrenalin kalbimin odacıklarını dalgalandırıyor, dopamin sinir yollarımı dolduruyor ve yemin ederim onu çok erken yakalarsam yemeğimi mahvedeceğim.

Derin çalılıkların arasından geçerken, yolumu açmak için parlak dalları kaydırıyorum ve çam ve söğüt baltalıklarına doğru ilerliyorum. Yapraklı püskürtücüler, yanlarından geçerken kış yeşilinin izlerini yayıyor; bataklıkta yersiz sesleri duymaya çalışırken adımlarım artık daha hafif.

Benim küçük ikiz alevim kendini ele verecek, çünkü içten içe yakalanmak istiyor.

Platon kökeni çerçevelemiş olabilir, ancak terminoloji nispeten yenidir - çift alevlerin birleşmesine ve yeniden birleştikten sonra geçirdikleri aşamalara dair mistik bir inanç.

Zamanımın büyük çoğunluğunu, ilham perime duyduğum özlemle geçen yıllarımın açıkça ortaya koyduğu özlem aşamasında geçirirken, Halen ve ben bir kez bir araya geldiğimizde, kutsal bir ateşten daha ateşli bir şekilde diğerlerine doğru hızlandık.

Kovalama ve teslim olma aşaması yıldızlarımızda da yazılı olabilir. Kovalayan olarak benim tek amacım, küçük koşucumu tamamen bitkin düşene kadar takip etmek ve sonunda teslim olmadan önce korkusuyla yüzleşmek zorunda bırakmaktır.

Siktir, teslimiyetinin tadı çok tatlı olacak.

Simetriyi takdir etmek için yeni çağ teolojisini benimsememe gerek yok. Yeni fikirlere açık olmak, tarihsel hataların tekrarlanmasını engeller.

Zayıflığıma boyun eğdiğim ve Halen'e beni bir akıl hastanesine kapatması için gereken araçları verdiğim gün gibi. Artık ağzımdan kaçırdıklarım konusunda çok daha temkinliyim.

Yalan söylediği iddiası moralimi bozsa da amacımdan caydırmaya yetmiyor. Tek bir arzum, tek bir saplantım var ve onu elde etmek için *her şeyi* feda ettim.

Belirgin *bir çıtırtı* hareketlerimi durduruyor.

Sazların hışırtısı, ıslak toprağın kayarken çıkardığı ses ve ardından Halen'in küçük soluğu.

Tek gereken, arasından fısıldanan korkusunun nefes nefese temposu ve ben vahşileşiyorum.

"Av, avcıdan kaçtığında ne olur bilirsin," diyorum alçakta asılı spreylarin altına eğilirken. "Beni bilerek mi kışkırtıyorsun? Acı çekmem için bana nasıl yalvardığını düşünmek bile zor geliyor Halen."

Bakışlarım yüksek çimenleri tarıyor. Nefesimi tutup bekliyorum, bedenim beklentiyle uğulduyor.

Uyarılmışlığının çekici kokusu duyularımı istila ediyor ve onu tatmak için gözlerimi kapatıyorum. Hanımeli ve karanfil boğazımın arkasına yerleşiyor, yakıcılığı çok iyi.

Siyah Oxford'umun yakasındaki düğmeleri çözüyorum, doğal elementleri tenimde hissetme arzum, onun tenini tenimde hissetme ihtiyacım kadar zorlu. Benim ruhani peri yaratığım bu تنها ormanda, onu yutmak isteyen avcıdan saklanmak için çok uygun.

Dikkatli adımlarının sesi tenime işliyor ve açık havada bir çıra patlaması gibi, vücudum kinetik enerjiyle ısınıyor ve ağzımın köşesine çarpık bir gülümseme yerleşiyor.

gidiyorum.

Gözümün ucuyla, budaklı bir ağacın etrafından dolanıp sık çalılıkların arasına dalarken beyaz çizgisini yakalıyorum. Çok hızlı. Çok hızlı. Onu yakalamanın heyecanı, ona yaklaştıkça kanımı eritecek kadar ısıtıyor. Keskin nefeslerinin zayıf sesi, klasik bir parçanın hareketli notaları gibi kulaklarıma dokunuyor. Çökmüş, etkileyici. Erotik.

Ormanlık arazinin derinliklerine indikçe, yukarıdaki gölgelik daha yoğun, aşağıdaki arazi daha karanlık oluyor. Fırtına, sağanağı serbest bırakmadan önce Halen'in kırılmasını bekliyormuş gibi tarlanın eşiğinde duruyor.

Zaten onun arzusuyla ıslanmış durumdayım.

Yüklü akım aramızdaki havayı çatlatıyor ve bedenimi elektriklendiriyor, aramızdaki mesafeyi daraltıyor ve ben ona alev tanrıçasına çekilen bir pervane gibi çekiliyorum.

"Neden koşuyorsun ki Halen? Biliyor musun?" Botlarım ıslak zemini yumrukluyor. "Benden mi kaçırıyorsun, yoksa onun boynunu kırdığımda nasıl tahrik olduğunu mu?"

Onun o anki sıcak ve kışkırtıcı bir şekilde parlıyor, gözlerindeki gümüş benekler alev yanıyor, boğucu ağzı ayrılıyor, zarif

Yüz hatlarını kırıştıran acılı bir ifade; tıpkı zevkin doruğuna ulaşmadan hemen önce baktığı gibi.

Onu serbest bırakmak için kasıklarım acı içinde zonkluyor.

İleride bir açıklık belirliyor ve ince söğütlerin önünde duruyorum. Nefesimi kontrol ederek, açık alanda benden kaçmaya çalışacak kadar cesur olup olmadığını görmek için bekliyorum.

"Yükselen duyguların belli oluyor, küçük Halen. Seni *hissedebiliyorum*."

Etrafımızdaki ürkütücü sessizlik yoğunlaşıyor. Sonra, meydan okuyan bir ilham perisi gibi sessizliği bozuyor. "Devyn olduğunu biliyordun," diye . "En başından beri şüphelinin kim olduğunu biliyordun. O olduğunu bilip bilmediğini sorduğumda bana yalan söyledin."

Küçük Halen'e gerçeği söyleyebilirdim, ona söylediğim tek yalanın rahibeyle ya da bu davayla hiçbir ilgisi olmadığını. Meşhur kalbimi döküp af dileyebilirdim ama gözlerimiz o dörtlüde birleştikten beri ona gerçeği söylüyorum.

"Düşündüğün gibi değil," diyorum elimi sazların tepesinde gezdirirken. "Kulağa ne kadar klişe gelse de, küçük manipülasyonlarımı bir sır olarak saklamak için şeytani yollara başvurmuş değilim."

"Gizli," diye yankılanıyor, sesi bataklıkta yankılanırken tonu alçak ve alaycı. Dövüşmek için can atıyor. "Avlanma alanında bana kurbanın yüzünde kullanılan tebeşir gibi bir detayın sadece davayla ilgilenen yetkililer tarafından bilinebileceğini söylemiştin. O olduğunu biliyordun ve benimle taşak geçiyordun."

"Oh, tatlım. Seninle sevişmeyi seviyorum. Ama mantığın seni allak bullak etmiş." Omzumu bir ağaca yaslıyorum ve çözölmüş yakamın etrafındaki kravattı çekiyorum. Yavaşça, kravattı elimin etrafına doluyorum.

Sazlıkların hareketi dikkatimi çekiyor ve küçük Halen'in çamurlu toprakta süründüğünü, yüksek otları kendisine kalkan olarak kullandığını hayal ediyorum. O çok zeki.

Başparmağımı kaşmir kravattının üzerinde gezdiriyorum, onun yumuşak tenini hissetmek için can atıyorum. "O kurumda oturabilirdim, gün be gün acı çekerek, bekleyerek, umut ederek

bana kendin gelebilirdin. Ama ben pek sabırlı değilim."

"Yani onu, *ölmek* üzere olan bir kadını, benimle oynadığın çarpık bir oyun için kullandın. Sana güvenmiştim. Herkesten çok... anılarım yeniden ortaya çıkmadan önce bile sana güvenmiştim." Kalp kırıklığının şefkatli akıntısı etrafımı sarıyor. "Bu en büyük ihanet."

Devam etmesini bekliyorum. O kadar sabırlı olmasam da Halen'ı anlıyorum. Neye ihtiyacı olduğunu ve gerçekliğini mantıksal olarak nasıl sindirmesi gerektiğini biliyorum. Bir süreliğine ona katlanabilirim.

Ama sonra sıra bana geliyor.

Kravatı elime dolamaya devam ediyorum, daha sıkı ve daha sıkı. "Bu sadece tüm parçalara sahip olmadığında ihanettir."

Gülüşi keskin ve alaycı. "Seninle asla tüm parçalara sahip olamayacağım, Kallum."

Yanıtları kısılıyor, sesi daha uzaktan geliyor. Koşucum açıklığın etrafında dolanmaya çalışıyor.

"Her nasılsa, ilk andan itibaren bu işte parmağınız olduğunu biliyordum. Tanrım, Devyn bana Chaucer'dan alıntı bile yaptı. Yani yanlış alıntı yaptı... ama şimdi düşünüyorum da bunu belli etmemek için bilerek yaptı." Öfke var, ama aynı zamanda çığ bir acı ve kırılmanlık da sızıyor. "Sonra gözler. Elbette o sahneyi sen düzenledin. Kendi babanızın gözlerini aldınız. Sahnenin her yerinde sen varsın."

Elimi büküp ipi sıkarken göğsümdeki daralmadan nefes alıyorum. "Devyn zaten kendi rotasındaydı. Benim zorlamama pek ihtiyacı yoktu."

"Saçmalık. Beş yıl boyunca kimseye zarar vermedi. Sonra sizinle etkileşime girdi ve dört aydan kısa bir süre içinde kan ayinleri, organlar ve-"

"Onun durumu zaten gerçekleşiyordu," diye bağıriyorum, ses tonumdaki giderek artan sabırsızlığı engelleyemiyorum. "Sonuç kaçınılmazdı. Suçluluğunla eğlenmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum, Halen. Ama Devyn bizim sayemizde, *senin sayende* daha iyi. Aksi takdirde şu anda nerede olurdu? O odada zincirlerle asılı mı? O kafeste kilitli?"

Sessizlik sinirlerimi geriyor ve çenemi sıkıyorum. "Bir itiraf benim öfkeli küçük ilham perimi tatmin edecek mi? O zaman evet, gözler bendim. Çünkü sahnenin eşsiz bir şey olması gerektiğini biliyordum. Sizi oraya çekmeliydi. Ama o zaman bile, bunun yeterli olacağını düşünmedim. Bu yüzden yönetmeninizin size davayı verdiğinden emin oldum."

İyi bir önlem olsun diye de raptiye kullanarak bir mühür yaptım. Halen'i çantaya koyma isteğim odamdaki her metal parçasını kaldırttı. Küçük bir fedakarlık.

CrimeTech'in hacklenmesi ve sorunlu kriminologlarının Hollow's Row'a atanmasını sağlamak için gülünç bir miktar para ödemek beni yakalatan şey olmalıydı. Ama lanet olası Torres ve o e-postalar. Onun lanet olası vaka çalışmasını kabul etmemin ve kafamın içinde dolaşmasına izin vermemin tek nedeni e-posta alışverişine erişiminin olmasıydı.

O sadece bir risk değil, aynı zamanda bir sorumluluktur. Son yetilerini de kaybetmesi an meselesiydi.

"İnanılmaz." Yaşam alanları bozulan böceklerin kıpırdanışları arasında zar zor duyuluyor. Uzakta bir gök gürültüsü yuvarlanıyor ve titreşim yer boyunca akıyor.

"Davayla ilgili tüm teori... senin ikilik ve Dionysos takıntın." Nefes alışları hızlanıyor ve ben de onun sazlıktaki genel konumuna kilitleniyorum. "Her parçası sendin."

"Egomun okşanması hoşuma gitse de, her şeyi bilen ben değilim. Bu durumu ben yaratmadım, sadece fırsatı yakaladım." Hayal kırıklığıyla bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sana söyledim, bu evren, küçük Halen. Neredeyse her felsefe paradokslarla doludur." Ağacı itiyorum ve ağaçların arkasına saklanarak sazlıkların arasından gizlice ilerliyorum. "Bütün düşünce okulları 'zıtlar birbirini çeker' ilkesini benimser. Nietzsche'nin doktrinleri değilse bile, Nicholas of Cusa'nın *coincidentia oppositorum*'u ya da *Logos* ya da Jung'un sınırı yok. İstediklerinizi seçin. Tarih tekerrürden ibarettir, unuttunuz mu? Sadece onu gözlemleme sırası bizde."

Briar'a gönderildikten sonra, dışarıda kullanabileceğim çok özel niteleyiciler bulmak için haftalarca e-postaları inceledim. Bu alanda bir otorite olarak

Biraz kötü bir üne sahip olan okült, her türlü ilginç mesajı alıyorum.

Şifreli bir adrese sahip böyle bir anonim mesaj umut vaat ediyordu. Yazar, simya uygulaması yoluyla yüksek benlikle bağlantılı keşifsel şamanik ritüeller için bir temel oluşturmak üzere iletişime geçmişti. Yine, bu herhangi bir felsefe de olabilirdi. Seçenekler sınırsızdır.

Üç e-postadan sonra, deneysel arayışları için bir başlangıç noktası sundum ve onları belirli bir kurbanla uyanışa doğru yönlendirdim. Ancak gözlerle ilgili bir ritüel suç mahalli haberi yayınlanana kadar bu kişinin arayışlarına bağlı olduğunu bilmiyordum. Sonra Halen Briar'a girdi ve kaderimiz bizi ele geçirdi. Baldıran otunun yakınındaki bir ağaca oyulmuş sembolleri keşfettiğimde, heyecanım meşruydı.

Bizim için daha iyi bir oyun tahtası tasarlayamazdım.

Tüm riski ben aldım. Çünkü yazar benim kim olduğumu biliyordu ama ben onun kimliğini bilmiyordum. Yine de kendilerini ifşa etmeden beni ifşa edemezlerdi. Onlar için gerçek bir muamma. Bu yüzden Devyn'in beni cinayetle suçlayarak davadan uzaklaştırmaya çalışması mantıklı. Bir de Halen'a engelsiz erişim istiyordu.

Jake Emmons'ın cinayetinin üzerime yıkıldığını fark ettikten sonra, şüpheliler konusunda kapsamı daraltmaya başladım. Devyn hakkında bazı şüphelerim olsa da, mağarada dizlerinin üzerine çöküp başarısızlığını itiraf ettiği o ana kadar bu e-postaları onun yazdığına dair hiçbir kesinlik yoktu.

O boynuzu ona saplayabilir ve bize yönelik tehdidi o anda sona erdirebilirdim.

Parmak eklemlerimdeki mürekkebe bakıyorum, her bencil arzu etime işlenmiş. Karşıtım Halen asla bu kadar bencil olamazdı.

Bu yüzden o ben olmalıydım.

Benim fedakarlığım astronomik olmalıydı.

Bataklığın üzerine sessizlik çöküyor. Böceklerin çığlıkları kalbimin gümbürtüsüyle yarışana kadar uzuyor. Söğüt püsküllerinin içine doğru ilerliyorum, zeki koşucumun kendi kokusunu maskeleyerek için onların güçlü kokusunu kullandığını fark ettiğimde şiddetli bir enerji omurgamı sarıyor.

"Suçlamaların bitti mi?" Ona sesleniyorum.

Yürümeyi bırakıyorum, sazlar gibi hareketsizleşiyorum ve sesinin beni ona doğru yönlendirmesini bekliyorum.

", Halen," diye bağıriyorum. "Beni merakta bırakma."

"Gerçeği istiyorum," diyor, sesi nefes nefese. "Bana hiç söyleyecek miydin?"

Gerçeği.

Parmaklarımı göğsümdeki iltihaplı hilalin üzerinde gezdiriyor, bizim gerçeğimizi kemiklerimin çürümüş iliklerinde hissediyorum.

"Evet." Sesim açıklıkta yankılanıyor. "Ama söz konusu biz olunca zamanlama her şeydir, ilham perisi."

"Yani beni baştan çıkarmadan önce iyi olduğumdan ve baştan çıkarıldığımıdan emin olmak istedin."

Karanlık bir kıkırdama serbest kalıyor. "Seni baştan çıkardığım için mi kızgınsın, yoksa baştan çıkarılmak istediğin için mi?" Onu kışkırtıyorum, alevi körüklüyorum.

Uzun süren sessizliği üzerine, "Altı ay zaten çok uzun bir süreydi. Sana kanla mühürlenmiş bir söz verdim. Her şey geri gelirse yalnız kalman riskini göze alamazdım. İtiraf ediyorum, korku beni yönetti... Ben o lanet yerde kapana kısılmışken senin kendine ne yapabileceğin korkusu. Bu korku bir erkeği aşırı uçlara sürükleyebilir, Halen." Boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkunuyorum. "Bana yanıldığımı, suçluluk duygusunun seni yok etmeyeceğini söyle."

Söğüt korusunda belirgin bir hışırtı var ve ağzımı sinsi bir gülümseme kaplıyor. "Bunu nazik bir şekilde yapmayı denedim, ama bu bizim için hiç işe yaramadı, değil mi? Seni yakalayacağım. Yakalarsam değil ama yakaladığımda, Halen, bileklerini bağlayacağım, sonra çığlık atana kadar seni becereceğim, sonunda bizim kaçınılmazlığımıza boyun eğerken gözyaşların o güzel yüzüne bulaşacak."

Açıklığın ortasında yükselir ve sazlıkların arasından dalar.

Kanım kaydadı ve adrenalininim tavan yaptı, onun peşinden kasvetli kapsama alanından çıktım.

Tüvit ve gri bir tarlada ilerlerken saçları gevşek, koyu renk saçları arkasında dalgalanıyor, ayakları onu daha da ileriye götürmek için sağlam bir zemin buluyor. Arkasında kalıyorum, nefeslerim havayı kesiyor, kollarımı ona sarma beklentisi acımasız bir taleple kafatasımı döverken kaslarım yanıyor.

Birçok kez kaçmasına izin verdim. Kum saatinden hızla geçen kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettim. Bu sefer ona kaçma şansı vermeyeceğim.

Bataklığın tarla sınırına ulaştığında adımları ağırlaşıyor ama çamurla mücadele ederek ilerliyor. Kara fırtına bulutlarının arasından gri bir ufuk çizgisi beliriyor, yansıması dolambaçlı bir su yolunda parıldıyor.

Halen doğruca bir su kanalına doğru koştuğunu fark edince yönünü değiştirmeye çalışır. Kumsalda ayağı kayar ve kayar, ancak bıçağı tutmaya devam ederek ayağa kalkar. Kıyı şeridine yakın dururken ayakları sert toprak zemini tokatlıyor.

Hızımı yavaşlatarak, doğrudan onun yolunu takip etmiyorum. Bunun yerine, bataklık sahili kaplayan cılız ağaçların arkasından onu takip etmeye devam ediyorum. Bakışlarımı ona kilitlediğimde ağaçların arasından aniden beliriyor.

Ağaç hattındaki bir sonraki mola yakın ve ben de onun önünde ilerlemek için bacaklarımı daha sert pompalıyorum. Açıklık belirdiğinde, onu itip belinden kavriyorum. Ayakları yerden kesilince küçük bir çığlık attı. Kollarımı hafif bedenine dolayarak kolunu kalçasından aşağıya sabitliyorum ve bıçağı sıkıca tutmak için bileğini tutuyorum.

Serbest kalan her nefeste göğsü kabarıyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor.

Sırtını göğsüme yasladığında kolumu daha sıkı sarıyorum ve ağzımı kulağına bastırıyorum. "Seni bir hayvan gibi kovalamamı istiyorsun, o zaman ben de seni bir hayvan gibi becereceğim."

Onu yere indirdim.

Avlanma arzusu her zaman öldürmeye rakiptir-ama ilkel tutkularımız şiddetle açtır. Canavar avını tuzağa düşürdüğünde, avını yemelidir.

ÇİFT FLAMES

KALLUM

A Onun narin kokusu duyularıma nüfuz ederken, isyan eden duyguları her türlü zıvanadan çıkmış arzuyu serbest bırakmak için hayvani istek uyandırıyor. Gücsüz bir duruma kışkırtıldığımızda hepimiz hayvani oluruz ve Halen

irademi tehdit ediyor, o yok ediyor.

Utanmaz bir şeytan gibi, benimkine karşı kıvranan sıcak bedeninin çıldırtıcı sürtünmesinden zevk alıyorum. Dizlerimiz çamura gömüldüğünde onu dirseklerinin üzerine itiyorum ve elimi bileğine dolayarak bıçağı elinden bataklığın zeminine düşürüyorum. Sonra elimdeki bağı çözüp ağzının etrafına doluyorum ve onu sırt üstü çevirmeden önce düğümü ensesine doğru sıkıca çekiyorum.

Çamur önünü kaplıyor ve çok güzel, kirli bir görüntü, Halen pislik içinde. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine hava çekerken göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde yükseliyor. Ağzını tıkayarak konuşmaya çalışıyor, ben de çenesine yapışıp ağzımı tam onunkine dayıyorum ve ağzından kaçan çaresiz nefeslerin tadına bakıyorum.

"İlk günden beri beni kötüledin," diyorum sertçe ağzının içinden. "Yalanlarına inanmaya devam etmene izin vermek için yarım aklım var çünkü bu seni çok ıslak yapıyor." Kanıtı hissetmek için elimi kalçalarının arasına sokuyorum. "Hmm. Kot pantolonundan ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum, Halen."

Çenesini sıkıca kavradığımda nabzının şiddetli çarpıntısı parmaklarıma çarpıyor. Minik yumruklarını omuzlarıma vuruyor ve bir hırıltıyla geri itip kalçalarına sarılıyorum. Gömleğinin eteğinden tutup üstünü ve sütyenini başının üzerinden yırtıyorum ve bileklerini birbirine bağlamak için malzemeyi kullanıyorum.

Bir elim bağlı bileklerinde, kollarını ıslak zemine sabitliyorum ve diğer elimi kot pantolonunun kemerine bağlıyorum. "Derinin altında kıvrıldığını hissediyorum, o hastalıklı, muhtaç acının. Vücudun onu yüzeye çıkarmam için bana yalvarıyor."

Kravatın etrafında inerken, bakışlarımın açgözlülükle vücudunun üzerinde gezinmesine izin veriyorum, armut şeklindeki mükemmel göğüslerine, geçirdiği kazadan kalan ve cildine damgaladığım izlerle güzelce karışan yara izlerine hayran kalıyorum.

"Tanrım, bu halinle çok seksisin," diyorum daha da yaklaşıp gömleğimi onun üzerinde açarken. "Seni parçalamak için ölüyorum."

Ağzımı göğsüne indiriyorum ve sertçe ağzıma almadan önce dilimle sivri meme ucuyla alay ediyorum. Vücudu altımda eğiliyor ve onu kendime doğru tutmak için belinin kıvrımını avuçluyorum, tepkisel titremesinin tadını çıkarıyorum.

"Dinleyeceksin," diyorum, ateşli bakışlarım yukarı kayarak onunkilere kilitleniyor. "Her sözünü kestiğinde sana dokunacağım, tadına bakacağım ve seni istediğim gibi kirleteceğim." Önceden uyarmak için kot pantolonunun çitçitini çekerek açıyorum, karnının titremesinin tadını çıkarıyorum.

Kravatı çenesinden aşağı çekerken gözlerini öfkeyle bana dikti ve hemen "Hayal ürünü mazeretlerini duymak istemiyorum" dedi.

Şeytani bir gülümseme ağzımı eğiyor. "Ama belli ki bu bedenin ırzına geçmemi istiyorsun."

Kalçaları onu ele vermek için altımda birbirine yapışıyor.

Onu çamurlu zemine daha sert bastırarak dizimi kalçalarını ayırmak için kullanıyorum ve ağzımı onunkinin üzerine kapatmadan önce ona sertçe bastırıyorum. Onu acımasız bir ihtiyaçla öpüyorum, öfkeli çığlıklarını yutuyorum. Vücudunun benimkine karşı verdiği mücadelenin aşındırıcı hissiyle sikim zonklıyor. Onu nefessiz kalana kadar öpüyorum ve vahşi bir açlık isyanını ateşliyorum.

Ayrılırken siyah kravatını çıkarıp boynunu şefkatle okşuyorum. Mücadelesinin bir kısmı sona ermişti ve ben onun nefes alış verişinin, kumsaldaki suyun nazik kucağıyla aynı anda yükselip alçalan vücudunun hareketinin kışkırtıcı emeğine kapılmıştım.

"Seni tatmayı sevsem de sözümü tutarım." Boğazını sıkıyorum ve elimi çamurlu toprağa vuruyorum, sonra çamuru göğüslerine sürüyorum, soğuk, kumlu kir cildinde kayarken lezzetli bir inilti kazanıyorum.

Avuç içimi teninde gezdirirken, göğüslerinin arasındaki ve karnındaki çamuru çizerken vücudu altımda debeleniyor, dokunuşumun altında kaygan ve kirli olduğunu hissettiğimde çözülmeye o kadar yakın ki.

"Pislik içinde nefes kesici görünüyorsun, tatlı küçük Halen. Bölmeye devam et. Bütün gece seninle çamurda yuvarlanmaktan başka hiçbir şeyden zevk almam." Kaşlarımı ısrarcı bir şekilde kaldırırken, iddiamı göğüslerinin üzerine damlattığım bir topak çamurla destekliyorum.

Bakışlarının etimi kemiklerimden ayırabileceğine yemin ettiğim birkaç gergin nefesten sonra tek bir baş hareketiyle kabul ediyor.

Boğazını kavrayışından kurtulup, başparmağımı imrenerek yanağında gezdiriyorum ve morarmış tenindeki kuru çamur lekelerini temizliyorum. Öpücüğümle şişen dudakları, elimi uzaklaştırmak için başını çeviriyor.

"Hayali ya da başka türlü hiçbir mazeret sunmuyorum," diyorum ona. "Ve bunu sadece bir kez söylüyorum. Yalan söylemedim. Devyn olduğunu bilmiyordum. Ziyaret masasında, Chaucer'dan alıntı yapan bir olay yeri analistinden bahsettiğinde, o teknisyenin kim olduğunu hiç sormadım. Aralarında bir bağ olsun ya da olmasın, bilmek istemedim." Uzun bir iç geçirdim. "Bencilce, bu davada seninle olabildiğince çok zaman geçirmek istedim."

Tartışmasını, araya girmesini bekliyorum. Yine bencilce, böylece vücudunu çamurla kaplayabileceğim.

"Ama aynı bilgiye sen de sahiptin," diye devam ediyorum. "Devyn'i ona taktığın at gözlükleriyle görmeyi reddettin. İlk sahneyi ben düzenlemiş ve oyun tahtasını ben kurmuş olabilirim ama oyunun nasıl oynanacağına karar veren sendin."

Dudaklarını birbirine bastırarak bana göz kırpmıyor. Burnundan nefes alıp verirken bakışlarını kaçırıyor ve gözlerindeki en ufak titreşimde kendi inançlarından duyduğu şüpheyi görüyorum.

"Bana gerçeği söyleme sırası sende. Onları kilitlemek yeterli olur muydu?" Ona soruyorum, ses tonum dokunuşumdan bir derece daha nazik.

Gözlerime belirsizlikle bakarken yumuşak kaşları kırışıyor.

"O kişiyi bulabilseydiniz, mahkemede ceza almasını izlemek yeterli olur muydu?" Bilmek istiyorum. "On yıl ceza alabilirlerdi... muhtemelen daha fazla. Ömür boyu hapis cezası alsalar bile, aileni öldüren kişiyi hapse atmak intikam ihtiyacını tatmin eder miydi?"

Nefes alış verişı hızlanır, öfkesi alevlenirken bakışları kesilir. "Bilmiyorum. Hiç böyle bir şansım olmadı."

Çenem memnuniyetsizlikle geriliyor ve elimi çamura vuruyorum. "Yalanlar bir çamur banyosu daha kazandırır."

Başını yere doğru sallıyor. "Bunu söylediğin için bile siktir git-"

Çamura bulanmış elimle göğsünü kavriyorum ve onu etkili bir şekilde kesiyorum. Taneli çamuru meme uçlarına sürdüğümde altımda kıpırdanıyor, kaba dokusu kalçalarını kalçalarıma sıkıştırırken onu da aynı derecede aç bırakıyor.

Kulağına talebimi fısıldarken çamurlu göğüslerinin çıplak göğsümde kaydığını hissederek bedenimi indiriyorum. "Gerçeği istiyorum, Halen."

Ayağa kalktığımda gözlerinden öfkeli yaşlar akıyor ve onları öfkeyle geri kırıyor. "Hayır," diyor, kelimeyi titrek bir nefesle söylüyor. "Bu yeterli olmazdı."

Dudaklarımı ıslattım, onun tadına baktım, daha fazlası için oburdum. "Eğer o kişi şu anda burada olsaydı, ne yeterli olurdu? Yüzlerini parçalayabilir miydin? Sazlıkları kanlarıyla kırmızıya boyayabilir miydin? Bu yeterli olur muydu?"

Vücudu benimkinin altında baştan çıkarıcı bir şekilde titriyor. "Hayır... Ama bu bir başlangıç olur."

Bakışlarım yavaşça yüz hatlarında geziniyor, orada bulduğum çiğ acının büyüüne kapılıyorum. Kısık bir onay sesi çıkarıyorum, kalbim göğüs kafesimi sıyrıyor ve kaslarım onunkilerle eşleşmek için hızla atıyor.

"Ve sonra..." Parmaklarımı boynunun dibindeki saçlarına geçirip yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Affedilmeyi ister miydin?"

Orada biriken şiddetli duyguyu benden esirgemek için gözlerini kapatıyor. "Asla."

Bir umut ışığı belirir. İçinde, perdenin arkasını görmek için dokunduğu bir karanlık var - ama bu sadece bir bakış, katilin kişiliğinde kendini maskelerken onu çağıran davalarda çalışmak için yeterli. Korkusu her zaman onu kapatır.

Şimdi altımda bağı, o benim Erebus'um için Nyx, karanlığım için gece. Hâlâ ruhuna işkence eden acımasız varlıkları doğuran bir tanrıça. Ölüm, çekişme, acı.

Ailesinin katili asla yakalanamadı ve bu ilk devrilen domino taşı, sonunda perdeyi yırttığında, zamanın kumlarını bir gelgit dalgası gibi ayıracak olan olaylar başladı.

Ama bu anı parçasını hiçbir zaman ortaya çıkaramayabileceği konusunda kendime hak vermek zorundayım. Bana işkence eden gerçekliğimiz bu, bunun -şu anda- geldiğimiz son nokta olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum.

Eğer bu bizim hikayemiz olacaksa, o zaman canavarı görmesini istiyorum. Zalim caninin gözlerinin içine bakmasını ve ruhuma iliştilmiş her acımasızlığı görmesini istiyorum.

O zaman beni kabul etmesini istiyorum.

"Af dilemeyeceğim," diyorum, ruhumu ikimizin arasına sererek. "Asla, Halen. Göksel düzlemlerde beni kefarete ödemeye ikna edebilecek hiçbir coşku yok. İçinde olmak istediğim tek cennet sensin. Beni lanetleme, tatlım."

Kefene bürünmüş güneş bataklık kıyısını sessiz grilere boyuyor, gökyüzü yağmuru serbest bırakmak için parçalanırken zihnimi pençeleyen işkence görmüş iblisin bir yankısı.

Hiçbir yağmur beni temizleyemez. Sadece o, onun derinliklerinde yanan ateş.

"O zaman ikimiz de şeytanız," diyor, sesi o kadar yumuşak ki neredeyse suya düşen yağmurun sesini bastıracak. "Korkunç şeyler yapmış canavarlar ve ikimiz de yanmalıyız."

Sert bir iç çekiyorum ve alnımı onunkine indiriyorum. Göğüslerimiz birbirine değiyor, kalp kalbe, bedenlerimiz arasındaki kir o arındırıcı yanık için bir kanal.

"Sana yatıştırıcı şeyler söylememi ve bunu senin için kolaylaştırmamı istiyorsun. Yapmayacağım, çünkü bu bizim için asla kolay olmayacak." Başparmağım narin çene çizgisinde geziniyor. "Ama senin için tüm dünyayı kırmızıya boyayacağım. Yüzlerce ömür boyu peşimi bırakmayacak kadar keder ve pişmanlığınızın tadına baktım. Eğer

benden koparırsan, olaydan sonra intikam almaya çalışmayacağım - onlar fırsat bulamadan o pisliğin içini boşaltacağım, Halen St. James."

İçinden yırtık bir ses ve bunu bastırmak için dudağını ısırıyor. Yağmur daha sert yağarken kirpiklerinin koyu renkli saçakları dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. Dudağını dişlerinin arasından çekip çıkarıyorum ve başparmağımı üzerinde gezdiriyorum, onun kırılgan yumuşaklığında kayboluyorum.

"Tanrım, sen gerçekten bir dahisin. Çok zekisiniz Profesör Locke." Ses tonundaki kin hareketlerimi durduruyor. "Beni kaybetmek istemediğini söylüyorsun, yani planın dünyayı içinde bizimle birlikte yakmak mı? Kibirli ve pervasız davranışların *beni seni* kaybetmeye zorlayacak."

Sırtta söyledikleri şaşırtıcı bir netlikte aklıma gelince sertçe yutkunuyorum: *Çünkü katiller eninde sonunda yakalanır.*

Bileklerindeki tutuşum gevşiyor ve o da bu fırsatı değerlendiriyor. Yumruklarını göğsüme indiriyor. Elleri yağmurda kayıyor ve ben kollarını yakalayıp onu tekrar dizginlemeden önce çamur tenimi kayganlaştırıyor ve tüm ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum.

Halen bir saniye daha çırpınıyor, sonra o vahşi gümüş küreler çevrilince mücadeleyi bırakıyor. "Çektiğim suçluluk Wellington için değil. Senin yüzünden, sana yaptıklarım yüzünden. Seni ne hale getirdim. Ve şimdi ben de suç ortağım - Devyn'i tehlikeye attığın için, o geceden beri aldığın her can için beni de suç ortağı yapıyorsun. İdam edilebileceğini anlıyor musun? Bir FBI ajanını öldürdün. Tanrım, beni umursadığın için senden nefret ediyorum... yeniden kaybedecek birine sahip olduğum için. Bunun için cehenneme kadar yolun var."

Bakışlarının ardındaki ateş bir cehenneme dönüşüyor ve lanet olsun, öfkeli sirenimle büyülenmiş durumdayım. "Siktir."

"Ne dediğimi duydun mu?" Bakışları beni un ufak etmeyi hedeflerken, kontrolden çıkmış vahşi duyguların girdabında çalkalanıyor. "Sen zaten bir akıl hastanesine kapatıldın-"

"Çünkü beni oraya sen koydun-"

"Ve ölmekte olan bir kadını manipüle ettiniz-"

"Hasta olduğunu bilmediğim." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Ama yine olsa yine yapardım. Bir kalp atışında. Seni bu şekilde altımda görmek için, bunu tekrar ve daha kötüsünü yapardım. Ben o kadar hasta, kötü ve sapkırım. Üzerime hangi etiketı yapıştırmak isterseniz isteyin, ben o lanet olası şeytan olacağım. Sen her zaman önce geleceksin."

Gök gürültüsünün patlaması yeni gözyaşlarını tetikliyor ve başparmağımı dudaklarında gezdirerek pedin onun nefis melankolisini tatmasına izin veriyorum. "Beni asla kaybetmeyeceksin," diye yemin ediyorum ona. Yüzünü avuçlarken dirseklerim çamura saplanıyor ve gözlerini bana dikmesini sağlıyorum. "Bana bak, Halen. Bu evrende beni senden koparabilecek hiçbir şey yok, ölüm bile."

Göğsünden hıçkırık sesleri yükseliyor. "Bunu bilemezsin."

Dilim alt dudağımın üzerinde kayıyor, onu tüketmekle tehdit eden öfkeli duygularını tadıyor. Bu benim işim. Ben onun tatlı kalp acısını tüketmek için yaratıldım.

"Bırak acını ben alayım," diye fısıldıyorum. "Bırak senin yerine ben çekeyim."

En yumuşak sesi çıkarıyor, o kadar nazik ve tatlı bir iç çekiş ki canı yanıyor. "Bunu yapamayız. Bu delilik." Bana daha fazla işkence etmek için dudaklarını yalıyor, sonra yumruk yaptığı elleriyle bana vurmak için kollarını indiriyor.

Bu sefer hazırlıklıydım ve kollarını yakalayıp bağlı bileklerini boynuma doladım. "Sana nefesimiz kesilene kadar konuşacağımıza söz vermiştim ama ben çok acıktım ve bu şeytan bana ziyafet çekecek."

Ağzım onunkine çarpıyor ve onu kendime bağlı tutuyorum, mücadelesini daha fazla tüketirken onu derinden öpüyorum.

Fırtına gökyüzünü karartırken, kollarını boynumdan çözüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Sırılsıklam gömleğimi çıkarıp yere ve onun kirli, yarı çıplak bedenine bakıyorum. Kıpırdanmaya çalışmasına fırsat vermeden kot pantolonunun kemerini kavırıyor ve pantolonunu ayak bileklerine kadar yırtarak aşağıya çekiyorum.

Keskin çığlığı doğrudan kasıklarına ulaşıyor. "Tanrım, sen delisin-"

"Sen benim çığınlığımın sınırlarını görmedin, tatlım." Bağlı ayak bileklerini başımın üzerine getirip kalçalarına yapışıyorum. "Biz sadece

başladı."

Kalçalarını yerden kaldırarak amına sert bir dikiş atıyorum, onun ilahi tadının tadını çıkarırken lanet olası bir sapkınım. Onun üzerinde nefes alırken kısık bir inilti yükseliyor, ne kadar ıslak olduğunu görünce yüzümde çarpık bir gülümseme beliriyor.

"Seni tatmamı söyle," diye talep

ediyorum. "Bu şekilde değil.

Cehenneme git-"

"O zaman ağzıma boşalırken beni lanetleyebilirsin." Klitorisini ağzımın çukuruna çekiyorum ve dilimi hassas etin üzerinde gezdiriyorum, sonra ağzımı onun üzerinde dolaştırıyorum ve sırtı yerden kalkıyor.

Kıvranan kalçalarını tutarken parmaklarım morartıcı bir güçle derisini kazıyor. Yağmur çiselemeye devam ederken bedenlerimizi okşuyor, onu şımartıyorum, açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi tatlı uyarılmasını kucaklarken dilim onu istila eden bir şeytan.

Bana karşı paramparça olmaya çok yakın olduğunu hissettiğimde, damarlarımda evcilleşmemiş şehvet ateşi yanıyor. "Beni hâlâ küçümsüyor musun?"

Tam bir nefes almak için mücadele ederek, "Evet" diyor.

Ona karşı gülümsüyorum. "Seni o kadar derinden dolduracağım ki, benden nefret etmene yer kalmayacak."

Sabırsız bir iniltiyle botlarını teker teker çıkardım, sonra kot pantolonunu ayak bileklerinden çekip çamura attım. Kalçalarını iyice açıyorum, onu toprağa sabitletirken parmaklarım morartıcı izler bırakıyor.

Kalçaları başımı sıkarken elimi leğen kemiğinin ortasına yerleştiriyorum, sanki bu benim kirli kızımı yememi engelleyecekmiş gibi. Sonra onun tatlı amını yiyorum.

Kollarını bükerek bileklerini gömleğinden kurtarmayı başarıyor. Narin elleri saçlarımı buluyor ve parmaklarını saç diplerime geçiriyor, kaçmaya çalışırken tırnakları kafa derimi kazıyor. Körelmiş küçük tırnaklarını bana geçirmesine izin veriyorum, acısının tadını çıkarıyorum.

Elimi bacağının alt tarafına sabitleyip dikkatimi iç tarafındaki mührere veriyorum. Dişlerimi işarete batırıyorum ve bakırımı

Dilimden kan tadı dökölüyor. İçimdeki canavar onu yutmak istedikçe vahşı bir hırıltı serbest kalıyor, ta ki o benim elime karşı ırpınana kadar.

"Hâlâ bana zarar vermek istiyor musun?" Ses tonum sertleşirken, onu o paramparça edici sınıra yaklaştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Titriyor, damlacıklar şakaklarından aşağı kayarken öfkeli gözyaşları yağmura karışıyor. "Derini yüzmek istiyorum."

Onun tatlılığının son bir bencil tadıyla dizlerimin üzerine öküyorum. Kıçını kavrayıp onu öne doğru çekerken yüzümde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Derimi yüz bebeğim."

Gözlerindeki ateşli zehir ya beni becermek ya da öldürmek üzere olduğunu söylüyor. Dokunuşunu benden esirgemediği sürece ikisini de yapmasına izin vermek zorundayım.

Oyma bıçağı çamura atılmıştı ve bileğini diğerk elimle tutmadan önce silahı bir elimle kavradım. Kabzayı avucuna bastırıp elimi onunkinin etrafında kapatıyorum, ateşli gözlerimiz kilitleniyor.

Gri gökyüzü bir tehdit gibi üzerimizde asılı duruyor, çamurda diz çöküp aramızdaki yüklü akıntıya bağlanırken arzumuzdan bir ton daha koyu düşüyor.

ırılıplak soyunmuş ve titreyen Halen boştaki elini göğsümün sert duvarına dayıyor. "Kallum. Durmalısın-"

Boynunun arkasına yapışıp yüzünü kendime doğru çekiyor, dudaklarında hazır bekleyen ölümcül kelimelerle beni çarmıha germeden önce ağzım onunkine iniyor.

Bıçağın düz kısmı bedenlerimizin arasında ezilirken, beni uzak tutmak için avucunu göğsüme kaynak yapıyor. Parmakları hilalin üzerinde geziniyor ve ben onun kırılğan duvarlarının içindeki şiddetli fırtınayı hissedebiliyorum.

"Bunu nasıl durduracağını biliyorsun." Bileğini daha sıkı kavrayıp bıçağın ucunu göğüs kafesimin üzerinde gezdirirken burun deliklerim alevleniyor. Keskin ucu kan çekiyor. "Kalbimi hedef al. Eğer ıskalarsan, senin için gelmeyi asla bırakmayacağım."

Bir damla gözyaşı aşınmış yanağını çiziyor ve ben tuzlu ıslaklığı dilimle kucaklamak, onun o korkunç korkuyla yüzleşmesini tatmak istiyorum. Önümüzdeki canavardan kaçmak, içimizdekiyle yüzleşmekten daha kolay.

Parmakları mührü örtmek için yükseliyor, arzusu içime öyle derin işliyor ki her ağrıyan nefeste onu hissediyorum. "İstediğim bu değil," diye fısıldıyor.

"Ne istiyorsun?" Bunu ona sayısız kez sordum, cevabını umutsuzca bekliyordum. "Ne istiyorsun, tatlım?" Elimini onunkinin üzerine koyup onu kendime sabitliyorum. "Tanrım, lütfen söyle bana."

Gözyaşları artık özgürce akıyor ve gümüşü gözleri benimkileri yakalamak için yukarıya kaydığında, o bıçağı lanet olası kalbime saplayabilir.

"Hayatım darmadağın olmadan önce beni bulmuş olman için," diyor düzensiz bir nefesle. Soğuk havadan ve kabanar duygularından dolayı titriyor. "Ölümden, trajediden, acıdan ve bir çıkış yolu bulamadığım sonsuz boşluktan önce. Ben *bu* hale gelmeden önce. Neden beni *daha önce* bulmadın?"

Çünkü o zaman, belki o zaman, beni sevmesine izin verebilirdi.

Kabuslarının lanet olası şeytanı olmadan önce.

Bir gök gürültüsü kemiklerime doğru geri tepiyor, sözleri kadar şiddetli bir şekilde içimde çatırdıyor. Onu çok büyük bir başarısızlığa uğrattığım için, bu benim cezam.

"Ve bu bizim deliliğe doğru inişimiz, *ya olursa'mız*. Bu bizi mahvedecek, Halen." Yüzünü çerçeveleyen beyaz tutamı yakalıyorum. Saç telleri çamura bulanıyor ve o gece yaptığım gibi saçlarını parmaklarımın arasında şefkatle ovuyorum. "Senin olduğun şey benim için çok güzel, tatlım."

Daha önce ona fısıldadığım sözleri söylerken sulu bakışları benimkilerle birleşiyor, bana kendisinin en basit yanını gösterdiğinde. O zaman söylediğim gibi şimdi de söylüyorum. *Bu -doğasının* en karanlık kısmı; onu korkutan şey- benim sığınağım.

Ritüeli gerçekleştirmek ve yüzüğümü döndürmek için duyduğum şiddetli arzu içimi parçalıyor ama bu sonucu etkileyecek kadar güçlü bir büyü yok.

Sadece o.

Denesem de onun karanlığını sonsuza dek barındıramam. Bir tarafı bastırmak çok tehlikeli; bir çıkış yolu bulacaktır. Ve zamana kadar, on büyüklüğünde bir deprem olur ve bir adamın yüzü bir lastik demiriyle parçalanır. Halen bu seviyeye dayanamaz; insanlığı, mantıklı doğası onu her zaman cezalandıracaktır.

Benim çelişkili ilham perim bu parçasını kucaklamak zorunda.

Dudaklarımı yalıyorum, yağmur suyunun tadına bakıyorum, ondan gelen saf çöküşün onunla karışmasını arzuluyorum. "Kahretsin, sevebiliriz Halen, eğer izin verirsen."

Gülümsemesi kırılgan, o kadar güzel ki boğazım düğümleniyor. "Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Kalbimi göğsümün boşluğundan söküp çıkarsam bile seni yine de hissederim ve bu varlığımın acı veren gerçekliğidir. Bana kalpsiz olduğumu söyle ve sana bunu kanıtlamama izin ver." Bıçağın ucu her nefes alışımında etime daha derin saplanıyor. Karnımdaki çıkıntılardan aşağı bir damla kan akıyor.

Titreyen bir nefes vererek bıçağı bırakıyor ama silahı bırakmıyor. Çekingen bir şekilde diğer elini kaldırıyor ve ateşin önünde dururken yaptığı gibi göğsümdeki kabartmaları okşuyor. Parmakları mürekkepli geyik kafatasını saygıyla haritalıyor, kan ve yağmuru kendi simya biçimi gibi kalp acısıyla karıştırıyor.

"Kim olduğunu biliyordum." Sesi de dokunuşu kadar zayıf. "Hatırlıyorum... Seni tanıyordum ve bu dövmelerini tanıdığımdan, seni okuduğumdan değildi. Kendimi güvende hissediyordum. Kötü ve yanlış olan her şey çözülecekti ve sen beni öperöpmez çözüldü."

Çevremden, bıçağı kaldırışını izliyorum. Bir an için bıçağı kendine saplamaya çalışacağından korkuyorum. Kaslarım beklentiyle geriliyor.

"Çok güzelsin Kallum," diye devam ediyor. "Korkunç derecede güzelsin. Tıpkı bir şimşek gibi, ilk bakışta dikkat çekici ve hayranlık uyandırıcı, ama kısa süre sonra kontrolden çıkıp tüm ormanı ateşe veriyor."

"Sensiz, bu benim sonum olacak." amurda onun üzerine diz tm, omurgamın tabanını kilitledim, bakışlarım o bıaa sabitlendi.

Diğer eli yavaş yavaş aşıya inerken, parmaklarının karnımda gezinen şehvetli hissinin altında karnım esniyor. Kemerimi tutuyor ve deriyi tokadan çekip çıkarırken vücudumdaki her sinir titriyor.

"Sen kaos ve yıkımın vct bulmuş halisin ve tanrım... sen teksin," diyor, sözleri gözlerimi tekrar onunkilere yönlendiriyor.

Halen bıçağın ucunu avucuna getiriyor. Bir dikişı açmak için bıçağı sürüklüyor ve etinde hematik kırmızı boncuklar beliriyor. Midemin derinliklerinde içgüdüsel bir zlem kıpırdanıyor, sanki kan dolaşıma enjekte edilmiş lanet bir afrodisyak gibi.

Azalan irademle, onun güzel vcdunu parçalamak isteyen canavarı zincirliyorum ve lanet olsun, elindeki kan çizgisini yalamasının hınzır görüntüsüyle dllendiriliyorum.

Bir şimşek ruhuma hcm ediyor ve o titreşimde orada, karanlığı aydınlatan ay tanrıam.

Bıçağı kıyıya bırakıyor. Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, onu ele geçirmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşan cinsel canavar tarafından yakalanan sert bir ürperti onu sarsıyor. Dizlerinin üzerinde yükselip beni usulca öpüyor, kalbimin arpıntısıyla tam bir tezat oluşturunyor.

Onun sakarın tadı kanın keskin tangıyla birleşiyor, çok sarhoş edici. Omuzlarını kavriyorum, fermuarımı indirmeye ve beni dışarı çıkarmaya devam ederken akıl sağığım mahvoldu.

"Tanrım, lanet olsun." Kaya gibi sertleşmiş ereksiyonumu çevreleyen elini hissettiğimde kaslarım geriliyor, kanının sıcak ve ıslak hissi beni kontrolden çıkartıyor. enem gerildi, dudaklarına karşı inledim. "Lanet olsun, Halen. Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Yumuşak nefesi ağızımı okşuyor. "Benim olduğunu iddia ediyorum."

Bir kkreme kulaklarıma hcm ediyor, bataklığın tüm sesleri kalbimin göğsümde yankılanan çarpıntısının altında sessizleşiyor. Uzunluğunu okşarken

Sızan pre-cum'u ucunda topluyor ve kanının sıvıyla birleştğini hissetmek beni kör bir şehvete sürüklüyor. Kaygan avucuyla beni okşuyor ve sikim zıplıyor, elini tabana doğru indirirken beni daha sıkı yumruklamasıyla zonkluyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve vahşi bir ihtiyaçla onu kendime doğru çekiyorum, kısıtlama yok oluyor. Diğer elimle boğazını sıkarak ciğerlerindeki nefesi şok ediyorum. "Kendine dokun," diye emrediyorum, kelimelerim sıkılmış dişlerimin arasından fışkırıyor.

Yırtıcı bakışlarım, kalçalarının arasını itmeden önce vücudundan aşağıya doğru yavaşça inişini izlerken, yutkunması avucuma karşı baştan çıkarıcı bir şekilde titreşiyor. Parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdiriyor ve günahkâr bir şekilde omurgamın etrafında kıvrılan nefesli bir inilti çıkarıyor. Arzusunun kokusu damarlarımdaki kanı yakıyor.

"Kendine dokunmayı bırakma." Bakışlarım, ince bir kırmızı tabakanın ipeksi tenini kapladığı uyluklarının tepesine sabitleniyor.

Açlığım dayanılmaz bir sancıya dönüşüyor, ta ki belinden tutup onu ayağa kaldırırsan kadar, böylece bacağını omzuma çekip yüzümü amına gömmek zorunda kalıyorum. Onun uyarılmışlığının ve kanının tadına doyamıyorum, tıpkı ayin sırasında onun ilk nefis tadı gibi.

"Kallum-tanrım." Denge için omuzlarımı tutuyor.

"Bu doğru emir." O titreyene kadar yalıyor ve emiyorum, küçük ilham perimin vahşi öfkesi yükselen bir gelgit dalgası gibi kabarıyor, beni ezmeye hazır. Tırnaklarını saçlarımda gezdiriyor ve tellerini koparıyor, beni acilen ayağa kalkmaya zorluyor.

Ve saldırmasına izin verdim.

Kan akana kadar göğsümü tırmalamasına izin veriyorum. Onun çırpınmasına, çırpınmasına ve itip kakmasına izin veriyorum, karanlık ilham perim tarafından sahiplenildiğim için onun kavgasını alıyorum. Yumruklarını bedenime vurmasına izin veriyorum, bir sapkın, aşırı duygularını serbest bırakırken çılgınca kirpiklerinin her biri için yalvarıyor. Tüm korkusunu. Tüm öfkesini. Her zaman onun yerine ben alacağım.

Sırtım ağaca çarpana kadar beni itmesine izin veriyorum. Tırnakları omuzlarımı delerken kaba ağaç kabuğu tatmin edici bir acıyla derimi sıyrıyor, parmakları bedenime tırmanırken beni kavırıyor.

Bacaklarını etrafımda kilitlerken kıcını kavıyorum. Topuklarını kalçalarımın arkasına geçirene kadar pantolonumu aşağı itmek için ayaklarını kullanıyor. Yağmur pis bedenlerimizi ıslatırken göğsünü benimkine bastırıyor, elimi belinin kıvrımları boyunca gezdiriyorum.

Halen tam içime bakıyor. Beni esir almak için gözlerinin gümüş közleri arasında karanlık bir alev tutuşuyor, sonra ağzı benimkine çarpıyor.

Vücudu göğsümden aşağı kayarken, mükemmel amcığı beni sarıyor, uyarılmışlığının sikimi kapladığını hissedince dişlerimi sıkarak ateşli bir küfür savuruyorum. Yumuşak iniltisi, beni daha derine götürerek daha sert bir şekilde öğütürken sesi yutmam için bana sataşılıyor.

Atomlarımız birbirine çarpıyor, öylesine yanıcı bir enerji füzyonu ki, kontrol edilemez ateşimizle yıldızları tehdit ediyoruz.

Tırnaklarını omuzlarıma geçirmiş, kalçalarını vahşi ve erotik bir şekilde yuvarlayarak beni ağaca yaslamış, seksi bir su perisi gibi beceriyor. Saçlarını avuçlarken ağzımı boynunun morarmış eklemine gömüyorum, kalçalarım onunkilerle buluşmak için öfkeli, amansız bir ihtiyaçla itiyor.

"Siktir. Çok mükemmel hissediyorsun." Benden çıkardığı küfürler ve kaba homurtular yağmurun üzerinde yükseliyor. Kalçalarının açık salınımı çıldırtıcı, bacaklarım bizi ağaca tutturmak için gergin, kabuk sırtımda yırtılıyor.

Dudaklarımı kızgın teninde gezdiriyorum, dişlerimi oraya damgaladığım ısıkrıkların üzerinde gezdiriyorum, kanının baş döndürücü, tüketen tadı hâlâ dilimde. Leğen kemiğini umutsuz dalgalanmalarla itişlerimi hızlandırmak için çalıştırırken boğazında yırtık bir ses yakalanıyor, daha fazla sürtünme talebiyle bana karşı iffetsizce öğütürken çekirdeği horozumun etrafında daha sıkı titreşiyor.

Bedenlerimiz arasındaki her kumlu, aşındırıcı kir sürtünmesi daha fazlasını talep ediyor - etlerimiz bizi alevlendirmek için tekrar tekrar birbirine çarpıyor.

Sikime binmek için sırtını eğdiğinde, vahşi şehvet beni çözme tehdidiyle karşı karşıya bırakırken, bu müstehcen manzara karşısında uzun ve sert bir şekilde inliyorum. Bileğinin etrafında dönüyorum ve avucunu ağzıma götürüp en saf halini tadıyorum, delicesine mahvoluyorum, sonra saçlarını geriye itip yüzünü yakalıyorum, gırtlaktan gelen çığlıklarıyla ziyafet çekmek için sikimi daha derine, daha sert sürüyorum.

"Lanet olsun, sen bir hayal gibisin. *Benim* hayalim," diyorum, ses tonum gırtlaktan geliyor, kelimelerim her sınırsız itişte noktalanıyor.

Sevişme şeklimiz sadece bizim için ilahi ve ben onun günahından ve kutsallığından zevk alıyorum. Onun içinde daha yüksek bir düzleme ulaşıyorum. Çamur ve kanla, ter ve yağmurla kaplı, tanrının kendisini çağırarak bir sefahat.

İç duvarları etrafımda kenetlenirken kırmızı bir boncuk çizmek için dudağını ısıyor, ikimizi de uçuşumun kenarına fırlatmaya cesaret ediyor.

"Bana tutun." Ağacı itiyorum, tüm vücudum onu çamura geri götürme ve içindeki ahlaksız iblisin arzuladığı gibi becerme arzusuna karşı isyan ediyor.

"Kallum... ah... çok yakınım-" Halen sözünü keser, doruğa ulaşması engellenmiştir. "Henüz değil."

Tatlı su rezervini görmek için omzunun üzerinden bakıyor. "Neden-?"

"Çünkü senin içinde boğulmak istiyorum."

Kenara ulaştığımızda, botlarımdan ve sıırıslıklam pantolonumdan kurtulmak için mücadele ediyorum, Halen'ı bir kolumla tutuyorum. Suya giriyorum ve serin sıcaklık onda lezzetli bir ürperti uyandırıyor.

Hâlâ onun içindeyken, bizi yüzeyin altına daldırıyorum. Parmakları çizikleri hafifçe izlerken bacakları belime dolanıyor, dokunuşu soğuk suyun merheminden daha rahatlatıcı.

Ellerimi kalçalarına sabitleyerek onu geriye doğru daldırıyorum, kemerli vücudunun çekici görüntüsüyle ödüllendiriliyorum, göğüsleri camsı yüzeyin üzerinde zirveye ulaşıyor. İçimde baştan çıkarıcı bir şimşek çakıyor ve göğsünü okşuyorum, çamuru temizlerken elimi göğüslerinin arasına daldırıyorum.

Onu öne doğru getirdiğimde, saçları ıslak ve geriye doğru düzeltilmiş, o kadar seksi ki, ona kendimi kaptırıyorum.

"Yapabilirim..." diye fısıldıyor dudaklarımdan. Sadece bir ipucu, kendini bırakabileceği bir geleceğe dair bir bakış.

Ve bu beni yok etmeye yeter.

"Bekleyeceğim." Kollarımı onun etrafına doluyorum ve içine o kadar derin batıyorum ki, karşılık olarak ondan en tatlı çığlığı koparıyorum. O sesi yakalamak için oradayım, ruhumu kavuran ateşli özlemle onu öpüyorum.

Geri çekilirken, "Bekleyeceğim, ama savaşmana, yaşamak istemene ihtiyacım var, Halen. Kalan süremde hizmet etmek zorundayım ve dışarı çıktığımda yanımda olacağını bilmeden bunu yapamam."

Yağmur yağışı etrafımızdaki suyu dalgalandırırken, sert yutkunuşunun ince boğazından aşağı sürüklenişini izliyorum. "Orada olacağım," diyor.

Hareketleri yavaş ve hassas, vücudunun nazikçe yükselip alçalması bizi akıl sağlığımın kalan son parçalarını yırtan yavaş bir yanma hızına yönlendiriyor. Kalçalarını aşağı indirirken daha derine itmek için momentumu kullanıyorum, dalgalar bedenlerimizin üzerinden geçip kiri temizlerken içine giriyorum.

Gözlerini buluyorum. "Nefesini tut, tatlım."

Sonra onu altına alıyorum.

Sakin suya tamamen daldığımda, kollarımı sırtına doluyor ve omuzlarını kavıyorum, ağzımı onunkine kapatırken onu kendime doğru çekiyorum.

Onu aşağıda tutuyorum, havanın son damlalarını dudaklarından içiyorum. Basınçtan göğsüm yanıyor. Havasızlık ve doruk noktasının oluşumu erotik bir kombinasyon. Avucumu kalçasının arka tarafına doğru kaydırıyorum ve onu kendime doğru daha sert çekiyorum, su her hareketi yavaşlatıyor, dayanılmaz ama tahrik edici bir tempo belirliyor.

Daha önce hiç böyle sevişmemiştim. Halen'la her dokunuş bağımlılık yapıyor, her öpücük heyecanlandırıyor. İkimiz de oksijensiz kalana kadar bizi suyun altında tutuyorum. Hava almak için savaşma dürtüsü onu ele geçirdiğinde gözleri parlıyor.

Ciğerlerimi yakan çaresizlikle onu öpüyorum.

Onsuz nefes almak istemediğimden değil, alamadığımdan. Göğsümdeki ezici acı, onu beklediğim her gün hissettiğim şey ve Halen'in bana, onun havaya ihtiyaç duyduğu çaresizlikle, benim ona ihtiyaç duyduğum şekilde ihtiyaç duymasını sağlamayı hedefliyorum.

Etrafımda kasıldığını hissettiğimde, tatlı iniltisi ağzıma *doluyor*, *içimden* nefes alıyor, klitorisine sürtünüyorum ve derinlere itiyorum, organlarının arzuladığı hayati oksijeni reddediyorum. O paramparça olmaya başladığında ben de mahvolmuştum.

Canavarlarımızı beslerken, en karanlık arzularımızı doyururken, su pisliği temizlerken ecstasy'nin o zor tadına ulaşırken saf katarsis.

Suyun üzerinde patlıyoruz, ağrıyan ciğerlerimizi doldurmak için nefes nefese kalıyoruz ve onun sarsıcı orgazmı beni o kadar sert kavırıyor ki, onun içinde derinlere salınıyorum, bana yapıştığı gibi ona yapışıyorum, küfürler aramızda şiddetli bir şekilde düşüyor.

Havayı içine çekerken yüzünü boynumun yarığına gömüyor, vücudu hala benimkine kilitli. Eli enseme kavırıyor. "Bir tek sen varsın," diye fısıldıyor.

Sevişmemizden sonra titreyen bendim.

Kaos büyüünün mimarı şöyle yazmıştı: *Kişinin gerçek iradesini veya gerçek doğasını keşfetmesi zor ve tehlikelerle dolu olabilir, çünkü yanlış bir tanımlama saplantıya ve deliliğe yol açar.*

Kaos büyücüsü aşırı bir metamorfoz girişiminde bulunduğu anda, karşılaştığı ruh ne kadar karanlık olursa olsun kendini kandıramaz.

Onun için, ilham perim, en tatlı aydınlanmam için, doğamı değiştirmeye, ihtiyacı olan şey olmaya çalıştım.

Ama gören o. Ben sadece onun tarafından gözlemlendiğimde var olurum. Doğamı asla ben belirlemedim.

Adamım. Tanrı. Şeytan.

Seçim her zaman ona ait olmuştur.

KARANLIK TARAF

Herkes gölge taşır ve bu gölge bireyin bilinçli yaşamında ne kadar az somutlaşırsa, o kadar siyah ve yoğun olur. Bu zararsız yaratıklar bir kitle oluştursun ve ortaya öfkeli bir canavar çıksın.

- CARL JUNG

HALEN

I Boşluğa yeterince düşerseniz, artık aşağı ya da yukarı diye bir şey yoktur. Bizi bozan dengemizi kaybetmemizdir. Karanlıkta kapana kısıılır, gölgede asılı kalırız.

Beni korkutan düşme kısmı değil. Asla

yukarı çıkamamak.

Ruhumuzun bu karanlık silüetinin bastırılmış benlik, alter ego, id gibi farklı isimleri vardır. Aşağıya indikçe, karanlık tarafımızla yüzleşmemizi metaforik olarak tanımlama eğilimindeyiz: Yeraltı dünyasına yolculuk. Şeytanlarımızın üstesinden gelmek. Ruhun karanlık gecesi. Ya da benim kişisel favorim: Şeytanımızla güreşmek.

Bu da karanlık yönlerimizin nasıl komplekslere dönüşebildiğini açıklıyor.

Esasen kompleksler, genellikle travma veya duygusal şokun neden olduğu parçalanmış ruhlardır. Kompleksler amacımızı ve hatta hafızamızı engelleyebilir. Bir kişi bir kompleks tarafından alt edildiğinde, buna arketipik sahiplenme denir.

Jung psikolojisinin tanınmasından önce Robert Louis Stevenson, Dr. Jekyll ve Bay Hyde hakkında bir hikaye kaleme almış ve yazarın yazdığı gibi ruha mecazi bir neşter vurmuştur: *insan bir değil, gerçekten ikidir.*

Hyde'in bastırılması gölge tarafını tüketene kadar beslerken, Jekyll'ın karakterinin iyiliği ve kötülüğü arasında bir iç savaş başladı. Böylece Jung'un gölge benliği için karanlık ve rahatsız edici derecede doğru bir tasvir ortaya çıkmıştır.

Arketipik gölge, özünde bir kötülük kaynağıdır.

Bazen sadece nefes almaya çalışmak bile acı veriyor, buzdağının altında soluk soluğa kalmak gibi, ciğerlerim buz gibi suyla doluyor.

Bazen nefes almayı çoktan bıraktım mı diye merak ediyorum. Gerçekliğimin şekli bozuldu ve yolumu bulmak için beni seven insanlara bakmak istiyorum,

gözlerindeki yansımamı görmek için.

İblisim beni en kötü halimde buldu; onun için ben buyum. Karanlık bir ilham perisi. Kallum'un gözlerinde kendimin yansımasını görmek korkunç bir denge kaybı.

Boşluğa çok fazla düşmekten korkuyorum.

Tecrübenin acı verici hatırlatıcısı ve beraberinde şiddet sesleri geri gelirken tırmanmaya çalışıyorum.

Sıcaklık yüzüme dokunuyor ve o mutlu birkaç saniyelik huzurun kaldığı sınırdaki bu dingin yerde kalmak için savaşıyorum. Ama çok geçmeden dışarı çıkarılıyorum.

Gecenin yoğun fonunda, meşalelerin çıtırdayan alevleri bataklık kıyısına puslu bir parıltı yayıyor, ardından acının mide bulandırıcı sesleri sakın illüzyonu kırıyor.

Kallum'un acısı.

Karanlık pelerinli figürler dört bir yandan acımasız bir güçle saldırıyor. Kallum pusunun tam ortasında. Onu gördüğümde adrenalin kalbimin odacıklarına hücum ediyor, gömleksiz, vahşi, her bir kası gergin, saldırganlara çılgınca saldırırken meşalelerin ışığında yıkanan karanlık bir tanrı.

Ona ulaşmaya çalışırken panik, titrek hareketlerimi körüklüyor. Çenemin altındaki soğuk çeliğin baskısıyla zihnimdeki sis daha da dağılıyor ve aniden arkamdan yaklaşan tehdidin farkına varıyorum. Sözlü bir emir yok ama hareket etmemem gerektiği açık.

Saçlarım sıkıca kavranırken bıçak boynuma saplanıyor ve kafatası maskeli altı kişinin Kallum'a meşalelerle saldırmasını izlemek zorunda kalıyorum. Her vuruşta, öfkeli hırıltısı geceyi yırtarcasına yükselirken açık havaya alevli korlar yağıyor.

O bir öfke ve kaos gücü.

Ta ki öfkeli bakışları benimkilere değene ve savaşı

durana kadar. Üzerine çullanırlar.

Boynuzlu adamlardan ikisi Kallum'un kollarını geriye doğru çekip onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor. Benimle göz temasını kesmiyor. Mürekkepli derisi kan ve terle parlıyor. Ağzında koyu kırmızı lekeler var. Kan izlerini tükürmek için yüzünü çeviriyor, böylece taze morlukları daha iyi görebiliyorum.

Kallum'u zayıflatıyorum.

Ben tehlikede olduğum an, o kendi iradesini kaybeder.

Bakışlarını benimkilere sabitliyor, sonra beni değerlendirmek için bakışlarını indiriyor, yavaşça vücudumun üzerinde geziniyor -üzerimdeki siyah elbise gömleği, çamura bulanmış kot pantolonum- ve boğazıma dayadığı bıçağa ulaştığında duruyor. Yüz hatları sertleşiyor, çenesindeki bir kas esniyor, çarpışan gözlerinin ardında kötülük alevleri yanıyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. Bıçağın basıncının verdiği acıyı yutkunarak bastırıyorum.

Saldırganlarımız meşalelerini karanlıkta kaydırırken ateşin çıtırtısı bataklığı dolduruyor, hareketleri çılgınca ama odaklanmış. Ben ayağa kalkmaya zorlanırken içlerinden biri Kallum'un bileklerini iple bağlıyor.

Çenem serbest bırakılıyor, sonra bıçağın keskin ucu sırtımı dürterek beni uyarıyor. Yalınayak yürümeye zorlanarak sessizce ağaçlık bataklığa götürülüyoruz. Her şey ıslak ve sağanak yağmurdan kalma toprak kokuyor.

Kallum'a geriye doğru bir bakış atıyorum. Kafeste zamanını bekleyen bir hayvan gibi arkamda sinsice dolaşıyor. Mürekkepli teni meşale ışığında parlıyor, siyah saçları dağınık, gözleri de bir o kadar vahşi. Kaba yaralar derisini yalıyor. Kaynayan öfkesi havadaki duman gibi yoğun ve baş döndürücü, canavarı uyandırmak için sarhoş edici bir feromon.

Vücudum kazadan ve kesilen avucumdan kaynaklanan sıyrık ve çürükleri tanımlıyor, ancak acımın çoğu Kallum ve benim birlikte olduğumuz acımasız fiziksellikten kaynaklanıyor. Bedenim izlerden oluşan bir goblen, Kallum'un arzusundan kaynaklanan zevk ve acının bir birleşimi.

Şeytanımla güreşiyorum.

Rezervuardan uzaklaşarak bataklığın derinliklerine doğru ilerliyoruz ve Kallum beni hedef alan tehdidi görebilmesi için mesafeli duruyor. Kallum kaos içindeyken

beni tehlikeye atacak hiçbir girişimi riske atmaz.

Soluk ay ışığı, hastalıklı bataklık ağaçlarından damlayan yosunların üzerinden ürkütücü bir güzellikle süzülüyor, yoğun sazlıkları tüvit ve arduvaz yeşili sıçramalarıyla kaplıyor, Kallum'un gözlerine baktığımda gördüğüm yeşille aynı canlı renk.

Beyaz işaretli kayaların bir daire oluşturacak şekilde etrafına yığıldığı bir açıklığın ortasında bir ateş yanıyor. Alevlerin arkasından dev bir kara söğüt ağacı yükseliyor, kalın kökleri çamurlu toprağı tırmalıyor. Söğüt dallarından geyiklerin kemik beyazı kafatasları sarkıyor. Rünler ve simya glifleri ağaç kabuğunu süslüyor.

Ateşin cızırtılı uğultusu bataklığın diğer tüm seslerini bastırıyor, cırcır böcekleri uzak bir cıvıltıya dönüşüyor. Ensemdeki ince tüyler, açıklığın etrafına dizilmiş diğerlerini, bataklığın karanlığına gömülmüş pelerinli bedenlerini, ince sazlıkların üzerinde yükselen boynuzların dikenlerini gördüğümde havalanıyor.

Ama bu sahnenin en sinir bozucu kısmı bu değil.

Kemik ağacı ile ateş arasında, zemini kahverengi bir parşömen kaplıyor. Çizilmiş bir *ouroboros* sayfayı çevreliyor. Kuyruk yiyen yılanın hem içine hem de dışına başka semboller çizilmiş. Ortada ise Kallum'un öldürdüğü adamın kırık boynundan belli olan cesedi duruyor.

Cesedin kıyafetleri çıkarılmış. Gözleri kabaca çıkarılmış, kanlı yuvaları ortaya çıkarılmış. Kulakları kesilmiş. Gövdesi kesilip açılmış, karnı deşilmiş ve organları toplanmış. Cam kavanozlar parşömeni çevreliyor, içerikleri dehşet verici bir şekilde açık.

Refleks olarak karnıma dokunuyorum, ancak Kallum'u yanımda hissettiğimde rahatlıyorum. "Onu canlı bırakmanı ben istedim," diyorum tepedeki diğer saldırganı kastederek. "Bizi o şekilde buldular."

"Aslında benim tarlalarımnda benim hiçbir şey olmaz." Farklı,

melodik sesi çıtırdayan alevlerin üzerinde dolaşıyor.

Boynuz kemiğı ve sarmaşıklardan oluşan başlığını giymiş olan Devyn ağacın etrafından ortaya çıkıyor. Bir kez daha şeffaf, dökümlü eteğı ve kolluklarıyla süslenmiştir, ancak başka bir daha giymektedir: bir boynuzdan yapılmış bir korse

insan göğüs kafesi. Kemikler sicimle örülmüş ve sanatçının uzman tekniğini tüm ürkütücü ihtiyaçlarıyla gözler önüne seriyor.

Geceyi yalayan ateşli kıvılcımların ötesinde bakışlarımı bulduğunda onun uhrevi görüntüsüyle kavruluyorum ve yüz hatları bir rahibenin sertleşmiş maskesini benimsemeden önce bir anlığına bir yumuşaklık görüyorum.

Sessizce bizi kaçırانلار, bizi ince kumaş parşömenin üzerine, parçalanmış cesede yaklaştırmadan önce meşalelerini ateşe atıyorlar.

Dizlerimizin üzerine çökmeye zorlandığımızda Kallum acı dolu bir iniltiyi gizlemek için öksürüyor. "Bu sahne çoktan . Nerede olursan ol geleceklerdi," diyor beni rahatlatmaya çalışarak. "Seni istiyor." Yüzüne bakıyorum, güzel gözlerinin altında oluşan koyu morluklardan acı duyuyorum. "Seni almasına izin vermeyeceğim."

"Pervasızca bir şey yapma," diyorum.

Şeytani gülümsemesi yanağındaki gamzeyi oyarak kalbimi sıkıştırırken arkamızda bir yerden davul sesi geliyor. Kallum'un sıcak bakışlarına kilitleniyorum, ateş çakmaktaşı gölgelerin arasında dans ediyor.

Sonra Devyn aramızdaki bağı koparmak için çemberi yarıyor. Gövdesini sert bir duruşla şekillendiren daraltıcı kemiklere rağmen hareketleri akıcı. Bize ulaştığında karanlık bakışları görünüşümün üzerinde geziniyor. Kallum'un gömleği gevşekçe oturmuş, saçlarımın telleri kuru çamurla keçeleşmiş. Ateşin sıcaklığı kiri derime işlerken vücudum kaşınıyor.

Kırılgan bir gülümseme ağzını kaldırıyor. "Görüyorum ki seksi uzman danışman yüzünden aklını kaçırmakla barışmışsın."

"Bana karşı koymak zordur," diyor Kallum, sert ses tonunda ağır bir alaycılıkla. "Dengesiz kadınlar uzak duramıyor gibi görünüyor." Yemleme ifadesi ona yöneliktir.

Devyn *gülümsüyor*. "Bu erkek ayrıcalığının sana bu kadar az korku vermesi olağanüstü," diyor ve ona parlak bir gülümseme sunuyor. "Kısa süre sonra Halen'in senin gündemin olduğunu anladım. Sizi birlikte gördüğümde pek çok şey anlam kazandı." Dikkatini Kallum'un yanında duran maskeli adama yöneltmeden önce birbirlerine bakıyorlar. "Onu hazırlayın. Kız kardeşimle konuşmak istiyorum."

Emri hevesle yerine getirilir ve Kallum çıplak ayakları üzerine çekilerek parşömenin diğer ucuna götürülür. "Ona ne yapıyorsunuz?" Talep ediyorum.

Devyn tüllü eteğini yavaşça kaldırıyor ve önümde diz çöküyor, omurgası kemik korse tarafından mükemmel duruşunu korumaya zorlanıyor. "Merak etme," diyor, kumaştan bir çubuk beyaz tebeşir toplayarak. "Çok iğrenç bir şey değil."

Öfke soğukkanlılığımı bozuyor ve mağarada bana vurduğu gibi yanağına bir tokat atıyorum. Çarpmanın etkisiyle avucum acıyor ve acıyı dengelemek için içgüdüsel olarak tırnaklarımı sol elimdeki kesige batırıyorum. "Bu beni yemeye çalıştığın içindi."

Ama çok daha fazlası için. Ona yardım etme sözümü tutmaya çalıştığım için hissettiğim boşluk - onu hayal kırıklığına uğrattığım için. Artık onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Yüzüne hafifçe dokunarak belli belirsiz bir gülümsemeyi gizliyor. "Acıya karşı hastalıklı bir fetişin var."

"Neden buradayım Devyn? Sonum onun gibi mi olacak?" Başımı ateşin yanındaki parçalanmış cesede doğru salladım.

"Seni kardeşimle tanıştırmak istedim," diyor parmaklarını göğsünü çevreleyen kemiklerin üzerinde nazikçe gezdirerek. "Colter'ı artık yakınımda tutuyorum. Doğduğumdan beri hep beraberdik, ikizler gibi nadiren ayrılırdık. Ve şimdi ailemden mahrum bırakıldığım için, geriye kalan son kişi o."

Birbirine dolanmış kemiklere bakarken midemde dehşet çalkalanıyor. "Gözleri olmayan insanlardan oluşan bir çeteye kaçmak muhtemelen biraz zor." Kısmi bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Sadece söylüyorum."

Güzel yüz hatlarını bir gülümseme aydınlatıyor. "Çok alıngansın, Halen St. James. Profesörle ateşli, kirli seks sana yakışıyor." Çenemi kavırıyor ve tebeşiri alnıma götürüyor. Soğuk çubuğu tenimin üzerinde gezdirmeye başladığında nefesimi kontrol ediyorum.

Davanın başlarında Kallum, Overman şüphelisinin sanatçı ruhu nedeniyle Nietzschean doktrinlerini seçtiğini iddia etmiş ve bunu *Rausch*'a atfetmiştir. Devyn bir sanatçı. Sanatı onun katı mükemmeliyetçiliğinden ve obsesif kompulsif doğasından kurtulmasını sağlıyor. Nietzsche'ye diğer filozoflardan daha çok bağlanmasının nedeni sanatçı ruhudur. Ve korkunç olmasına rağmen

Korsesinin doğası gereği, bunun kendi sanatsal tarzında, insanlığından geriye ne kaldıysa hala onunla bağlantılı olduğunun bir işareti olduğuna inanmayı seçiyorum.

Başını eğip dalgınlaşırken boğazımdaki kederin kalın ağrısını yutkunarak geçiştiriyorum. "Ama bekle," diyor, "bundan daha fazlası var."

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama çenemi tutuyor ve tebeşirle elmacık kemiklerimi çizmeye devam ediyor. "Bir şeyler değiştii," diyor ciddiyle.

Devyn'in içimde bağlantı kurmaya çalıştığı şey benim kederim, acımdı. Kallum şüphelinin karşıtlıklarında birlik aradığını söyledi, ama dürüst olmak gerekirse, bu Kallum'un gündemiydi, asla Devyn'in değil.

Ben gitmek istedim, o da kalmak istedi. Eşit

bir takas.

"Artık yaşamak istiyorsun," diyor, beni dikkatle inceleyerek.

Kallum'un beni dinlediğinin farkında olarak, "Evet, yaşamak istiyorum Devyn. Ama öleceğini biliyorum."

"Bir yolunu bulacağından hiç şüphem yoktu." Önceden tanıdığım kadının bir kısmı parlıyor. Onu son gördüğümde daha akli başında görünüyor. Bazı ilaçlar hastalığının neden olduğu olağandışı hareketleri kontrol etmeye yardımcı olabilir. Ayrıca ortaya çıkabilecek sanrıları veya halüsinasyonları dengelemeye de yardımcı olabilirler. Devyn'in ilaç kullanıp kullanmadığı ya da dindar inancının regresyonunun önüne geçip geçmediği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Ölüyorum," diyor. "Ama aslında Colter'ı kaybettiğim an öldüğümü düşünüyorum. Uğruna yaşadıklarımız olmadan, gerçekten yaşıyor muyuz? Bunun cevabını biliyorsun, Halen."

Tebeşiri atıyor ve dönerek uzaklaşıyor, bağlantıyı kesiyor.

Damarlarımda alarm alevleniyor. Artık ona ulaşmak gibi bir hayalim yok ama onu konuşturmak zorundayım.

"Devyn, bekle. Dinle. Hayatındaki biri seni yetersiz hissettirdi," diyerek onu oyalıyorum. "Bunun profilini çıkarmıştım, hatırladın mı? İlk başta kardeşin olduğunu düşündüm. Ama değildi. Oydu, değil mi? Senin üzerinde otorite sahibi olan bu adam."

Bir belirsizlik parıltısı yüz hatlarını gerginleştiriyor.

"Bethany'yi baldıran otuyla öldürdü," diyorum, vazgeçmeden. Elleriinde şırıngalar olan adamlar tarafından saldırıya uğradığımızda bunun Devyn olmadığını anladım. "Onu önemsiyordun. Ona yardım etmek istedin, hepsine yardım etmek istedin. Ama bu adam... sana kafayı takmış. Gitmene izin veremez."

O odadaki karanlık saplantıyı hissettim. Kötülüğü, iğrenç çaresizliği hissettim.

Devyn fısıldamak için yaklaşıyor. "Ölmeme bile izin vermeyecek."

Uzaklaşırken, sözleriyle tenimi bir ürperti kaplıyor. Beni ciddi bakışlarına hapsederek parmaklarını şıklatıyor. "Vakit geldi."

Bir anda, çevredeki bataklık sazlıkların hışırtısıyla canlanır. Kafataslarıyla maskelenmiş figürler yüksek otların arasından ilerliyor. Alevlere en yakın olanlar ateşin üzerine eğimli siyah bir tabak yerleştiriyor. Davulun ritmi yükseliyor, çemberin etrafında birleştikçe ritim tırmanıyor ve kalp atışlarını hızlanıyor.

İğrenç bir enerji duyularımı karıştırıyor ve parşömende Kallum'u arıyorum. Yüzü simya sembolleriyle tebeşirlenmiş. Filozof taşı alınının ortasını işaretliyor - Alister'ın kafatasına çizdiği sembolle aynı olduğu için karanlık bir ironi.

Sanki eski bir metni inceleyip şifresini çözüyormuş gibi sahnenin gelişimini izliyor. Sanki buraya kendi seçimiyle gelmiş gibi.

Hepsi ateşin etrafında toplandıktan sonra maskelerini çıkarırlar. Artık anonim karanlık figürler değil, insanlar haline geliyorlar. Bize saldıran memurun yüzünde Kallum'un gazabının izleri var. Bayan Lipton, elmas küpeleri ateş ışığını yakalıyor. Diğerlerinin çoğunu kaybolan yerlilerin aile üyeleri olarak görüyorum.

İlginç olan, bu toplumdan beklenenden çok daha az sayıda olmalarıdır. Otuz üç kayıp yerel halk vardı. Ancak onların akrabalarından sadece on üç kişi var.

Devyn elimi tutuyor ve irkilmeme neden oluyor. "Bethany'ye kaçmasını söyledim," diye fısıldıyor kulağımın dibinde. "Ona kaçmasını söyledim, Halen."

Koyu renk gözleriyle buluşmak için yüzümü eğiyorum. "Anlamıyorum-" Onu gördüğüm anda sözlerim kısa kesildi.

Gömleksiz, geniş göğsü gliflerle süslü Riddick kafatasını yüzünden çıkarıyor. Kallum'a doğru adım atıyor ve ben Devyn'i geçip ona ilk ulaşan oluyorum.

Bilekleri hâlâ iple bağlı olan Kallum omuzlarını dikleştirir ve Riddick'in uğursuz bakışlarına karşılık verir. "Mesajımı aldın."

Riddick kafatasını kemerine asar, yüz hatları alaycı bir ifadeyle oyulmuştur. "Yaptım ve hâlâ bir dile ihtiyacımız olduğu için -" cesede bakıyor "- seninkini alacağım. Ve bundan da gerçekten zevk alacağım." Elini kemerine bağlı hançerin kabzasına dayıyor. Kallum'un sessizliği üzerine kıkırdar. "Ne yani? Son bir ukalalık yok mu profesör?"

Kallum'un ağzı tehditkâr bir gülümsemeye dönüşüyor ve dişlerini boyayan kanı ortaya çıkarıyor. "Aristo der ki, kötülük insanları bir araya getirir." Etrafına bir göz atıyor. "Görünüşe göre hepimiz buradayız. Beni çözün ve gerçek bir parti yapalım."

Riddick yumruğunu Kallum'un suratına indiriyor.

Kallum darbeyi alır, elinin tersiyle dudağındaki taze kan damlasını silerken başı yana eğilir.

Duygularım kabarak Riddick'e doğru hamle yaptım ve bıçağa uzandım.

Bileğimi ustalıkla sıkıca kavırıyor, sonra kolumu yukarı itiyor. Daralmış bakışları ön koluma, yaranın çoktan açılmış olduğu yere iniyor. "Seni dikmeme gerçekten izin vermeliydin, Halen."

Bunu söylerken, vadide ona, şüpheliyle bağlantılı olarak dikiş atma becerisine çok fazla odaklandığımı fark ediyorum. "Amirin nerede?" Kolumu kurtararak ona soruyorum.

Riddick boynuz takmıyor. İmplantları yok. O bir ortaklığın ikinci yarısı, fark edilmeden gitmek zorunda olan. Riddick'in bu kişinin polis şapkasını uçurumdan düşerken kaybettikten sonra yerine takmak için yaptığı bariz noktayı kaçırmışım. Riddick bunu implantları gözden saklamak için yaptı.

Ateş daha da harlanıp yanarken, Devyn çevremde beliriyor. Bataklığın derinliklerine bakarak, "O burada" diye anons ediyor.

Nabzım damarlarımda atarken, yüksek sazlıklardan çıkan devasa figürün bulunduğu gölgelere bakıyorum. Üzerinde sadece siyah bir kot pantolon ve kafatası olan bu adamın boyu en az Landry kadar iri ama daha az belirgin. Sporla geçirdiği yıllar hâlâ fiziğini şekillendiriyor ama zaman ve şu anda masa başında yaptığı iş onu yıpratmış.

Dedektif Dean Emmons tehditkâr kafatasını yüzünden indirir, ancak boynuzları kalır, başının üstünde mızrak şeklinde sivrilmiştir. Kafatasını elinden bırakarak kollarını iki yana açıyor. Davul dalgalanıyor.

Dedektif Riddick devreye girdiğinde etrafında şüphe olsa da, bu sadece Emmons'un perde arkasında çalışabilmesi içindi.

Emmons açıklığa doğru ilerliyor, yürüyüşü yarası yüzünden hâlâ hafifçe engelleniyor. Devyn onu yarı yolda karşıyor ve Emmons bir sahiplenme gösterisiyle onu ensesinden kavırıyor.

Kallum, "Sanırım Emmons'un aleti daha büyük," der ve bakışlarını Riddick'e çevirerek onu kışkırtır.

Kallum'un önünde duruşunu genişleten Riddick'in çenesi gerilir. "Alister'ın derisini yüzdün," diye suçluyor kısık bir sesle. "Ben ya da Emmons değildi. Demek ki sen yapmış olmalısın. Sen sapkın bir pisliksin."

Kallum keskin bakışlarını çiftin üzerine çevirerek, "O kadar eminsin ki," diye soruyor. "Belki de planlarından haberdar değildiniz."

Sadece bir anlık bir şey ama Riddick'in yüz hatlarında şüphe beliriyor ve yerini hızla öfke alıyor. Ve toplumda bir çatlak olduğunu fark ediyorum. Riddick'in Devyn'den şüphelenmesinden buradaki küçük toplantıya kadar, aralarında güven kırılmış.

Riddick kendini beğenmiş bir şekilde Kallum'a bakar. "Federaller ne yaptı, Locke? Ona çok uzun süre baktı, ona böyle dokundu..."

Kalın eliyle boğazımı sıkıyor, diğer eliyle de kıçımı için uzanıyor. Tutuşuna karşı mücadele ediyorum, tırnaklarım kolunu tırmalıyor, sadece elinin arkasını yanağıma kazanıyorum.

Şiddetli bir saldırı havayı çatlatır. Kallum'un öfkesi, Riddick'e çarpıp onu yere sermeden hemen önce karanlık sulak alanda yanan bir gazyağı alevine dönüşür. Ön kolunu ezici bir güçle Riddick'in boğazına dayar.

Emmons kavgaya karışır ve alçak sesle, kontrollü bir komutla, adamlarına Kallum'u çekip çıkarmalarını emreder.

Morarmış yanağım acı veren bir zonklamayla sızlıyor, ayağa kalkar Riddick'le yüzleşiyorum. "Seni öldürecek," diyorum alçak bir ses tonuyla ve bunu bir tehdit olarak değil, bir uyarı olarak söylüyorum. Riddick kaçmalı.

Riddick dudaklarını yalarken kaba bir gülümseme takınır. "Buna değer, *tatlım*," diye alay ediyor.

Göğsümün derinliklerinde alevlenen öfkeyle Devyn'i arıyorum ve onu, ölen kardeşinin kemiklerini göğsünde okşarken başını meraklı bir şekilde eğmiş beni izlerken buluyorum.

"Federaller bataklığı taramaya başlamadıysa bile yakında başlayacaklar," diyorum Kallum'a doğru ilerleyerek.

Emmons geniş omuzlarını yuvarlıyor, gözleri çılgınca parlıyor. "Yakında bir önemi kalmayacak." Ses tonunda bir tonlama yok. Davada ilk tanıştığım adam görünüşe göre kötüleşti.

Ellerini birbirine vuruyor, çatırtı açıklıkta yankılanıyor. "Yerinizi biliyorsunuz."

Önümde ilerleyen Kallum gömleğimi tutuyor, parmaklarıyla kumaşı kıvrarak beni kendine yaklaştırıyor. Sonra gizlice etek ucunu kaldırıyor ve cebime bir nesne sokuyor. "Zamanı geldiğinde, kendini tutma."

Eli çekilmeden ve ateşin kenarına doğru itilmeden önce parmaklarının belimi sıyırdığını hissettiğimde sertçe yutkunuyorum.

Kalbim bir mengeneye sıkışmış halde cebimdeki nesnenin dış hatlarını çiziyorum. Belirgin şekli fark ettiğimde şiddetli, ritmik davul sesi kulaklarımda sessiz bir gümürtüye dönüşüyor. Daha önce de böyle bir nesne tutmuştum. Bir can almak için kullanmıştım.

Ateşin karşısında duran Riddick'e bakıyorum, bakışlarım kemerine asılı olan kafatasına düşüyor - artık boynuzu kırılmış olan kafatasına.

Alevler bedenimi ısıtırken, Kallum boynumdaki bağlı bileklerini indiriyor, tek odağı benim üzerimde. Tebeşirle çizilmiş semboller, boynundaki koyu mürekkep dallarıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde, yüzünün kan ve yara bere içindeki derisi üzerinde dönüp duruyor. Bu kombinasyon şaşırtıcı derecede güzel.

"Ne olacağını biliyorsun," diyorum, kavanozlardan birini seçmekte olan Bayan Lipton'a bakarak. "Söyle bana."

Kallum'un dili bir damla kan yakalamak için dışarı fırlıyor ve alt dudağındaki kesiği takip ediyor. "Yukarıdakiler aşağıdakilerden, aşağıdakiler de yukarıdakilerdendir," diyor. "Altın formülünün üzerinde duruyorsun, tatlı Halen."

Kumaş parşömene, *ouroborosun* içindeki işaretlere bakıyorum. "Şimdi şifreli konuşmanın sırası değil."

Davulun sesi yükseldikçe, ritmi benim ateş nabzıma uyacak şekilde çılgınca bir tempoya ulaştıkça, üyeler alev çukurunun etrafını sarıyor ve tam da bu sözleri söylüyorlar. Kavanozların içindekileri -kan, organlar, et- ateşin üzerine yerleştirilmiş tabağa boşaltmaya devam ediyorlar.

"Ünlü bir simyacı bir keresinde felsefe taşının yaratılışını firavunların dirilişiyle karşılaştırmıştı," diyor Kallum, nefesi dudaklarımın üzerine düşerken. "Hem taşın hem de beden mükemmel bir formu arındırmak, dönüştürmek ve yeniden diriltmek için şiddetli bir sürece tabi tutulduğu bir paralellik."

Emmons onlara emrediyor: "Kaplari doldurun," diyor ve Riddick halkanın etrafında dönerek boş kavanozları midemi bulandıran kırmızı bir sıvıyla dolduruyor.

"Önce kararına," diye devam ediyor Kallum. Seramiğin ortasında kavrulmakta olan kana bakıyor. "Malzemeler arındırmak için siyah bir maddeye dönüştürüldü."

Pişmiş organların pis kokusu bataklık havasına sinerken boğazımın arkasındaki safra yükseliyor. "Dr. Markus'a bu konuda yalan söyledin."

"Yalan değil, sadece kasıtlı bir dikkatsizlik," diye onaylıyor ağzını bükerek. "O glif duvarı yanıltmak içindi. Eğer söyleseydim-"

"Önde gelen simyacının bir kadın olması, o zaman kimse onu ciddiye almazdı," diye araya giriyor Devyn. "Gerçi sırf kadın olduğu için tarihten silindiğini düşünürsek, önde gelen demek biraz abartılı olur."

İddiası ne olursa olsun, Kallum'un o odadaki çelişkileri tespit etmemesinin nedeni benim içindi, çünkü ondan Devyn'i işaret etmemesini istemiştim. İsteğim yüksekti; kendi kendimi kandırmam.

Kallum'un gözlerinin arkasında karanlık bir parıltı alevlenir. "Sende, Simyacı Kleopatra, tüm korkunç ve tuhaf gizem saklı." Ona bakarken kolları beni sıkıca sarıyor. "İlerlemişsin, rahibe."

"Bana çok az seçenek verildi," diye tersliyor. "Bu gece kanatlarını sergileyecek misin, kader iblisi? Yoksa şimdi Ostan'es'ten alıntı yapmak gibi sadece gösterişli bir dikkat dağıtma mıydı?" Parmağını sallıyor ve davulun titreşen ritmiyle sallanıyor. "Nietzsche yükselişe çok yakındı, keşke sonunda güneşini yutacak kadar güçlü olsaydı. Onun yerine delirdi."

Kallum omurgasını dikleştiriyor, koruyucu bir şekilde üzerimde yükseliyor. "Aynı kader erkek arkadaşını da bekliyor."

"Ego ile ilgili kısmı kaçırdın mı?" Gülümsemesi geriliyor. "Karanlık sanatların usta büyücüsünden alıntı yaptın. Küçük bilmeceler gibi ipuçları vermekte çok iyisin. Bana yanıldığımı, hâlâ değersiz olduğumu söyle."

Aralarında biraz anlayış geçiyor ve bana dönmeden önce bakışları küçümseyerek Kallum'a dikiliyor. "Bir insanın kurban edilmesi asla insanlığı parçalamak için değildi, Halen. Bunu yanlış anlamışsın. Kanla kurban etmek sadece en güçlüsü değil, aynı zamanda zihni sağlam tutmanın da tek yolu. Bu içgörü için erkek arkadaşına teşekkür edebilirsin."

Kallum başımın arkasını kucaklıyor, parmakları saçlarımda sahiplenici bir şekilde geziniyor. "Emmons'ın aşk acısı çeken kalbine sempati duysam da, kızı sadece birimiz alacağız," diyor derin baritonunda kesin bir kararlılıkla.

Devyn çenesini kaldırıyor, boynuzları arkasında uzun bir gölge oluşturuyor. "Aşk hepimizi hasta eder profesör."

Alevler Kallum'un yüz hatlarını çarpıcı bir şekilde ortaya çıkardı, bana bakışları da bir o kadar ateşliydi. Eğer seçme şansı olsaydı, benim için kendini feda ederdi.

O an. Yanan kömürlerden daha sıcak olan o çarpışan gözlerde gerçeği görüyorum.

Kallum'a bu kadar yakinken, çıplak teni elektrik akımıyla uğuldarken, etrafımızdaki dikkatli bakışlara rağmen gözlerimiz birbirine kenetlenmişken, her zaman birbirimize bağlıyız. Dünyanın geri kalanı yok olurken var olan tek iki insan.

Elimi yüzüne doğru kaldırıyorum ve parmak uçlarımda baskısı altında tebeşir lekelenen çarpıcı hatlarını izliyorum. Kallum kendi saplantısı içinde ne kadar kayboldu?

"Benim için pervasızca bir şey yapma," diyorum ona tekrar, onu güvende tutma arzumu vurgulayarak.

Ağzını kulağıma doğru indiriyor. "Bu toprağı kanla yıkayacağım, tatlım," diye fısıldıyor ve tenimde bir ürperti uyandırıyor. "Evrenimdeki her yıldız senin gözlerinin gümüşü havuzlarında yanıyor. Orada sonsuz sayıda dilek var ve ben sadece tek bir şey istiyorum, *lunam deam*." Alnını alnıma bastırıyor, "Benimle kal" derken sesi kaba bir yalvarışa dönüşüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, azgın alevlere rağmen sadece bedeninin sıcaklığını hissediyorum, davul arka planda kaybolurken sadece sığ nefeslerini duyuyorum, tıpkı ayın gecesinde bana hatırlamam için yalvardığı gibi, gölgelerden bana baskı yapan korkuyla yüzleşmem için.

Analitik psikolojide Jung, zihinden daha korkutucu bir şey olmadığını belirtir. İd'in arzularının bastırılması gölgemizin şekillendiği yerdir. İçsel bir mücadele bilinçli hale getirilmediğinde, kader olarak dışarıda gerçekleşir. Dünya çatışmayı canlandırmaya zorlanır ve böylece karşıt yarılar bölünür.

Gölge tarafımız doğar.

Sadece karanlık, yıkıcı kederim kaldığında, gölgem öfkeli bir canavara dönüştü. Bir katilin peşinden yola çıktığım gece, kitleselleşti.

Ve tıpkı ibretlik hikayede olduğu gibi, Jekyll canavarına karşı savaşı kaybettiğini anladığında, şeytanın kontrolü ele geçirmesini engellemek için kendi hayatına son verme seçimini yapar. Bu kaçışı arzulamakla kalmadım, peşine düştüm. I

o gece hayatta kalmamam gerekiyordu. Boşluğa atladım ve bir daha asla yüzeye çıkmayı planlamadım.

Mesele hiçbir zaman öldürüp öldürmediğim olmadı, mesele durdurup durduramayacağımdı.

Asla başka bir can almayacağımı kesin olarak bilebilir miyim? Bilemem çünkü ayın sırasında Kallum beni öptüğünde bunu kanımda hissettim. Landry ile dövüştüğümde ve Alister bana saldırdığında hissettim.

Şimdi geri çekilip Kallum'un büyüleyici gözlerine bakarken hissediyorum, açığa çıkarmak istediğim acıyı, yaralı avucumla göğsünü okşarken, hırpalanmış tenine nazikçe dokunurken vermek istediğim cezayı.

İntikam.

Gölge arketipim intikam almak için can atıyor.

Ateşin çukuru daha sıcak yanıyor ve kömürlere uzanma, isi hissetme dürtüsüne sahibim. Bu benim bir parçam.

Ayak parmaklarımın üzerine kalkarak Kallum'un dolgun dudaklarını şefkatli bir öpücükle yakalıyorum ve aylar önce çıtırdayan bir ateşin önünde onunla kalmak için verdiğim sözü mühürlüyorum.

Başparmağını ensemdede gezdiriyor, sonra formu geriliyor ve arkamdaki tehdidi bataklığın damarlarında dolaşan reçineli bir çamur gibi hissediyorum.

Emmons kararmış, kaynayan organlara berrak bir madde sıçratır ve havaya zehirli bir gaz yayılır. Devyn'e bakarken gözlerinde çılgınca bir parıltı belirir. "Onlara liderlik et," diye emrediyor.

Devyn bize doğru Kallum'a daha sıkı sarılıyorum, kalçaları ritme uyarak yuvarlanıyor, elleri sanki atmosferde bir desen dokuyormuş gibi havada geziniyor. Cebimdeki boynuz dikenini hatırlatmak için kalçama batıyor. Bu sefer tereddüt edemem.

Kilitlenmiş bedenlerimizin yanında durduğunda Devyn uzanıp ince boynuzlardan birini kafa derisindeki implanttan çözüyor, sonra diğerini çıkarıyor.

"Seks en güçlü enerji kaynağıdır," diyerek kollarını kaldırıyor, boynuzları yere titreyen gölgeler düşürüyor. "Kan ve seks için duyduğumuz hayvani arzu bizim ilkel arzumuzdur ve beslenmesi gerekir."

Kallum'un şiddetli bakışlarını, saklayamadığı bir gerçekle yanan o yoğun alevleri incelemek için başımı arkaya eğdiğimde dehşet kan dolaşımımı dolduruyor.

"Oh, Tanrım." Omuzlarım boyunca uzanan kollarına tutunduğumda kelimeler ağzımdan dökülüyor. Sessizliğini koruyor, yüz hatları sertleşmiş bir maske gibi.

Devyn boynuzları ateşe atıyor. "*Ekstasis* bize emrediyor, bizi yönetiyor," diye haykırıyor. "İlahi zevke boyun eğiyoruz."

Farkına vardıkça kalbim göğsümün kafesini dövüyor. Bir delinin simya çanağındaki elementlerle bir olmadan önce, *ekstaziye*, vecdin doruğuna ulaşmamız gerekiyor.

Çevremden Devyn'in dans ettiğini görüyorum. Kemik korsesi ateş ışığının titreşimiyle hareket ediyor, şeffaf kumaş onun zarif hareketlerini takip ediyor. Riddick'in etrafında dönüyor ve onun katran rengi gözlerini üzerimde hissediyorum. Hastalıklı şehveti tenimin altında geziniyor.

Devyn geri döndüğünde etrafımızda yavaş bir daire çiziyor, şimdi bir elinde Riddick'in hançerini tutuyor. Diğer eliyle de bize dokunmak için uzanıyor. "Ona baktıklarında, büyük eser hakkında ders verdi ve onun ifşaları karşısında kendilerinden geçtiklerini söylediler."

Kallum dişlerini sıkıyor, sıkı çene çizgisinde bir kas tik tak ediyor. "Yanlış yorumlamak senin tek uzmanlık alanın gibi görünüyor," diye onu uyarıyor.

Devyn ilerleyişini durdurarak onun yanında durdu. "Siktir et onu büyücü, yoksa bu onuru Riddick'e bırakırım."

Kallum'un göğsünün derinliklerinden tehlikeli bir hırıltı yükseliyor. İlahilerle birlikte yükselen davulun vuruşuyla vücudu titreşiyor. Sanki kaçma isteğimi hissediyormuş gibi beni tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşıyor.

"Bu gerçekleşiyor olamaz." Başımı kollarına yaslayıp sallıyorum, sonra gökyüzünü bulmak için başımı kaldırıyorum. Budaklı ağaçlar dallardan ve yosunlardan oluşan bir miğferin içinde tırmanıyor, tıpkı sunduklarını denetleyen tanrılar gibi, ay ışığı onları baştan çıkarıyor.

Maskeler bir kez daha yüzlerini örtüyor ve figürler sazlıkların sallanması gibi hareket ediyor. İnsanlar bataklıktağı gölgelerdir, elementlerin kendilerine bürünürler, kana susamış hayvanlar gibi toprağı çiğneyen geyik kemikleri öldürmeyi beklerler.

"Kelimeleri söyle," diye emrediyor Devyn Kallum'a. "Kleopatra'nın sözlerini söyle ve elementleri ilahi öze dönüştür."

Gözlerinin derinliklerinde vahşi bir öfke parlayan Kallum, kollarını yavaşça boynumdan çekip çıkarıyor. Bağlı bileklerini aramıza bırakıyor ve yüzümü nazikçe yayılmış parmaklarının arasına alıyor. "Çünkü kaçan, kaçmayanın içine girdi ve kontrol eden, kontrol etmeyenin içine girdi ve birbirleriyle birleştiler."

Boğazımın arkasında bir sızı yanıyor, bedenim kontrolsüzce titriyor. İlahileri acil bir yakarışa dönüşürken, *ekstaz*, kendinden geçme, çılgınlık çağrısı yaparken, gözlerinin kaba baskısını üzerimde hissediyorum.

Parmaklarımı Kallum'un göğsünün sertliğine doğru kıvrıyor, somutlaşıp boğucu bir hal alan korkuyla savaşımaya çalışıyorum. Kaçmak için dönüyorum, Kallum bağlı kollarını üzerime atıp sırtımı göğsüne yapıştıınca hemen yakalanıyorum.

"Henüz kaçamazsın," diye fısıldıyor

kulağıma. "Bizi izliyorlar..."

Sert parmaklarıyla çenemi kavlıyor ve yüzümü yukarı kaldırarak beni gözlerinin şiddetli yoğunluğuna bakmaya zorluyor. "Hiçbirine bakma," diyor, sesi çakıllı. "Gözlerini benden ayırma, sadece bana bak tatlım."

Ellerini indiriyor, başparmağı kot pantolonumun tokasına ulaşana kadar vücudumun ortasında geziniyor. Fiske vurarak açıyor ve vücudumda sert bir ürperti uyandırıyor. Sonra inişi devam ediyor, elleri leğen kemiğimin altında dolaşıyor ve kalçalarımın arasını itiyor.

Baş döndürücü bir his üzerime çöküyor ve saldırıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Benimle kal," diye emrediyor Kallum. "Benimle kalmana ihtiyacım var, Halen." Parmakları uyluğumun iç kısmındaki mührü dokunuyor ve nefesimi kesiyor.

Gözlerimi tekrar ona çevirmemi sağlayarak, sesinin baştan çıkarıcı ritmiyle beni kendine bağlıyor.

Emmons, bardaklardan içilmesi emriyle koruyucu sisi kırar.

Kallum'un güçlü kucağına gömüldüğümde, sanki işkence odasındaymışım gibi dengemi kaybediyor, pervanenin kanat çırpışlarını duyuyor, göz kapaklarımda sallanan ampul gibi ateş ışığının titreşimini görüyorum. Sonra Kallum'un kalçalarının arasında gezinen elinin erotik hissi beni yüzeye çıkarmak için yakıcı bir sıcaklıkla sarıyor.

Kalçalarının arkamda yarattığı baştan çıkarıcı sarsıntı beni geri itmeye zorluyor, ona doğru çekiliyorum. "Sakin kaçma," diyor, dudakları zonklayan nabız noktasını bulmadan önce nefesi boynumda sıcak bir okşayışa dönüşüyor. Sonra öpüyor, tadına bakıyor ve ben onun büyüğü altında kayboluyorum.

"Sana güveniyorum," diyorum ama zihnim çoktan aşağılara daldığı için bunun için hazır olamıyorum.

Dişleri omzumun yumuşak kıvrımına batarken karanlık bir inilti çıkarıyor ve beni trans halinden acımasızca uyandırıyor.

Gözlerim kaosa açıldı.

Tiz bir çığlık havayı yarıyor. Kavanozlar ellerinden düşüyor, bulanık camlar ezilmiş sazların üzerinde yuvarlanıyor. Ateşin etrafındaki pelerinli figürler dizlerinin üzerine çöküyor.

Ve kargaşanın ortasında Devyn duruyor, eli hançerin kabzasını kavramış.

Göğsüm kabarıyor, daralmış ciğerlerime hava çekerken içimdeki öfkenin fitili ateşleniyor. Kallum bıçağı kaldırırken etrafımda geriliyor, tehdidi açık ama başka tarafa bakmıyorum.

"İstediğin şey ölmek mi?" Parmaklarımı cebime sokarken ona soruyorum.

"Hepimiz eninde sonunda öleceğiz," diyor, sesi yumuşak, sözleri sadece benim için.

Keskin boynuzu kavradığımda ve parmaklarım kolyemin kolyesine dokunduğunda beklenti kaslarımı geriyor. Kalbim durur.

Ölmeme bile izin vermiyor. Devyn'in sözleri zihnimi dolduruyor.

Bu tereddüt bana bir saniyeye mal oluyor ve Devyn bıçağı indiriyor.

Çelik bıçak Kallum'un bileklerini bağlayan ipi kesiyor.

"Ama bugün değil," diyor. Bakışlarını Kallum'a çevirip hançeri onun eline bastırırken gözleri vahşi bir şekilde parlıyor. "Kanatlarını tak, güve. Kıyamet günü yaklaşıyor."

PURSUIT RĪTŪELĪ

HALEN

T üç şey aynı anda olur.

Davul sesi kesilir. Yangının etrafındaki birkaç kişi yere yığılır. Onlar köpüklü bir madde ayrılmış ağızlarından sızarken titreyen spazmlarla kasılıyor. Devyn bağırarak onları kaçmaya zorlarken, kavanozlardan içmeyen birkaç kişi maskelerini yırtıp atıyor.

Emmons kıpırdamadan duruyor, kolları iki yanında sabit, Devyn'in onu aldatmasını izlerken ihanet sertleşmiş yüz hatlarının derinliklerine kazınmış.

Son kişi yere düşmeden önce Riddick çoktan öfkeyle harekete geçmiş, çelik bakışları bana odaklanırken hedefini belirlemişti. Kallum onun yolunu kesmek için önümü itiyor ve şiddetli bir çarpışmayla çarpışıyorlar. Yere yığıldım, parmaklarım ezilmiş sazlara saplandı.

Kavgalarının agresif sesleri havaya saldırıyor. Riddick darbeden kaçmak için ön kolunu kullanırken hançer Kallum'un elinde havada tutuluyor.

Bir el pazumu kavırıyor ve beni arbededen daha da uzağa çekiyor. "Halen, kaçmalıyız," diye ısrar ediyor Devyn. Göğsünü saran kemikleri sıyrıp altındaki çıplak sütyeni ortaya çıkarıyor.

"Kallum'u terk etmiyorum." Kolumu serbest bırakıp onu bulmak için dönüyorum.

Çıplak göğsü kabararak yumruğunu Riddick'in yüzüne indirir. Kan sisi, karanlığın ortasında küçük kırmızı işaret fişekleri gibi ateş ışığına yakalanır. Derin bir iniltiyle Kallum rakibini yana doğru savuruyor. Sonra bakışları beni yakaladı.

Sadece bir saniye, bir bakış, ama hepsi bu kadar. Onu çimenli avluda görüyorum, tamamen siyah takım elbiseli çarpıcı bir profesör ve güzel gözleri benimkilerle birleştğinde kalbim daralıyor ve parmağımdaki yüzüğümün ağırlığını hissediyorum.

İçimde bir şey kırılıyor ve bir anda yerine oturuyor.

Günümüze geri döndüğümde, Kallum'un yaklaşan tehditlerle yüzleşmesini izliyorum. Harekete geçen Emmons başını eğiyor ve bir boğa gibi ileri atılıyor. Riddick yandan Kallum'a doğru ilerliyor, çarpışma kaçınılmaz.

Ve bıçak Kallum'un ayaklarının yanında duruyor.

Adrenalin damarlarımı yakarak Devyn'den ayrılıyor ve silaha doğru hamle yapıyorum. Ellerim titriyor, tekrar tekrar kabzayı kavıyorum ve çok geç kalıyorum.

Kallum'un sırtı bana dönükken, ağır çekimdeymiş gibi dehşetin ortaya çıkışına tanık olmak için ayağa kalkıyorum.

Kallum ön kolunu Riddick'in boynuna dolayarak onu öne doğru çeker ve Emmons'ın boynuzlarının sivri mızrakları göğüs kafesine saplanmadan hemen önce Riddick'in vücudunu bir kalkan olarak kullanır.

Ağzımdan kırık bir ses çıkıyor.

Kallum ellerini Riddick'in omuzlarına sabitler ve acımasız bir homurtuyla Riddick'in gövdesini boynuzların üzerine doğru iter. Ardından Riddick'i serbest bırakır ve kan kaybından ölmesini sağlayarak bedeninin toprağa düşmesine izin verir. Hızlı bir ölümle merhamet gösterilmez.

Ve bunu Kallum'un gözlerindeki manik parıltıda, öldürmekten duyduğu memnuniyetle görüyorum.

Riddick ağzında biriken kanla boğuluyor, umutsuzca ve işe yaramaz bir şekilde ellerini yaraların üzerine bastırıyor. Emmons katliama bakıyor, büyük kolları gerginlikten kasılmış, kafasına tutturulmuş çivili kemikler kanla kaplı, koyu kırmızı kan yüzünden aşağı damlıyor.

Devyn yüzümü kavriyor, gözleri açık ve yalvarıyor. Sesi nabzımın atışları arasında boğuklaşıyor, sonra beni kırıyor. "Gitmek zorundayız," diyor. "Ölecekler. Hepsi ölecek. Bütün kasaba."

Şok ve adrenalinin hakimiyet mücadelesini bir kenara bırakıp etraftaki ölüme, hareketsiz yatan zehirli bedenlere bakıyorum ve baskın sonrası baldıran otu korusundaki çıplak kamışları gözümün önüne getiriyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, parmaklarım karmakarışık saçlarımı karıştırıyor.

İçgüdüsel olarak gözlerimi Kallum'a kaldırıyorum. Bakışları benimkilerle birleşiyor, beni ay ışığının aydınlattığı ürkütücü bataklığın kayrak yeşili, vahşi mavi küllerinin içinde tutuyor. Bakışlarım etine kazınmış mühürlerin üzerinde geziniyor, bir kaos büyücüsünün tüm arzular.

Ve onu kaybetmekten çok korkuyorum.

Beni asla kaybetmeyeceksin, diye mırıldandığını duyuyorum, güvenmekten başka çarem olmayan bir söz.

"Kaç" demeden önce bıçağı sıktığım kolayca alırken titreyen bir nefes alıyorum.

Sonra dikkatini kendisine doğru gelen akli dengesi yerinde olmayan dedektife veriyor. Devyn elimi tutuyor ve çılgınlar gibi koşmaya başlıyoruz.

Çıplak ayaklarım her çukura ve çalıya çarparak hızımı yavaşlatmaya çalışıyor, kökler çamurlu topraktan yukarı uzanıp ayak bileklerimi yakalıyor. Gözeneklerimden ter sızarken kot pantolonumun tenime yapışmasına aldırmadan yeniden bağlıyorum.

Rezervuara paralel ilerlerken Devyn'i takip ediyorum, bataklık ağaçlarının seyrek örtüsünü kullanarak bataklık sulak alanın ortasında bizi koruyor. "Hangi cehenneme gidiyoruz?"

"Dağa doğru," diye sesleniyor bana. "Zirveye ulaşmalıyız."

Dehşet verici bir an için onun kuruntusuna kapıldığımdan ya da susuzluktan sayıkladığımdan korkuyorum, çünkü kırk metrelik devasa yapının alacakaranlık ufuk çizgisinde belirmediğini görüyorum.

Yanıp sönen kırmızı ışıklar, rezervuardan yükselen bir barajın beton ve kayrak siyahı taşlarını işaret ediyor.

"Oh, kahretsin." Lanet ciğerlerimden sökülüp atıldı. Emmons'ın yaptığı korkunç gerçek anda yüzüme çarpıyor. Kaslarımı yakan acıyı görmezden gelerek bacaklarımı daha sert itiyorum.

Önümüzdeki çorak dalları beyaz bir ışık kesiyor ve keskin bir panik hissi adımlarımı yavaşlatıyor. Gölgele ağaçların arasından geçen ışınları görmek için bir kez arkama bakıyorum, yere vuran ayak seslerini duyuyorum.

Takip ediliyoruz.

Devyn'i görüş alanımızın dışında kalan çalılıklara kadar takip ediyorum ama tel örgülerden oluşan bir barikat ilerleyişimizi durduruyor. Yan tarafımı tutarak belimden bükülüyorum ve temiz havayı içime çekiyorum. Devyn tepeye tırmanıyor ve bana elini uzatıyor.

Uzattığı eline bakarken tereddüt ediyorum. Sonra taş barajın tepesine çıkan merdivene bakıyorum. Dudaklarımdan manik bir kahkaha süzülüyor ve kuru boğazımdaki çığ yanmayı yutuyorum. "Ama tabii ki yüksek olurdu."

Takip sesleri beni korkumdan uzaklaştırmak için yaklaşıyor ve onun eline yapışıyorum.

Kalbimin vahşi atışlarının tam tersine, su kütlesi durgun ve sakin. Ay ışığı, havada yüzen tehlikeli akıntıya rağmen sakin olan rezervuarın camsı tepesinden yansıyor.

Geri dönme içgüdüme meydan okuyarak ellerimi soğuk merdivene sabitliyorum ve bedenimi basamaklardan yukarı kaldırıyorum, daraltıcı korkunun içinden nefes alıyorum.

Yukarı çıktıkça rüzgâr saçlarımı kamçılıyor. Bunun sadece kütüphane merdiveni olduğunu ve Kallum'un aşağıda olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Bu düşünce göğsümde bir pişmanlık sancısının alevlenmesine neden oluyor ve bir ürperti kaslarıma saldırırken bir basamağı kaçırıyorum. Bir lanet mırıldanarak kendimi parmaklıklara yaklaşıtıyorum.

Aşağıya bakma. Gözlerini orada tut.

Onun sesini duyunca başımı arkaya yatırıyorum ve gözlerimi gece yarısı gökyüzünü tozlandıran yıldızlara açıyorum.

Sinirlerimi saran endişeden uzaklaşmak için zihinsel olarak ayrıntıları birbirine bağlıyorum. "Bana Jake Emmons'ın çoktan öldüğünü söylemiştin," diyorum Devyn'e, sesim titreyerek. "Ama hastalığından değildi. Adli tabibin raporunu okudum."

Cevap vermeyeceğini düşündüğüm uzun bir duraklama oldu, sonra: "Onu Emmons öldürdü."

Öz kardeşi.

"Bu onun ticaretiydi," diyor Devyn yukarıdan. "Onun fedakârlığı. Benim için." Bu son kısım kulaklarıma zar zor ulaşıyor, sesi altımızdaki su kütlesi kadar pasif. "Bunu merhamet sunmak için yaptığina inanmak istedim. Buna inanmak *zorundaydım*. Ama Jake için yeni bir tedavi seçeneği olduğunu ve Emmons'ın bunu bildiğini öğrendiğimde..." Gergin bir duraklama oldu. "Bunu seni madene götürmeden önce fark ettim."

Beton platforma ulaştığımızda dengemi sağlamak için ellerimi uzatıyorum. Aşağıdaki kayalık dereye iniş o kadar uzak ki, dünya baş aşağı duruyor. Kallum'un kollarının beni saran güvenli hissine uzanıyorum, rahatlatıcı kokusu gömleğinden beni sarıyor ve kenara çok yaklaşmamı engelliyor.

Uzaktaki bataklıkta, ağaçların arasından ışık huzmeleri titriyor. Kan dolaşımda umut ve korku karışımı bir his dolaşıyor, federallerin varlığının beni rahatlatıp rahatlatmadığından emin değilim. Ajan Rana'nın Kallum'a ulaştığında ne bulacağını bilmiyorum - insan mı şeytan mı?

Devyn bir hayalet gibi önümde asılı duruyor, gevşek katları yumuşak bedeninin etrafında dalgalanıyor. "Colter'ın önce ölmemesi gerekiyordu," diyor, sesini acı bastırarak. "O kendi canına kıydı."

Saçlarımı görüş alanımdan uzaklaştırıyorum. "Hastalığın bir belirtisi de umutsuzluktur," diyerek bir tür mantıksal teselli sunuyorum.

Bir elini kaldırdı. "Colter'ın iradesi çok güçlüydü. O asla umutsuz değildi. O zaman anladım, tam o anda, onu vadide bulduğumda..." Bakışlarını kaçırıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Umutsuzluğa kapılan bendim. İradesini kaybeden bendim. Ve bunu yaparak Emmons'ı bu sona sürükledim. Colter öldüğünde, sanki kendini kaybetmiş gibiydi. Kardeşimin ölümü benimkini kaçınılmaz bir gerçek haline getirdi."

Yavaşça başımı sallıyorum, kendime gelmeye çalışıyorum. "Ve sen de Profesör Locke'un sana yardım edebileceğini düşündün."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Getirdi," diyor. "Bana seni getirdi."

Deyvn bu işi bırakarak, rezervuara bakan yüksek kayalığın üzerinde duran binaya doğru döner. Gotik ve endüstriyel mimarinin bir karışımı olan orijinal taş yığını, iki kat yüksekliğinde soluk tuğlalar ve tepesinde koyu renkli dökme demirden bir su deposu barındırıyor.

Onun peşinden gitmeden önce yüzümü rüzgârın tenime dokunduğunu hissetmek için kaldırıyorum.

Cam kapıyı açarken, "Her başarısız simya üstadlığına yükselişten sonra Emmons onları baldıran otuyla yok etti," diyor. "Cesetlerin hepsi çıkarıldığında, tıpkı Bethany'de olduğu gibi bunun izlerini bulacaklar."

Başımı eğip onu inceliyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü cevaplar istiyorsun." Kapıyı araladı ve içeri girdi. "FBI geldiğinde, Emmons işa olmamızın an meselesi olduğunu anladı ve çaresiz kaldı."

Daha fazlasını söylemesini beklerken etrafıma bakıyorum. Tepedeki ray ışıkları sönük, sanki acil durum ışıkları mesai bitiminden sonra açılmış gibi. Yenilenmiş iç mekan, yenilenmiş beton zemin ve beyaz badanalı duvarlarda sergilenen monitörlerle tamamlanan yıpranmış dış cepheyle tam bir tezat oluşturuyor. Güçlendirilmiş çelik kirişler, galvanizli hava kanallarının yanında tavandan geçiyor.

Devyn köşeyi dönerken, "Baldıran otu asla kitlesel imha için tasarlanmadı," diyor. "Bunu da yanlış anladınız. Kendini yok etmek için bir seçenek olarak verilmişti, kişisel olarak bu yolu seçenler için. Ama Emmons bunu senin profiline geri götürmenin bir yolu olarak gördü."

"Anlamıyorum." Ama bunu söylerken bile içimi iğrenç bir farkındalık kaplıyor.

İlahi bilgelik toplum tarafından reddedilirse, Üstinsan'ın baldıran otunu yanılsamalarına dahil edeceğini teorize ettim. Sadece Emmons, Sokrates'in tam tersini yaptı - tüm kasabanın su kaynağını kirletti.

"Ona bu fikri ben verdim," diyorum, midem bulanıyor.

"Bunun yeni bir başlangıç yapmamız için uygun bir yol olacağını söyledi," diyor Devyn, düşüncelerimi doğrulayarak. "Şüphecileri zehri içmeye zorlamak. Her şeyi temizle." Bana dönüp bakıyor. "İç çemberden başlayarak."

Devyn durur, nefesini tutmak için duvara dokunur. Gözlerini yere dikeyyor. "Şarabı bağladığını bilmiyordum. Bunu orada yapacağını bilmiyordum. Bana inanmalısın, Halen."

Neye inandığımdan emin değilim ama sahneleri, kanıtları inceliyorum. Gizemin altında ortaya çıkan mantıklı hikayeyi. Bildiğim şey bu. Ve bu gece geride bıraktığımız sahneyi araştırıyor olsaydım, soğuk bir kötülükle niyeti ortaya çıkarırdım.

"Bethany'yi bir tapınak yaptın çünkü onu seviyordun."

Kendini dik tutuyor. "Onun kurban edilecek başarısızlıklarından biri olmasına izin vermek yerine, onu sana verdim." Gözlerimin içine bakıyor. "Sana sadece senin çözebileceğin bir sahne önerdim. Onu durdurmanı istedim."

"Çünkü o kişi ben , ona ihanet etmek zorunda kalmazdın."

"Yaptıklarından sonra bile onu incitmek istemedim. Benim için yaptığı onca fedakârlıktan sonra." Canlı kahverengi gözleri birikmiş nemle parlıyor. "Ama yeterli zaman yoktu."

Sınırlı zamanımızdan bahsedilmesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "O zamana şimdi sahibiz."

Gülümsemesi kederli. "Sadece onu terk ettiğim için."

Tek kelime etmeden koridorlarda ilerliyor, adımlarımız boşlukta . Sessizlik tedirgin edici. Güvenliği ya da vardiyalı bir çalışanı aramak için etrafıma bakınırken çıplak ayaklarım serin zemine çarpıyor ve ayak parmaklarımın altındaki ıslaklık hissiyle aniden duruyorum.

İçgüdüsel olarak aşağı bakıyorum. Betonda koyu kırmızı gölcükler. Kanı takip ederek boynu kesilmiş, atılmış bir cesede ulaşıyorum.

Emmons çaresizliğin doruğuna ulaşmış, yoluna çıkan herkesi, hatta kasabasında korumak için yemin ettiği insanları bile ortadan kaldırmıştır.

Daha ileride, Devyn bir kapıyı itiyor ve ben de adımlarımı hızlandırıyorum, arkamdaki kan izini takip ediyorum, aynı derecede çaresiz hissediyorum. Kasabanın su kaynağını besleyen ana su filtreleme ve arıtma alanına girdiğimizde onun hızlı temposuna ayak uyduruyorum.

"Tanrım, Devyn." Alanı kaplayan borular imkansız gibi geliyor. Bu sadece Hollow's Row'daki herkes değil, muhtemelen komşu kasabalar da etkilenecek.

Bataklık korusunda yetiştirilen baldıran otu türü bir kez yutulduğunda aşırı mide bulantısı, kasılmalar ve ardından ölümlle sonuçlanır. Hepsi birkaç dakika içinde.

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Kahretsin. Nereden başlayacağız?" Boru labirentini takip ederek bir kaynağa ulaşmaya çalışıp başaramayarak soruyorum. Mavi borulardan birinin üzerine basıyorum ve vana kolunu tutuyorum. Çevirmek imkânsız. "Neden orada öylece duruyorsun?"

Devyn sakın bir yüz ifadesiyle, üzerinde kırmızı bir alarm ışığı bulunan bir duvar paneline doğru yürüyor ve kapağı çevirerek açıyor, panelin kilidi zaten . Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor, tesisin sesleri kulaklarımdaki uğultuyla boğulurken onun parmağını sıranın üzerinde gezdirmesini izliyorum... sonra bir düğmeye basıyor.

Yüzünü bana döndü. "Tamamdır."

Kuru dudaklarımı yalayarak borudan iniyorum, yanan bakışlarım ona takılı kalıyor. "Açıkla," diyorum.

Bir kolunu ince beline doluyor. "Yedek su kaynağı kirlenmişti," diyor. "Emmons ana dağıtım borularını baypas etti, boruların tamire ihtiyacı olduğunda olduğu gibi. Eminim Sammy'ye de sensörleri devre dışı bıraktırmıştır."

"Onu öldürmeden önce-"

"Böylece tanka baldıran otu bulaştırdığında hiçbir izleme alarmı çalmayacaktı," diye devam ediyor. "Böylece tek yapmamız gereken merkezi boruları yeniden etkinleştirmek oldu."

Onun hesapçı bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Ve görev gücünü kontamine malzeme konusunda uyar." Dudağımı ısıyorum, büyük bir rahatlama mı yoksa öfke mi hissettiğimden emin değilim. "Bir telefon bulacağım."

Bir kez başını sallıyor ama ben köşede kaybolmadan önce adımı sesleniyor. Dinlemek için yeterince uzun duraklıyorum. "Benimle gelersen her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Bunu biliyordum."

Bir süre daha öylece duruyorum, onun inanç sistemi ile mantığını tartışmak arasında kalıyorum. "Bir arama yapmam gerekiyor."

Ofislerden birinde bir sabit hat bulup ahizeyi elime alıyorum ve ezberlediğim tek FBI numarasını tuşluyorum. Operatöre Ajan Rana için acil bir mesaj bıraktıktan sonra Devyn'i bıraktığım odaya tekrar girdiğimde onun kayıp olduğunu görüyorum.

Bölgeyi araştırırken, midemin derinliklerine açık bir dehşet duygusu yerleşiyor. Tüm bunlar onun tasarımı olamayacak kadar basit, çok can sıkıcıydı.

Uzun kanatlı bir pencereden onu gördüğümde düşüncelerim sona eriyor.

Baraj duvarının ortasındaki tepede duran Devyn akıntıya, arkasındaki rezervuara, eteğinin ve kolluklarının rüzgârla savrulan şeffaf kumaşına bakıyor.

Pencereyi iterek açıyorum ve gömleğimin bol paçasını kot pantolonumun içine sokarak platformun çıkıntısına çıkıyorum. Sonra baş döndürücü bir his başımı döndürürken hemen gözlerimi kapatıyorum. "Kahretsin."

Derin bir nefes alarak gözlerimi zorla açıyorum. "Her zaman bir art niyetin mi var?" Ona sesleniyorum.

Beni onaylamıyor ama sesinde bir gülümseme duyabiliyorum. "Eğer bir anlamı varsa, madendeyken bunu yapabilmemin tek yolu kendimi uyuşturmaktı."

"Beni ayıkken yiyemeyeceğini bilmek güzel." Parmaklarım kademeli yüzeye tutunmuş halde tepeye tırmanırken onu konuşturmaya çalışıyorum. Genişlik sekiz metreden biraz fazla olsa da, dolusavak üzerindeki düşüş ip gibi hissettiriyor. Aklımdan uygunsuz bir kahkaha geçiyor.

sembolizm. "Senin uçurumunun üzerinde mecazi bir ipte yürümeye devam edemezdim," diye mırıldanıyorum titrek nefesimin altında.

"Düşündüm ki... birçokları için bir hayat," diye bağıyor, sesi rüzgâr tarafından kesiliyor. "Onların kurtarılmasını, Colter ve benim başladığımız işi her şey yozlaşmadan bitirmelerini istedim."

Ya bir can alma ya da kendi canını feda etme seçimi. Devyn bunu bana mağarada, üzerinde bir silah tutarken söyledi. Sözlerini ciddiye aldım. Emmons'la olan iç mücadelesinden bahsettiğini ancak şimdi fark ettim.

Dengeyi yeniden kurmaya, kendi hayatını takas ederek onun yaptıklarını düzeltmeye çalışıyor.

"Madende söylediklerinde ciddi olmadığını biliyorum. Hiçbirini. Kızgındın, kafan karışmıştı. Onları gerçekten önemseydiğini biliyorum." Bedenim titrerken, tepeye giden yolun dörtte birinde duraksadım. "Devyn, lütfen beni oraya kadar getirmek zorunda bırakma."

Çıplak ayağı aşağı yamacın kenarına yaklaşıyor ve ben kendimi ayakta durmaya zorluyorum. "Haklısın," diyorum. "Cevaplara ihtiyacım var. Onları almadan . Bunu bana borçlusun."

Gergin bir ritmin ardından yavaşça geri adım atıyor. "Cevap sen olabilirsin diye düşünmüştüm. En azından zaman kazanmak için." Bana doğru dönerken gülümsüyor. "Son aşamalara yaklaştığında dayanıklılığın devreye girdiğini söylüyorlar. Kendini hasta hissetmediğin, belirti göstermediğin berraklık nöbetleri yaşayabilirsin." Gülümsemesini tutmakta zorlanıyor, kederli. "Sadece... daha fazla zamana ihtiyacım vardı."

Göğsüme ağır bir kalp ağrısı çöküyor ve gözlerimin arkasındaki rüzgârın acısını kırıştırarak uzaklaştırıyorum. Devyn son dönemlerinde. Bu dayanıklılık patlamasını Emmons'u yükseldiğine, iyileştiğine ikna etmek için kullanabileceğine inanıyordu.

"Peki ya sonra?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum. "Tekrar hastalık belirtileri göstermeye başladığında mı?"

"Belki de yapmazdım." Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Beş yıl boyunca çok hastaydım, sonra iyileştim. Doktorlar ne bilir ki? Zihinle ilgili hiçbir şey. Eğer Emmons bana güvenseydi, o yüksek duruma ulaşabileceğime inanıyordum." Nefes alırken omuzları yükseliyor. "Ama onu yok ettim. Sen

O odayı gördün. Ne yaptığını gördünüz. Tanıdığım adam gitti, uçurumun kenarına sürüklendi."

Bunu söylerken kolunu gerçek bir kenara doğru uzatıyor ve kalbimi durduruyor.

"Odayı gördüm," diyorum, aramızda uzanıp onu yakalayabileceğim sadece birkaç metre bırakarak. "Kafesi de gördüm. O parmaklıkların içine hapsettiği kişi sendin Devyn. Ve hâlâ içeride kilitlisin."

Devyn yüzünü bana doğru çeviriyor. "Öyleyse özgür olmama izin ver."

Saçlarımı çılgınca gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Delilik, acı ve ölüme tercih edilir," diyorum. "Kaçış bu, değil mi?"

Onun hayalleriyle konuşuyorum ama onu bu lanet barajdan çıkarmalıyım.

Gülümsemesi paramparça ediyor. "Ben zaten ölüyüm, Halen."

Tepenin kenarına yaklaştıkça içimdeki panik alevleniyor. "Kardeşinin de umudunu kaybettiğine inanmıyorum," diye umutsuzca söylendim. "Onun iradesinin çok güçlü olduğunu söylemiştin. Bence senin için kendini feda etti, böylece yükselecek kişi sen olacaktın. Colter, Emmons'ın anlamadığı şeyi anladı. Kendinden daha büyük bir yıkım olmadığını, simyasal yaratımda kullanılacak daha güçlü bir katalizör olmadığını biliyordu." Ona ulaşmak için bir kez daha Kallum'un sözlerini kullanıyorum.

"Yıkım bir son değil, bir başlangıçtır," diyor sesi fısıltı yumuşaklığında. Bakışları benimkilerle birleşirken gözleri sudan yansıyan parıltılı yıldız ışıyla parlıyor.

"Emmons kardeşini feda ettiğinde bencilce davrandı." Devam ediyorum, o zayıf umut korunu körüklüyorum. "Ama kardeşin senin için hayatını verdi, Devyn. *Sana* bir hediye verdi."

Teslim olduğu anda görüyorum, gözlerinde kıvılcımlanan berraklığı. "Onu çok özlüyorum," diyor.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Biliyorum. Ben de onları özlüyorum," diyorum ailemi kastederek. Sonra ona doğru son adımı atıyorum. Cebime uzanıp kolyemi çıkarıyorum. Tokasını açıyorum ve zinciri yavaşça ince boynuna geçirip arkasını bağlıyorum.

"Ama sonsuza dek birbirimize bağlı kalacağız," diyorum ona, o karanlık anda bana söylediği sözlerin aynısını. "Acımızın ötesine geçtiğimiz ilksel birliktelikle bütünleşen iki yarım."

Kollarını bana dolamadan önce boğazının çukurunda duran elmasa dokunuyor belli belirsiz. Onu kucaklıyorum, bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim arkadaşşıma sarılıyorum. Bu hayatta değil.

Merdiven basamaklarına çarpan ayakların belirgin sesi betonda yankılanıyor ve geri çekiliyorum. "Devyn, sadece git." Yüzündeki endişeli ifadeyi görünce, "Ajan Rana'ya barajın üzerinden geçtiğini söyleyeceğim. Ceset arayacaklar ama seni bulamayacaklar."

Seni bulamayacak.

Koyu renk gözlerinde anlayış kristalleşiyor ve çektiği acıyı, umutsuzluğu görüyorum - öldüğünde yalnız olacağını biliyor ama aynı zamanda kilit altında da olmayacak. Tutunduğum bir umut kırıntısı bu.

Kaçmadan önce bana bir kez daha sarılıyor, ağız kulağıma yaklaşıyor. "Haberci bir alamet gördü, Halen. Bunu anlayacaksın."

Ona sımsıkı sarılırken, sanrılarının onunla ilgili son anım olmasını istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. Uzaklaştığını hissediyorum ve gözlerimi açtığımda Devyn gitmiş oluyor.

Göğsümün ağrıyan boşluğunu doldurmak için titreyen bir nefesle, tepeye yaklaşmalarını dinlerken onun kaybının acısını hissetmeme izin veriyorum. Sonra arkamı döndüğümde bakışlarım onunkilerle çarpışıyor.

Kan, kafasından çıkan keskin kemik mızraklarını lekeliyor. Yüzünde ölümüne bir dövüşün kanıtı olan derin kesikler ve çürükler var. Kaslı göğsü kan, is ve çamur izleriyle kaplı. Gözleri, nefesimi kesen çılgın bir şiddetle parlıyor.

Emmons'a bakarken, onun varlığının ne anlama geldiğinin dehşeti yıkıcı bir şiddetle içime çöküyor.

Kallum.

"Nerede o?" Sözlerini kontrollü bir şekilde söylüyor.

Yine de hiçbir şey duymuyorum. Takip talebinin kükremesini değil. Tepede topallayarak ilerlerken çıkardığı öfkeli hırıltıyı da. Kalbimin gümbür gümbür atışı her şeyi bastırıyor. Dünya karanlığa gömülürken ben karanlık bir girintiye çekiliyorum.

Adrenalin kanıma karışırken uyluğumdaki mühür tenimi yakıyor.

Ellerim titreyerek Kallum'un gömleğinin koluna dokunuyorum, ön kolumdaki tahrif edilmiş yazıyı hissetmek için manşeti yukarı çekerken acı veren ağrıyı yutuyorum. Taze kanın yapışkan sıcaklığı tenimi kaplıyor.

Emmons önümde durdu, devasa gövdesi benimkinin üzerinde yükseliyordu. "Devyn hangi cehennemde?" diye bağıyor.

Avuç içim kırmızıya boyanmıştı, tırnaklarımı yaraya batırdım ve sonra kalan dikişli iplikleri kolumun etinden söktüm. Her katmanı yırtıp yaralarımı tamamen açarken, acı ruhumu saran zayıflatıcı ağrıya keskin bir rahatlama sağlıyor. Kanın akmasına izin veriyorum, içindeki acı kanıyor ve öfkeli bir çılgınlığı ateşliyor.

Parmaklarımı yüzüme götürüp elmacık kemiklerimin hatlarını çiziyorum ve bir zamanlar avladığım katilin korkunç bir tasviri olarak gözlerimin çukurlarına kan bulaştırıyorum.

Kallum'un ilham perisiydim, ama hiç öyle hissetmedim, özellikle de Haberci'yi öldürdükten sonra. Hayır, ilham perilerinin ölümüne ilham vermemesi gerekir. O anda, bir kayıp kurbanı olarak katmanlardan sıyrıldım ve Artemis gibi bir avcı kadın oldum, av ve ay tanrıçası, intikamcı bir tanrı.

Davullar içimde dalgalanırken, intikam almak isteyen şiddeti kucaklıyorum. Eğer Kallum gittiyse, ilham verecek bir şey kalmamıştır.

O uçurumda Haberci'yle buluşmaya giderken bir katilin yüzünü takınıyorum.

Yavaşça, metodik ve kasıtlı bir rahatlıkla, barajın kenarından bir bakış atarak Emmons'a cevabını verdim. "O aşağıda."

"Hayır-" diye kükreder. Dişlerini sıktı, hızlıca saldırdı. Eli boynuma dolanıyor ve beni daha yakına sürüklüyor, ayak parmaklarım barajın pürüzlü yüzeyini kazıyor. "Lanet olası kaltak..."

Sözleri içime işliyor ve Wellington'ın parçalanmış yüzü gözümün önünden geçiyor. Kan gölü yayılıyor, etrafımızdaki her şeyi kaplıyor ve uğursuz sesi zihnimin siperlerinden yükseliyor: *Sana göstereceğim, kaltak.*

Boğazımı sıkan mengene daralıyor.

Bu sadece bir anlık bir hatıradır, ancak gelen baskın tufan, ardında vahşi bir öfkeden başka bir şey bırakmaz.

Tutuşunun mengenesinde boğazım daralıyor, ezici baskı karşısında nefesim kesiliyor. "Katilin kaçmasına izin veremem."

Bu sözler zamanın başka bir anından, geçmişin bir yankısından koparılmış. Şu anda söylenirse, intikamın kişileştirilmiş hali olurlar.

Ayak parmaklarımın üzerinde dengede durarak bir elimin tırnaklarını onun gergin koluna batırıyorum ve diğer elimle cebimi kazıyorum.

Emmons'ın iki zayıf noktası vardır: kör edici takıntısı ve yaralı bacağı.

Parmaklarımı cebimdeki kırık boynuz parçasının etrafında kıvrırken her ikisini de kendi avantajıma kullanıyorum. "O bir katil değil," diye fısıldamayı başarıyorum, ciğerlerim oksijen için yanıyor. "Bizim gibi değil."

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, gözlerinin şişmiş göz bebeklerini, manyakça çaresizliğini görebiliyorum. Her şeyini kaybetmiş ve hayatımı boğarak yok edecek.

Bu duyguyu tanıyorum, çünkü davulun vuruşuyla birlikte içimde dalgalanıyor. Topuğumu dizinin hemen üstünden bacağına saplarken dudaklarım manik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Refleks olarak ayaklarımı betona düşürüyor ve boynuzun sivri ucunu çenesinin altındaki etli submentale saplıyorum.

Sersemlemiş ve dengesiz Emmons boğazımı bıraktı. Geriye doğru sendeledi ve kemiğe pençe attı. Kendine gelmesi için ona zaman vermedim.

"Onu asla bulamayacaksın," diyorum ayaklarımı betona dayayıp iterken ona.

İkimizi de barajın üzerine göndermek için göğsünün sert duvarına çarpıyorum.

Uçurumun kenarına geldiğim anda, kollar belime dolanıyor - sırtımı göğsüne bastırırken tanıdığım güçlü, tanıdık kollar.

Gözlerini görmek, beni gerçekten tuttuğunu bilmek için kilitli kucağında iki büklüm olurken hıçkırıklara boğuluyorum.

Karanlığa karşı, bakışlarının çarpıcı mavi ve yeşil korlarıyla karşılaşıyorum.

Kallum başparmağını yanağımda gezdirirken kan ve gözyaşlarını görmezden geliyor. "Düşmene asla izin vermeyeceğim."

BEYAZ SATEN GECELER

KALLUM

T Pal's Tavern'in karamsar, dumanlı havası yok, bilardo masaları boş, kavisli bar tezgahı terk edilmiş. İşletme, FBI'n görevinin yerine getirilmesi için halka kapatıldı.

Hollow's Row Polis Departmanı soruşturma altında olduğu için güç birimi.

Yuvarlak masalardan birinin hafifçe yanan lambasının altında oturmuş, kollarımı cilalı ceviz ağacına dayamış ve yüzüğü başparmağımın etrafında döndürürken bakışlarımı kasabalı barın ön kapısına dikmişim.

Uzak duvardaki müzik kutusundan yavaş ve melodik bir halk müziği yükseliyor. Yükselen duygusal nakarat, en üst raftaki içki şişelerinin üzerindeki geniş ekranda çalmakta olan haber yayınıyla yarışıyor.

Daha dün FBI'n otuz üç kayıp sakin ve bir federal ajanın öldürülmesiyle sonuçlanan insan kalıntıları içeren ritüelistik suç mahalleriyle bağlantılı olarak aranan iki şüpheli hakkındaki soruşturmanın sona erdiğini bildirdiği küçük Hollow's Row kasabasında bir kıyamet önlenmiş gibi görünüyor.

Şüphelilerden birinin, kasabanın yerlisi ve bir zamanlar toplumun sevilen bir üyesi olan polis dedektifi Dean Emmons olduğu doğrulandı. Emmons, yetkilileri kasabanın su arıtma tesisine götüren prosedürel bir takip sırasında öldü; burada kaynak daha önce ölümcül derecede zehirli bir baldıran otu türüyle kirlenmişti.

Yetkililer zamanında ulaştığında tesis kapatıldı ve binlerce kişinin ölümüyle sonuçlanabilecek feci bir olay önlendi.

Ayrıca, kasabanın su kaynağında küçük bir halüsinojen konsantrasyonunun ve sakinlerinin oldukça duyarlı bir maddenin etkisi altında olduğu iddia ediliyor. Daha fazla bilgi geldikçe bu hikayeyi yakından takip edeceğiz.

Şu anda, kayıp sakinlerden kaçının sağ olarak kurtarıldığı hala belli değil. Yakalanmaktan kurtulan ancak öldüğü tahmin edilen ikinci şüpheli hakkında henüz bir gelişme yok. Harbinger katilinin nerede olduğu tespit edilememiştir. Zanlının kasabayla olan bağlantısına ilişkin soruşturma devam etmektedir.

Bu vaka pek çok kişinin, Harbinger katilinin cinayet serisinin başında haber verdiği kehanet edilen kıyamet gününün bu olup olmadığını sorgulamasına neden oldu. Hollow's Row gerçekten de feci bir kaderden kurtulmuş gibi görüldüğüne göre, belki de bu kasaba sadece yetkililere değil, Harbinger'a da minnet borçludur.

Yanımdaki avukatım alaycı bir ses çıkarıyor. Crosby burbonundan bir yudum almadan önce, "Lanet olası seri katiller ve hükümetin örtbas ettikleri," diye mırıldandı. "Locke, bir dahaki sefere bir kızın peşinden küçük bir kasabaya gitmeye karar verersen, beni federallere bulaştırma. Ayrıca, beyaz kumlu ve mavi suları olan bir ada bulmaya çalış. Tropikal bir yer olsun."

Ağzımda alaycı bir gülümseme beliriyor. "Not edildi."

FBI'nın suda halüsinojen bulunduğunu açıklayan basın açıklaması, kendileri açısından en baştan savma örtbas girişimlerinden biridir. Elbette, bu kasabanın sade ve iyi insanların aniden ateşin etrafında çıplak dans etmeye, hayvanları ve insanları kesmeye ve boynuz takmak için kafalarına implant takmaya karar vermelerini başka nasıl açıklayacaklardı?

Bu aynı zamanda FBI'nın soruşturma sırasında attığı pek çok yanlış adımı mazur göstermeye de yardımcı oluyor.

Görev gücü, madenin şaftlarına bağlanan gizli sürünme boşlukları olan daha fazla ev ortaya çıkardı. Bu, gizli eserler ve gizli yaşam alanlarıyla birlikte, kayıp yerlilerin ailelerinin çoğunun olaya karıştığını kesinleştirdi. Ajan Rana'nın alt ekibi Emmons'a yaklaşıyordu ama bir kanun görevlisini sorguya çekmeden ve baş şüpheli ilan etmeden önce gerçekten sağlam kanıtlara ihtiyaç vardı. Ne yazık ki dedektif, Bayan Lipton'ın evinin altındaki işkence odası ortaya çıkarılmadan kısa bir süre önce ortadan kaybolmuştu.

Yirmi dört saat süren yoğun bir sorgunun ardından, Bayan Lipton ayrıntıları açıklayan ilk kişi oldu. Topluluk küçük ve seçici bir şekilde başlamıştı. Devyn ve Colter toplantılara ev sahipliği yaptı ve ilk Dionysos ritüellerini denedi. Daha sonra

Toplum ilerledikçe Colter, otuz üç yüksek adamın yükselmek için gerekli sayı olduğunu ilan etti.

Liptonların desteğiyle bu hedefe, kasabanın içinden ve dışından tedavisi mümkün olmayan hastalıkları olan insanları hareketlerinin bir parçası haline getirerek ulaşıldı.

Kasaba beş yıl önce kayıpları bildirdiğinde, hasta oldukları gerçeği medyadan saklanmıştı. Aileler, ölümcül oldukları ortaya çıktığında arama çalışmalarının duracağından korkuyordu. Colter, ailelerin hareketin bir parçası olması gerektiğini fark etti ve kısa bir süre sonra kasaba sessizliğe büründü, giderek daha fazla üye toplumun bir kesimini desteklemeye başladı. Küçük boynuz çıkıntılarıyla hiyerarşi basamaklarını tırmanan garson Tabitha gibi.

Liptonlar gibi varlıklı ve nüfuzlu bir aile bu işe öncülük edince, her şeyi daha kolay oluyor. Ve bazen tek gereken, umutsuzluğun hüküm sürdüğü bir boşlukta ufacık bir umut kıvılcımıdır.

Ancak Colter öldükten sonra, toplulukları karanlık bir hal aldı. Devyn temel inanç sistemine bağlı , Emmons daha aşırı ritüellere yöneldi, daha derinlere ve daha karanlıklara daldı, ulaşılamaz olana ulaşmak için üyelerin hayatlarını riske attı.

Keskin bir ağrı spazmı yan tarafımı kavlıyor. Koltuktaki pozisyonumu ayarlarken homurdanıyorum ve gövdeyi saran sıkı sargıya bir rahatlama bulmaya çalışıyorum. Emmons'ın boynuzlarından birini tam böğrüme yedim, iki kaburgam kırıldı ve birkaç dikiş atıldı ama ana organlarım zarar görmedi.

Kapı açılıyor ve ben başımı kaldırıp Ajan Rana'nın içeri girdiğini görene kadar ciğerlerime dolan havayı beklerken tüm acılar unutuluyor. Hernandez koltuk değnekleriyle grubun arkasından içeri girip yanımdaki boş koltuğa oturduğunda hayal kırıklığımı gizleyemeyerek derin bir nefes alıyorum.

Koltuk değneklerini masaya dayayarak, "Yakında burada olacak," diye beni temin ediyor. Kamyon çarptığında ajanın bacağı kırılmıştı. "Hastaneden taburcu oluyor."

Bir kez başımı salladım. "Teşekkürler."

"Elbette." Soluk kahverengi gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşuyor, aramızda söylenmemiş bir şey bırakıyor, sonra da Pal'a bir şişe su getirmesi için işaret ediyor.

Ajanın benimle her ne sorunu varsa, kazadan sonra hayatını kurtardığımda çözülmüş gibi görünüyor. Burada bilek monitörü olmadan otururken, sorgusu sırasında Halen ve benim kaza yerinde Emmons'un ekibi tarafından kaçırıldığımızı söylediğinde de beni karar verdim.

Hernandez'in bilinci gidip gelirken ne kadarına şahit olduğundan emin değilim ama özel tim geldiğinde ortada ceset olmadığı için -yalnızca yaralı bir beslenen ve atılmış bir ayak bileği monitörü vardı- olay raporu aslında kendi kendini yazdı.

Ölümle yüz yüze gelmek insanın varoluşunu netleştiren bir yol. Hernandez'in ileride benim için bir planı olması mümkün, ama o zamana kadar onu bir arkadaş olarak göreceğim.

Masanın karşısında, Dr. Markus, kazadan sonra yol kenarında kurtarıldığından beri sinir bozucu bir şekilde yanımdan ayrılmayan saha psikologumun yanına oturuyor. Gerçi Dr. Keller çarpışmadan önce cipten kaçarken telefonunu alacak kadar düşünceliydi. Dolayısıyla Ajan Rana'yı arayan da oydu ve bu da özel timin derhal sulak alanı araştırmasını sağladı.

Burbon bardağımı masanın üzerinde üç kez döndürüyorum, Halen'ı o lanet kapıdan geçirme arzum bir dürtü haline geliyor. Bu bardan çıkmadan önce onu görmeliyim.

Bir yığın evrak gözümün önüne geliyor ve dikkatimi karşımdaki Rana'ya veriyorum. "Olaylarla ilgili açıklaman," diyor. "Ve yeniden müzakere edilen sözleşme." Avukatıma keskin bir yan gözle bakıyor. "Sadece imzanız gerekiyor, sonra serbestsiniz."

Bana bir kalem gönderiyor ve ben de elimi keçeli kalemin üzerine vurarak avucumu yapışkan yüzeyde düz tutuyorum. Bu kasabayı terk etmeye hazır olan Crosby'nin sabırsızlığını hissedebiliyorum.

Rapor özetinin ilk sayfasını çeviriyorum ve uydurma ayrıntıları tarıyorum, olayların anlatımı en iyi kurgunun sahtesi.

Halen ve ben bizi kaçıranlarla savaştık ve su kaynağını kapatmak için tesise kaçtık. Emmons ve Childs bizi takip ediyordu. Tesisin içinde korunurken ikimiz de Emmons'un Childs'ı takip ettiğine ve tepede ona saldırdığına şahit olduk. Childs kendini savundu ve sonuçta ikisi de barajın kenarından aşağı düştü.

Basit. Kesin. Duygusuz.

Yalan Halen'i korumak için gerekli olmasa da - meşru müdafaa hakkı vardı - Landry için zaten ağır bir incelemeye tabi tutulmuştu ve Devyn'in öldüğünü ilan etmek için bu hikaye gerekliydi.

En uygun olanı, oyma bıçağının en yeni bataklık ayin alanında bulunmasıdır - parmak izlerinden ve DNA'dan arındırılmış olarak - içeriden birinin cinayet silahını kanıt odasından çıkardığı teorisini desteklemektedir. Jake Emmons'ın suç mahalli Harbinger'in sahnelerinden birini taklit edecek şekilde düzenlendiğinden, Ajan Rana tarafından Ajan Alister'ı öldüren ve sakat bırakan failin ya Emmons ya da Childs olduğu belgeleniyor.

Harbinger'in hiçbir zaman Hollow's Row'da bulunmadığı önümüzdeki günlerde yapılacak bir basın açıklamasıyla duyurulacak.

Dava kapanmıştır.

Kalemi masaya vurarak müziğe ritmik vuruşlar yapıyorum, Halen'in ateş ışılarıyla yıkanmış, güzel yüzündeki gözyaşlarıyla bulaşmış sembolleri, ona kaçmasını söylemeden hemen önceki anısını canlandırıyorum. Onu birden fazla şekilde korumak için gitmesine izin vermek zorundaydım. Bu kasabayı lanet kaderinden kurtaran bencil olmayan bir hareket.

Bencil olmayan. Bir zamanlar onunla asla olamayacağımı düşündüğüm bir şey.

Gerçek şu ki, tüm o masum hayatlar kaybedilseydi, Halen bu suçluluk duygusuna dayanamazdı. Onları kurtarma şansı varken olmazdı.

Onun için, FBI ve bu kasaba için kurallara göre oynadım. Çoğunlukla. Ama iyi bir tasmalı danışman olmaktan resmen bıktım.

Kalın çizginin üzerine adımı karalıyorum, sonra kalemi ve belgeleri Rana'ya doğru kaydırıyorum.

"Federal Soruşturma Bürosu adına, hizmetleriniz için teşekkür ederiz, Profesör Locke." Dosyayı deri çantasına yerleştirdikten sonra gözlerimin içine baktı. "Bunu kişisel olarak algılamayın ama umarım sizi bir daha görmem."

Ağzımın kenarında bir sırıtma beliriyor. "Ben bunun tam tersi olacağını düşünürdüm, ajan."

Gülümsemesi gerçek. "Resmi olarak mesaim göre, bir içki içmek istiyorum."

Crosby ellerini masanın üzerine koydu ve sandalyesinden kalktı. "Evet millet, her ne kadar hareketli bir gün geçirmiş olsak da, benim ve müvekkilimin ayrılma vakti geldi-"

Kapı açılıyor ve bir kalp atışı süresince bardaki tüm sesler kayboluyor. Bakışlarım onunkilerle birleşirken göğsüme dokunuyorum, kalbim ağrıyan göğüs kafesime acıyla çarpıyor.

Crosby inler ve yerine oturur. Sonra Pal'i çağırmak için elini kaldırır. "Bir tane daha alacağım."

"Ben de katılıyorum," diyorum, Halen masaya doğru yürürken bakışlarım ondan hiç ayrılmıyor. Yaralı görünümüne rağmen hâlâ nefes kesici. Aksine, yüzünü kaplayan morluklarla onu daha da çekici ve güçlü buluyorum. Ön kolunu bir bandaj sarıyor. Saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Bir elinde çantasını taşıyor, kolunun altına bir defter sıkıştırmış.

Dr. Keller sert bir bakışla, "Ağrı kesici ilaç alırken içki içmemelisin," diye beni uyarıyor.

Halen sargılı elini doktor koltuğunun arkasına dayıyor. "İlaç kullanmıyor," diyor bakışlarımı tutarak. "Profesör Locke duyularını köreltmeyi sevmez."

Gülümsemem geriliyor. Küçük kahinim içimi görmeye başladı. Onu yalnız bırakma beklentisi neredeyse bu masayı devirmeme neden oluyor, ancak bir sonraki olaylar dizisi her zamankinden daha fazla sabır gerektiriyor.

Şimdilik onu burada görmek, ela gözlerinin içine bakmak ve bir sonraki adımın var olduğunu bilmek yeterli olmalı.

"Sana bir içki getireyim mi, Halen?" Rana gayri resmi bir hitapla sorar.

Halen dikkatlice koltuğuna yerleşirken başını sallar. "Hayır, ama teşekkür ederim. Çok ilaç aldım."

İçkiler Hernandez Halen'a dostça bir baş selamı veriyor. Masanın etrafında sohbet başlıyor, davanın sonunda alışlagelmiş bir gerginlik kırıcı. Bakışlarım Halen'ın masanın üzerine koyduğu, kasaba adını ve tarihini not ettiği deftere takılıyor. Harbinger katilinin üçüncü suç mahalli.

Yarım biradan sonra Rana, Tabitha'nın ölen kayıp yerlilerin cesetlerinin, organları ve diğer parçaları ayinlerde kullanılıncaya kadar lokantanın buzdolabında saklandığını söylediğini ağzından geçirir.

"Tanrım, biz orada yemek yedik," diyor Hernandez, dehşete düşmüş bir ifadeyle.

"Ortaya çıkarılan en az dehşet verici şey buydu," diyor Rana. Kehribar rengi şişeyi masanın üzerine koyup kaşlarını çatarak etiketi inceliyor. "Bayan Lipton, Emmons'un kardeşini, onun için olası bir tedavi olduğunu bildiği halde öldürdüğünü belirtti."

Bu açıklama üzerine gergin bir sessizlik havayı kaplar.

"Bir takas yapmak zorundaydı," diyorum, bakışlarım Halen'in üzerine düşüyor. "Bir fedakârlık sana acı vermediği sürece fedakârlık sayılmaz. O, diğerini kurtarmak için sevdiği bir kişiyi feda etmeyi seçti."

Halen'in cam gibi gözleri bana dikildi ve yutkunarak şöyle dedi: "Bu, Emmons'un neden bu kadar kederli olduğunu ve giderek akli dengesinin bozulduğunu açıklıyor. Masum bir insanı öldürmek buna yol açabilir."

Onu yakından izliyorum, parmağını defter kapağının üzerinde gezdirişini, spekülâtif düşüncelerinin içe dönüşünü gözlemliyorum.

"Her türlü cinayet bunu yapabilir," diyor Hernandez, sesi sert, bakışları kasıtlı olarak benden uzağa yönelmiş.

Halen yumuşak bir iç geçiriyor. "Buraya ilk geldiğimde, bu kasabanın kötü hissettirdiğine yemin etmiştim. Ama sadece kötü eylemler vardır. Bilgiyi kullanan kusurlu insanlar

Kusurlu bir şekilde. Değer verdiğiniz kişiyi koruma niyeti zararsızdır, ta ki öyle olmayana kadar."

Burbon bardağımı indiriyorum. "Bir aziz olabilirsin ama hâlâ şeytan olma potansiyelin var."

Onun hatırına Jung'dan alıntı yaparken Halen'in bakışları beni yakalamak için yukarı kayıyor. Birbirimize kilitlendiğimiz ölçülü bir vuruş uzuyor, etrafımızda yükselen müzik, onun tatlı, bağımlılık yapan melankolisi göğsümün çekirdeğinde ağlıyor.

Dr. Markus, "Carl Jung," diye anons ederek ortamı etkili bir şekilde böldü. "Üniversitede onun doktrinlerine hep karşı çıkmışım." Bu benim dikkatimi çekti ve bir kaşımı kaldırdım. "Nietzsche 'İnsan en zalim hayvandır' demişti. Sanırım felsefesini içeren bu dava için uygun bir ifade."

Kendini beğenmiş bir şekilde içkisinden bir yudum alıyor. Halen başını eğiyor, gözleri iri iri , sanki bana bulaşmamam için bir uyarı gönderiyor. Nasıl karşı koyabilirim?

"Tanrım," diye mırıldandı Rana. "Felsefe içermeyen bir sonraki davayı dört gözle beklediğime inanamıyorum."

Dr. Markus şaşırmadan ileri atılır. "Kasabanın bütününün felsefesini hâlâ merak ediyorum. Bayan Lipton'da toplumun bir parçası olduğunu gösteren vücut değişiklikleri yoktu. Onun gibi kaç kişi hâlâ burada yaşıyor? Sakinlerden kaçının bu işe dahil olduğunu bilmek imkansız."

"Geriye dönüp baktığımda, Bayan Lipton'ın partilere olan düşkünlüğünün çok Dionysosvari olduğunu görüyorum." Kravatımın düğümünü tutup omurgamı dikleştiriyorum ve Halen'den küçük bir sprite bakışı kazanıyorum. "Geçmişe bakarak söyledim." Gülümsüyorum, dikkatini dağıtmak için bir gamze patlatıyorum, çünkü bunun onu biraz erittiğini biliyorum. "Ve bilmiyorum, Dr. Markus, bu kasabada çalan halk müziği bize katılımın seviyesi hakkında bir fikir verebilir."

Gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor. "Özür dilerim, anlamıyorum Profesör Locke."

"Nietzsche halk müziğini Dionysos ile ilişkilendirmiş ve halk şarkıları bakımından zengin olan her dönemin Dionysosçu akımlar tarafından en şiddetli şekilde karıştırıldığını söylemiştir."

Tüm gözler yavaşça müzik kutusuna kayarken, Halen'in bakışları üzerimde kalıyor, aramızda yüklü bir akım kopuyor. Pal'e bakıp başımı sallamadan önce ona bir göz kırpıyorum.

Sonra burbonumun son damlalarını da boşaltıyorum ve Nietzsche'yle olan küçümseyici ilişkimle barışmış bir şekilde kadehi yere bırakıyorum.

Halen bir keresinde bana adamın gerçekten delirdiğine inanıp inanmadığımı sormuştu. Eserlerinden sarsıcı bir içgörüyü deşifre ettiğimi iddia edemem, ancak kişisel mektuplarında, arkadaşlarına, ailesine, meslektaşlarına gönderdiklerinde vardı. Hayatının ve arayışının şifreli mesajı.

Sorunlu filozof bir mektubunda şöyle yazmıştı: *Simyacılardan bu pisliği altına dönüştürme hilesini keşfetmediğim sürece, kayboldum.*

Nietzsche'nin felsefe taşını aradığına ve bu süreçte aklını kaybettiğine inanıyorum. Nihayetinde onu uçurumun kenarına sürükleyen şey, kendi derinliklerine inışı değildi. İzolasyonuydu, yalnızlığıydı. Eğer bir tür mihenk taşı olsaydı, kendini dışarı çekebilirdi.

Bu bizim insanlık durumumuz, büyük yaramız, bağlanma ihtiyacımız. En büyük beyinler bile bu dertten muzdariptir.

Telefondan bir zil sesi geliyor ve Halen cihazı arka cebinden çıkarıp ekrana dokunuyor. "Havaalanına giden aracım geldi." Silik bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor ve vedalaşıyor. Onu izliyorum, yüzüğümü döndürüyorum, o bana dönene kadar göğsüm yanıyor.

"Hoşça kalın Profesör Locke."

"İyi yolculuklar, Dr. St.

James."

Halen çıkışa doğru geri çekilirken, Rana geliyor ve onu kapıda durduruyor. Ajan Halen'le özel olarak konuşuyor ve bu da hislerimi alarına geçiriyor. Bir iniltiyle uzanıp Hernandez'e elimi uzatıyorum.

Jesti kabul etmeden önce kaşlarını kaldırarak ona bakar.

"Thoreau der ki, dostluğun dili kelimeler değil, anlamlardır," diyorum ona, dudak bükerek gülümseyebiliyorum. "Aslında, benim bir bokum yok

söylemek için."

"Her ne haltsa, bu bir ilk." Elimi daha sıkı kavradı. "Ona iyi baksan iyi olur, Locke."

Avukatıma dönmeden önce samimiyetle bir kez başımı sallıyorum. "FBI eskortlarımı ara. Benimle ön tarafta buluşabilirsiniz."

Crosby sesli bir şekilde iç çeker. "Tam zamanında."

Rana'yı geçip Halen'in peşinden kapıdan içeri giriyorum ve onu elinde bavuluyla kaldırımda dikilirken buluyorum, yüzünde beklenti dolu bir ifade var ve doğrudan bana bakıyor. Sonra güzel bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor.

Bandajlı tarafıma dokunuyorum, sonra bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Rana ne dedi?"

Halen başını sallar. "Önemli bir şey değil." Cip arkasında rölantide çalışıyor ve yemin ederim, onun araca doğru attığı o küçük adımı izlerken göğüs kafesimden kopuyormuş gibi hissediyorum.

"Halen, bekle-"

Tekrar bana doğru döndü. "Olacağım. Üç ay boyunca."

İçten içe yanan, orantısız bir gülümsemenin ağzımı süslemesine izin veriyorum.

Defterini kolunun altına sıkıştırırken ateş gibi bir kızarıklık tenini sarıyor. Aramızda kalan adımları yemeden önce günlüğe dikkatle bakıyorum ve kulağının arkasındaki meydan okuyan beyaz çizgiyi tüylendiriyorum.

Tarih tekerrürden ibarettir. Ayın alanından ayrılmadan önce, Halen hafızasını geri kazanmaya başladıktan sonra, ona onu bekleyeceğimi söyledim. Ona söylemediğim şey ise ne kadar uzun süredir beklediğim ve asla durmayacağımdı.

Narin çene çizgisini izlerken, başparmağımın dudaklarını tatmasına izin veriyorum. "Orada olacaksın."

"Orada olacağım," diyor ve sonra SUV'un derinliklerinde kayboluyor.

Bu ikiz alevin bağlantısıdır. Diğer yarınız bulunduğunda, eğer ayrılırsa, yeniden birleşmek için cehennem ateşi gibi yoluna çıkan her şeyi tüketecek ve yiyip bitirecektir.

Bu kurs.

PERVANEYE DÖNÜŞTÜ

HALEN

O bsessions zor ölü.

Geçtiğimiz üç ay boyunca, titizlikle Harbinger'ın kurbanlarından Percy Wellington'a. Harbinger katili ve kurbanları arasındaki bağlantılar, ilk domino taşının nerede devrildiğini bilmediğiniz sürece açık değildi, sonra taşların geri kalanı yerine oturmaya başladı.

Wellington'ın kurbanlarla olan ilişkilerini ortaya çıkarmak zaman aldı, ancak açıklanamayan şeylerin her zaman mantıklı bir açıklaması vardır.

İlk Harbinger suç mahalli: Oxford, Maine kumarhanesinin bulunduğu yer. Kurban, temerrüde düşen müşterilerini "ortadan kaldırmakla" ün yapmış bir tefeciydi. Wellingtonın mali durumunun derinlemesine incelenmesi, kurbana kumar borcu için yüklü miktarda para borçlu olduğunu ortaya çıkardı.

İkinci Harbinger suç mahalli: New Haven, Connecticut'taki iyileşme merkezinin bulunduğu yer. Merkezin sahibi hastalarından zorla para almakla ün salmıştı. Wellington'ın alkol ve kumar bağımlılığı için bu tesiste kaldığı süre boyunca, merkezin sahibi Wellington'a üniversite nezdindeki itibarını zedeleyeceği tehdidiyle şantaj yapmıştır.

Üçüncü Harbinger suç mahalli: Medford, Massachusetts üniversitesinin bulunduğu yer. Kurbanın Wellington'ın poker oynadığı ve Wellington'ın karısıyla ilişkisi olan üst düzey bir uyuşturucu satıcısı olduğu ortaya çıktı.

Wellington'ın kurbanlarının toplumun en iyileri olmaması dikkat çekiciydi. Ancak soruşturulacak bir baş şüpheli olmadan, bu bağlantıların hiçbirisi ilişkilendirilemezdi. Olay yerinde bırakılan Haberci mektupları şüpheliye dair hiçbir ipucu sunmuyordu. Önceden haber verilen "kıyamet günü" artık Wellington'ın hayatına, kariyerine ve hatta evliliğine tehdit oluşturan insanlardan kurtulmasından başka bir şey gibi görünmüyor.

Çözülen gizem, çoğu zaman daha az büyüleyici ve merak uyandırıcıdır.

Dava asla resmi olarak kapanmayacak. Wellington'ın cinayetini üstlenecek uygun bir günah keçisi olmadan olmaz. Hâlâ bir günah keçisi bulmanın bir yolu olabilir.

Ancak bunu yapmak için belirli bir profesörün uzmanlığına başvurmam gerekiyor.

Graystone Enstitüsü'nün girişinde duruyorum, kollarımı göğsümde birleştirmişim, kalın paltoma ve eldivenlerime rağmen titriyorum. Kallum'la Pal's Tavern'de ayrıldığımızdan beri doksan gün geçti ve ziyareti reddetti, bir daha asla bir "akıl hastanesinde" buluşmayacağımız konusunda kararlıydı, ancak akıl sağlığı ve sağlıklı yaşam hastanesi Briar'a kıyasla daha çok bir şehir kulübü gibi.

Cam kapı kayarak açıldığında ve Kallum dışarı çıktığında, titreme nedenimin soğuk Massachusetts havasıyla hiçbir ilgisi olmadığını fark ediyorum.

Ağır yün bir palto giymiş, altındaki sofistike takım elbisesi savaş botlarıyla stratejik bir şekilde çarpışan Kallum, tasarımcı kıyafetlerine sarılmış için için yanan arzu. Yıkıcı gülümsemesine karşı hemen savunmasız kalıyorum. Çarpıcı mavi-yeşil gözleri üzerimde gezinirken, onu her yerimde hissediyorum ve kalçalarımın arasında sıcak bir ağrıyı ateşliyorum.

"Kahretsin." Kaldığı süre boyunca telefonda konuşmuş olsak da, Kallum'un yüz yüze ne kadar etkileyici olduğunu unutmak kolay. Uzun adımları aramızdaki mesafeyi kapattığında ve çantalarını yüzümün iki yanına bıraktığında, onun için yeniden nasıl kaybolduğumu.

İlk başta hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine dudaklarını benimkilere şefkatli, tanıdık bir öpücükle değdirmeyi seçiyor. Dili alt dudağımın üzerinde kayarak beni tatmadan, bana sahip olmadan önce ağzı benimkini daha talepkâr bir okşamaya ikna ediyor.

Yumuşak dudakları çene çizgimde geziniyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve beni içine çekiyor. "Aynı derecede tatlı," diyor, sesinin baritonu tenimin altında bir elektrik akımı yaratıyor.

Avuçlarının baskısına karşı sertçe yutkunuyorum. "Beni görmeyi neden reddettiğini hâlâ anlamıyorum."

Boyunu dikleştiriyor ve beni emin bakışlarına hapsederken boynumu eğmeye zorluyor. "Tam karşımda olman ve sana dokunamamak... Bu artık katlanmamayı seçtiğim bir eziyet, Halen." Bana çarpık bir gülümseme attı. "Hadi ama. Donuyorsun ve ben de buranın pis kokusunu üzerimden atmak için sabırsızlanıyorum."

Çantalarını, Berkshires'a tırmanmak için özel olarak aldığım Rav4'ümün arkasına yüklüyoruz. Arka asansör kapısını kapatmak için fob'a basıyorum, bakışlarım bagajlarımın arasına sıkışmış kutulara takılıyor.

Great Barrington'a yolculuk iki saatten biraz az sürüyor. Otoyoldan çıkarken Kallum'un bakışlarının baskısını hissedebiliyorum. "Geri dönüp dönmeyeceğine karar verdin mi?"

Üniversite rektörü Kallum'a önceki pozisyonunu teklif etti. Cinayetten hiçbir zaman suçlu bulunmadığı ve bütün bir kasabanın kurtarılmasına yardımcı olan bir soruşturmaya yardım ettiği için, Profesör Locke'un çok fazla akademik bir meta olduğunu ve akıl hastanesinde geçirdiği sürenin kolayca göz ardı edilebileceğini düşünüyorum.

"Hayır," diyor sakın bir şekilde. "Bir konferans salonuna dönmek istediğimden emin değilim."

Bilerek başımı sallıyorum. Kallum'u bir davada çalışırken izledikten sonra onu bir sınıf ortamında hayal etmekte zorlanıyorum. Özellikle de tehlikenin tadını aldıktan sonra.

"Güncel bir sahne üzerinde mi çalışıyorsun?" diye soruyor, vücudunu bana doğru çevirerek.

Başımı sallıyorum ve yolcu koltuğunda oturan ona bakıyorum. "Daha iki gün önce bir tane bitirdim. İki yer arasında gidip geliyorum."

"Ne davası?"

Hollow's Row'dan çıkan haberlerden bu yana, polis departmanları, federaller, özel dedektifler ve hatta bir medyum vakaların çözülmesine yardımcı olmam için benimle iletişime geçti.

"Faili meçhul bir dava aslında." Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "Aksi takdirde cevapsız kalacak davaların çözülmesine yardımcı olmayı, bir kapanış yapabilmeyi seviyorum."

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor, bakışları kasıtlı olarak üzerimde geziniyor.

Dağın yamacındaki doğal sürüş nefes kesici manzaralar sunarken, zirveleri örten çarpıcı turuncular ve kırmızılar umuyordum ve

Sonbaharda vadiler. Bunun yerine, beyaz tutamlar ve çorak, yapraksız ağaçlarla kasvetli kış gökyüzü bana bataklığı çok fazla hatırlatıyor.

Berkshire Sıradağları'nın yükseklerinde, kayalık çıkıntılar ve uzun ağaçlar arasında yer alan yenilenmiş dağ evi ortaya çıkıyor. Hem rustik hem de zarif olan Kallum'un evi, dağ eğiminin kenarına yerleştirilmiş modern bir sanat eseri gibidir.

İçeri girdiğinizde, iç mekan hayranlık uyandırıcıdır. Boyalı siyah sedir, doğal ahşap tonlarıyla tezat oluşturuyor. Pencere duvarlarına sahip açık bir kat planı evi sararak bizi donmuş doğa ve sırt manzarasıyla çevreliyor.

"Tanrım, bu çok etkileyici ve göz korkutucu." Daire çizerek dönerken paltomu çıkarıp narin kumaşlarla karışık deriyi inceliyorum. Çift taraflı taş ve metal bir şömine birinci katın alanını belirliyor. Yanında, kütüklerle istiflenmiş dikey bir odun rafı duvardan yükseliyor.

"Seni buradan çalmayı birden fazla kez düşündüm," diyor sinsi bir gülümsemeyle beni yakalayarak. Sonra beni kollarına aldı. Vücudunun beni sarmalaması göğsümün derinliklerinde bir sızıyı tetikliyor. "Benimle duş al."

Dudaklarımı yalıyorum ve bakışları ağır ağır ağzıma düşüyor. "Bu bölümün bitmesini istiyorum, tamam" diyorum, gözlerim şömineye kayıyor.

Bunu birlikte yapmak üzere anlaşmıştık. Güven meselesi gündeme gelmedi ama Kallum'un o geceye ait bir giysimi sakladığını öğrendikten sonra -ki evinin aranması tamamlandıktan sonra avukatına buraya taşınmasını söylemişti- ikimizin de orada bulunmasının önemli olduğuna karar verdim.

Alnıma bir öpücük kondurmadan önce uzun bir iç geçiriyor. "Haklısın. Bana beş dakika ver." Yan koridorda gözden kayboluyor ve beni her taraftan sessizce yağan karla baş başa bırakıyor.

İşe koyulmadan önce ciğerlerimdeki sıkışmış nefesi dışarı atıyorum. Kutuları araçtan indirip yükseltilmiş taş ocağın yanına istifledikten sonra perdeyi açıyorum ve ateşi yakmak için uzaktan kumandayı kullanıyorum. Alevlerin yeterince sıcak yandığından emin olmak için yapay odunların arasına ilave çıra sıkıştırıyorum.

Bu garip bir şekilde ironik geliyor, çünkü Kallum ve ben son kez kanıtları yok etmeye hazırlanırken, o ateş yakarken duшта olan bendim. Kallum tarihin tekerrürden ibaret olduğunu söyledirdi. Bu düşünce, sıcaklığa rağmen tenimi ürpertiyor.

Beklerken arkadan aydınlatmalı ıslak bara doğru yürüyorum ve su ile likör arasında gidip geliyorum. "Siktir et," diye mırıldanıyorum ve pahalı görünümlü bir şişe burbon alıp buzlu bardağı bir shot dolduruyorum. Sonra şöminenin önünde diz çöküp bardağı ocağın üzerine koyuyorum.

İlk dosya kutusunu kendime doğru sürüklerken, ikinci kutu dikkatimi çekmek için yarışıyor, içindeki içerik Kallum'un girdisine ihtiyaç duyduğum yerde. Ama önce...

Kapağı çekip çıkarıyorum ve Alister'ın bana yaptığı saldırının kanıtlarını ortadan kaldırıyorum. O sırada üzerimde olan yırtık gömleği çıkarıp kütüklerin üzerine atıyorum. Tırnaklarımın altından kazıdığım deri hücrelerini de üzerine serpiştiriyorum.

Alevlerin daha da yükselmesini izliyorum, dumanın kokusu beni zihinsel olarak bataklığa geri çekiyor. Ciğerlerimi doldurarak pencereden ay ışığının altında parıldayan kar perdesine bakıyorum. Sonra ikinci kutuyu sürüklüyorum ve kilitli olmayan kapağını kaldırıyorum.

Kallum'un bana verdiği sweatshirt üstümde duruyor. Koluna dokunuyorum, başparmağım is lekesini dalgınca ovarken, ateş ışığı çevremde dans ederek beni o geceye geri götürüyor.

Kallum'un odaya giriş sesiyle omurgam dikleşiyor. Boyun eğerek kutuyu kenara itiyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için viskiyi geri atıyorum. Sonra ayağı kalkıp onunla yüzleşiyorum.

Sadece bir çift siyah jogger giymiş görüntüsünü özümserken kalbimin atışı damarlarımda çılgınca bir nabız atışına dönüşüyor. Göğsünün ve kollarının yontulmuş hatlarını kaplayan gölgeli siyah dövmeleri, yan tarafındaki iyileşmiş yara izini, bel kemerinin altından inen V şeklindeki belirgin karın kaslarına kadar izliyorum.

Bir elinde, Wellington'ı öldürdüğüm gece giydiğim gömleği tutuyor. Diğer elinde ise kafasını koparmak için kullandığı obsidyen bıçağı.

Alkol kan dolaşımımı yakarak ona doğru adımları güçlendirirken, termali başımın üzerinden geçirip yere bırakıyorum.

Bakışları teninin açıkta her santimini yutuyor, tam önünde durduğumda burun delikleri alevleniyor. Ellerimi göğsünün sert düzlemine koyuyorum, teni hala sıcak duştan sıcak, saçları ıslak ve koyu, baharatlı sandal ağacı kokusu baş döndürücü ve o kadar ezici ki ellerim etine kazınmış yara izlerinin üzerinde dolaşırken kırık bir ses çıkıyor.

Gergin çenesinde bir kas sıcıyor. "Kanıtların imhası ne olacak?"

"Sonra," diyorum, sesim ona olan açlığım kadar çiğ. "Benimle sevişmeni istiyorum, Kallum."

Boğazının derinliklerinden sert bir inilti geliyor. "Siktir."

Elindeki nesnelerin yere düşmesine izin vererek, parmaklarını sütyenimin askılarının altından geçiriyor ve ben ona karşı çıplak kalana kadar giysiyi aşağı çekiyor. Kafesteki canavarı serbest bırakıp aşağı inerek kalçalarımın arkasından kavıyor ve beni kendisine doğru kaldırıyor. Beni ateşe doğru taşırken ağzı imrenerek benimkinin üzerine kapanıyor ve dizlerinin üzerine çökerek beni önüne seriyor.

Bedenimin üzerinde açlıktan ölmek üzere olan bir hayvanın avının üzerinde gezinmesi gibi geziniyor. Geyiğin kafatasındaki boş siyah gözler doğrudan bana bakıyor ve ben de ellerimi Kallum'un mürekkepli derisinde gezdirirken o boş yuvalara bakıyorum, tırnaklarım açlığın izini sürüyor.

Kallum benimle ateşin yanındaki halının üzerinde sevişiyor. Şiddetli, tutkulu ve şefkatli, her dokunuşu sahip olmak, ele geçirmek için damgalanmış. Kendini içime gömüyor, kalçaları uyluklarımın arasında ağırlaşıyor, vücudunun ağırlığı tanıdık bir rahatlık. Kalçalarını yuvarlayıp içime girerken göğsünün mağarasından şiddetli bir hırıltı kopuyor.

Özlem ve kalp ağrısı doğaları gereği birbirine çok benziyor, birinin ateşli acısı diğeriyle kolayca değiş tokuş edilebiliyor. Omuzlarına yapışıyorum, bedenlerimiz yeniden birleşirken cehennem tarafından tüketiliyorum.

İkimiz de çok geçmeden eşiğe geldik, itiş gücü artıyor. Üstüne yuvarlanmama ve kalçalarına sarılmama izin veriyor. Ellerini başının üzerine itiyorum ve bileklerine bastırıyorum.

"Lanet olsun..." Sesi kabaydı, çaresiz bir ihtiyaçla bana doğru itiyordu.

Kallum'un bir sonraki hamlemi göremeyecek kadar gardını düşürdüğü tek an bu.

Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, "Adımı hiç sormadın" derken gözlerim onunkine bağlı.

Onun yoğun bakışlarına bakarken, söylediklerimin yavaş yavaş anlaşılmasını izliyorum.

"O gece adımı hiç sormadın, Kallum."

Aynı anda iki şey oluyor: Kutunun altına uzanıp kelepçeleri kapıyorum, bir çelik kelepçeyi bileğine, diğerini de ahşap rafın metal çubuğuna kilitliyorum. Kallum bir kolunu belime doluyor ve kalçalarını yukarı kaldırarak vahşi, yok edici hamlelerle içime giriyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak," diye hırlıyor.

Gözlerim anında açılıyor ve ben onun sert uzunluğunun etrafında kenetlenirken bir orgazm beni kavırıyor, bedenimi yırtıyor. Kasları kasılıyor ve içimde serbest kaldığını hissediyorum, doruk noktamda titrerken iniltisi göğsümde gürlüyor.

Zalim ve güzel bir gülümseme ağzını eğiyor. "İşte buradasın, karanlık."

Geri çekiliyorum, yavaşça onun ulaşamayacağı bir yere doğru kayıyorum. Pencereilerin dışında kar sessiz bir tonda yağmaya devam ediyor, ben sessizce kıyafetlerimi çekerken bizi daha da yalıtıyor.

"Dava kapandığında tüm karanlık gerçekleri bana açıklayacağını ." Kallum'a spor ayakkabılarını fırlatıyorum. "Anlaşmamızı onurlandırmanın zamanı geldi."

Şöminenin karşısında oturuyor, bileği askıya kelepçeli, sırtı alevlere dönük. "Hiç sormadım, çünkü adını zaten biliyordum, Halen St. James."

Gözlerimi kırıştırıp başımı sallıyorum, kollarımı kavuştururken düşüncelerim çalkalanıyor. "Her şeyi sorgula" diyorum, sesim kısık, "tanışma şansımızı, hayatıma nasıl girdiğini, hatta seni ne kadar zamandır tanıdığımı bile. Her şeyi sorgula... ilk tanıştığımız anı bile."

"Bizim hikâyemizi ne kadar da seviyorum." Hafızamın ne kadarını geri kazandığımı ölçmeye çalışarak beni yakından inceliyor. "Sonunda kelepçe taşıyor olmanı daha da çok seviyor olabilirim."

"Sorguladıkça bağdaştıramadığım şeyler oldu," diyorum, düşüncelerimin dökülmesine izin verirken bir ürperti hâlâ bedenimi sarıyor. "Üniversitenin otoparkında 'bana geri dön' dedin. Beni kanlar içinde bulduktan sonra, aynen böyle söyledin. Ayın sırasında kalçama bir mühür kazıdığın zaman yaptığın gibi ve kazadan sonra SUV'de yaptığın gibi

-Ama o zaman daha yeni karşılaştığınız birine böyle bir şey söylemenin ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. Sonra terasta, beni ilk kez güneş batarken gördüğünü söyledin. Oysa Wellington bana saldırdığında geceydi. Yani her şeyi, zaman çizelgesini bile sorgularsam, Hollow's Row davası sırasında küstahça verdiğiniz tüm ipuçları farklı bir resim çizmeye başlar."

Kallum kelepçeyi bara vurarak sallıyor. "Bundan kurtulacağımı biliyorsun."

Zorlukla yutkunarak tekrar başımı sallıyorum. "Bir çanta dolusu numarası olan bir sihirbaz. Yeteneklerinizin farkındayım Profesör Locke. Ama önce, buraya ne için geldiysem onu alacağım."

Başparmağımı avucumdaki kesik izinin üzerine sürterek göğsümde tekrarlayan bir sızı hissediyorum. Bu, eskiden ön kolumdaki ayete dokunmak gibi bir zorunluluk haline geldi.

Sweatshirt'ü dosya kutusundan çıkarırken kumaşın üzerindeki islere bir kez daha dokunuyorum. Sonra gri giysiyi Kallum'a doğru tutuyorum.

"Beni rahatsız eden bir başka ayrıntı da koluma is bulaşmasını nasıl başardığımdı. Ateşin içine uzanmam gerekirdi, ama neden?" Onun kasıtlı sessizliği karşısında omuzlarımı dikleştirdim. "Sonra şöminenin dibine düştüğünü gördüğümü hatırladım. Uzandım ama çok sıcaktı. Ateş çubuğunu almak için ayağa kalktığımda, şöminenin üzerinde bir kol düğmesi duruyordu. Olay yerinden yanımda getirdiğim değil. Saldırıdan önce cebime koyduğum ve o sırada kan lekeli kot pantolonumu yakan kol düğmesi de değildi. Ama çiftin kol düğmesi." Ciğerlerimi doldurmak için bir nefes alıyorum. "Ve alevlere bakarken fark ettim... yalnız bir dehşet anında... her şey çok uygundu. Ne kadar kolay gittin

sahnenin sahnelenmesi ile birlikte. Onu öldürmem için beni nasıl teşvik ettiğini. Beni nasıl suç ortağı yaptın."

Kutuyu deviriyorum. Üçüncü Harbinger suç mahallinin içindekiler halının üzerine dökülüyor.

"Sana Haberci katil olup olmadığını sordum," diyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor. "Gözlerinin içine baktım, bir katilin kanını ve maskesini geçtim ve senin Haberci olmadığını söyledim. Beni hiç düzeltmedin."

Başını yana eğiyor. "Yapmamı istemedin."

Alaycı bir nefes çektim. Diz çökerek, gördüğüm anda kalbimi durduran tek kanıt parçasını çıkarıyorum. Basılı resmi Kallum'a doğru eğerek ön planı işaret ediyorum. "Wellington'ı Haberci katili olarak suçluyordun."

Bu fotoğraf aynı gün ben olay yerini fotoğraflarken çekildi. Görüntünün arka planında -yakınlaştırıldığında- şık, tamamen siyah bir takım elbise giymiş, elinde belirgin, tanımlayıcı dövme olan bir adam var.

"Sen de oradaydın," diye suçluyorum onu. "Önce Wellington'ın kol düğmelerini çaldın, sonra üçüncü suç mahalline bir tane yerleştirdin. Üzerinde üniversitenin amblemi ve baş harfleri vardı. Bir kez fark edildiğinde, kanıtların izini Wellington'a kadar sürmek ve onu Harbinger cinayetlerinin baş şüphelisi ilan etmek kolay olacaktı."

Kallum dudaklarını yalıyor ve belli belirsiz bir gülümseme ağzının kenarını yukarı kaldırıyor. "Yavaş bir alkış önerirdim ama-" Bağlı durumunu vurgulamak için kelepçeyi çekiştiriyor.

"Anladığım kadarıyla, diğer kol düğmesini Wellington'ın arabasına yerleştirmeye giderken park yerinde saldırıya uğradığımı gördün. Ama bu da başka bir soruyu gündeme getiriyor: Neden cinayetten sonra kol düğmesini geride bırakmadınız? Neden daha sonra suç mahalline dönme şansınız olsun ki?"

Başka tarafa bakmıyor, mecazi cinayet tahtasındaki bağlantıları sıralamamı bekliyor.

"Kanıtlar çok çabuk ele geçirilemezdi," diyorum mantık yürüterek. "Olay yerine önce müfettişlerin gittiğinden emin olmalıydınız. Özellikle, bir

O kanıtı bulmak istediğın kişi. Ama kampüse yalnız gitmemem gerekiyordu. Gece ortaya çıkıp planınızı mahvetmemem gerekiyordu."

"Bu planın içine bir lastik demir attı." Kallum küstahça sırtıyor. "Neyse ki evrenin bizim için çok daha iyi bir planı vardı."

"Ha, evet. Evren." Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunların hiçbirini evren yapmadı, Kallum. Sen yaptın."

Omuz silkiyor. "Bazen evrenin biraz yardıma ihtiyacı olur."

"Nerede o?" Talep ediyorum. "Kol düğmesi nerede? Masum bir adamı öldürdüğümü anladıktan sonra evinizden kaçarken şöminenizde bıraktığım kol düğmesi."

"Masumiyet Wellington için biraz abartılı."

Hızlı nefes alış verişlerimi kontrol etmeye çalışırken ellerimi sıkıyorum. Sonunda o geceye dair hafızamın büyük bir kısmını geri kazandım. Otel odama döndüğümde, şok ve uykusuzluk her şeyi mahvediyordu, suçluluk duygumu gömebileceğimi düşünerek her şeyi bir dosya kutusuna gömdüm. Zihnimi paramparça eden bir adamı öldürmüş olmam değildi; *masum* bir adamı öldürmüş olmamdı.

Ve bunu Haberci ile yapmıştım.

"Beni etkilemekten asla vazgeçmiyorsun, tatlı Halen, ama hala önemli bir parçan eksik."

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum. "Ve buraya tam olarak bunu almaya geldim." Ama önce adamın deliliğini anlamam gerekiyor.

Karşısındaki deri koltuğa oturdum ve ateşe doğru baktım. "Wellington her zaman denklemin bir parçasıydı, sadece gerçek katil olarak değil. Onun günah keçisi olması gerekiyordu. Her zaman bir günah keçisine ihtiyacınız vardır. Yani denklemi çözmek için bilinmeyen bir değişkene sahip olmalıyız." Onun sert bakışlarına kilitleniyorum. "Ben."

Beni o karşı konulmaz aleviyle yakalıyor ve bunun beni nasıl etkilediğinden, kalbimin nasıl sıkıştığından nefret ediyorum. Ayağa kalkıp odayı adımlıyorum, bakışlarım

Düşüncelerimin beni Kallum'la ölüm tarlalarında Harbinger davasını açtığı o ana götürmesine izin vererek yere uzandım.

"Atropos, Lachesis ve Styx," diye okudum. "Ölüm kafalı şahin güvesinin üç türü. Hepsi de Yunan mitosundan ve hepsi de yeraltı dünyasıyla, ölümle ilişkili. Güve türünün Harbinger davasıyla ilgisi olmadığını söylediğimde, bana bunu, yani Acherontia güvesinin bir ölüm alameti olduğunu belirtmeyi ihmal etmedin." Başımı kaldırıp ona baktım. "O zaman bana ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım ama senin hiçbir şeyi rastgele söylemediğini biliyorum. Her zaman bir nedeni vardır."

Bakışları üzerimde gezinirken, yüz hatlarını sinsi bir gülümseme aydınlatıyor. "Tanrım, sen bir dahisin. Bunu başka kimse bir araya getiremezdi, Halen."

"Neden güveyi seçtiğinizi, neden bu kadar ayrıntılı, ürkütücü sahneler tasarladığınızı, bunların Wellington'la nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Gerekçeni anlayamadım, bu yüzden Haberci mektuplarına geri döndüm. Çok muğlaklardı, anlaşılmaz bir bilmece gibiydiler. İlk başta, kurbanları Wellington'a bağladığımda, bunların sadece onun kıyamet gününü gösterdiğini düşündüm. Yetkililerin onlardan çıkarması gereken de buydu, değil mi?"

Kurgu, Wellington'ın kendisine finansal ve kariyer açısından zarar verebilecek kişileri öldürmesi gibi görünüyor. Kallum kelimenin tam anlamıyla bir dahi. Kurban seçme süreci Wellington'a göre titizlikle hazırlanmış, kanun görevlilerinin davalarını hazırlamaları için hediye paketi gibi hazırlanmış.

"Detaylandırmak ister misin?" Ona soruyorum.

"Kesici aletleri çıkarırsanız kelepçeleri iyi bir şekilde kullanabiliriz."

Cazibesine kapılmayı reddetmem üzerine Kallum bakışlarını titreyen alevlere çeviriyor. "Sanki önceden belirlenmiş gibiydi," diyor. "Percy Wellington benim konferans salonuma girdiği ilk gün kendi tuzağını kurdu. İdealleri ve kıyametten söz etmesiyle Haberci'nin temelini o odada attı." Kendi kendine gülümsüyor. "Percy zaten bir canavardı. Ben sadece ona bir lakap taktım."

Başımı salladım. "Ama bu mektupları açıklamıyor, Kallum."

Adını kullanmama tepki veriyor, boğazını zorlayarak yutkunmaya çalışıyor.

"Harfler neydi-?"

"Onlar aşk mektuplarıydı." Sözleri gergin atmosferi bir noktaya sıkıştırırken bakışları bana kayıyor.

Boğazım , şiddetli ağrıyı bastırmak için yutkunuyorum. "Bana," diyorum açıklığa kavuşturmak için. "Onlar bana yazılmış aşk mektuplarıydı."

Bir kez başını sallıyor.

Kallum'un o gece bataklıkta bana söylediklerini, beni kaybetme korkusuyla ilgili içini döktüğünü hatırladıkça düşüncelerim geri dönüyor: *Her risk bir yıkım tehdidi oluşturur. Eğer beni yok etmek istiyorsan, bir sonraki nefesini alma.* İfadesi, Haberci mektuplarındaki ifadeye yeterince benziyordu.

"Bana hep bir şeyler anlatmaya çalışıyordun," diyorum saçlarımı gözümün önünden kaydırırken. "Mektuplar benim hakkımdaydı, gelecekteki kıyametim için bir alamet. Ölümümün."

Devyn bunu anlayacağımı söylemişti ve ben de onun kuruntulu biri olduğunu düşünmüştüm. "Ölümünü engellemek için, Halen," diyor, daha fazla açıklık getirerek.

"Hala nasıl olduğunu anlamıyorum-

" "Evet, anlıyorsun."

Ve bir şekilde biliyorum. Çünkü bu ipucunu takip etmek için Kallum Locke'u ilk gördüğüm ana, *neredeyse* tanıştığımız ana kadar geri gitmemiz gerekiyor.

O meşum geceden bir yıl önce, üniversite avlusunda ailemle gülüşürken, avlunun diğer tarafına baktım ve bakışlarım onunkilerle birleşti.

Gelenekleri olduğu üzere, annem ve babam her yıl dönümlerinde *mezun oldukları okulu* ziyaret ederlerdi. Ve o gün ben de onlarla geldim. Jackson'la evlenme konusunda şüphelerim vardı. Yine tartışmıştık. Hep işimle ilgili. O

Yaptığım şeyden nefret ediyordu, bunun onu korkuttuğunu itiraf etmişti, ama ben yapamayacağımı biliyordum.
davalarda çalışmaz.

Nişan yüzüğümü parmağımda döndürürken, korkularım zirveye ulaşırken, kaçma arzum artarken, Kallum'un gözlerinin çarpıcı güzellikteki mavi ve yeşil korlarına baktım.

Sadece bir andı -zamanda askıya alınmış bir an- ama evrende, içimde bir şeyler değişti.

Daha sonra, ertesi gün ailemin ölüm haberiyle dünyam başıma yıkıldığında o kısacık saniyeleri unutacaktım. Ama bilinçaltımda bir yerlerde bu anı yer etmişti.

Kallum gümüş yüzüğü başparmağının etrafında döndürmek için işaret parmağını kullanıyor. "İlk dikkatimi çeken senin gülüşün oldu," diyor. "Büyülenmişim. Sonra seni gördüğümde, yemin ederim, bildiğimi ya da inandığımı sandığım her şeyi altüst ettin. *Aşkın dokunmadığı kişi karanlıkta yürür.* Belki küstahça olacak ama Platon'un *Symposium*'unu şöyle değiştirirdim: Aşkın dokunmadığı kişi yalnız karanlıkta yürür."

Göğsümün ortasındaki ağrı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. "Kallum, lütfen..."

"Çünkü her zaman karanlık olacak," diye devam ediyor, "her zaman acı ve ıstırap olacak. Ama hayatı katlanılır kılan bunlara tek başına katlanmak değil. Senin sayende artık bunu anlıyorum."

Ön kolunu çekilmiş dizine dayıyor, boynunda bir damar tık tak ediyor. "İlk tatlı, melankolik vuruşundan itibaren bağımlıydım. Hayatımda ilk kez nefes almaya devam etmek istedim. Sana doğru yürümek, seninle konuşmak istedim-"

"Neden ?" Talep ediyorum.

"Yüzüğün." Ağzının hafifçe çekilmesi neredeyse acı. "İnan bana, o andaki zayıflığım yüzünden sonsuza kadar cezalandırıldım. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ve o zamandan beri bunu telafi etmeye çalışıyorum." Ses tonundaki keder göğsümü sıkıyor. "Ama tam o anda, her zamanımız var sanmıştım."

Bilerek başımı salladım. " et."

"Ertesi gün kampüse döndüğünde, arazide yürürken, ailenin adımlarını takip ederken, vur-kaç olayının suçlusunu bulmak için boşuna çabalarken, seni izledim ve lanet olası acın ciğerlerimdeki lanet olası havayı boğdu ve biliyordum. Çünkü seni hissedebiliyordum-" İç çekerek sözünü keser. "Sana söylediğim tek yalan, senden önce bir can almayı hiç düşünmediğimdir. Benim var. Kendi canımı. Sende de aynı yıkıcı arzuyu bu şekilde fark ettim. Seninki öyle şiddetli bir güçle içimi parçaladı ki, bundan sonra ne yapacağıma dair çok az seçeneğim vardı." Çenesini yukarı kaldırıyor, gözleri kararıyor. "Benim korkumdan Haberci yaratıldı."

Gözlerini tutamayarak başımı eğiyorum, Kallum'u gecenin karanlığındaki bataklıkta yeniden duyuyorum, korkusunu itiraf ederken en derinlerime baktığını, içimdeki en karanlık parçayı yüzerek açtığını görüyorum.

"Kendi canıma kıyacağımdan korktuğunuz için bir cinayet çılgınlığı başlattığınıza inanmamı istiyorsunuz."

"Çılgınlık değil. Üç cinayet. Sana hediyem," diyor ve midem bulanıyor. "Gelecekteki bir kıyamet gününü engellemek için ritüelistik cinayetler işlemek. İnsanlığı yok edecek bir olay." Gözleri benimkilere dikildi. "Senin insanlığın, senin hayatın, Halen."

Gerçek, kan, şiddet ve çarpık gölgelerle katmanlanmış korkunç bir suç mahalli gibi ortaya çıkıyor.

Bu iğrenç gerçeğe doğrudan bakamadığım için ıslak bara doğru dönüyorum, bir içki, bir kaçış için çaresizim.

"Tüm ışıklardan daha çok, kovalamak için o karanlığa ihtiyacın vardı." Sesi adımlarımı durduruyor. O devam ederken sırtımı ona dönüyorum. "Uyanmak, devam etmek, nefes almaya devam etmek için bir nedene ihtiyacın vardı. Avlanmaya ihtiyacın vardı. Takıntıya. Ve bu özel olmalıydı, sana layık bir dava olmalıydı." Gözleriyle buluşmak için dönüyorum. "Cezalandırmak için bir canıye ihtiyacın vardı."

Sanki onu durdurabilecekmişim gibi başımı yavaşça sallıyorum.

Ama yapmıyor. "Seni hayatta tutmak için sadece ruhumu satmadım, Halen. Senin için şeytanın ta kendisi oldum."

Öfke kaslarımı sıkılaştırıyor. "Ve beni suç ortağı yaparak, ben de senin kadar kötü biri oldum."

Gülümsemesi günahkârca. "Sence şeytanın ilham perisi neye benziyor, tatlım?"

Bir korku titremesi ince tüylerimi derimden uzaklaştırıyor. Düzensiz nabzımın sakinleşmesini istiyorum. "Kol düğmesi nerede?" Bu sefer daha kararlı bir şekilde talep ediyorum. Aklımı kaçırmadığımı anlamak için bu kanıt, bu somut delile ihtiyacım var. "Söyle bana, Kallum."

Kallum, bakışlarını benimkilerle birleştirerek, yavaş hareketlerle sol elini sağ eline götürüyor. Sonra başparmağındaki gümüş yüzüğü çıkarıyor.

Yüzüğü taş ocağın üzerine yerleştirirken kalbim göğsümdeki kafesi yumruklayarak izliyorum.

Parıldayan nesneye doğru dikkatlice ilerlerken, kulaklarımdaki uğultu ateşin çıtırtısını bastırıyor. Yüzüğü elime alıp parmaklarımdan arasında çeviriyorum. Kayışın iç kısmı aşınmış, gümüş kaplama matlaşmış ve altında saklı olan altını ortaya çıkarmak için solmuş.

Anılarımdan içine çekiliyorum, Kallum'la ilk konuşmamı düşünüyorum. Kampüs arazisinde birlikte dururken, batmakta olan güneş onun arkasına düşerken, sonbaharın keskin kokusu ve onun odunsu kolonyası havaya sinmişken. Şaşırtıcı bir farkındalıkla yüzüğü takmadığını hatırlıyorum.

"Duruşmadan önce erittirdim," diyerek dile getirilmeyen sorumu yanıtlıyor.

Hayal dünyamdan sıyrılıp bakışlarımı kaldırıyorum ve kanım donuyor.

Kallum ateşin önünde durur, kelepçeler halının üzerine atılmıştır. Bir metal parçasını yere bırakırken tehlikeli bir akım havayı dolduruyor.

"Seni hissedebildiğimi her zaman unutuyor gibisin," diyor, ifadesi duygudan yoksun. "Enstitünün dışında ve buraya gelene kadar seni hissettim. Şu çelişkili duygular girdabı. Her ihtimale karşı cebimde birkaç şeye ihtiyacım olabileceğini düşündüm."

Göğsüm kabarıyor, hava nefes alamayacak kadar hızlı kaçıyor, geriye doğru bir adım atıyorum.

Senkronize bir şekilde hareket ediyor, bana doğru cüretkâr bir adım atıyor. "Koşmakla ilgili kuralı biliyorsun-"

"Hızlı koş." Sözcükler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki ters yöne doğru fırladım.

Ev karanlık. Kardan yansıyan ay ışığı içeriye ürkütücü bir parlaklık veriyor ama koridorlarda yolumu aydınlatacak kadar parlak değil. Duvarı rehberim olarak kullanıp bir odaya daldım ve kapıyı hemen arkamdan kapattım.

Kallum panelin köşesini yakalıyor. Kapıyı ardına kadar açarken geri çekiliyorum. Bana doğru ilerliyor, adımları aradaki küçük mesafeyi üç uzun adımda tüketiyor.

Buraya daha önce de gelmiştik.

Ama bu sefer ayak bileğini saran bir monitör yok. Odaya dalacak ajanlar da yok.

Onu durduracak kimse yok.

Sırtım duvara yaslanıyor ve Kallum üzerimde yükselene kadar alanıma giriyor. Bileklerimi tutuyor ve ellerimi başımın üzerinde sabitliyor. Beni ateşli, yırtıcı bakışlarına hapsederken burun delikleri alevleniyor.

Ağzı benimkine iniyor, beni morartan bir istekle öpüyor, sonra kopuyor. "Gerçeği çok istiyorsun ama ondan hep kaçırıyorsun, küçük Halen. O tatlı, tatlı korku o kadar kışkırtıcı ki." İddiasını alçak ve ölümcül bir tonda dile getirerek kalbimi yerinden oynattı.

Nabzım damarlarıma çarpıyor, burnumdan ağır ağır nefes alıyorum. "Emmons'ın bana saldırmasına izin verdin," diye suçluyorum hırıltılı bir nefesle. "Tıpkı Landry'nin beni boğmasını izlediğin zamanki gibi."

Yüzüğünü avucuma bastırıyor. Parmaklarımı soğuk nesnenin etrafına kapattığını hissettiğimde yara izi alevleniyor. "Her seferinde, o gerçeğin kilidini açmaya biraz daha yaklaşıyorsun."

"Bana sadece *gerçeği söyle*-" diye bağıyorum. Öfkeli gözyaşlarının tehdidi gözlerimin arkasına batıyor. Hâlâ eksik olan bir parça var; olması gereken son bağlantı.

ve bunu bana verebilecek tek kişi Kallum'dur. "Wellington'ı öldürdüğüm için neden pişman değilim?" Ölümcül bakışlarını üzerimde tutuyorum. "şimdi bile mi? Neden? Ben lanet bir canavar mıyım?"

Kallum başparmağını bileğimin iç kısmına doğru sürüklüyor ve ben de yüzüğü daha sıkı sıkıyorum.

"Çünkü öyle olmak zorundayım," diyorum, kelimeler hıçkırıklara boğuluyor. "Çünkü yaptığım onca şeyden sonra bile... Tanrım, sana hâlâ aşığım."

Kısa bir an için ifadesi değişir. Kaşlarının arasındaki ince oluk derinleşiyor. Sert bir yutkunuş çenesini geriyor. Sonra ağır nefesi, ateşli bakışlarının ardından boğazımın kıvrımlarında bir yol izliyor.

Bir eliyle bileklerimi birleştiriyor ve diğer elini köprücük kemiğime koyuyor, dokunuşu damgalıyor. "Güven bana."

Eli boğazımı sıkmadan önce bana verilen tek uyarı bu. Ani basınç kalp atışlarını hızlandırıyor. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Kallum-"

"Geçmişi düşün." Ses tonu sert bir emir gibi. "Sana saldırmadan hemen önceki o ana geri dön. Wellington sana bir şey söylemişti. Seni harekete geçiren neydi, Halen?"

Boğazımı sıkarak nefes yolumu daraltıyor ve adrenalin kan dolaşımına karışıyor.

"O silahı sallamana neden olacak ne söyledi?"

Görüşüm kararana kadar göğsümde ezici bir basınç oluyor. Geçmiş ve şimdiki zaman arasında gidip gelen bir makara gibi, önümdeki adamın yüz hatları sertleşerek bir başkasının yüzüne dönüşüyor - karanlık, öfkeli gözleri öfkeyle kaynıyor, dişleri gıcırıyor ve nefesi de çarpık yüz hatları kadar iğrenç.

Emmons'ın baraja saldırısı sırasında bir şey tetiklendi. Çevremde bir parça vardı, elimin altında olduğunu hissettiğim bir anı vardı ve Kallum ciğerlerimdeki havayı kapatırken, o an yüzeye çıktı

Sonra birden Percy Wellington boynumu sıkmaya başladı.

"Sana göstereceğim, kaltak."

Nefes nefese kaldığımda karanlık görüş alanımı kaplıyor. Çok hızlı tünel kazıyorum. Çaresizlik içimi pençelerken, kurtulmaya çalışarak tekmeliyorum, ama boynumdaki mengene sadece daha sıkı kenetleniyor. Sonra ıstırabın beni ele geçirdiğini hissediyorum.

Savaşmayı bırakmaya, pes etmeye ve bırakmaya hazırdım. Ta ki...

"Dedektif misiniz?" Adamın nefesi alkol kokuyor. "Seni o sürtük mü gönderdi?" Duygusuz kahkahası bir öfke kıvılcımına yol açıyor. "O çift için mi buradasın? O lanet olası enkaz için mi?" sıkılmış dişlerinin arasından feveran ediyor, elleri boğazıma daha sıkı sarılıyor. "O bir kazaydı. Asla bir şey kanıtlayamayacaksın. Bundan emin olacağım."

"Oh, Tanrım." Boğazımın arkasındaki safra asit gibi yanarken gelmeyen hava için çılgınca kelimeleri sadece ağzıma alıyorum.

Makara durmadan dönüyor. Başparmaklarımin gözlerini ezdiğini görüyorum. Elimdeki aletin ağırlığını hissediyorum. Demirin kafatasında yankılandığını hissediyorum.

Kanı görüyorum.

Gözlerimden yaşlar akarken görüşüm bulanıklaşıyor ve görüntülerin kaybolması için yalvarıyorum.

Dur.

Şiddetli bir iniltiyle Kallum beni serbest bırakıyor, boğazımı ve bileklerimi aynı anda serbest bırakıyor. Göğsüne yaslanıp havasız kalan ciğerlerime hava çekiyorum ve açlıkla kokusunu içime çekiyorum. Ağzını başımın tepesine bastırıyor, ağır nefeslerimiz hareketsiz odadaki tek ses.

Wellington onları öldürdü.

Kritik kütle, maddenin çekim gücü evrenin genişlemesini durdurduğunda ulaşılır.

Her şey durma noktasına gelir.

Hâlâ nefes almakta zorlanırken, parmaklarımı Kallum'un teninin sıcaklığının üzerinde kısıyorum, yüzük yumruğumda sıkılı. "O yaptı," diyorum, sesim çığ, boğazım alev alev. "Aileme vuran ve onları ölüme terk eden oydu."

Kallum'un güçlü kolları etrafımı sarıyor, göğsüne doğru kaldırılmadan önce onun katı hissiyle rahatlıyorum. Beni oturma odasına taşıırken ön kollarımı boynuna doluyor, omzunun cebine gömülüyorum.

"Wellington beni karısının tuttuğunu sanıyordu," diyorum beni şöminenin önüne bırakırken. "Onu araştırmak için orada olduğumu. Çünkü onu takip ediyordum... beni görmüştü. Vur-kaç olayını bildiğimi düşündü."

Beni polar bir battaniyeye sardıktan sonra Kallum ocağın üzerine bir bardak su koydu. Sonra önümde diz çöküyor, güzel yüz hatları ateş ışığında keskin bir şekilde ortaya çıkıyor. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, sanki ilk kez görüyormuşum gibi mürekkepli mühürleri ve yazılı dövmeleleri inceliyorum. Bir ürperti ile sarsılıyorum, gözlerim onunkileri bulmak için yukarıya bakarken gerçeği inkar edemiyorum.

"Eşzamanlılık," diye

fısıldıyorum. "Her şey

birbirine bağlı."

Kallum'un bana davadaki ilk gecemizde ölüm tarlalarında verdiği tarih dersi aslında davayla ilgili değildi. Benim hakkımdaydı. Bizim hakkımızda, bizim tarihimiz.

*Her şey birbirine
bağlı.*

Tarih ibarettir.

Üç sihirli sayıdır. Ortak,

gizli bir bilgelik.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Titrek bir elle yüzüğü bardağın yanına bırakıyorum, sonra yüzümü avuçlarımın içine indiriyorum. Ciğerlerimde kalan sızıyı temizlemek için iki derin, ayıltıcı nefes çekiyorum.

Kallum nazikçe parmağını çenemin altından geçiriyor ve yüzümü yukarı kaldırmaya zorluyor. "Devam et," diyor, benim kendi sözlerimin bir yankısı.

"Biliyordun," dedim, suçlama açıktı. "Ailemi öldürenin Wellington olduğunu biliyordun. Nasıl?"

Çene çizgimi şefkatle okşarken gözleri ateşin alevini yakalıyor. "Wellington'ın arabasını gördüm," diye itiraf ediyor elini indirirken. "Yaptığım önemsiz bir şeydi, sırf onunla uğraşmak için lastiklerini patlattım." Omuz silkiyor, kayıtsız. "Ama o sabah ezikleri, parçalanmış farları gördüm. Gümüş boya kalıntılarını. Bir kazanın kanıtı. Sonra kampüste bir çiftin -Silvia ve Darrin St. James- bir vur-kaç sonucu hayatlarını kaybettikleri ve kızlarının bilgi almak istediği haberi duyuldu. Parçaları birleştirmek için dahi olmaya gerek yoktu."

Sertçe yutkunuyorum ve hâlâ alev alev yanan boğazıma dokunuyorum. "Kallum... Ben... Neden bana o olduğunu söylemedin?"

Sert bir nefes veriyor. "Wellington hasarı onarmak ve gizlemek için arabasını bir saat içinde çekti."

Başımı sallıyorum. "Ama yine de bunu yaptığına dair bir kayıt vardı, hala kanıtlanabilirdi-"

"Sana onun adını vermem yeterli olur muydu?" Sözümü kesiyor, yoğun bakışları sertçe benimkilere yöneliyor. "Onu tutuklamak için mi? Hapsedildiğini görmek? Eğer öyle olsaydı bile. Yeterli olur muydu, Halen?"

Aynı soruyu bana daha önce de sormuştu. Ancak şimdi, neden benden cevap istediğini anlıyorum.

"Hayır." Kalan gözyaşlarımı kırıştıyorum. "Onun ölmesini istedim."

İtiraf şimdi kolayca yuvarlanıyor, direnç yok. Suçluluk yok. Belki hazırlandığım için, belki de sadece gerçek olduğu için. O gece Percy Wellington'ın kim olduğuyla ilgili bağlantıyı kurduğumda -tam da o bir anlık göz kırpmada- o levyeyi tek bir niyetle salladım.

Hayatına son vermek için.

"İçindeki öfkenin cezalandırılması gerekiyordu ve sonunda seni en yıkıcı şekilde yok edecekti," diyor, ses tonu artık kasvetli. "Ben de sana kovalaman için bir katil, cezalandırman için bir kötü adam verdim. Ziyafet çekmen için ihtiyacın olan karanlığı yarattım, tatlım."

Haberci.

Acımdan doğan seri katil, Kallum'u var etti. En karanlık uçurumdan bir gölge canavar gibi dirildi.

Ve bu karanlığı sadece kovalamakla kalmadım, kendimi ona kaptırdım. Haberciyi yakalama takıntım banyo yapma, giyinme ve yemek yeme sebebim oldu. *Nefes almak için.*

Benim kazama kadar.

Kallum'un olaydan sonra olanları anlatmasına gerek yok. Ben zar zor yaşadım. O gece direksiyonda kim vardı? Ben mi yoksa gölgem mi? Kaza raporunda ne yazarsa yazsın, arabayı kullanan bendim. Sorumlusu bendim. Suçluluk duygum içimi parçaladı, yok etti. Bir daha asla yüzeye çıkamayabilirdim.

Beni katatonik durumumdan uyandıran tek şey Haberci'nin bir sonraki cinayeti idi.

"Seni hayatta tutmak zorundaydım." Kallum'un çarpışan bakışları benimkileri arıyor. "Üç cinayet, üç suç mahalli. Senin için tasarlanmış. Yıldönümünde sana ihtiyacın olan şeyi veriyordum, katillerini yakalamana izin veriyordum. Wellington'a hiç gitmemiş olsaydınız bile, bütünlüğü hissedecektiniz. Her şeyi planlamıştım."

"Ama sonra üniversiteye geldim." Kursu bozmak ve Pandora'nın lanet kutusunu açmak.

"Hepsi sen değildin." İfadesine hafif bir keder dokunuyor. "Nereye varırsa varsın, gidişata güvenmem gerekiyordu. Bencilce, taleplerde bulundum." Bir parmağını göğüs kafesindeki yara izinin üzerinde gezdiriyor. "Sadece seni çok arzuladım."

Kallum elimi avucunun içine alırken battaniye omzumdan kayıyor. Başparmağıyla avucumdaki yara izini okşuyor. "Tasarım kusursuzdu," diyor. "Sen Harbinger'ını yakaladıktan sonra, sana ilk seferinde yapmam gerektiği gibi yaklaşacaktım ve lanet olası gezegenler aynı hizaya gelecekti. Eğer hizalanmazlarsa, o zaman bu dünyayı şan şöhret içinde terk etmeye ve bir sonraki dünyaya kaçmaya hazırdım, orada belki -sadece belki- bu sefer işi berbat etmezdim."

"Kallum-"

Öne doğru itiyor ve yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Ama benim tasarımı kusursuz değildi. Senin tasarımıydı. Her zaman senin. Seni o anda gördüğümde, tüm karanlık öfkeni kullanan bir ay tanrıçası... Kahretsin, tamamen nefes kesiciydin. Şiddetli intikamını aldın ve cinayeti zekice günah keçisi ilan ettin."

Evet, günah keçisi olarak Kallum'u seçtim. Ama sonra cinayet suçlamasından delilik savunmasıyla kurtuldu.

Dehasının bir kanıtı ya da psikozunun kanıtı.

Haberciyi işlediğim cinayetle suçlamanın çarpık ironisi, geriye kalan tüm mantıklı zihnimi paramparça etmekle tehdit eden bir paradoks.

"Ben ilham perisi olamam," diyorum ona, başımı sallayarak. "İlham perilerinin ölüme ilham vermemesi gerekir."

Beyaz saç tellerimi şefkatle kulağımın arkasına süpürüyor. "İlham perisi, tanrıça, avcı. Işığın her kırık açısından karanlığının derinliğine kadar, hepinizden ilham alıyorum, Halen St. James."

Odadaki atomların yüklendiğini hissediyorum. Kallum'un beni bulduğu gece, onun ilham perisi, en karanlık şiddet eylemleri için ilham kaynağı oldum. Bu gerçek hala devam ediyor, sadece daha uzun bir zaman çizelgesinde.

Bir adamı korkutan şey, ruhumun karanlık kıpırdanışı, yüzeyimin hemen altında örülü şiddet ipliği, bir başkasını mest ediyor.

Harbinger'in icrası aslında kusursuzdu. Tasarım ustalıklı bir karanlık sanat, eşzamanlılık her bir karmaşık yönümüzle iç içe geçmiş bir deha.

Kallum çılgınlıktır. Kallum çılgınlıktır. İlahi delilik ve akıl sağlığı aynı zihinde bir arada bulunamaz.

Fiyat çok yüksek.

Akıl sağlığına mal olan bir fedakârlık.

Bir bağ olmadan, bir denge unsuru olmadan, işkence gören zihninde, uçurumunda kaybolacaktır. Sonunda yakalanacaktır.

Büyüleyici bakışları benimkileri kavrarken, boşluğun uçurumunda duruyorum.

Yüzeye çıkın ya da daha da batın.

Etine kazıdığım hilal işaretine, Kallum'la hayatım altüst olmadan önce tanışmış olma arzuma nazikçe dokunurken elim titriyor. Benim hissettiklerimi onun da hissettiğini biliyorum, bizi o ana geri götürebilmeyi ne kadar çok istediğimi.

Derin bir nefes vererek elini cebine atıyor ve gümüş bir yüzük çıkarıyor. Basit kayışı, taktığına benzer bir şekilde biçimlendirilmişti ve kusursuzdu.

İkinci kol düğmesi.

Bandı parmağıma geçiriyor ve elimi ters çevirerek avuç içimi, onun için kanadığım yeri, onu benim olarak sahiplendiğim yeri nazikçe öpüyor.

"Bunu da aynı anda yaptırdım," diyor, "çünkü sen benim için yaratıldın, tatlım."

Önce ocağın üzerindeki yüzüğe, sonra da parmağımdaki yüzüğe bakarken boğazımda bir sızı hissediyorum. "Çift yüzük," diyorum o karanlık odayı düşünerek. "Tam bir daire."

Kuyruğunu yiyen bir yılan. Bizi tekrar tekrar tüketiyor.

"Çifte *ouroboros*," diye onaylıyor, parmaklarımızı birbirine bağlarken bakışları övgü ve umut karışımıyla aydınlanıyor. "Üst ve alt doğaların dengesi, zıtların birleşmesi."

Elinin sağlam hissine, dokunuşunun eminliğine ve rahatlığına odaklanıyorum.

"Bu hayatta birlikte olmak için yarattığımız tüm karanlığa ve acıya, tüm ahlaksızlığa ve ıstıraba rağmen, zaman içinde sana doğru yürüdüğüm, sıkıca tutunduğum, ışıktaki var olduğumuz ve bunun çok kolay olduğu başka bir yer var... nefes almak gibi, Halen. Ama o güzellik orada var olduğu için, burada da ona sahip olabiliriz. O bize ait. Sadece onu bulmak için cehennemin içinden geçmemiz gerekti."

Bana kalbimin arzusunu sunarken boğazımın dibinde kırık bir ses oluşuyor.

Kendini yok etmekten daha büyük bir yıkım yoktur... simya yaratımında kullanılacak daha güçlü bir katalizör yoktur. Yıkım bir son değil, bir başlangıçtır.

Bizim başlangıcımız.

Bazı kafesleri kendimiz için tasarlarız. Bunu ben ikimiz için tasarladım. Onu reddetmek güzel bir güveyi kafese koymak gibi olurdu. Işığa ulaşmak için kanatlarını kıracaktır. Belki de çoktan kırmıştır. Ama hasarı onaracak gücüm var. Her zaman gücüm vardı.

Kallum'un kucağına sürünüyorum ve ona sarılıyorum. "Düşmene asla izin vermeyeceğim," diye yemin ediyorum ona. Aşağıda beni hangi kafes bekliyor olursa olsun, Kallum'un düşmesine asla izin vermeyeceğim. Bu alameti ben engelleyeceğim.

Onu aramızda zar zor kontrol edebildiğimiz tutkuyla öpüyorum. Onunla öfkeyle sevişiyorum, ruhlarımızın birleşmesinin tek yolu bu, en şiddetli, en ateşli yanlarımız temizleyici ateşle iyileşmeden önce birbirimizi yok ediyor. Karanlık ruhlarımızın simyası.

En karanlık sanatta güzellik vardır, hatada, kusurda deha vardır. Bizi kötü, vahşi ve kötü yapan öz, ilahi halimize indirgendiğinde bizi sevimli kılar.

için yaratılmışız.

KOYU MAT TER

KALLUM: İKİ YIL SONRA

Nietzsche bir keresinde şöyle demişti: *Yaşamak acı çekmektir, hayatta kalmak ise acının içinde anlam bulmaktır.*

Nietzsche ve onun büyük acısı. Felsefe taşına giden çileli yolu. Ünlü filozofu aşağılamak için değil (zaten yaptığımdan daha fazla), ama hayatta kalmayı siktir et.

Kim bu sadece hayatta kalmak ister ki?

Bu tanrı olmaya razı olmak gibi bir şey.

Açıklamama izin verin.

Bir zamanlar, sıkılmış, egoist bir gizli bilimler profesörü olarak, tek ıstırabım anlamsız bir varoluştı. Kendine ait bir çılgınlığı olmayan bir chaoist.

Sonra bir şimşek gibi, ilham perim karanlık gökyüzümü aydınlattı.

Benim mutlak, ilahi ilhamım.

Benim güzel çılgınlığım.

Rausch bizi saf çılgın coşkunun sanatsal dışavurumunda mest ederken, perdenin arkasını görenler için aynı zamanda bir ıstırap da olabilir.

Zihin, arzularımız için feda edilen şeydir.

Bu çılgınlık bize sanki insanlığın üstünde daha yüksek bir düzleme ulaşıyormuşuz ve tanrısal bir hale geliyormuşuz gibi hissettiriyor. Ama tanrılar asla bizim gibi hissedemez, bizim kadar tutkulu olamazlar. Çünkü onlar acı çekmezler.

Büyük acılarımız büyük sanatımıza ilham verir.

Acının derinliklerine inme kabiliyetimiz olmadan, hazzın saf, dönüştürücü coşkusu asla deneyimleyemeyiz.

Yüksek ve alçak notalar yoktur.

Kalp kırıklığı ilham perim olmasaydı, bu derin acıyı asla yaşayamazdım, çünkü bunu tek başıma hissetmek için tasarlanmadım. Bu hayatı duygusuzca, etkilenmeden yaşardım. Duygusuz, aşağılanmış bir sıradanlık kayası.

Bana getirdiği şey öylesine tarifsiz, öylesine ilahi bir sevgiydi ki, tarif etmeye çalışsam ona hakaret etmiş olurum.

Dolayısıyla, yaşamının acı çekmek olduğu doğru olsa da, bu hayatta hayatta kalmaktan çok daha yüce mertebelere yükselme yeteneğine de sahibiz. Sembollerini arayın. Rotayı takip edin. Çılgınlığınızı yakalayın.

Halen ve ben, Harbinger'ın dağ evimizdeki son sahnesinden kalan tüm kanıtları yok edeli iki yıl oldu. Güzel ilham perim bizi bağlayan karanlık alevine teslim olalı iki yıl oldu. Ve tek bir kanat çırpışının rotamızı saptırmış olabileceğini kabul etmediğim tek bir gün bile geçmedi.

Batalığın budaklı ağaçları gibi, o olmasaydı ben de onlardan biri olurum, çarpık ve yıpranmış, kendi şiddetimle cehennemin yedinci çemberine hapsolmuş.

Umut, arzularımızı bağlamak için çok zayıf ve dayanıksız bir duygudur.

Sonunda Halen'in bizi seçeceğini umarken, içimdeki şeytan başka bir sonuç olmaması için her hareketin titizlikle hesaplandığından emin oldu.

Onun için ben hep o şeytan olacağım.

Acısını yeraltı dünyasından gelen bir öfke gibi kullandığına tanık olduğum andan itibaren, ne kadar istemiş olursam olayım, ona bu tam teselliye sunacak kişi olamayacağımı anladım.

Kendi rotasını çizmek zorunda olan oydu. Ben

sadece onun tasarımında bir araçtım.

Ama onun fırtına bulutları ve yıldız yağmurlarıyla dolu güzel gözlerine bakabilir ve karanlığını kabul edebilirdim. Onu Araf'a hapsedmek isteyen suçluluk ve utancın son damlasına kadar yiyip bitirebilirdim. Onun şeytanı olabilirdim.

kabusları, gölgeli uçurumunun canavarı ve onun için acımasızca öldürmek. Bu karanlık tohum zaten doğama ekilmişti ama ona bir amaç verdi.

Tek lanetlenme riskim kızı elde edememektir.

Bir ağacın derin damarlı kabuğuna yaslanıp yüzüğümü döndürüyorum; düşüncelerim, kara söğütlerin dalları arasından sızan azalan ışık gibi bu bataklıkta hâlâ varlığını sürdüren sembollerin peşinde.

Halen vadide anılarını ziyaret ediyor. Ona her yıl düşünceleriyle baş başa kalması için bu zamanı veriyorum.

Federallerin ve diğer kurumların en yüksek profilli davalar için talep ettiği, çok aranan bir kriminolog haline geldi. Gölgelemlerden çıkıp, avladığı katillerin profilini çıkarmak için alışılmışın dışında ve hatta tehlikeli yöntemlerini kabul ettikten sonra, kendi çapında ünlü biri haline geldi.

Bana gelince, üniversitedeki tam zamanlı pozisyonuma asla geri dönmedim. Bunun yerine, yardımcı doçentim Ryder'ı ders yükümü üstlenmesi için yükseltmeyi tercih ettim, böylece bir kitap yazmak için bir araştırma bursunu kabul edebildim. Araştırma ve seyahatlerin çoğunu kendim finanse etmiş olsam da, üniversite fakülte bursu aracılığıyla kısmen finanse edilmesi, projeye akademide ihtiyacı olanlar için bir güvenilirlik havası verecektir.

Kitabın kendisi, yıllar önce Mısır'da geçirdiğim sabbatical sırasında yaşadığım uyanışı anlatıyor - beni derinlere daldıran ve eskilerin hepimizden sakladığı karanlık bir sırrı ortaya çıkardığım bir uyanış.

Bu uyanışın akademik dünyayı sarsacağından hiç şüphem yok.

Ama olsun, kaos benim DNA'ma kodlanmış. Hadi biraz cehennem

yaratalım. Ne de olsa Hermes hileci bir tanrıydı. *Göz kırp.*

Şimdi, Halen ve ben zamanımızı olay yerlerini araştırmak ve kitap için seyahat etmek arasında bölüştürüyoruz. Ve aradaki zamanlarda sevişiyor, kavga ediyor, seviyor ve arzularımızı besliyoruz.

Özel zevklerimiz ve doymak bilmez bir iştahımız var.

Acıktığımızda yemek yeriz.

Arzularımızı beslemekte oldukça ustalaştık.

Ve duyguları yükseldiğinde onu hala hissediyorum. Şu anda olduğu gibi. Küçük ilham perimin o vadide ne düşündüğünü merak etmeme neden olan bir sevinç ve kargaşa karışımı.

Kaybını kabullenme noktasına geldiğine inansam da, her yıl enkazıyla aynı zamanda onu saran melankoliyi bazen hala hissediyorum.

Halen düşük yaptığı hakkında hiç konuşmadı. Dışarıda ve içeride onu rahatsız eden yaralar var ve hamileliğini kaybetmesi de bunlardan biri. Bir keresinde doğum kontrol hapları konusunda ne düşündüğümüzü konuşmuştuk, doktorunun ona yazdığı doğum kontrol haplarını attığımda bana sinsi sinsi gülümsemişti. Sonra saatlerce hayvanlar gibi seviştik.

Denemiyoruz ama denemiyor da *değiliz*. Zaman geçtikçe ve o hamile kalmadıkça, bunun bizim için yıldızlarda olmayabileceği gerçeğiyle yüzleşiyoruz.

Arzum onun gözlerinde doğdu, birlikte yaratabileceğimiz o güzel parçamıza aktarmak istediğim gözlerde, ama bu olsa da olmasa da biz tamız. Bu sadece bütünlüğümüze katkıda bulunacak, aksi halde bütünlüğümüzden bir şey çalmayacak.

Sonra onun korkusunu hissettiğim nadir anlar da oluyor, bana bakarken gözlerindeki korkuyu görüyorum, kötüleşen zihinsel durumumdan duyduğu korkuyu. Bu dünyada deha ile akıl hastalığı arasında ince bir çizgi var.

Bunu klinik anlamda hiç düşünmemiş olsam da, Halen'in içinde hafifletebilmeyi dilediğim tek korku bu. İpte atılacak tek bir yanlış adım, bir *magnum opus* yaratmakla akıl hastanesinde kalıcı olmak arasındaki fark anlamına gelebilir.

Bu yüzden her gün beni asla kaybetmeyeceğine dair ona verdiğim sözü tutmak için çabalıyorum. Bu dünyada kalmamın tek sebebi o. Manik ataklara, uykusuz gecelere cevabım o. Zihnimi parçalamakla tehdit eden tahribat sadece onun dokunuşuyla bastırılıyor.

Kalbimizin arzusunu elde etmek için bir fedakârlık yapmak gerekir. Her zaman bir takas vardır.

Benimkini yaptığımda gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Zor bir seçim değildi. Hiç de bir seçim değildi. Aşk bizi, kaçmanın acımasız bir ceza gibi geldiği bir deliliğe sürükler.

Bir gün iblisler çok büyük bir tehdit haline gelirse, bunu nasıl durduracağını biliyor.

Ve ben de onun güzel lanetini memnuniyetle karşılayacağım.

Şimdilik, bu huzursuz durumlar ortaya çıktığında, kendime evrende yüzen ve kahinim tarafından gözlemlenen bir toz zerresi olduğumu hatırlatıyorum. Ham, temel malzememizin mükemmelleştirilip altına dönüştürülmesine daha çok zaman olduğunu bilmenin ironik bir rahatlığı var.

Sonra ilham perimi öpüyorum, sadece bana hediye ettiği güzel sesleri yutuyorum ve onu yeniden baştan çıkaracağım bir sonraki hayatımızı planlıyorum.

Kaostaki büyü kısmen gerçekleşme isteğimize olan inatçı inanç, kısmen de kuantum düzeyinde etrafımızdaki unsurların mekaniğidir. Bildiğimiz her şey için sonsuz bilinmeyen vardır.

Bizi büken ve şekillendiren göremediğimiz şeydir, evrenin en karanlık maddesi hücrelerimizde yüzer, yıldızların hareketleri gibi kaotik bir form dansı. Işık çarpıktır, ama biz orada olduğunu böyle biliriz.

Uyumun en yüksek formuna ulaşana kadar ikiz alevimizle kurs boyunca tekrar tekrar bir araya geliriz. Ancak ışığı görmeden önce hava kararacak ve bizi tanımlayan da o en karanlık anlarda yaptıklarımız .

Şeytanın ilham perisi. Ay tanrıçası. Beni o güzel ışık titreşimlerinde yakalar. Onu hep orada bulacağım, titreşimlerde.

Elime bakıyorum, yüzüğümü çeviriyorum.

Halen beni aynı şekilde hissediyor, açlığımı her zaman hissedebiliyor. İlkel şiddete teslim olma ihtiyacı atomlarıma hükmettiğinde, doymak bilmez kana susamışlık doyurulmayı talep ettiğinde, benim güzel, hınzır ilham perim bana alametlerden ve ölümden bahseder, kan ve intikam fısıldar.

Karanlık uçurumumda beni besliyor.

HALEN

Parmağımı kil duvara kazınmış felsefe taşı sembolünün üzerinde gezdiriyorum. Yılda iki kez ailemin mezarını ziyaret eder ve ardından vadiyi ziyaret etmek için Hollow's Row'a geri dönerim.

Burası Devyn'in kardeşini bulduğu ve onu kurbanlarının kemiklerinin altına gömdüğü yer. Mezarını, kendilerini tanrılaştırmak ve hastalıklarından birlikte kurtulmak için yaptıkları yolculuğun bir sembolüyle işaretlediği yer burası.

Görev gücü geyik leşlerini kaldırdığında, Colter'ın kalıntılarının çoğu bulundu. O zamandan beri kalıntıları kasabanın mezarlıklarından birine taşındı. Buna rağmen, Devyn'in burayı hala dinlenme yeri olarak göreceğini düşünüyorum.

Dava sırasında, Devyn burada birlikteyken bana kardeşinden bahsetmeyi tercih etti. O sırada Riddick yakınlarda olduğu için mi bunu yaptığını, beni toplum teorisinden uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi mi göründüğünü yoksa başka, kişisel bir nedeni mi olduğunu merak ettim.

Bu uçurum tüm ölümlerden arındırılmış olsa da, sanki sahne onun yasıyla damgalanmış gibi, çürümenin hafif kokusu kalıyor. Onu sık sık barajın tepesinde birlikte geçirdiğimiz o son saniyelerde, ona elmas kolyemi verirken görüyorum.

Mantıksal eğilime rağmen, hayatta olmasının imkânsız olduğunu bilsem onunla hâlâ bir bağ hissediyorum. O zamandan beri Huntington Hastalığı hakkında daha derinlemesine araştırmalar yaptım.

Her ne kadar arama motoru uyarılarını onun adı ve ayrıntılarıyla ayarlamış olsam ve her iki ayda bir veri tabanlarını tarayarak onun tanımına uyan herhangi bir Jane Does için ölüm belgesi arıyor olsam da, cesedinin bulunması ve kimliğinin tespit edilmesi sadece bir zaman meselesi.

Sanırım burada gerçekten onu ziyaret ediyorum, çünkü bir şekilde kendisinin bir parçasını burada kardeşiyle bıraktığına inanmayı seçiyorum. Burası onun da dinlenme yeri.

Devyn'i bulup ona yardım etmem mi gerekiyordu, yoksa o mu bana bu dünyanın siyah ve beyaz olmadığını gösterecekti, hâlâ emin değilim. Grinin içinde yaşamak, hayatı olması gerektiği gibi deneyimlemektir. Tutkuyla, korkusuzca. Hatta pervasızca. Ve kontrol edemediğimiz şeyler için, aksi takdirde bizi yok edecek olan keder için bir kaçış şekli olan huzur olabilir.

Umarım sonunda o da kendininkini bulmuştur.

Derin bir nefes alarak pembe glayöllerini sembolün altına yerleştiriyorum. "Umarım seni tekrar görürüm," diyorum açık havaya, her ne kadar böyle bir olasılığa inanmakta güçlük çeksem de.

Dönüp vadinin diğer tarafına doğru ilerlerken, Emmons'ı bataklığa kadar takip ettiğim ilk anımı hatırlıyorum; ağaçların arasına dalmış gözlerini ve içgüdüsel öfkesini görmüştüm. Onda hissettiğim korkuydu ama kaynağı başlangıçta tahmin ettiğim gibi değildi.

Emmons, Devyn'in yaptıklarından, kendi ritüellerini uygulayarak dikkatleri üzerlerine çekmesinden korkuyordu. Korkusu onu takip eden günlerde aşırı önlemler almaya itti.

Psikolojide bize korkunun en zayıf duygu olduğu ve amacının iyileşme sürecini teşvik eden karşıt, olumlu duyguya dönüştürülmesi gerektiği öğretilir. Buna katılmakla birlikte, korkunun yıkıcı bir yolda en güçlü motivasyon kaynağı olduğuna da inanıyorum.

Üstün gelmeyi, manipüle etmeyi ve yok etmeyi amaçlar.

Sonucumuzun ne belirleyen şey korkumuzla nasıl başa çıktığımızdır.

Şüphelilerdeki bu korkuları ortaya çıkarmak profil çıkarma tekniğimin temelini oluşturdu ve altı faili meçhul davayı kapatmama yardımcı oldu.

Kallum ve ben bu geziyi yapmak için mevcut davadan ayrıldık ve şimdiden olay yerine geri dönme isteği beni oraya geri dönmeye zorluyor. Daha geçen hafta, dava tırmandı ve seri katil statüsüne yükseltildi, medya bilinmeyen kişiye bir takma ad verdi: Papaz Adayı.

Şüpheli erotomaniden muzdariptir ve özellikle vahşi bir öldürme yöntemi vardır.

Bu saldırganla bağlantı kurabilmek için kendimi onların sanrılarına kaptırmam gerekecek. Kabul ediyorum, bu da derin bir korku yaratıyor. Kapı kez açıldı mı, bir daha kapanmaz. Başka birinin saplantı dünyasına girmek tehlikelidir.

Ama çok uzağa düşersem Kallum beni yakalamak için her zaman yanımda.

Kayalardan oluşan patikaya doğru yürürken, gevşek bir kayaya takıldım. "Kahretsin."

Aşağıya bakıyorum ve kalın bir şekilde gruplanmış kan köklerinin altında gömülü bir şey görüyorum. Çantamı sırtıma geçirip eğilerek beyaz loblu çiçekleri temizleyip altında saklı olanı ortaya çıkarırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

İlk olarak, Hollow's Row defterime ne olduğunu nihayet bulduğumu düşünüyorum. Bir gün vadide çalışırken günlüğümü yere bıraktım ve Emmons düştükten sonra orada unuttum. Daha sonra bakmak için geri döndüm ve hatta görev gücünün diğer üyelerine kurtarılıp kurtarılmadığını sordum.

Hiç ortaya çıkmadı.

Ama defteri çiçeklerin arasından kaldırdığımda adrenalın nabzımı hızlandırıyor. İki yılın ardından, yıpranmış ve hava koşullarından zarar görmüş olması gerekirken, sanki buraya daha yeni yerleştirilmiş gibi görünüyor.

üzerinde bir karga sürüsü uçarken vadinin etrafına bakıyorum. Kanat çırpışları beni ezici bir endişe mengenesine hapsediyor, ta ki kendimi aşağıdaki kayalık toprakta yatanlara bakmaya zorlayana kadar.

Parmaklarım yumuşak bej ipliği okşuyor. Sonra ellerimi kavrayan bir titremeye küçük yorganı tutuyorum, gözlerim bebek battaniyesinin karmaşık dikişlerini takip ediyor.

İçgüdüsel olarak karnıma dokunduğumda boğazımda sıcak bir ağrı oluşuyor.

Mantiken bunun mümkün olmadığını biliyorum. Devyn hayatta değil, olamaz ve yine de elimde onun imzasını taşıyan deseniyle örülmüş bir battaniye tutuyorum.

Narin dikişlere dokunduğumda, dūřüncelerim anlamını çözmeye çalışırken belirsizlik ve rahatlık karışımı bir his beni sarıyor.

Ameliyatımdan sonra doktorumun bunun mümkün olduğunu söylemesine rağmen gebe kalamadım. Bazı günler hayatımı etkilemeyen bir dūřünce gibi geliyor. Dięer günler ise o acı kaybı tekrar yaşamak gibi.

Nemi gözlerimden uzaklaştırırken parmaklarım karnımın üzerinde geziniyor. Sonra battaniyeyi kucağıma itiyorum ve defteri açıyorum. Sayfaları çeviriyorum, araştırma notlarımı tararken içimi bir nostalji duygusu kaplıyor.

Hiçbir ekleme yok, hiçbir şey değiştirilmemiş - sonra metnin vurgulanmış bir bölümünde duraklıyorum.

...karanlıkta, onu ışıkla dolu buldu. Onunla birleşmişti, çünkü ona göre ilahi olmuştu ve onun içinde yaşıyordu. Ayrıca onları karanlıktan aydınlığa, kederden sevince, hastalıktan sağlığa, ölümden yaşama çıkardı.

Bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve göğsümün ortasında yanan acıyla yanağıma vuruyorum.

Bu pasaj, simyacılardan felsefe taşının sırrı üzerine tercüme edilmiş bir metinden alınmıştır.

Ve pasajın altını çizmemiştim.

"Devyn," diye fısıldıyorum, sesim titriyor, kalbim ve zihnim egemenlik için şiddetle savaşıyor.

Rasyonel olarak konuşursak, açıklanamaz olanı kınamak ve açıklayamadığımız şeyleri imkansız ilan etmek isteyen kibrimiz olduğunu kabul edecek kadar mantıklıyım. Evrenin işleyişini anlamaktan aciz olduğumuzu kabul etmek en mantıklı ve rasyonel açıklamadır.

"Müziği duyuyorum," diye fısıldıyorum elementlere, elimi karnıma götürüyorum.

Gözyaşlarımı silip defteri ve battaniyeyi çapraz çantama koymadan önce yumuşak battaniyeye sarılıyorum, içimde bir umut filizi yeşeriyor. Sonra da

vadiden yukarı çıkın.

Kallum sırtın tepesinde beliriyor ve onun çarpıcı günahkâr görüntüsü karşısında tenimin altında sıcaklık toplanıyor. Yemin ederim, bu kadar seksi olmak yasadışı olmalı.

Yolun yarısında benimle buluşuyor ve elini uzatıyor, beni yanına çekiyor ve tepeye ulaşana kadar parmaklarını benimkilere doluyor.

Dev söğüdün ağlayan dallarının altında yüzümü kavırıyor ve dudaklarımdaki tuzun tadına bakarak beni öpüyor. "Günün geri kalanını sadece seni tadarak geçirmek istiyorum."

Kollarımı boynuna doluyorum ve ona daha yakın olabilmek için ayak parmaklarımdan üzerine çıkıyorum. "Bunu çok mu zor buluyorsunuz profesör?"

"Beni kışkırtmayın, Dr. St. James." İnlemesi beni ürpertiyor, sonra telefonunu çıkarıp birlikte çalıştığımız son davadan sonra ekibimize yeni katılan Hernandez'den gelen bir mesajı gösterirken yüz hatları buruşuyor. "Az önce dördüncü bir kurban daha bulundu."

Vahşi bir alev tutuşurken içimde bir davul sesi yankılanıyor ve karanlığı kovalamak için baştan çıkarıcı bir yem gibi avcıya fısıldıyor.

Bileklerim boynuna kilitli, Kallum'un güzel, çatışan gözlerinin derinliklerine bakarken yüzüğü parmağımın etrafında döndürüyorum. Kaybolduğumda beni kurtarması için Haberci'yi benim için yarattı ve tüm kanıtları yok ettiğimizde katili faili meçhul olarak emekli ettik.

Ancak faili meçhul bir dava asla resmi olarak kapanmaz.

"Bence meydan okumaya ihtiyacı olan Acolyte," diyorum boynunun arkasını şehvetli şekilde okşayarak.

Kallum'un burun delikleri genişliyor ve yutkunurken çenesindeki bir kas esniyor. Bazen, Harbinger'ı uzakta tutarken karizmasının ve aldatıcı güzelliğinin altında yatan katili sadece bir an görebiliyorum. Ama bazen de, tıpkı şimdi olduğu gibi, maskesini indirdiğinde şeytanla tüm şeytani ihtiyaçlarıyla karşı karşıya kalıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve saçlarının beyaz tellerini parmaklarının arasında yakalıyor. "Ne istersek yapabiliriz," diyor, ses tonu imalı.

Bir elimi aramıza sokup parmaklarımı göğsünün yontulmuş çıkıntılarında gezdirirken "Yapabiliriz," diye kabul ediyorum. "Ama önce... belki birkaç saatliğine kaybolabiliriz," diyorum ve ondan sert bir inilti daha alıyorum.

"Siktir, tatlım." Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce gözlerinin çakmak çakmak gölgeleri arasında sinsi bir parıltı yanıp sönüyor.

Beni güçlü bedenine doğru çekiyor ve arabanın kaputuna doğru taşıyor, burada zaman kaybetmeden kıyafetlerimi çıkarıyor.

Gömleğimi çıkarırken ön kolumdaki yeni dövme bakıyorum, üzerinde şu ayet yazıyor: *Ruhun simyası acıyı yaratıcı dehaya dönüştürür.*

Bir keresinde Kallum'a vücuduma damgalanmasını istediğim filozofun o olduğunu söylemiştim ve şimdi onun sözleri yara dokusuna işlenmiş durumda.

Söylediği onca güzel şey arasından bunu seçtim çünkü benim için anlamı, bana hatırlattıkları. Kallum bunu davadaki ilk günümüzde, o anda ağzından çıkan söz rastgele gibi gelmişti, ancak şimdi zihninin nasıl bir sonuç çıkardığını görebiliyorum.

Kallum acımı, tüm ıstırabımı ve kalp kırıklığımı, tüm kırık parçalarımı aldı ve ruhumun en karanlık kısımlarını korkunç bir şahesere dönüştürdü.

O ilk anlarda, davaya ve dürüst olmak gerekirse ona kendimi o kadar kaptırmıştım ki işaretleri net bir şekilde göremiyordum. Dava boyunca birçok kez Kallum'un akıl sağlığını sorguladım ve bunun bir performans olup olmadığını merak ettim.

Kallum Locke'a teşhis koymaya çalışmak, kuantum teorisini anlamaya çalışmak gibi bir şey - bana sadistçe işkence etmekte ısrar ettiği bir konu. Ülkenin önde gelen psikiyatristlerinden biri, bana bunu kendim yapmam gerektiğini söylediğinde bir teşhis koyamadı.

Dr. Torres, Kallum'un şiddet eğilimlerinin saplantısı nedeniyle daha da kötüleştiğini, ancak tedavinin saplantısında yattığını söyledi.

Tıpkı Kallum'un kendisine rehberlik etmesi için eşzamanlı sembolizme bakması gibi, ben de işaretler arasında bağlantı kuruyorum. Kallum'un ilk gün psikoz ve duygusal bozukluk belirtileri göstermesi gibi.

O noktada benden altı ay ayrı kalmıştı. Dava sırasında yakınlaştıkça, bu sanrı anları ve kaotik mani patlamaları daha az sıklıkta yaşandı.

Ouroboros'u düşünerek yüzüğüme dokunuyorum. Eskiler için *pharmakon* hem zehir hem de tedaviydi. Yılanın zehri, onun panzehirini elde ettiğimiz yerdir. Aynı şekilde, Kallum'un saplantısı psikozunun kökü olduğu gibi, aynı zamanda onu akıl sağlığına bağlı tutan şeydir.

Akıl hastalığının çaresi hastalığın kendisinde, sorunun tam kalbinde, ilham perisine olan takıntısındadır.

Ben de bu çılgınlığı mantık ve akılla dengelemek için her zaman onun yanında olacağım.

Çünkü sadece onun çıldırtıcı, ateşli tutkusunu arzulamıyorum, ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Kallum'a o kadar büyük bir aşkla bağlıyım ki, onu kaybetme korkusu beni korkutabiliyor. Emmons'la birlikte barajda Kallum'un gittiğini sandığım o korkunç, sonsuz saniyeleri ve bunun sonucunda içimi parçalayan şiddetli gücü düşündüğümde...

Ben lanet olası bir uçurumum.

Ve onu dışarıdaki ya da içerideki herhangi bir canavara kaptırmayı reddediyorum. Zihnini yok etmekle tehdit eden iblisler, gölgemin ne kadar karanlık olabileceğini, etime ve ruhuma damgalanmış adamı korumak için ne kadar şiddetle savaşacağımı keşfedecekler.

Tüm filozofların kendi elementleri vardı. Herakleitos, ateş. Thales, su. Özünde bir kaoist olan Kallum Locke'a ait olduğu iddia edilen tek bir element varsa, o da eter olmalıdır.

Prima materia, evrenin karanlık maddesi. Ruhun kaosu.

Öpüşmeyi derinleştirirken eli karnımın üzerine yerleşiyor. Onun tarafından tüketildiğim için, kollarımı boynundan çözüyorum ve bembeyaz gömleğinin altında gizlenen hilale dokunuyorum.

Başka bir hayatta, belki de birlikte olmak için cehennemden geçmek zorunda kalmayacaktık ve Kallum delilik uçurumunun üzerinde bir ipte yürümek zorunda kalmayacaktı ya da boşluğa çok fazla düşme korkum olmayacaktı.

Aşk hikayemiz acı-tatlı, kalp ağrısı ve kayıplarla, fedakarlıklarla ve birbirimize vermek için çabaladığımız her şeyle dolu.

Ancak Kallum'un da dediği gibi, hikayemiz burada da güzel olabilir. Acı çektiğimiz için zevk alabiliriz. Karanlık olduğu için ışık vardır. Gözlerimizin karanlığa uyum sağlamasına izin verdiğimizde gölgelerin altında çok fazla sevimlilik var.

Beni bütünüyle, eksiksiz bir şekilde doldururken, şu anda bu korkulara yer bırakmazken, evrenin bu noktadan sonra bizim için sakladığı her neyse, onunla birlikte yüzleşeceğimizi biliyorum.

Çağlar boyunca binlerce aşk hikayesi anlatıldı ve tek bir ders kalıcı oldu:

En karanlık aşk en parlak umudu ateşler.

Bir romantizm ya da trajedi olabiliriz. Ama bu hikayeyi nerede durdurduğunuza bağlı.

Hayatta sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yoktur. Üzücü bir an vardır. Acı. Mücadele. Sonra kısa bir zevk ve memnuniyet anı. Hatta belki mutluluk. Ama jenerik akıyor. Hikaye devam eder. Yani daha fazla üzüntü, daha fazla acı var. Daha fazla mücadele ve zevk.

Ta hikaye durana

kadar.

EPILOG

NE OLURSA

KALLUM

T en parlak küçük peri gülüşü dikkatimi çekerek beni yolumda durduruyor.

Avlunun saçaklarının altına sığınıp elimi cebimden çıkarıyorum ve ani, yabancı bir ağrıya göğsüme dokunuyorum. Sonra kaynağını aramak için dönüyorum ve işte orada, şimdiye kadar gördüğüm en zarif yaratık.

Wittgenstein şöyle yazmıştı: *Biri konuşamıyorsa, o konuda sessiz kalmalıdır.*

Negatif teolojiye atıfta bulunarak, deneyimlediğimiz şey tanımlanamayacak kadar tarifsiz olduğunda, sadece bir aptalın onu kelimelere dökmeye çalışacağından bahsetti.

Ve beni ele geçiren bu coşkulu heyecanı tanımlamaya çalışmak için aptal olmam gerekir.

Gözlerden uzak köşemde onu incelerken, *Morte Sumus'taki Media Vita'nın* nakaratı aklıma düşüyor ve birdenbire, cennete düşmüş bir şeytan olduğumu anlıyorum.

Başını arkaya atıp gülüyor ve ben bir duygu kasırgasıyla çarpılıyorum - hepsi, şimdiye kadar hissettiği ve hissedeceği her lanet olası duygu içime çarpıyor.

Kalp krizi gibi geliyor.

Yine de hanımeli ve karanfille demlenmiş acı tatlı melankoli, neredeyse beni dizlerimin üzerine düşürecek kadar coşkulu bir acı, beni bağlı tutan, ondan uzaklaşmaktan korkan şey.

Sadece bir sonraki nefesimi almak istemiyorum, çorak bir arazinin yağmuru arzuladığı gibi arzuluyorum.

Bu melek umutsuzluk kıyılarına vurdu ve kalbim ilk kez atıyor. Tanrım, acı verici ama hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Uzun dalgalarını düşük bir at kuyruğu şeklinde geriye çekmiş, dudağını ısıyor. Kaçan beyaz saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. O kadar uysal ama bir o kadar da seksi ki, kontrol edemediğim bir şekilde onu tek seferde, son günahkâr damlasına kadar yeme arzusu duyuyorum.

Sanki yırtıcı bakışlarımı hissetmiş gibi bana doğru bakıyor ve gözlerimiz birleşiyor. Elanın en güzel tonuyla göğüs kafesimin tam ortasından mızraklandım. Ona orantısız bir gülümseme sunduğumda ağzı aralanıyor ve bu sadece bir an sürüyor, ama yemin ederim onun lezzetli ürpertisinin içimde yuvarlandığını hissediyorum.

Dikkatini kadın ve erkeğe veriyor ve ben de onların anne ve babası olduğunu tahmin ediyorum. Kadın kalıtsal bir özelliği paylaşıyor; koyu renk saçlarında aynı beyaz damar var.

Çiftin uzaklaşmasını izliyorum, avımı yapayalnız bırakıyorum.

Ona doğru kararlı bir adım atıyorum, parmağındaki elmas yüzüğü fark edince hemen duruyorum. Yüzüğün kayışını çeviriyor, ifadesi büyüleyici bir gülümsemeden gergin bir kaş çatmaya dönüşüyor.

Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum, kaderim tek bir seçime bağlıymış gibi hissediyorum.

Siktir et.

Bariyeri itiyorum, ilham perime doğrudan bir yol açıyorum.

Güneş kampüsün arkasından batıyor, ben ona doğru yaklaşırken soluk turuncu ve pembe ışınlar onu uhrevi bir ışıltıya bürüyor, bakışlarım avımın üzerinde bir nokta gibi sivriliyor.

Ona dokunmamak için yavaşça yaklaşırken ellerimi ceplerimin derinliklerine sokuyorum. "İlgi çekici küçük bir şeysin."

Ela gözleri kısılıyor ama dudaklarında belli belirsiz bir kıvrılma var. "Öyle olmalıyım. Beni şifreli bir obje gibi incelediğinizi fark ettim Profesör Locke."

Eğlenerek sırtıyorum ve başımı eğiyorum. "Demek ünüm beni ilerletiyor."

"Öyle," diyor kollarını kavuşturarak. "Okült ve ezoterik felsefeyle ilgili her şeyin ünlü profesörü." Gülümsemesi geriliyor. "Ama aynı zamanda, birden fazla kişinin sizden akademinin kötü çocuğu olarak bahsettiğini duydum."

Gülümsemem şeytani bir hal alıyor. "Sanırım bu kiminle konuştuğuna bağlı. Ama lütfen, ben Kallum."

Dudaklarını yalıyor ve ben bir iniltiyi bastırırken bakışlarım onun ağzına kayıyor. "Seninle resmen tanıştığımıza memnun oldum, Kallum. Belki bir dahaki sefere bize departmanını gezdirirsin."

Onun yanından geçip avludan çekilen çifte bakıyorum. "Peki ya şimdi?" Buna pişman olabilirim -genelde aileleri etkilemek için pek hevesli değilimdir- ama içgüdülerim gitmesine izin vermemem gerektiğini haykırıyor.

"Şimdi mi?" Narin bir kaşını kaldırıyor. "Şu anda."

Dudağının kenarını ısıyor. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama geri dönmem gereken bir işim var."

"*Hmm*. Bu hiç eğlenceli değil."

"Kurallar böyle profesör."

"Kurallar kesinlikle eğlenceli değil." Bakışlarım parmağındaki yüzüğe yerleşirken ses tonumu tehlikeli bir desibele düşürüyorum, bakışlarımdaki meydan okuma açık.

Gözlerinde meydan okuyan bir kıvılcım çakıyor, sonra beyaz bir tutamı görüş alanından uzaklaştırıyor. O meydan okuyan çizgiyi kulağının arkasına sıkıştırma arzusu beni şiddetli ve sıcak bir şekilde vuruyor.

Bunun için cehenneme gidiyor , ama kahretsin, bu melek için o ateşli kayalıklardan ineceğim.

Eğer onu bir kötü adama ihtiyacı varsa, o acımasız piç ben olabilirim.

", " dedi sonunda, meydan okumamı kabul ederek. "Sadece... bana bir dakika ver."

"Seni bekleyeceğim."

Onun için bin yıl bekleyebilirim ama beklenmedik bir şekilde geri dönmeyeceği korkusu beni sarıyor ve "Bana adını vermedin" diye sesleniyorum.

Sinsi bir gülümseme boğucu ağzını büküyor. "Biliyorum."

Öğrenciler kaçma telaşıyla yanımdan geçip giderken, ben sabırla, sefil ve bencil varlığımda hiçbir şeyi beklemediğim kadar sabırla, o merhametle dönene kadar bekliyorum.

İlerlemem, onunla benzer özellikleri paylaşan adam tarafından kesildi. Elimi uzatıyorum. "Profesör Kallum Locke," diyorum kendimi tanıtırken. "Gizli bilimler bölümünün başındayım."

"Oh, elbette." El sıkışmayı kabul ediyor. "Dekan Masters her ziyaretimizde sizden övgüyle bahsediyor. Darrin St. James. Bu eşim Silvia ve kızım Halen."

Kadına başımı salladım. "Sizinle tanışmak çok güzel." Sonra tüm dikkatimi Halen'a veriyorum, adını bir şarkı gibi yankılıyorum. "Van Halen grubu gibi mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum, yanağımdaki gamzeyi bilerek patlatıyorum.

Etkileniyor, başını sallamadan önce güçlendirici bir nefes alıyor. "Grup gibi," diye onaylıyor ve lanet olsun, sırf tatlı sesini kendime saklayabilmek için onu çalmak istiyorum. "Annemle babam arasındaki romantik buluşma."

Darrin kıkırdar. "Bir konserde tanıştık," diye anlatıyor. "Silvia beyaz bir elbise giymişti, bir melek gibi göze çarpıyordu ve beni başkaları için hemen mahvetti." Karısına şefkatli bir bakış atıyor. "O geceden önce ikimiz de üç yıl boyunca burada görevliydik. Sanırım kader bizi sonunda bir araya getirdi."

O hikayelerini anlatırken, benim odağım Halen'de, onun bu iki insana gurur ve sevgiyle bakışı. Bu benim için çok yabancı bir deneyim, büyülenmiş durumdayım.

"Bu bizim yıldönümümüz," diyor Silvia devamında. "Her yıl sadece anılarımızı tazelemek için üniversiteye geri dönüyoruz. Ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten geri dönmeliyiz, tatlım."

"Lütfen, önce size yeni kanadı gezdireyim," diye teklif ettim. "Üniversite trafiği şu anda berbat. Yollarda çok fazla dikkatsiz sürücü var. Bana güvenin."

Bu onları etkilemiş gibi görünüyor ve Silvia başını sallayarak onaylıyor.

St. James'i gezdirirken tam bir beyefendi idim. Kampüsün diğer tarafına doğru çekilirken bile küçük Halen'i nasıl daha uzun tutacağımı planlıyorum. Sonsuza kadar.

Yüzüğünün nişan yüzüğü olduğu sonucuna vardım. Onun için yeterince iyi olmadığını bilmek için bu adamı tanımama gerek yok. Lanet olsun, ben de yeterince iyi değilim ama onun ihtiyacı olan şey olmaya çalışacağım.

"Henüz ne iş yaptığınızdan bahsetmediniz," diyorum ona.

"Ben bir suç mahalli analistiyim," diyor. "Suçlular hakkında profil oluşturmak için şiddet içeren suç mahallerini araştırıyorum."

Tüm o kaos ve karanlığın içinde bu güzeller güzeli kadını hayal etmeye çalışırken bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu büyüleyici ve karanlık."

Kaşlarının arasında meraklı bir kırısklık oluşuyor. "Um, evet. Bazı insanlar bunu korkutucu buluyor." Yüzüğünü çeviriyor.

"Bazı insanlar karanlık tarafın peşinden gitmenin cazibesini anlayamaz." Ve eğer mecbur kalırsam, onun kovaladığı o karanlık olacağım.

Yutkunuyor, ince boğazı çalışıyor. "Eminim bunu duymaktan bıkmışsındır ama gözlerin dikkatini dağıtıyor."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Benim zeki perim konuyu değiştiriyor. "Bunu bir iltifat olarak almalı mıyım?"

Yürümeye devam ederken bana bakıyor. "Niyetime rağmen yapacağından hiç şüphem yok."

Dudaklarımı ıslattım, havada onun tadını aldım. "Hayır, niyet her şeydir."

Akşam lacivertin ve uzayın tonlarına bürünmüş, inziva hissi uyandırmak için bizi karanlıkta gizliyor. Adımlarımı yavaşlatıp bizi ailesinin bir mesafe gerisine düşmeye zorladığımda arazi hareketsizdi.

"Bunu onlar için yaptığın için teşekkür ederim," diyor Halen, kollarını beline dolayarak.

"Elbette," diyorum, adımlarımı daha da yavaşlatarak, "ama açık olmak gerekirse, bunu kendim için yaptım, sadece seni yalnız bırakma umuduyla."

Gülüyor. "Hiç utanman yok."

"Yok." Ona sinsi bir gülümseme gönderiyorum ve bir başka ürperti

uyandırıyorum. "Titriyorsun." "Bu havaya alışık değilim."

"Al." Takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına asıyorum ve park yerine doğru ilerliyoruz.

Ceketi daha sıkı sarıyor ve onu benim kıyafetlerimin içinde görmek ruhsal durumuma zarar veriyor. Ceketin onun nefis kokusunu taşıyacağını biliyorum ve yarınki derslere hazırlanırken işkence çekiyorum.

"Biliyor musun, geçenlerde makalelerinden birini okudum," diyor rahatça.

Bu beni şaşırttı ve ellerimi ceplerime gömdüm. "Hangisi?"

"Şamanizmi çoklu dünyalar teorisiyle karşılaştıran kuantum mistisizmi üzerine bir şey." Başını sallıyor. "Aslında başımı ağrıttı."

Gülümsemem seğiriyor ve bir elimi ağzımın üzerinde gezdiriyorum. "Feynman der ki, kuantum teorisini anladığını iddia eden herkes ya yalan söylüyordur ya da delidir."

Bana bakıyor. "Peki sen hangisisin?"

İçimi garip bir his kaplıyor, bunu daha önce de yaptığımızı hissediyorum. "Sanırım buna profil uzmanı karar verecek." Ona göz kırpıyorum ve tatlı bir kızarıklık kazanıyorum. "Ama şimdi egomu tatmin etmeli ve bana düşüncelerini söylemelisin."

Halen yürümeyi bırakıp bana doğru döndü. "Dürüstçe mi? Ben sıkı bir realistim. Tüm bunlara karşı çıkmak istiyorum. Ama... bilemiyorum. Her zaman her şeyi sorgulamaya çalışırım, zihnimin bana imkansız olduğunu söylediği şeyleri bile."

"Bu bir cevap değil," diye nazıkçe suçluyorum.

Yakalandığını hissediyor. "Tamam o zaman. Bence kuantum teorisi büyücülüktür." Omuz silkiyor ve ceketim onu sevimli bir şekilde sarıyor.

Elimde değil, gülüyorum. " ok uzakta değilsin, tatlım." Tam önüne geçtiğimde keskin bir nefes alıyor. "İşte, bir gösteri sunmama izin ver."

Saçlarını tutup omzunun üzerinden çekiyorum, sonra bandı yavaşça yumuşak saçlarının uzunluğundan aşağıya doğru sürüklüyorum, koyu katmanların omzunun üzerinden d k l ş ne hayranlıkla bakıyorum.

"Tüm derslerinizde bu kadar eli açık mısınız profesör?" Ses tonu şakacı ama hemen altındaki nefes titremesini fark ediyorum.

"Asla," diyorum dürüstçe. "Bana ilham veren ilk kişi sensin."

Bir elektrik akımı aramızdaki havayı dolduruyor, görmezden gelinemeyecek kadar çok kimyasal çekimle yüklü.

Elastik bandı yukarı kaldırıyorum. "Seni görmeden önce saçların geriye doğru çekilmiş ya da açık olabilirdi. Seni g zlemleyene kadar stilinin farkında değilim, o zaman olasılıklardan biri doğru olur ve diğeri   ker. Bu Kopenhag yorumunun a ırısı basitleştirilmesidir. Şimdi"-parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, dokunuşumla  rpermesinin tadını çıkarıyorum

-" oklu dünyalar teorisinde   k ş olmaz. Sa ınız aynı anda birçok stildedir. Geriye çekilmiş ya da gevşek değil; aynı anda ikisi birden."

Başını daha da geriye atıyor. "Ama gözlemci olarak şu anda saçlarıma dolanmış durumdasınız profesör."

Kahretsin, *profesörün* söyledikleri bende tehlikeli bir etki yaratıyor. Saçlarını yumruğumun etrafına dolamak ve kendimi onun içine çok derin bir şekilde sokmak için sapkın bir dürtü, kısır bir ihtiyaçla içimde yanıyor.

"Kesinlikle ve şamanımızın kendini bulduğu yer de burası," diyorum. "Neredeyse her seçeneğin, her olasılığın aynı anda var olduğu birçok dünyanın var olduğunu kabul edersek, o zaman şamanın zihnine, tek bir bilince, bu dünyalara giriş elde ederse ne olacağı sorusunu sorabiliriz."

Halen gülüyor. "Gördün mü, bunu anlamaya çalışırken bile başım ağrıyor."

" bir niyetimiz yok," diye onu temin ediyorum. "Şaman birçok dünyayla i  içe geçtikçe, bu durum mistik bir vecd haline neden olur. Bu kişiler için

Dışarıdan bakınca delilik gibi görünüyor. Ama bunun bir paradoks *olduğunu* düşünelim. Tüm dünyalar mümkün olan en yüksek deneyime sahiptir ve o, ilahi olanı aramak için hepsini aynı anda deneyimlemeye çalışıyor. "

Halen bunu bir an düşünür. "Ama en yüksek deneyimi aramak için bir ömür harcarsanız, o zaman asla tek deneyimi gerçekten yaşayamazsınız. Belki çok mantıklıym ama bana göre bu delilik."

Bunu söylerken, yemin ederim, ciğerlerimden nefesimi çaldı. "Sizi olağanüstü buluyorum, Bayan St. James."

Gözlerimle tekrar buluşmadan önce yüzüğüne bakıyor. "Bu Dr. St. James."

Dilimi dişlerimin çıkıntılarında gezdiriyorum. "Not edildi."

Kararsız bir nefes alıyor. "Bu teşvik edici ders için teşekkür ederim," diyor, toplanan gerginliği yatıştırarak. "Oh, ve ayrıca ceketinizi kullandığınız için. İşte-"

"Bekle-" Uzanıp kanatlarını saçlarına dolamış küçük bir güveyi yakaladığımda donup kalıyor. Nefesi kesiliyor ve ben dudaklarının tadına bakmaya, nefesini gırtlaktan gelen bir iniltiyle bıraktığını duymaya can atıyorum.

Ağzım onunkine yakın duruyor, bir cüret, bir söz.

Lanet olası bir kaçınılmazlık.

Böceği geceye bırakmamı ve üstümüzdeki ışıklı elektrik direğine doğru kanat çırpışını izliyor. Odağımı ona geri verdiğimde ceketini kabul ediyorum ve kollarımı kolların içine sokarak kokusunun tadını çıkarıyorum.

Park yeri sessiz, tüm dünya onun varlığında yok olmuş. Dalgınca yüzüğünü çeviriyor ve içimden bir ses yüzüğü parmağından çıkarıp hemen şimdi ona sahip çıkmak istiyor.

Çevremden, Wellington'ın park halindeki arabasından tökezleyerek uzaklaştığını görüyorum. Belli ki sarhoş ve sanırım artık küçük tartışmalarımızdan bıktım ve onu ihbar etmeye karar verdim. Halen onunla aynı caddede araba kullanıyor olabilirdi ve bu düşünce hızlı bir öfke patlamasıyla birlikte geldi.

Arabalarına ulaştıklarında ailesine d6n6p bakıyor ve "Ben de gitmeliyim" diyor. Benden bir adım uzaklaşıyor, sonra bir adım daha. Benden uzaklaşmasını izlerken g66s6mde bir boşluk oluşuyor.

"K6c6k Halen," diye seslendim ve arkasını d6nd6.

şimdiye kadarki en cesur hareketimi yaparak ona do6ru ilerledim ve elini tuttum. "Bizim i6in *ya olursa diye bir şey* olmasını istemiyorum."

Birbirine dolanmış parmaklarımıza, tenime işledi6im m6rekkepli işaretlere bakıyor. Onu bırakmak istemiyorum.

"Seni tekrar g6rmeliyim," diyorum ona.

Elini benimkinden kurtardı. "O zaman sanırım beni bulmanız gerekecek profes6r."

Aradaki mesafeyi kapatıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki nefes almadı6ını hissediyorum. "Zamanın ve mekânın, cennetin ve cehennemin, bu hayatın ve bir sonraki d6nyanın 6tesinde"- uzanıp beyazın cazip 6izgisini kula6ının arkasına sıkıştırıyorum- "Seni bulaca6ım, Halen St. James."

YAZARIN NOTU

Eserimi okuduğunuz için size teşekkür etmek yeterli gelmiyor. Sevgili okuyucu, bu bir aşk ve delilik emeğiydi ve bunun beni kıran kitap olmasından korktuğum birçok gün oldu.

Öncelikle burada olduğunuz, yazdıklarımı okuduğunuz ve bana nefes almam için bir sebep verdiğiniz için teşekkür ederim. Her yazarın yazmakla bir aşk-nefret ilişkisi vardır ve bırakmaktan korktuğum günler olsa da, Halen ve Kallum'un hikayesini anlatma, okuyuculara bir kaçış sunma arzusu beni yazmaya devam ettirdi.

İkinci olarak, bunun bir kurgu eseri olduğunu yinelemek isterim. Bu serideki felsefeler bilimsel referanslar değildir. Kallum'un ikinci kitapta söylediği gibi, hikayelerine bir arka plan oluşturmak için burada yaptığım gibi ayrıntıları seçti. Kallum'un filozoflar ve öğretiler hakkındaki görüşleri bana ait değildir (egosunun rakibi yoktur) ve kişisel gündemini ilerletmek için bu felsefeleri nasıl eğip bükeceğini bilecek kadar kurnazdır (ki bunu aşırıya kaçarak yapmıştır).

Okültizm, kaos majisi, Dionysos Gizemleri, Nietzsche, Carl Jung, Gölge Benlik, Simyacı Kleopatra veya tarih, teoloji ve mitolojinin herhangi bir parçası hakkında daha fazla (ve doğrudan kaynaklardan) öğrenmekle ilgileniyorsanız, kendi araştırmanızı yapmanızı ve güzel, büyülü tavşan deliğindeki yolculuğun tadını çıkarmanızı tavsiye ederim.

Üçüncü olarak, bu seri boyunca daha yakından değinmek istediğim temalar ve sembolizm vardı.

Kallum'un Halen'den neden ay tanrıçası olarak bahsettiğinin daha derin nedeni. Simya bu seri boyunca katman katman işlendi ve benim için kişisel olarak simya her şey ve her şeydir, ancak aşağıda güneş ve ay referanslarına daha derin bir bakış açısı sağlayan bu alıntıyı bulabileceğiniz doğrudan bir bağlantı var: <https://www.rcpe.ac.uk/heritage/alchemy-college-koleksiyonlari>

"Güneş ve Ay simyanın başlıca sembolleridir. En değerli iki metal olan altın (Güneş) ve gümüşü (Ay) temsil ederler. Aynı zamanda

Kükürt ve cıva ve genellikle evlilikte birbirine bağlı bir çift veya Felsefe Taşı'nın Anne ve Babası olarak tasvir edilirler."

Halen, Kallum'un gözlerini ve doğasını tanımlamak için sık sık ateşi kullanır, onun değişken mizacını güneşe ya da süpernovaya giden bir yıldıza benzetirdi. Buna karşılık Halen, Kallum'un albedosu, simyada en saf, ilahi duruma ulaşmak için gümüş ay koşuluydu.

Ve sonra Hollow's Row'un bataklık ağaçları var. Hikaye Halen'in ağaçları görmesiyle başladığı için, Kallum'un onlar hakkındaki düşünceleriyle bitirmek istedim, böylece tam bir daire çizmiş oluyoruz.

Halen bizi Hollow's Row'un bataklığıyla ilk tanıştırdığında, "Ağaçları sevmiyorum" diyor. Bu, onun karakteri hakkında bu kadar erken bir zamanda bilmemizin mümkün olmadığı sembolik bir öngörüdür, ancak karakterini derinleştirir. Halen kendi çapında bir entelektüel olsa da, eidetik bir hafızaya sahip değil ve bilgisini Kallum'un kolayca yaptığı gibi çağırıyor, bu yüzden araştırmasının günlüğünü tutuyor. Ağaçları ilk gördüğünde, bilinçaltının karanlık sularında bir yerlerde onlarla ürpertici bir bağlantı kurar.

Dante'nin Cehennem'inde, cehennemin yedinci çemberi olan şiddet çemberinde, intihara teşebbüs eden ve intiharı tamamlayanlar için ayrılmış üç seviyeden biri vardır. Ruhlar, harpilerin yapraklarını yiyerek onlara acı verdiği korkunç, budaklı ağaçlara dönüştürülür.

Halen için bu, gölgesinin, çalkantılarının ve yaşama isteği için verdiği savaşın bir yansıması.

Kallum son bölümde şöyle diyor: "Bataklıktaki budaklı ağaçlar gibi, o olmasaydı ben de onlardan biri olurum, çarpık ve köhne, kendi şiddetimle cehennemin yedinci çemberine hapsolmuş."

Kallum için sembolizm her zaman daha açık olmuştur. Birinci kitapta Halen'i bulmadan önce bu eylemi düşündüğünü itiraf etmiş ve Dante'yle arasında bir bağ olduğunu hissetmişti; tıpkı Dante'nin sevgilisini kurtarmak için cehennemin geçtiği gibi, Kallum da sevgilisini kurtarmak için kendi kişisel ve mecazi cehenneminden geçmişti.

Şunu açıkça belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum: Siz veya tanıdığınız biri kendine zarar verme veya intihar etme düşünceleriyle mücadele ediyorsa, lütfen yardım için birilerine ulaşın. İntihar ve Kriz Yaşam Hattı 988 gibi kaynaklar mevcuttur: 988'i arayın veya <https://988lifeline.org/> adresine gidin.

Son olarak, Profesör Kallum Locke'tan daha zorlayıcı bir karakter eğrisiyle hiç karşılaşmadım. Onu potansiyel bir kötü adam olarak başlayıp bir kahramana, bir kötü adama ve sonra da bir anti-kahramana dönüştürürken bir yandan da ona aşık olmamızı sağlamaya çalıştım... Onu yazmak da bazen okumak kadar yorucu oluyor, söz veriyorum. Ama umarım Kallum'a, Halen'a ve onların hikâyesine gerçekten aşık olmuşsunuzdur.

Muhtemelen sadece araştırma ve referanslar üzerine koca bir kitap daha yazabilirim, ama kimse bunu istemez (laf kalabalığı yaptığımı biliyorum; günlerimin çoğunu bu nedenle duvarlara bağırarak geçiriyorum; keşke bu bir şaka olsaydı) ve bir noktada Hollow's Row'dan ayrılma zamanı geldi (akıl sağlığım için; keşke bu da bir şaka olsaydı), ama hikayelerinin devamı için küçük bir yer açık bıraktım... eğer beynim bu projeye girişecek kadar iyileşirse. Vekilharç'tan ve Haberci'nin diriltilmesinden belli belirsiz bahsediliyor. Bu, kitabı bitirmeme izin verilmesi için Kallumla yapmak zorunda kaldığım bir uzlaşmaydı.

Onların hikâyesini okuduğunuz, benim notumu okuduğunuz ve kalbimin kitabında benimle birlikte yolculuğa çıktığınız için tekrar çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksiniz, karanlık kalbimin derinliklerinden.

Çılgınca oku,

Trish

Buradan nereye gideceğiz?

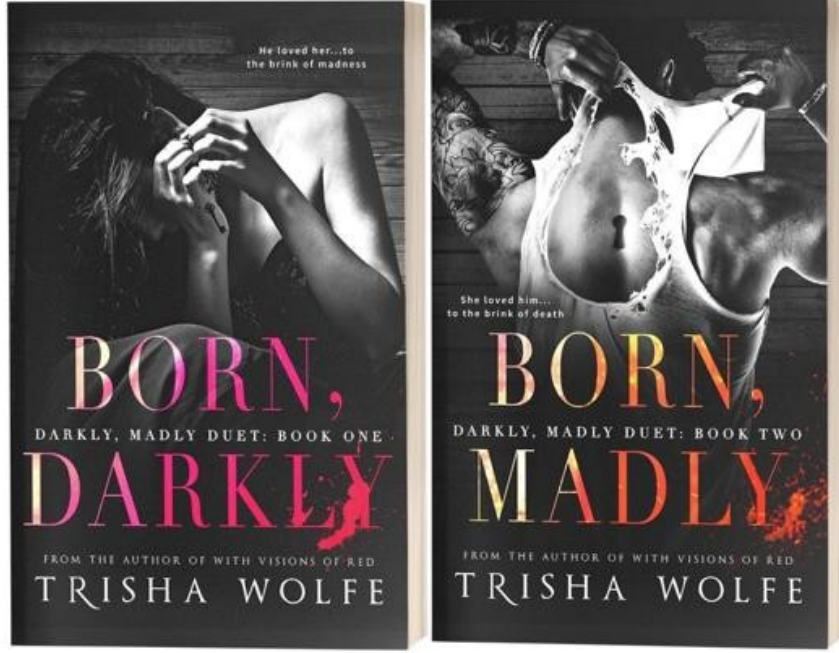
Eğer Halen ve Kallum'la ilgili daha fazla bilgi istiyorsanız, örneğin silinmiş sahneler, potansiyel bağlantılı romanlar (evet, Kallum bu konuda benimleseli kitap sürümü ve gelecekteki özel baskılarla ilgili güncellemeler, lütfen VIP listeme katılın - her şey hazır olduğunda benden ilk haber alacağınız yer burası olacak. pazarlık yapmaya çalışıyor),

Daha yoğun olay örgüsü, karakterler ve heyecan verici sürprizlerle dolu arka listemin tavşan deliğine dalmak istiyorsanız, tercih ettiğim okuma sırasını görmek için sayfaları çevirmeye devam edin.

Ayrıca, okuyuculara özel bir hediye: ***Darkly, Madly Duet***'ten London ve Grayson'ın yer aldığı ÜCRETSİZ bir bonus hikaye kazanın.

İlk nefesimizi aldığımız gün doğmadık. Onu çaldığımız an doğduk. ~Grayson Sullivan, Born, Darkly

Karanlık ve çarpık bir ağıın içine çekilen Grayson Sullivan, nam-ı diğer Maine Meleği seri katil ve hastasına aşık olan psikolog Dr. London Noble ile tanışın. Karanlık romantizm severler için nihai kedi fare oyunu.

TRISHA WOLFE OKUMA SIRASI

Trisha'nın tüm serileri kendi başlarına okunacak ve sizi içine çekecek şekilde yazılmıştır, ancak burada her seride kesişen dünyaları ve karakterleri tanıtmak için tercih ettiği okuma sırası verilmiştir.

Kırık Bağlar Serisi

Kırmızı Vizyonlarla

Bağlayan Bağlarla Alay

Darkly, Madly Düet

Born, Darkly Born,

Madly

Aklın Nekrozu Düeti

Zalim

Hastalık

Hollow's Row Serisi

Güzel Kötü Şeyler

Güzel Şiddetli Şeyler

Güzel Kötü Şeyler

Karanlık Mafya

Romantizmi *Evlilik ve*

Kötülük Yıkımdaki

Şeytan

YAZAR HAKKINDA

Trisha Wolfe küçük yaşlardan itibaren kurgusal dünyalar ve karakterler hayal etmiş ve kendi kendine konuşmakla suçlanmıştır. Bugün ailesiyle birlikte Güney Carolina'da yaşıyor ve kurgusal dünyalarını kendi kendine konuşmaya devam etmek için bir bahane olarak kullanarak tam zamanlı yazıyor. TrishaWolfe.com adresinden gelecekteki yayınlar hakkında güncellemeler alın

Yeni çıkan kitaplardan, özel promosyonlardan ve tüm Trisha Wolfe kitapları için imza etkinliklerinden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Trisha Wolfe'un VIP listesine](#)

Trisha Wolfe ile sosyal medyada bu platformlarda bağlantı kurun: [Facebook Grup](#)| [Instagram](#)| [TikTok](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.